

Giới thiệu Lên Giường Với Tôi Thì Phải Cưới Tôi

Rõ ràng là một người phụ nữ chuyên gây phiền phức, toàn là hấn phải giải quyết tốt hậu quả cho cô

Thế nhưng tại sao hấn không thể hiểu được lại ngày càng chú ý đến cô ta? Lại còn có thiện cảm với cô nữa???

Bạn đang đọc truyện *Lên Giường Với Tôi Thì Phải Cưới Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Gặp nhau tại giường

Tên truyện: #Lên_giường_với_tôi_thì_phải_cưới_tôi

Tác giả: Chó Sủa

- - - - -

Chương 1: Gặp nhau tại giường.

Là ta đang ngủ, là Lục Tuyền Yên đang mơ thấy một giấc mơ không biết là tốt hay xấu. Cô mơ thấy người đàn ông đó đã đi xa khỏi cô rồi còn dắt theo ả đàn bà đáng chết kia. Đẹp, đẹp lắm. Cô cười có gắng mở mắt dưới ánh mặt trời chiếu qua cửa sổ, hôm qua vừa nộp đơn xin nghỉ việc tại công ty hấn nên bây giờ cô cũng nhận thức được mình không phải đi làm. Đôi mắt đang muốn mở to lên nhưng rồi lại sụp xuống thoải mái thưởng thức giấc ngủ hiếm có này.

Hôm nay không phải đi làm! Hôm nay không phải đi làm!!

Tuyền Yên cười tươi như hoa trong trạng thái nhắm mắt, tảng đá nặng trên người coi như đã hoàn toàn được gỡ bỏ. Loại đàn ông phụ bạc đó Lục tiểu thư này không cần. Hahaha!!

- Cười???

Nắng đã sớm đánh thức cô ngay từ đầu chỉ là cái giường này êm ấm quá nên cô không muốn thức dậy. Trời trở đông rồi mà. Sao hôm nay cái giường của cô lại ấm thế nhỉ?!

Có một điều khác thường ở đây, tại sao phòng cô lại có giọng của nam nhân? Và tại sao nó lại trầm áp như thế. Khác, dám chắc không phải của tên đàn ông khốn kiếp kia. Không lẽ... là trộm? Và hấn nhìn thấy cô trên giường thế này là muốn... cưỡng chế cô sao???

Lục Tuyền Yên một lượt rà soát lại căn phòng của mình. Bên cạnh bàn đèn có một cây pin giấy dài, dưới chân giường có một cái máy hút bụi và trên hết, bên cạnh cái gối cô đang nằm có một cái máy tích điện. Tên này, hấn tới số rồi. Trong tình huống này trong căn phòng này cô đang là người chiếm thế thượng phong. Bây giờ có lẽ hấn đang tưởng rằng người trên giường đang ngủ say và có đánh thức dậy. Chắc chắn là thế.

- Còn không mau mở mắt?!

Trực giác của phụ nữ rất nhạy bén, chỉ cần nghe qua một lần âm điệu lời nói của đối phương là sẽ biết được tâm trạng người đó đang như thế nào. Ngờ khí của hấn mang rõ âm điệu lạnh lùng rét lạnh như băng. Đôi mày cô giãn ra rồi nheo lại, là trộm mà còn dám hống hách như thế??

- Im đi tên trộm đồ đáng ghét.

Cô trở mình dang hai tay ôm lấy cái gối ôm trước mặt vui vui đầu vào nó để có chỗ dựa cho mình tiếp tục chìm vào giấc ngủ. Nhưng hôm nay cô lại có cảm giác gì đó là lạ, nó mềm mềm nhưng lại cứng cứng. Không lẽ tuyệt chưa roi mà gối ôm của mình đã đông cứng như một con cá sống trước rồi.

Lục Tuyền Yên rất cố gắng để nâng mí mắt mình lên. Để rồi khi mắt mở to hết cỡ thì cô đã thật sự thoát khỏi cơn buồn ngủ mà này giờ vầy lấy. Trước mặt không phải là chú gấu khủng Kunamon hằng ngày mà là một thứ gì đó mềm mềm nhưng cứng cứng. Không phải màu đen mà chính là màu da trắng toát. Kì thực, đây chính là da người và lại còn trần truồng nữa chứ. Lục Tuyền Yên run rẩy ngược mặt lên, cái này... không phải là cô đã lên giường với tên đàn ông nào rồi chứ?!

Đầu cô ngẩng cao nhìn lên, đập vào mắt là một khuôn mặt hết sức điển trai khôi ngô tuấn tú đậm chất nữ nam ngôn tình. Anh ta trông hoàn hảo đến nỗi không biết phải diễn tả như thế nào. Cô nhìn hấn không chớp mắt, hôm qua mới đá được tên đàn ông phụ bạc mà hôm nay khi vừa mở mắt đã xuất hiện ngay một nam thần. Có phải là ông trời cũng đang thương cô quá hay không?

- Ngắm đủ??

Giọng nói lạnh lùng ấy lại vang lên. Hắn đang nói, cô đang nghe. Không phải mơ. Vậy đích chính là nữ nam này đang xuất hiện ở trước mắt và đang nhìn cô nữa đây. Trong đời của Lục Tuyền Yên này chưa hề được một lần có người ta dòm ngó mà bây giờ anh lại nhìn cô như vậy. Chưa đến một giây sau cô đã chính thức xuất hồn chu du lên tám tầng mây.

Ông trời ơi... ngài có phải là gia đình của con...

Hắn ta cũng tuy chẳng mấy khó chịu khi bị nhìn như thế vì đã sớm trở thành thói quen. Nhưng cô gái này, ánh mắt nhìn hắn như là muốn ăn sống uống tươi khiến một người vốn lạnh lùng ngầu lòi lại phải chớp mắt hồi hộp ho khan một tiếng.

Thanh âm trầm uất, nhưng xen rõ sự tức giận. Ba hồn bảy vía của Lục Tuyền Yên như va phải nam châm mà nhập lại thân xác. Ôi chao!! Nếu nán lại thêm tí nữa có khi nào cô đã xuyên không sang thế giới khác như các nữ nữ nam ngôn tình khác không. Nhưng, hiện tại là điều không thể chối cãi. Hồn vía đã quay về với cội hương.

- Anh!!- Cô hốt hoảng- Làm gì?!...

Cô giật mình lùi người ra sau, khuôn mặt bỗng chốc mang một sự sợ hãi run rẩy khắp người. Không hiểu sao khi chuyển động cơ thể cô lại đau đến vậy. Cô đau đến mức muốn ngất đi.

Chiếc khăn bị chuyển động làm tuột xuống lộ lóa thân thể yếu đuối trước mắt hắn. Cô ngưng ngưng âm thầm kéo lên, khuôn mặt đỏ như trà gấc. Lúc này cô mới có thời gian để quan sát xung quanh và phát hiện một sự thật, đây không phải là phòng của mình mà chính là một căn phòng trang trọng nào đó.

Căn phòng này có màu chủ đạo là màu đen, phong cách kiểu Tây gọn gàng. Nhìn chung qui cũng biết đây chính là phòng dành cho nam nhân. Hơn nữa chiếc bàn đèn trên đầu giường không phải là cây pin gây dài mà chỉ có một chiếc đèn bàn nhỏ với một tấm ảnh được đóng khung cẩn thận. Bên trong dường như chỉ có một bóng người có mái tóc dài phủ xuống, có lẽ là phụ nữ.

Ách!! Kính áp tròng của cô bay đâu rồi?

Nước bọt nhìn xuống bản thân mình qua tấm chăn phủ xuống, không đến một mảnh vải che thân. Lục Tuyền Yên khóc không ra nước mắt cố rì sét lại trí nhớ của mình. Không gì ngoài việc mình đá người ta đi, vào bar sau đó uống say bí tỉ. Cô rúc mình vào trong chăn. Thật là xấu hổ, không nhẽ hôm qua say quá mà lên giường với người ta từ lúc nào rồi?

- Còn không mau cút khỏi đây??

Âm lượng giọng nói không to lắm, cũng không có sự gắt gỏng nhưng đối phương lại có thể cảm nhận được sự bức tức trong đó. Hắn ta vẫn còn nằm trên giường, tay chống một bên đầu mỗi nhếch lên cười gian xảo. Hắn là đàn ông ưa thích sự quyến rũ, một nửa thân người của hắn lộ khỏi chăn là một bờ ngực săn chắc với cơ bụng sáu múi. Trên người hắn còn lấm tấm một ít mồ hôi trên trán, cổ, xương quai xanh và đường kẻ ngực. Cô công nhận, đàn ông trên giường trong trạng thái này quyến rũ cực kì.

Cô đỏ mặt co người vào trong tấm chăn nhỏ bé cố lách người vào tường. Nhưng đây hình như là giường chỉ giành cho một người, đến cả một cái gối thôi cùng là hai người đặt đầu lên chung. Sáng sớm, không khí ẩm ướt đã bao trùm cả căn phòng.

- Thấy cũng đã thấy. Mau cút khỏi đây, tôi sẽ chuyển khoản.

Chuyển khoản?? Là chuyển khoản gì cơ? Đầu óc Lục Tuyền Yên mơ hồ suy nghĩ, không phải tên này bị bệnh nghề nghiệp làm chuyện gì cũng nghĩ đến tiền đây chứ?! Cô trẻ mới có gắng đi chuyển cơ thể đau nhức, trao thân nhâm cho một tên bệnh hoạn rồi. Hmm... đẹp trai đấy, nam thân kinh.

- Anh cứ ở đó thì làm sao tôi ra ngoài được.

Tức thời hắn ngồi dậy bật người khỏi chăn ngồi bên mép giường. Một mảnh vải che cũng không có và cũng không hề có ý định sẽ cất giữ những gì cần thiết. Lục Tuyền Yên lại tiếp tục đỏ mặt quần khăn quanh mình di chuyển về trước với thân thể đau đến thấu trời. Nghe qua tai đã lâu cho đến khi chính thân mình thực hiện mới biết được cảm giác. Phụ nữ khi trải qua lần đầu tiên thì làm sao mà rời giường vậy??

Lục Tuyền Yên đặt một chân xuống dưới nền đất lạnh cảm liền bị một dòng điện chạy qua chân làm ngã người về trước. Hai chân như bị mất đi dây dẫn vậy đây. Cô nằm dưới đất, xác thực chẳng thể đi nổi nữa rồi.

Hắn vẫn ngồi đấy nhìn cô theo từng chút cử chỉ. Đôi mày bỗng chốc cau lại

- Đem đầu tiên??

Lục Tuyền Yên mở mắt nhìn về phía trước, trông cô bây giờ thảm bại lắm phải không? Cô không trả lời hắn tự mình chống tay đứng dậy. Đối với hắn bây giờ cô trông dơ bẩn lắm chứ gì?

- Tôi không biết đêm hôm qua đã xảy ra chuyện gì. Nhưng dù sao người chịu thiệt vẫn là tôi.

Cô đảo mắt nhìn xung quanh căn phòng lần nữa. Chiếc đệm hôm qua cô diện bị xé nát tan tành thành mấy mảnh và bị văng đi mỗi mảnh một góc. Chắc

hôm qua mảnh liệt lắm. Tiếc là Lục Tuyền Yên này không có số may mắn để hưởng cái cảm giác khi mình bị mất đi bước ngoặt đời đầu tiên. Thảm thò dài một hơi, Lục Tuyền Yên lấy hết sức mình bước đi trong vô định.

- Quần áo ở tù.

Cô không nhìn hần tiến đến mở cửa tù. Có cả một kho hàng hiệu nổi tiếng hội tụ trong cái tù tầm thường này. Cô đưa tay bốc đại một cái đầm trắng ni với mình, cũng vừa vặn. Nhưng rồi suy nghĩ lại mình đâu còn trong trắng.

Lục Tuyền Yên thay đồ ngay trước mặt hần. Với cái vẻ mặt đầy cái thái độ đầy chắc chắn hôm qua hần chính là người tinh táo nhất. Dù gì cũng bị người ta nhìn thấy hết thì còn khép nép vào WC làm gì.

Hần ngăn người một chút...

Cô bỏ ra ngoài, khi cánh cửa khép lại là chính thức gục ngã.

...

Hần bước xuống dưới lầu với bộ đồ ngủ màu đen. Trên vai còn quần chiếc khăn màu trắng, đôi chân nhẹ nhàng mang đôi dép chú gấu Koala mà đi xuống.

- Cô ta là gái trinh sao?- Khả Sanh là bạn của hần đã đến đây cùng vào tối hôm qua.

- Cảm miệng.- Hần hừ lạnh.

Hần ngồi xuống bàn ăn nhâm nhia một miếng thuốc nhớ lại đêm hôm qua. Một đêm mà hần sẽ không bao giờ quên và thậm rửa sẽ không bao giờ gặp lại người phụ nữ đó.

Khả Sanh vào bếp mang ra một bát cháo nóng hổi. Hần không nói gì một hơi hút hết sạch. Có lẽ hần cũng không nhận ra điều khác thường ở chính mình. Hôm nay trễ đến 25p và còn ăn sạch sành sanh cháo mà như cơm bữa đều nói rằng ăn không ngon. Hôm qua... chắc rung dữ lắm. Có thể trên 3 hiệp không? Với một cô gái mảnh mai như thế?

...

Lục Tuyền Yên ngồi co ro trước cổng nhà hần. Nơi này khá là ẩm ướt, còn trước mặt chỉ toàn cây với cối. Dù IQ của cô có là ba số đi nữa thì cũng rất lười để tìm đường a. Huống gì hôm qua chính là đêm đầu tiên đó. Cả người còn đang ê ẩm đây này. Hần ta... giàu đến độ nào vậy??

- Còn muốn châm dầu vào lửa??

Lục Tuyền Yên theo phản xạ xoay người theo hướng phát ra tiếng nói. Là nam nhân nhưng không phải hần. Tên này cũng đẹp trai đấy nhưng lại chẳng iêu kiều được như hần. Dù sao cũng ưa nhìn.

Cô nhìn ra phía chân trời xa xăm, trời trở đông rồi.

- Tôi đang lạnh, có lửa sẽ ấm áp hơn nhiều.

- Cô... đùa à? Hần có thể giết người đấy.

Dọa cô?? Cốc sợ đấy.

- Cái gì mà có thể giết...

Khả Sanh lao nhanh đến trước dùng tay bịt miệng cô lại. Không biết volum lớn như này có bị lọt vào trong hay không.

- Cô muốn cháu ông bà sớm hơn hay sao. Đứng dậy, tôi đưa cô về.

Lục Tuyền Yên thầm hỏi ông trời, có phải tên Sách Mịch kia là quái vật đầu thai nhân gian hay không. Nếu không phải thì tại sao khi cô vừa mới đá hần đi thì những chuyện đương may mắn với những cô gái lại đến? Tối hôm qua vừa lên giường với hần bây giờ được bạn của hần đưa về... tự nhiên lại nghĩ đến những chuyện không đâu.

Giày dép không có. Bàn thân bây giờ chỉ có cái đầm này là che được từ đầu gối đến cổ. Cái túi sách của cô đã bay đi đâu mất, trong đó chứa tất cả giấy tờ tùy thân, ngân hàng, điện thoại, chứng minh. Nếu nó bị văng lại ở một xó nào đó ở quán bar thì có lẽ mất rồi là chuyện bình thường. Ông trời ơi, ông cho con những thứ mà con không cần rồi lấy đi những giấy tờ cuộc đời con, có phải là hơi quá rồi bây giờ đang cười nhạo con hay không? Cô thật ngốc quá mà, chỉ trong một đêm... mà mất tất.

- Chết tiệt!!

Cô rửa thậm toan đứng dậy vừa khóc vừa cười mà lau đi nước mắt. Đối với cô mà nói bây giờ mình trông thật là quá thảm bại đi nhưng trong mắt Khả Sanh... cô chẳng khác gì một bựa nhân cả. Chỉ là lau đi nước mắt mà lại trợn mắt tròn mồm để lau đi, hơn nữa trên môi còn nở một nụ cười quái dị. Nhìn

thô lỗ hết sức. Đây có phải là phụ nữ hay không??

- Tôi còn phải đến công ty.

Nghe đến đây, Lục Tuyền Yên lật mặt như lật bánh liên nín khóc. Không biết từ đâu ra cô rút lấy một mảnh giấy mềm mà lau đi nước mắt sau đó nước đi nhanh về phía trước.

Khả Sanh không hề giấu đi nỗi ngạc nhiên trên khuôn mặt mình. Cô gái này không bảnh bèo như những người phụ nữ trước đây, ngoài trên người khoác lên bộ đầm ra thì nhìn chẳng thấy một chút bảnh bèo nào. Chiếc camera trên thành cửa cao chót vót đang chiếu về phía này, có phải cậu cũng đang quan sát hay không.

Cool ngẫu vài giây là hết. Chân không giày tay không áo đi trong thời tiết giá lạnh gần trời đông như thế này. Cho dù có là một con chó cũng chưa chắc đã hiên ngang được như thế. Huống chi vừa mới trải qua đêm đầu tiên trong đời của người phụ nữ, sức lực đã sớm cạn kiệt khi rời giường. Đi được thêm dặm ba bước tầm nhìn liền mờ đi mà ngất.

Chuyện là Khả Sanh đang ở tại trung tâm của màn hình máy tính bỗng nhiên hốt hoảng lao nhanh về phía trước. Và đó chính là hướng mà a đàn bà đó đã đi.

Cứ nghĩ mình đã ngã xuống và chuẩn bị tinh thần để đón nhận cơn đau nhất. Cô nhắm mắt cam chịu.

Khả Sanh đã nhanh hơn tốc độ của trái đất mà ôm lấy. Những gì mà anh cảm nhận được qua lớp áo mỏng lần đầu tiên đó chính là một làn da mềm mại. Không tự chủ được, mắt Khả Sanh hướng đến những vị trí không đâu.

Lục Tuyền Yên không quan tâm mấy những gì xung quanh mình. Cô chỉ biết rằng mình sắp ngã và may mắn đã có người nâng lại. Thoát khỏi vòng tay Khả Sanh cô lập tức đứng thẳng người rồi lại ngồi xồm xuống đất. Một chết đi được!

Nhìn cô ngồi co ro như thế, Khả Sanh là đáng nam nhi thì có thể dương mắt nhìn sao? Anh khác với Mặc Băng Tuyết, lạnh lùng băng lãnh.

Khả Sanh cởi áo khoác ngoài của mình đưa cho cô. Thân người cô nhẵn, vừa choàng lên là đã bao kín hết cả thân thể. Cảm nhận ngay được hơi ấm, Lục Tuyền Yên nhắm mắt cảm nhận. Mưa áo mới để làm gì, áo người khác đưa cho mình chẳng phải sẽ ấm hơn sao.

Khả Sanh không nhìn cô hướng mắt lên chiếc camera duy nhất ở nơi này. Nó đã bị hỏng?

- Tối hôm qua là lần đầu tiên của tôi. Tôi sẽ ở lại đây thêm một chút, chỉ cần anh không nói với hân... là được.

Bịch!!

Ó... ó... ó... *chú ạ tiện đường bay ngang*

Một túi ni lông cỡ lớn. Bên trong là một đôi giày len hàng hiệu mới toang và một đôi bao tay dài da thú còn mặc. Lục Tuyền Yên khó ở nhìn lên căn phòng có cửa sổ đang mở.

??

Khả Sanh gỡ đầu.

- Mọi chuyện đã an bài rồi. Hay... cô tự mình đi về đi.

- Cái gì??

Cô còn định cảm ơn anh ta cơ đấy.

Lục Tuyền Yên tức giận đứng thẳng dậy đi về chỗ vừa nãy, bên trong bụi cây rậm rạp rút ra một bộ liền thân da thú hình chú thỏ hậm hực bước lại.

Cái đó... Từ khi nào...

Cô đưa chân đá văng cái túi ni lông vừa bị văng xuống. Một mảnh giấy nhỏ nhún bay ra khỏi, bên trong chính là bản đồ của khu nhà này. Ôi giờ, sau rừng cây này là cả một cái mê cung cơ đấy. Khả Sanh đã biến mất tựa khi nào chỉ để lại chiếc áo khoác rộng phồng phình mà cô đang mặc trên người.

- Được!! Thích thì bà chiều.

Lục Tuyền Yên hừ lạnh bước đến đồ hết những gì trong túi ra ngoài. Bên trong còn có cả một mẩu pizza nhỏ. Ha!! Cô chúa ghét nó đấy. Lấy cái túi không nhìn vào bản đồ và bước đi. Cô hướng mắt lên một chiếc camera gần đó. Đưa một ngón tay lên màn hình.

"Chờ xem bà thoát ra bằng cách nào."

Chương 2: Bắt gian.

Dự tính sẽ đăng lên sàn khi hoàn thành xong chuyện đang dở dang♥

- - - -

Hiện truyện đã được đăng lên group Sàn trên facebook để tham gia cuộc thi do quản trị viên tổ chức. Nếu các độc giả yêu thích truyện của mình thì cho mình xin một phiếu bình chọn nhé.

Fb: Nền Bụi

Thân ≡

Bạn đang đọc truyện *Lên Giường Với Tôi Thì Phải Cười Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Bắt gian

Tên truyện: Lên giường với tôi thì phải cười tôi.

Tác giả: Chó Sủa.

Chương 2: Bắt gian.

Ta đói, Lục tiểu thư ta đang rất là đói đây. Đến giờ cô lại hối hận, tại sao bỏ lại cái mẫu pizza kia mà bỏ đi. Phải nhớ rằng cho dù đồ ăn có dở tệ đến thế nào thì lúc đói ta vẫn cảm thấy ngon. Lục Tuyền Yên không tự chủ bản thân thăm thẳm tưởng tượng xem lúc mình mở chiếc hộp pizza đó thì sẽ như thế nào? Bỗng nhiên đầu lưỡi tiết ra nước bọt, cô nuốt xuống. Xấu hổ quá đi!! Mong là xung quanh đây sẽ không có cái camera nào, để hân hạnh thấy thì thật mất mặt a!

Phía xa xa kia, Lục Tuyền Yên trông thấy một cây táo cảnh đong đầy hoa quả. Bên cạnh đó còn có một hồ nước có hệ thống lọc kĩ càng. Cô nắm chắc túi ni lông trên tay tiến đến. May mà rơi từ trên cao như thế mà nó vẫn còn nguyên vẹn.

Cây cảnh thì sao chứ?! Bà thích thì bà hái, có bắn lính thì bước ra đây mà ngăn cản.

Đầu tiên, Lục Tuyền Yên đóng nước cho đầy bụng mình trước vì nước uống và thức ăn không thể để chung vào một vị trí được. Cũng chẳng có chai nhựa không nào quanh đây nữa, đúng là vườn đẹp sạch mát mà. Hừ!! Chẳng liên quan đến chiến dịch thoát khỏi mê cung của cô cả. Nếu nó sạch quá thì cô đánh điểm tô cho nó một chút vậy.

Bộ quần áo thú liền thân này rất rộng rãi, mặc vào vừa vặn với cô và cũng rất thoải mái. Cô không ngại đứng đó lục đục một hồi rồi kéo chiếc đầm đen mà mình đã lấy ở tủ đồ hàng hiệu nhà hân ra ngoài văng bậy dưới gốc cây. Tốt!! Bây giờ đã thoải mái hơn rất nhiều rồi.

Tiếp theo Lục Tuyền Yên nắm lấy một nhánh cây chèo ra một cái nhấm mắt vót lên cây. Đây là trò tiêu khiển lúc cấp hai của cô mà. Để tóc tai khỏi bị rối tung và chạm kéo kéo từ nhiều nhánh cây nhỏ trên cành cô đội chiếc mũ đằng sau lên. Bây giờ thì cô hoàn toàn biến thành một chú thỏ ngây thơ vô (số) tội rồi. Cô chọn cho mình những quả xanh hồng chín mọng cho vào túi đến khi đầy ngóc rồi vô tình thấy được trước mặt, một cái camera đang chia trực tiếp về phía mình.

Ôi cuộc đời... trên thế giới này có người đã giàu còn keo kiệt như thế sao??

Tức mình cô nhảy xuống đất dật nhẹ nhàng túi táo xuống đất dựa vào gốc cây. Cô quay đi nhiều hướng tìm kiếm thứ gì đó thì lại trông thấy một cây kéo tia cây đang dựng bừa đang kia. Đúng rồi!! Không có thứ gì là hoàn hảo 100% cả. Cô đi lại chụp lấy nó giờ lên cắt đi dây nguồn.

Màn hình đang rõ nét bỗng nhiên tắt lịm đen thui có những đường sáng chạy ngang. Nó khiến đôi mày ai đó bỗng chau lại, không những vậy còn hấp tấp đi xung quanh phòng quay tìm xem màn hình nào chứa ảnh cô gái này trong đó, một hành động được đánh giá là chưa bao giờ xảy ra trong cuộc đời của Mặc Băng Tuyết này.

Bụp!!

Bụp!!

Bụp!!

Cứ mỗi quả táo được đưa vào miệng hễ nếm được một ít vị chua là liền văng vừa xuống đất theo lối mình đi. Đến một cái cây to gần đó, Lục Tuyền Yên liền nghỉ ra một cách khác để mình ra khỏi nơi này. Cô lại dùng chiến thuật cũ để leo lên cây đứng thẳng trên thành mê cung. Nó cũng chắc chắn, có lẽ chứa đựng một người nhẹ cân như cô chắc được. Nếu có bị hư hại thì cô cũng không sợ, chỉ cần trốn đi xa thật xa là được. Căn nhà này bay đậm hương rich kid, cô không tin lần nữa là tên nam thần kinh kia sẽ tìm tận nhà để đòi tiền bồi thường đâu. Và lại trên này cũng có cái lợi, ngay cả trên một cây táo lùn như thế mà vẫn có camera thì dưới mặt đất còn vị trí nào an toàn? Nếu bước đi trên này chắc sẽ ít bị camera nào bắt phải.

Cắn một miếng táo cuối cùng, Lục Tuyền Yên dùng sức của mình văng túi táo đi thật xa. Bên trong còn không ít, nó bị văng ra mỗi nơi một quả.

Mặc Băng Tước nổi tiếng lạnh lùng nhưng lại chẳng thể giữ vững thần thái với cái chiêu trò của ả đàn bà này. Có biết là tất cả mọi nơi ở đây từng một góc ngách là do một tay hần dọn dẹp đi không hả?! Hần chống đầu xoa thái dương, bỗng dưng con lăm biếng nổi lên từ trong máu ra tận mồ hôi tay rồi.

Khả Sanh vẫn ở bên ngoài thực sự không biết bên trong và trên màn ảnh có sự đồng hợp nào với nhau hay không. Từ ánh mắt Khả Sanh có thể nhận ra, có lẽ bạn anh khó có thể tha cho cô gái này như chính lời mình nói được.

Có một sự thật đáng buồn là Lục tiểu thư chúng ta là một người mù địa lí. Cô dám khẳng định rằng mình đi đúng hướng đúng đường đúng lối ra nhưng lại không dám chắc mình có thể ra khỏi nơi này với thời gian sớm nhất. Ba tiếng trôi qua, bây giờ đã là 11h trưa. Mặt trời đã gần lên đến đỉnh, nếu không mau thoát ra chẳng phải là cô sẽ bị nướng chín hay sao? Thật may vì đây là bộ đồ thú liền thân bao trùm từ trên xuống dưới ngoại trừ khuôn mặt nhưng đó cũng là một thứ may mắn trong đời cô rồi.

Lục Tuyền Yên cầm trọn bản đồ trong tay cứ tiếp tục đi thẳng và rồi phát hiện ra một lối nhỏ trong bản đồ. Hướng lối ra là bên trái trên bản đồ nhưng thực tế nó lại rẽ phải. Cô cười khổ, có thật là hần muốn cô ra khỏi đây hay không hay là muốn cô bỏ cuộc rồi ở lại làm nông nô cho hần? Lục Tuyền Yên này không muốn phải tự mình dọn dẹp lại những gì mà mình cố ý bày biện nên đâu. Vẫn là nên thoát khỏi đây... càng sớm... càng... tốt...

Ánh nắng mặt trời quá gắt đi khiến lượng nước trong cơ thể cô bốc hơi nhanh chóng. Đầu óc Lục Tuyền Yên quay cuồng, tầm nhìn mờ đi. Vì kiệt sức mà ngã tự do từ trên bức thành cao 3m xuống dưới nền cỏ mềm mại. À!! Chắc là không chết được đâu nhỉ.

Đến lúc mà Lục Tuyền Yên tỉnh dậy thì trời đã chập tối. Cô còn cảm nhận được mình không còn ở nơi nào trong mê cung mà đang dựa người trước cánh cổng nào đó. Cô cũng không biết mình đã ngủ thiếp đi bao lâu. Cả người như uống phải thuốc tiên mà khỏe hẳn.

Lục Tuyền Yên đứng thẳng người đánh tay sang hai bên luyện lại xương cốt. Vừa lúc này *trước khi ngã đi* còn trông thấy được quả núi bên đầu biển bên kia mà bây giờ đến cả ngọn cỏ dưới chân cũng chỉ nhìn thấy mập mờ. Trời ngày càng u tối với tốc độ nhanh hơn.

Một người phụ nữ một mình đứng trong bóng tối như thế này sẽ bộc lộ cái sự yếu đuối giả dối hay chân thật. Nhất là khi bên cạnh có một nam thần nào đó thì họ sẽ chẳng thể ngăn mình lại được đâu.

Nhưng có một sự thật, cô không phải là nhân vật chính của bộ ngôn tình hay sắc nữ mà chỉ là một người phụ nữ bình thường mà thôi. Nhưng người phụ nữ này lại có sở thích ngược ngạo với bao nhiêu phụ nữ khác. Cái không gian bóng tối đang bao trùm thế này chính là vui thú của cô ba năm cấp ba. Và cô còn là đầu sỏ của trò dọa ma trong trường cũ.

Cô lật đi lật lại tấm bản đồ trong tay. Nó chỉ bao quát không gian bên trong khu nhà. Lúc trưa nay khi đứng thẳng người trên thành mê cung cô vô tình thấy được vị trí căn biệt thự này. Nó nằm trên đỉnh một cái đồi thoải xuống dưới. Đồi không cao lắm nhưng nếu đi bộ từ này xuống dưới cũng mất không ít thời gian. Con lười biếng bỗng nhiên tái phát từ trong máu ra đến tận mồ hôi tay.

Cô nghĩ, xung quanh này chắc có gì đó có thể giảm bớt sự dùng lực trong thời gian cô đi về nhà. À!! Một chiếc xe hơi đang đậu bừa ở trước mặt cô. Mắt Lục Tuyền Yên sáng rực như mắt mèo trong đêm chạy lon ton đến. Cửa cũng chẳng khóa, thật may vì ông trời vẫn còn xem cô là gia đình.

Cô đá nó vài cái vào gần chóp xe, không có chống trộm. Bên trong còn có cả chìa khóa, như vậy là hơi quá rồi.

Lục Tuyền Yên hớn hờ ngồi vào vị trí ghế lái thử khởi động xe. Nhưng nó chỉ ỳnh ỳnh vài tiếng rồi tắt lịm. Cô cứ lặp đi lặp lại thứ tự như thế mấy lần nhưng vẫn nhận lại một kết quả. Sự ức chế lên đến tột đỉnh, cô chỉ biết đạp chân một cái thật mạnh vào đầu đó để thỏa cơn tức vô tình làm gãy đi cái thắng xe. Lúc này bỗng nhiên cái xe ỉ ỏi kêu lên chói tai khiến Lục Tuyền Yên có tật giật mình mà vội vàng ra khỏi xe chạy mất hút theo lối mòn trong rừng. Hiện tại cô đang thất nghiệp, nếu nhờ chủ xe đến tận nhà cô mà đòi tiền bồi thường thì sao??

Khả Sanh thương cảm, trạng thái từ một người đang ngủ gật đến tỉnh táo trong tích tắc trông thật thảm. Tóc còn đang chia ra nhiều hướng, hai mắt lim dim nhưng thật sự không thể nhắm. Hai mắt ngấn lệ nhìn cái thắng xe của mình, giờ thì đã hiểu tại sao cô gái này lại khiến Mặc Băng Tước mệt mỏi đến như thế.

Lục Tuyền Yên bước trên con đường đang dần bị bóng tối nuốt chửng. Cảm giác đi bộ cũng không tệ lắm, nó giúp cô trải nghiệm lại cảm giác mà ba năm thanh xuân kia mình đã từng.

Nói thật là cho đến giờ tâm trạng của cô cũng chẳng khá lên được bao nhiêu. Nhớ lại cái đêm hôm qua trong mơ hồ, cô không nghĩ sẽ có ngày mình hờ hững như thế. Mong rằng sự thật đằng sau nó không phải là cô tự mình hiến thân mà tại hần lợi dụng đi. Nhưng nhìn biểu cảm của hần sáng nay thì...

Không gian u ám đến đáng sợ. Một mình Lục Tuyền Yên bước trên đường ngân nga câu hát thời cổ mà mẹ cô đã từng một thời ru nó cho nghe giúp hai chị em chìm vào giấc ngủ. Bỗng nhiên cô thấy nao nao buồn, vì nó gọi lại nhưng nỗi buồn không tên, làm nhói lên vết thương lòng mà sẽ không bao giờ lành.

Cứ bước mỗi bước mỗi với mong muốn có thể rời khỏi nơi này nhưng vẫn mong thời gian trôi chậm một chút để cô có thể cảm nhận cái cảm giác cô đơn này lâu hơn mặc dù đã trải qua nó hơn 15 năm nay. Trong một không gian tối đen như mực, chỉ cần một đốm sáng nhỏ lóe lên cũng đủ thu hút sự chú ý. Nhưng đây không phải là ánh sáng từ chú đom đóm nhỏ mà là hai ánh đèn pha của một chiếc xe hơi đang gấp gấp chạy về hướng này. Cô bình tĩnh lách người sang một bên không có ý định dòm ngó. Ngạc nhiên thay, nó dừng lại ngay bên cạnh cô. Trông kĩ lại, nhìn nó rất là quen. Kính xe hồng hạ xuống, một gương mặt quen thuộc xuất hiện.

- Hà Sách Mịch!??- Trong vô thức Lục Tuyền Yên đã gọi tên hắn, cái tên mà cô đã chủ động đá đi tối hôm qua.

Hạ Sách Mịch sau khi xác định đó là người mình đang tìm liền rời khỏi xe, ánh mắt lo lắng truyền mền.

- Em đi đâu từ đêm hôm qua đến giờ? Anh lo lắm, biết không??- Hạ Sách Mịch thân mật cầm lấy tay cô.

Lục Tuyền Yên cảm thấy thật ghê tởm gạt ngay cánh tay dơ bẩn ấy khỏi mình. Cô tròn mắt.

- Sao anh biết tôi ở đây mà đi tìm??

- Trong chiếc vòng tay anh tặng em có gắn thiết bị định vị, nó dẫn đến đây cho nên...

Chát!!!

Lục Tuyền Yên thẳng tay giật cho hắn một cái tát vô tình cảm nhận được có gì đó đang lúng lẳng bên trong túi áo mà Khả Sanh đưa. Cô quát

- Thì ra ngay từ đầu anh đã sớm theo dõi tôi!!

Thấy cô tức giận, Hạ Sách Mịch bỏ đi cái tôi của mình biến thành một con mèo nịnh nọt.

- Anh đã nói rồi Tuyền Yên, thân em con gái một mình lại có một khoảng tiền kết xù như thế, anh vẫn là lo cho em mà thôi.

- Dù tiền tôi có nhiều, cần anh dùng giúp sao? Anh biết số tiền đó quan trọng với tôi thế nào không?- Mắt cô đã sớm ươn ướt. Hạ Sách Mịch liền cứng họng- Đừng làm phiền tôi nữa, Tiểu Hắc Miêu của tôi sẽ đến và cắn đứt đi hạ bộ của anh.

- Tiểu Hắc Miêu??- Hạ Sách Mịch run rẩy.- Em... em...

- Còn không mau cút đi? Hay là nghĩ rằng tôi nói dối để tránh mặt anh?

- Em yêu anh như vậy, sẽ không có chuyện đó.- Hạ Sách Mịch khẳng định chắc nịch.

- Ha!!- Lục Tuyền Yên cười khinh bỉ.- Có bản lĩnh thì đứng yên đấy.

Cô đưa tay kéo dây kéo xuống một chút, tay kia luồn vào túi áo nọ bên ngực trái móc ra một chiếc điện thoại cực sang chảnh và còn không để pass nữa. Nhấn vào nhật kí cuộc gọi chọn ngay dãy số đầu tiên. Chuông nhạc chờ reo lên đã có một người bắt máy.

- Khả Sanh...

- Anh yêu à mau ra đón em. Tên Hạ Sách Mịch ấy đúng như anh nói đã đến, và hắn còn muốn... muốn... cưỡng hiếp em... cứu em!!

Hạ Sách Mịch không ngờ Lục Tuyền Yên lại làm thật. Sắc mặt hắn cứ ngày càng biến chuyển theo từng câu nói ngày một thâm sâu.

Nói rồi cô liền tắt máy không cho đối phương phản hồi. Trong thời gian chờ đợi cả hai không nói với nhau một lời nào. Hạ Sách Mịch nhiều lần muốn mở miệng nói nhưng lại bị cái không khí nặng nề chèn ép đi liền bỏ cuộc. Lục Tuyền Yên thì không đợi chờ đối phương bên kia đến, trong thâm tâm cô thật sự chỉ muốn tên trước mặt mình bỏ cuộc và rời đi. Như thế sẽ đỡ khó xử hơn nhiều. Còn việc ai đó sẽ đến đương nhiên chỉ là việc nằm trong trí tưởng tượng cô mà thôi.

...

Thật không ngờ, ba phút sau cô nghe thấy tiếng bóp còi từ xa. Trên lối mòn duy nhất, chiếc xe đen ấy lao đến nhanh như một tên lửa. Lò mò theo ánh sáng cô thấy được chủ nhân của chiếc áo khoác cô mặc đang ngồi ở vị trí ghế lái nước mắt tuôn trào. Còn ghế bên cạnh là hắn, trên xe lắc lư nhưng vẫn giữ được thần thái lạnh lùng. Không phải là tức giận đấy chứ?? Vậy thì đến đây làm gì?

Lục Tuyền Yên à thì ra ông trời chỉ cho mày hưởng những cái vui sướng của cuộc đời thôi. Không chừng không bao lâu nữa thân chết sẽ đến mà miễm cười với mày đấy.

Tại sao hắn lại đến cơ chứ?!

Chương 3: Ăn nhà ở đợ.

Chương 3: Ăn nhà ở độ

Tên truyện: Lên giường với tôi thì phải cưới tôi.

Tác giả: Chó sủa.

Chương 3: Ăn nhà ở độ.

Hắn bước xuống xe, ánh mắt như có thể phóng ra phi lao mà giết người. Kì lạ, vừa nãy còn nóng ran vì đi bộ đường dài, sao bây giờ cảm giác lại lạnh sống lưng đến như này?

Mặc Băng Tước vừa vặn bước đến bên cạnh cô khoác tay lên vai tỏ vẻ thân thiết. Hạ Sách Mịch nhìn thế ngứa mắt lắm, muốn lên tiếng chống đối nhưng so sánh hai hãng xe thì người này lại chẳng có xuất thế bình thường. Hạ Sách Mịch đứng yên đấy nhìn chăm chăm vào hắn, mong chờ câu nói gì đó phát ra từ miệng hắn.

Đã phóng lao thì phải theo lao. Cũng đã nhờ gọi người ta đến, thì cũng đến rồi, chẳng phải mục đích là đuổi tên kia đi cho khuất mắt ư. Đại sự đang chinh ỉnh ngay đó, không giải quyết thì sau này sẽ để lại hậu quả khó lường. Nếu chuyện hắn và cô không quen không biết bị Hạ Sách Mịch vô tình phanh phui thì chẳng phải cả đời này cô sẽ chẳng thể yêu thêm tên đàn ông nào sao? Ai lại muốn một kẻ luôn bị người tình cũ đeo bám chứ??

Lục Tuyền Yên thấy hắn chủ động như thế bản thân cũng không thể đứng yên. Đôi tay cô run rẩy sau lớp áo thú liền thân vươn lên nắm lấy cánh tay hắn yếu ớt chỉ chỉ.

- Anh xem!! Là hắn, Hạ Sách Mịch. Hắn muốn cưỡng hiếp em, muốn bắt cóc em để tống tiền anh đấy.

Khả Sanh há hốc mồm, cô gái này còn muốn đào hố chôn mình sâu đến cỡ nào nữa đây??

Mặc Băng Tước cảm nhận được cả người cô đang run lên mà nắm lấy tay hắn. Sáng nay có trông qua một lần. Cô là người cũng cao ráo đúng chất người mẫu, vậy mà khi khoác lên bộ áo thú này thì nhìn lại nhỏ bé đến thế. Thần kì thật!!

Anh nhú mày

- Vừa nãy em có nói đến về sau??

Cô giật mình buông tay hắn rồi lật đật nắm lại.

- Là điện thoại đột ngột hết tiền. Xin lỗi Tiểu Hắc Miêu!!

Tiểu Hắc Miêu?? Dám tự mình đặt cả tên cho hắn, lại là mèo? Ba mươi tư năm nay đã có ai làm thế với hắn chưa??

Ánh mắt Mặc Băng Tước lạnh lùng quét ngang người Hạ Sách Mịch và chiếc xe bên cạnh hắn. Tất cả... đều bình thường.

- Anh sẽ không bỏ cuộc. Anh nói cho em biết, em không xứng với hắn ta bằng anh đâu. Chờ xem, hai người sẽ sớm chia tay mà thôi.

Hai bên cứ vậy mà đấu võ mồm với nhau. Nhưng đến cuối Hạ Sách Mịch chịu thua mà bỏ đi. Cho đến khi không còn thấy bóng đèn nữa Lục Tuyền Yên ngay lập tức thả hắn ra bước lùi về sau hướng chiếc xe 10 bước. Cô không để tâm mấy lời nói của Hạ Sách Mịch, không liên quan đến nhau nữa thì hà cớ gì phải chú ý đến nhau.

Mặc Băng Tước lạnh lùng xoay người đi về phía xe. Lục Tuyền Yên nhanh hơn một chút mặt dày mở cửa xe phía sau ngồi độc mã ở hàng ghế rộng phình. Cô đang rất là đói. Và nó, vì miếng ăn cô sẽ hi sinh tất cả.

Khả Sanh lại ngạc nhiên hơn quay sau mà nói

- Cô còn muốn làm gì?

- Tôi không muốn gặp lại hắn. Và lại... trời cũng đã tối rồi.

Hắn bước vào xe ngồi vào ghế trước không mấy may quan tâm đến cô. Khả Sanh cũng tự mình cho xe chạy về lại hướng của biệt thự.

Chết tiệt!! Vậy công sức sáng giờ đã bỏ đi đâu?? Cứ ngỡ sẽ chẳng bao giờ gặp lại hân. Còn bây giờ, không chừng còn phải ở chung một nhà. Cho đến phút cuối lại thành ra như thế này, ông trời à có phải những thứ tuyệt vời hôm nay chỉ là ảo giác không?

...

Lục Tuyền Yên nhất quyết không nghe theo lời Khả Sanh mà đi vào bất cứ căn phòng nào. Đó có thể là một cái bẫy. Hân sẽ sắp xếp cho anh chàng ấy kéo cô vào một căn phòng đầy bừa bộn và nói rằng "Nếu muốn ngủ êm ấm ở nơi này thì hãy dọn dẹp cho gọn gàng đi." Chắc chắn là như thế. Nam thần ở thời đại này rất nhiều, nhưng đó cũng chỉ là vỏ bọc bên ngoài mà thôi. Sự thật là bây giờ đang thất nghiệp nhưng việc làm lao công cho người khác không phải công việc mà cô mong muốn. Và lại việc này lại làm không công. Ai lại muốn lao đầu vào bao giờ??

Ơt...

Lục Tuyền Yên xấu hổ cuối đầu, hân đang ở trong bếp chắc là sẽ không nghe thấy đâu nhỉ. Căn biệt thự to lớn này bây giờ chỉ còn hai người, chàng trai kia đã về mất rồi. Với cái sự im lặng này không biết tốc độ âm thanh có thể phóng đến hay không? Cô buồn ngủ lắm, đèn nổi chẳng thể đỡ mí mắt lên. Đợi hân dùng bữa trong bếp xong thì cô sẽ lên lút một chút rồi sẽ đánh một bữa no nê. Nam thần kinh thì vẫn là nam thần mà. Lục Tuyền Yên này đã quyết, cho dù có vào núi đao hay biển lửa cũng phải thức, phải mở mắt.

Khò... khò... khò...

Bạch!!

- Á!!

Lục Tuyền Yên thức giấc với việc tự mình làm đau mình. Cô mở ngời dậy, tay cô đang đập cái gì thế này, đã vậy còn thấy nóng nóng. Có phải là...

Á!!! Trên má in hân năm ngón tay rồi. Là ai, thần thánh phương nào lại dám làm lão nương ra nông nổi này, là con bọ nào, chết tiệt!!

Cô nhận ra, mình đang ở trong bếp.

Hai chân rón rén bước vào trong theo hướng ánh sáng từ chiếc đèn trần với ánh sáng nhỏ nhoi bên ngoài. Cô lấy mũi khịt khịt đánh mùi, có mùi của thức ăn nhưng lại không phải phát ra từ trong này. Mà nơi nào đó... ở vị trí cao hơn.

Lục Tuyền Yên cứ bước đi mãi đến nỗi đang bước trên cầu thang mà mình không nhận ra. Trên hành lang tối om, duy chỉ có một căn phòng là hé mở. Ánh sáng mờ ảo bên trong chạy ra ngoài thu hút tầm nhìn của chú thỏ. Cô đi nhanh đến, nhờ có tấm đệm êm dưới chân mà không gây ra tiếng động. Lục Tuyền Yên nhìn vào bên trong, thì ra đây là phòng hân và hân đang ngủ trên giường. Cô đẩy cửa vào sâu bên trong nữa, nhà giàu cái gì cũng hiện đại, cánh cửa như thế này mà chẳng phát ra bất cứ âm thanh nào.

Vừa mở cửa ra đã trông thấy xuất hân đang lơ dờ trên bàn. Lục Tuyền Yên không biết mình đã đi vào hang sói bằng cách nào.

Bật!!

Đèn được mở lên bất ngờ. Lục Tuyền Yên đưa mắt nhìn xung quanh một vòng tình cờ thấy bóng dáng đen thùi lù của ai đó đang đứng ở góc tường. Ách!! Là Slanderman sao?? Không lẽ... cô sắp bị bắt cóc.

Cô đảo mắt qua lại nhanh nhất chớp lấy cái đèn bàn giờ lên, Slanderman thì sao? Cũng chỉ là trò dọa người. Bắt được hân rồi sẽ tra hỏi xem hân đã làm công ăn này bao nhiêu năm, kiếm bao tiền. Học hỏi hân một ít cũng được nhỉ?

Hết thầy rồi hay sao mà lại theo học một kẻ giết người?? (-.-)

- Cô làm cái gì vậy??

Khi hai tay cô nâng cái đèn lên rồi xoay người mới vỡ lẽ, đây không phải là Slanderman. Mà là... hân. Hai tay cô hạ xuống, miệng không hên mà nuốt đi nước bọt.

- Tôi...

Đang ấp úng thì hân đột nhiên lao đến áp mạnh cô vào thành cửa. Nó đã bị khóa từ lúc nào?

- Cởi áo ra!!

- Cái gì??- Lại chuyện gì mà bảo cô phải cởi áo? Đêm qua vẫn chưa đủ hay sao?

- Sao cô dám lấy nó mà không có sự cho phép của tôi??

Hân cảm một ít ở ngực cô mà nâng lên, thì ra ý hân là bộ liền thân này.

- Chẳng phải anh đã nói là quần áo ở tủ hay sao? Không nó rằng cầm động vào ngăn nào thì chẳng phải được tự do chọn lựa??

Hắn không muốn nghe nói nhiều. Một tay giữ cô lại còn tay kia linh hoạt đẩy mũi cô xuống rồi kéo đường khuy theo một đường thẳng. Nó không thẹn mà trượt dài từ trên xuống dưới đất. Sáng nay bộ đầm đen đó cô đã bỏ đi nên bây giờ chỉ còn nội y và cái áo mà anh chàng kia đưa. Khi nó rơi xuống đất liền có luồng gió từ ngoài cửa sổ chạy vào. Lạnh!!

Lục Tuyền Yên co người khép hai chân lại gần nhau, hai tay cũng thế mà rúc vào trong cánh áo. Mặc áo của đàn ông cũng lợi thật, tay họ dài nên mới có được cái sự ấm áp này đây. Nhưng sự ấm áp ấy vẫn chưa thỏa mãn cái khao khát được ủ ấm của cô. Lục Tuyền Yên co hai tay lại nhắm mắt hưởng thụ cái nhiệt độ cơ thể đang tỏa ra. Hoàn toàn quên mất cái tư thế ám muội giữa hai người.

Mặc Băng Tước quan sát chi tiết từng cử chỉ hành động của cô gái đang đứng trước mình. Trên đời có chuyện người giống người đến như vậy sao?

Trông thấy mái tóc bù xù đó, hắn ngửa tay đem đặt lên vuốt nhẹ xuống. Không rồi không bắt dính, một đường tiến thẳng.

Lục Tuyền Yên giật mình thót mắt, cô nhìn hành động của hắn, tim đập liên hồi. Hắn cứ thế tiến tới càng khiến cô ngã đầu ra sau cho đến khi đụng vào cửa. Cô định hỏi hắn muốn làm gì nhưng môi đã bị khóa chặt. Cô nhắm mắt lại cố gắng dằn dụa, hai tay liền bị khóa chỉ với một chiều.

Mặc Băng Tước hôn lâu như thế cô vẫn nhất quyết không chịu mở miệng. Hắn như mất hết kiên nhẫn thả tay mình ra khỏi tóc cô hạ xuống mép áo luồng tay vào véo mạnh một cái vào eo.

- A!!

Đột nhiên bị tấn công Lục Tuyền Yên không tự chủ được kêu lên một tiếng. Nhưng cũng vì nó mà hắn có cơ hội tiến vào sâu hơn. Hắn đưa đầu lưỡi mình vào mà xem xét sau đó quần chặt lấy lưỡi cô không buông. Cứ nghĩ mình sẽ tức giận mà đẩy hắn ra ai ngờ cô lại phiêu theo nó. Hai tay được hắn thả tự do mà quàng lên cổ, một chân kiễng lên vì không thể cưỡng lại được cơn mê muội đang chiếm lấy.

Tay hắn mê man tại eo cô không tiến thêm. Nhưng nó đi ngược lại với quỹ đạo hướng dần xuống dưới. Ngón giữa hắn móc vào mép quần lót của cô mà chậm rãi kéo xuống, một cách nhẹ nhàng.

Hai người hôn đến khi mắt hơi đi, Lục Tuyền Yên không chịu được mà rên lên vài tiếng.

Reng!!!

Âm lượng tiếng chuông điện thoại quá lớn làm cả hai giật mình mà dừng hết thấy hành động. Hai bờ môi rời xa nhau, hắn nhìn cô bằng ánh mắt kì lạ. Tay kia rút khỏi người cô mà mò lấy điện thoại trong túi quần xong ngã người sang bên kia mà nghe điện thoại.

- Chuyện gì?... Tôi biết rồi, mai sẽ sắp xếp.

Một cuộc trò chuyện ngắn ngủi, cô chỉ ước nó kéo dài lâu hơn. Không biết chỉ với ánh trắng mờ ảo như này có ai thấy được khuôn mặt cô đang đỏ như thế nào không?? Lúc này, là cô rất ham muốn cùng hắn...

Mặc Băng Tước nhìn cô có vẻ ái ngại, đây là lần đầu hắn chủ động tiến vào một ai đó.

- Đói thì ăn đi, phần cơm đó tôi chưa động vào. Ăn rồi nghỉ ngơi, sáng mai sẽ có người đưa cô vào thành phố.

Hắn tiến đến nhặt lấy bộ áo thú mở cửa ra bên ngoài. Còn lại một mình cô cô đơn lẻ chiếc trong căn phòng này. Khoan đã!! không phải là căn phòng lúc sáng đây ư??

...

Sáng hôm sau khi thức dậy Lục Tuyền Yên giật mình vì phát hiện mình đang nằm trên giường. Trông khi hôm qua rõ ràng là cô đang nằm trên sofa. Không lẽ bệnh mộng du lại tái phát?

Trên người cô cũng có khoác lên một chiếc áo sơ mi rộng phồng phình nhưng lại không có quần. Vì nó đủ dài, gần đến đầu gối chứ ít!!

Cô vào nhà vệ sinh cá nhân trông thấy một cái bót đánh răng hoàn toàn mới còn trong hộp. Bí thế vì hôm qua đã không thực hiện thao tác này cô tự nhiên bóc hộp trét kem chà miệng.

Bước xuống dưới nhà đã ngửi thấy mùi thức ăn bay ngất ngửi. Trên bàn ăn, chàng trai hôm qua đã đợi sẵn ở dưới đang chát phịch trên máy tính. Trông thấy cô Khả Sanh đưa tay vẫy chào. Xung quanh đây chẳng thấy hắn đâu cả.

- Ăn sáng rồi tôi sẽ đưa cô về.

- Hắn đâu rồi?

- Hắn?? Ý cô là Băng?? Cậu ta đến công ty rồi. Nào!! Nhanh nhanh tôi còn có việc.

"Anh ta tên là Băng??"

Ngồi xuống bàn Lục Tuyền Yên vô tình đánh mắt vào chiếc điện thoại trên bàn.

- Này!! Có thể cho tôi mượn điện thoại một chút không?

Tay Khả Sanh bỗng dừng hoạt động.

- Vậy chiếc điện thoại hôm qua trong túi áo đâu rồi??

Điện thoại... trong túi áo???

Túi áo... túi áo... túi áo nào nhỉ?? Áo??...

ÁO!!!!

Ách cha!! Không phải là nó đã bị hất cho vào máy giặt rồi chứ?!

Chuyện là lúc tôi cô nhớ mình vẫn còn mặc nó nhưng khi tỉnh lại đã không thấy đâu nên nhất thời quên mất. Lục Tuyền Yên im lặng đứng dậy rồi bàn.

- À... cho tôi hỏi ở đây có phòng giặt đủ không??

- Cái gì?! Không phải ý cô... là...

Lục Tuyền Yên ấp úng không biết trả lời ra sao, nếu thật sự là như vậy thì... hôm qua là cái xe, hôm nay là cái điện thoại. Không phải cô là kẻ tán gia của anh ta đó chứ?! Là Khắc Tinh ư??

Cô lại tiếp tục ngồi xuống bàn rồi đứng lên

- Vẫn là nên đi xem thử vẫn hơn. Anh có thể...

- Bên cạnh WC chung của biệt thự, cứ đi thẳng quẹo trái.- Khả Sanh khản trương.

Cô đứng dậy nghe theo lời của anh ta. Cho đến khi khuất dạng, ánh mắt của Khả Sanh vẫn cứ dán lên cặp đùi săn thon của Lục Tuyền Yên. Nhìn cô gái này chung qui không có gì là khác những kẻ mà cùng Mặc Băng Tuyết lên giường nhưng cô ấy vẫn có vẻ gì đó nổi bật hơn. Mạnh mẽ hơn chăng??

Khả Sanh lắc lắc đầu tiếp tục quay lại chat phiếm với mình. Anh thấy trong hộp thư có một mail mới, và là dấu hiệu đặc biệt.

"Cô ta về chưa?"

"Đang dùng bữa."

"Ừ."

Kì lạ, tên này có hứng thú quan tâm đến người tình một đêm của mình từ bao giờ??

Lục Tuyền Yên lục lọi trong hết thấy ba cái máy giặt đều trống không. Sáng sớm như vậy, hẳn đủ siêng năng để phơi đồ sau đó đến công ti ư?? Hay nơi này có lao công bí mật nhưng ẩn danh không cho cô biết?? Nhất định... à có thể là như vậy.

Làm da cô cảm nhận có gì đó mát mát hướng vào trong này. Lục Tuyền Yên nhìn ra ban công, đập vào mắt là một hàng đến hàng chục cái quần chip bay phấp phới trước gió. Cô nhìn sang hai đầu bên kia đến cả một bộ quần áo cũng không có. Tên này... chỉ có mỗi quần chip là đi giặt thôi sao? Vậy quần áo kia thì văng đi đâu? Hay là mặc đi mặc lại...

Tên này, là tên nhà giàu keo kiệt nhất mà cô từng thấy. Tiết kiệm với chính mình khi bản thân có thể ăn chơi xa hoa sung sướng. Trên đời này đúng là loại người nào cũng có.

Lục Tuyền Yên bước ra bên ngoài nhận xét lại hiện trường. Vô tình bắt gặp một chàng trai dáng người nhỏ nhắn đang cúi húi treo từng cái quần chip lên. Cô đoán đúng mà, trong này có cả người giúp việc mà.

Cảm nhận có người cậu trai ấy liền quay đầu lại nhìn. Bốn mắt nhìn nhau mấy giây liền nhưng vẫn chưa trào máu hòng.

- Chào!!- Lục Tuyền Yên vẫy tay chào hỏi.

- Cô là ai??

Cậu trai ấy trông thật là dễ thương a!! Cao còn thấp hơn cô, tóc có phần dài phủ tai một chút. Đôi chân trần trắng nõn hơn cả cô, nhìn rất giống... cái gì ta?! Tiều... tiều... tiều gì gì đó. Cái này hình như là thuộc về phương diện từ ngữ của... của... cái gì nữ rồi nam nhỉ?! Thôi bỏ qua một bên đi.

- À... tôi...

- Cô gái!! Cô lâu quá rồi đấy. Tôi còn phải đến công ty.

Thấy Khả Sanh bước vào cậu trai ấy liền nấp vào một góc khuất đi.

- Chị gái, đừng cho anh ta biết là tôi đang ở đây. Mau mau đi nhanh đi.

Cô không hiểu tại sao cậu trai lại muốn tránh mặt anh ta, cũng chẳng quan tâm. Thứ cô quan tâm chính là cái điệu dáng đáng yêu dễ thương đó kia.

- Tôi ra ngay. Lục Tuyền Yên.

- Tổng Liêm.

Lục Tuyền Yên ra được bên ngoài đến chỗ Khả Sanh thì mới nhớ lại mục đích mình đến đây là gì.

- Ach!!

- Điện thoại tôi có thể mua cái khác. Nhanh nào!! Đừng làm tốn thời gian nữa.

- Tôi xin lỗi.

Nói rồi cô theo sau Khả Sanh ra ngoài đóng cửa. Không quên nhìn xem cậu trai ấy đâu rồi. Thì ra không phải là giúp việc mà chỉ là một tên lén lút vụng trộm mà thôi. Nhưng!! Muốn ghét cũng không được, em trai à, em có đồng ý làm em trai nuôi của chị không??

- Hahaha.

Khả Sanh đột nhiên nghe thấy tiếng cười quái dị liền giật mình quay lại. Giờ này hôm qua, cô đã vừa cười vừa khóc như một quái nhân. Không lẽ... đây là giờ cao điểm để cô gái này lên cơn ư?

- Cô lại bị ám đầu à??- Khả Sanh đưa tay sờ trán- Sao bỗng nhiên lại cười một mình thế??

- A!!- Cô giật mình.- Không phải không phải. Là tôi bỗng nhiên nghĩ đến chuyện vui thôi.

Cô ở đây đợi chút, tôi lên trên tìm quần áo gì đó để cô ăn vận mà về.

Khả Sanh nói xong liền đi lên lầu, còn Lục Tuyền Yên thì tranh thủ dùng bữa sáng mà đã sớm nguội đi của mình.

Túng tung!!

Theo phản xạ Lục Tuyền Yên liếc mắt nhìn sang, trên màn hình máy tính xuất hiện chữ Bã quen thuộc?

"Tổng khứ cô ta đi càng nhanh càng tốt."

Bàn tay cô đang gấp thức ăn, miệng đang nhai nhuộm nhuộm bỗng nhiên chậm đi trông thấy. Cô đáng ghét đến như vậy? Hôm qua... thôi không nghĩ đến nữa.

Khả Sanh bước xuống lầu đưa Lục Tuyền Yên bộ quần áo màu đen. Nhìn cũng vừa mắt, cô vẫn ưa mặt quần hơn quần một ống.

- Cảm ơn, phiền anh rồi.

Lúc về Lục Tuyền Yên không quên mang theo số quần áo mà mình đã mặc hôm qua. Anh ta ghét mình như thế chắc cũng không muốn quần áo mà cô đã mặc nán lại nhà làm gì. Đồ lót thì có thể giữ nhưng chiếc áo sơ mi này... thôi giặt rồi đem trả hần sau cũng được.

Xe bắt đầu lăn bánh, ngày vui sướng đã kết thúc rồi. Giờ khi trở về còn rất nhiều việc phải làm. Làm giấy chứng minh, xin cấp lại bảo hiểm, hồ sơ thẻ ngân hàng. Còn cả tá thứ cần phải được làm lại. Nếu không có số giấy tờ đó thì lấy gì để mà xin việc làm?? Nếu không có việc làm thì gần ph*n mà sống à. Lục Tuyền Yên thầm thở dài, một lúc nông nổi thôi đã kéo cuộc sống vốn dĩ đang thuận lợi em áp tuột xuống cái hố sâu như thế này. Là số mày xui hay do cuộc sống mày là thứ để cho Thượng đế trêu đùa hả Lục Tuyền Yên??

- Vừa nãy cô bảo cho mượn điện thoại? Dùng đi.

Cô quên mất, hai ngày rồi không biết cô bạn Quách Ân có cuống lên mà tìm cô hay không?

Lục Tuyền Yên ấn con số quen thuộc. Chuông cứ reo mấy hồi mà không ai nghe máy. Chắc là do số lạ.

"Alo??"

"Quách Ân à~~."

"Tuyền Yên?? Có phải cậu không?? Cậu đang ở đâu vậy hả? Điện thoại không nghe máy, đến nhà thì không có. Có phải thẹn số phận quá mà đi Côn Đảo sống rồi giờ quay lại??"

Quách Ân trong điện thoại quát một tràng dài xuống từ địa ngục lên thâu chín tầng mây. Thanh âm không lớn nhưng những ngôn từ mà cô ấy sử dụng Lục Tuyền Yên muốn tránh đi nhiều nhất có thể.

"Này!! Nhỏ tiếng thôi. Lão Tôn đang từ Tây Thiên trở về."

- Phụt!!

Vốn phải dậy sớm nên Khả Sanh phải pha cho mình một cốc cafe để có thể tỉnh táo khi lái xe. Ai ngờ được khi đưa lên miệng chuẩn bị thưởng thức ngụm cafe đầu tiên thì đã phun hết ra rồi. Chết tiệt!! Chiếc xe mới vừa được sửa thắng rửa sạch ngày hôm qua.

Cái gì mà Lão Tôn?? Bộ đi đóng phim Tây Du Kí hả??

"Biết đại sư huynh thần thông quảng đại nhưng đi đâu cũng phải có huynh đệ đi cùng. Dù có tài giỏi đến đâu một mình cũng khó đối phó với hàng vạn tên yêu quái được. Này!! Có thật là cậu sẽ an toàn mà về đây không??"

"Tớ đã nói rồi, bây giờ có người đưa về tận nhà luôn cơ. Nhưng túi sách mất rồi, có thể sắp xếp chút thời gian cho sư huynh này không??"

"Được thôi. Một châu tại nhà hàng Kim Thoa."

Lục Tuyền Yên thờ dài. Cô bạn này của cô lúc nào cũng nghĩ đến đồ ăn mà thôi. Đã vậy còn toàn bảo đi những nhà hàng sang trọng mắc tiền. Đang lợi dụng cơ hội để hút tiền từ túi cô đây mà.

"Được rồi được rồi mà."

Lục Tuyền Yên tắt máy chẳng để ý đến sắc mặt ngày một tối dần của Khả Sanh. Không biết đã xảy ra chuyện gì.

Lão Tôn?? Tây Thiên?? Đúng là thần kinh hết thuốc chữa. Khả Sanh này thế sẽ không bao giờ gặp lại cô để cô có cơ hội phá hoại bé cưng này của anh lần nào nữa.

Chương 4: "Chẳng phải đã nói là không bao giờ gặp lại hần nữa hay sao?"

Bạn đang đọc truyện *Lên Giường Với Tôi Thì Phải Cười Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: "Chẳng phải nói rằng sẽ không gặp lại hần nữa hay sao??"

Nắng trưa chiếu gắt xuống dưới mặt đất nóng ran. Mặt trời vẫn còn nán lại trên đỉnh cao, ánh sáng lon ton trên làn da trắng nõn của những cô gái đang dạo bước trong nắng mai. Mặc dù trời sắp trở đông nhưng họ vẫn không quên phô trương những nét đẹp quyến rũ của mình vào những giờ nổi bật trong ngày.

Nhưng trong số họ, vẫn có ai đó không hứng thú với việc khoa trương như thế. Cô ta còn khoác lên mình một bộ quần áo full black từ trên xuống dưới. Cô bước lên xe moto đội mũ bảo hiểm rồi đeo kính mát vào. Ngón tay cái chuyên nghiệp nhấn ga kiểm tra độ khởi động. Tốt, ổn định. Quách Ân rút điện thoại mình bật bảng đồ định vị. Cái chấm đỏ đó đang hướng về hướng này. Cô nhếch miệng đi theo hướng ngược lại.

Lục Tuyền Yên vẫn là đang mê man trong cơn say ngủ. Cô vẫn là thích tốc độ cho nên kiểu đi xe chậm như rùa này khiến cơ thể không thích ứng được mà mí mắt muốn sụp xuống đi. Rất muốn nhờ ai đó tăng tốc độ lên một chút nhưng rồi chợt nhận ra hôm qua đến giờ mình phiền người hơi nhiều rồi.

Chính xác là Lục Tuyền Yên đã sắp chìm vào giấc ngủ đi thì đột nhiên lại giật mình tỉnh táo khi nghe đâu đó tiếng động cơ quen thuộc. Cô nhìn lên gương chiếu hậu. Quách Ân đang ở sát đằng sau vẫy tay chào cô. Lục Tuyền Yên không ngần ngại hiểm hạ cửa xe xuống thò đầu ra ngoài vẫy tay hú reo thành tiếng.

- Này cô bị điên hả?!

- Ngộ Tịnh ta ở đây!!

Khả Sanh vì lo lắng cho Lục Tuyền Yên bị thương liền kích xe vào bờ. Quách Ân trông thấy liền đẩy mạnh tay ga nhanh chóng lao tới đậu ngay bên cạnh Lục Tuyền Yên tháo mũ.

Sau khi xe đã dừng Lục Tuyền Yên lập tức nhảy xuống xe lon ton chạy đến bên cô bạn mình. Quách Ân nhìn và đánh giá cô từ trên xuống dưới một lượt.

- Tốt!! Không bị bất cứ vết thương nào. Lên xe!!

- Có mang đó không?

- Tất nhiên rồi.- Quách Ân đắc ý. Dám khẳng định mình chính là người phụ nữ kĩ càng nhất trong lòng cuộc đời của cô bạn mình.

Đón lấy mũ bảo hiểm từ Quách Ân và ngồi đằng sau xe. Trước khi đi cô không quên vẫy tay tạm biệt và rồi rít cảm ơn Khả Sanh đã đưa mình về.

Từ khi dừng xe đến lúc Lục Tuyền Yên xuống xe Khả Sanh chỉ chú ý đến một điều duy nhất. Cô gái kia là Ngô Tịnh, là sư đệ của Tôn Ngô Không. Đâu đó anh quay cuồng không rõ vấn đề rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra? Quá nhanh quá nguy hiểm. Cô ta đã không bình thường đến cô bạn còn quái dị hơn, có lẽ anh nên tránh họ càng xa càng tốt.

Trên đường đi, Lục Tuyền Yên ngồi sau choàng tay ôm lấy eo Quách Ân đậm chất tình nhân. Chính là bên cạnh thấy đôi nam nữ đang âu yếm nhau trên xe chỉ hận không thể cùng nhau say đắm hôn một cái. Đối với những cô gái hay chàng trai FA thì đây chính là cảnh tượng đáng ngửa mặt nhất. Không những vậy Lục Tuyền Yên còn cố tình lên tiếng chê bai khuyết điểm của đôi ngọc đồng hoa nữ kia khiến họ tức giận đến nỗi không hẹn mà dừng xe solo với nhau một trận. Chỉ tiếc sau khi xóc xò Quách Ân lại đẩy mạnh xe ga đi nhanh mất hút.

Có ai thắc mắc tại sao hai người phụ nữ này lại không có bất kì mối tình nào lâu dài cho đến tận bây giờ không? Đơn giản, họ khác biệt một cách đặc biệt.

À thật ra Quách Ân cũng vừa thất tình trùng vào ngày của Lục Tuyền Yên đá bình tên Hạ Sách Mịch kia. Cô uống cũng rất nhiều rượu nhưng may ra còn có người quen đưa về. Còn Lục Tuyền Yên, chỉ nhất quyết cùng chàng trai hôm qua lên giường... mà thôi. Chắc không nên nhắc lại làm gì, có khi lại khiến nhõ thẹn đến mức muốn đập đầu mà ở mất.

Chiếc moto dừng lại tại một quán bar nổi tiếng. Hai người đều là khách quen ở nơi này, cả hai bất kì lúc nào thất tình đều lui đến đây tìm vui thú như ca hát, nhảy múa. Và nhờ sự thường xuyên đó họ đã trở thành trung tâm của sự chú ý khi nào chả hay. Sau lần nào đó, mỗi khi họ đến đây như là mang đến một luồng sóng mới đến cho bar, và cũng đặc biệt khách đến ghé thăm rất nhiều.

Đây là bar nổi tiếng nhất thành phố. Đương nhiên chỉ có những vị khách có thẻ VIP mới được vào. Riêng Quách Ân và Lục Tuyền Yên lại có thể tự do ra vào nơi đây với tư cách là khách mời.

Cả hai dừng lại tại quầy kiểm vé báo quí danh.

- Mách Nhi.

- Hạ Mi.

- Thì ra là hai người. Mời đi theo tôi.

Anh chàng tạp vụ khúm núm bước đi dẫn hai người vào phòng đặc biệt.

Hôm nay đột nhiên chăm chỉ đột xuất, hần hoàn thành công việc ở công ty mình chỉ trong thời gian khoảng 30p. Vì chán nản liền nghĩ đến nơi này mới nhận ra tối hôm trước cũng vì chỗ này mà hần bẽ mặt trước mọi người.

Ả đàn bà đó đúng là say đến độ hóa điên đi. Bỗng nhiên đòi coi quần hần muốn xem cậu nhỏ rồi hỏi có muốn nhỏ l*ng giúp không. Đã thế còn bảo hần thích đàn ông khi bị phụ nữ sờ chạm vào thế này lại không thể đứng lên. Rất rất nhiều chuyện trên trời dưới đất bị lôi ra mà đổ hết lên đầu hần, làm cho người khác nghĩ rằng Mặc Băng Tước này là kẻ tụ họp tất cả những thói xấu của đàn ông trên đời.

Mặc Băng Tước ngồi đọc mã một cái bàn lớn dầu cho nhiều người khác không có nơi để đứng. Hai chai rượu thượng hạng đã gần thấy đáy chai, hần dám khẳng định mình đến đây không phải vì muốn gặp lại người đàn bà đó. Khẳng định.

Nhiều cô nàng dáng người kiêu xa như đồng hồ cát trông thấy anh một mình liền có ý định lui tới muốn làm quen. Anh lại chẳng thấy có mấy hứng thú lập tức một ngử mà đuổi họ đi. Hần lại chán nản, muốn về thì đèn trên sân khấu bỗng nhiên tắt lịm.

Và tiếp đó, một giọng nói vang lên làm cả hội trường chìm vào im lặng. Hần lạ lùng, cô gái này có uy lực như thế?

- Kính thưa những vị khách có mặt tại Bari hôm nay. Tôi là Lục Mách Nhi của mọi người đây. Và hôm nay, mọi người có biết là ngày gì không? Là sinh nhật của thiên thần Hạ Mi đó nha. Đêm nay, chúng tôi bao trọn. Mọi người cùng hoang đại thật thoải mái nào.

Kết thúc phần dẫn, cả hội trường hô toán lên chúc mừng. Đèn tắt đi, trên sân khấu xuất hiện một chiếc bánh sinh nhật ba tầng là trung điểm của chú ý. Nhưng rồi, khi hai ánh đèn chiếu sang một góc sân khấu, sự chú ý của họ cũng như vậy mà chuyển dời. Một cô gái ung dung bước ra khỏi cánh gà, nhạc nổi lên, những điệu nhảy khiêu gợi xuất hiện trước mắt họ cùng sự uyển chuyển của đôi chân nhích lên phía đầu sân khấu. Lục Mách Nhi khoác cho mình một chiếc áo kín cổ hở tay màu đen kết hợp với váy ren thời trang kiêu mới mang theo đôi cao gót bảy phân. Tóc cô xỏa dài, bay phấp phới trong ngọn gió từ cánh quạt hay máy lạnh thổi đến, một khung cảnh mê hoặc đến mê man lòng người. Đến cả hần cũng không cưỡng lại được sức quyến rũ của cô gái này.

Tiếp theo, ánh đèn thứ hai xuất hiện. Không còn là cô gái bạo dạn như ngày nào, bước ra là một nữ nhân thực nữ. Hạ Mi hôm nay khoác lên mình một đầm váy kín đáo từ trên xuống dưới màu trắng tinh. Sự trang điểm nhẹ nhàng tinh xảo càng tô lên vẻ đẹp chết người của cô khi kết hợp với bộ trang phục trên người. Những thứ trang sức trên người cũng góp phần tạo nên sự quyến rũ cho cô gái làm tâm điểm của ngày hôm nay.

- Hạ Mi xin chào tất cả mọi người.

Lễ hội cứ như vậy mà tiếp tục trong niềm vui lây của mọi người. Hạ Mi thì lo đi tiếp khách, chỉ còn mình Mách Nhi là cô đơn một mình cầm lấy vài ba chai rượu tiến đến một cái bàn trống mà ngồi. Nhưng trong ngày hôm nay thì bàn trống ở đâu, cô chỉ thấy được có một cái bàn có thể gọi là trống. Nó lớn như thế lại chỉ có mỗi một người ngồi. Mách Nhi tự mình bước đến ngồi xuống một vị trí cố định ung dung rót rượu rồi nốc lên từng ly trước mặt hân.

Mặc Băng Tước có phần hơi bồn chồn khi thấy Lục Mách Nhi hướng về phía này. Có phải định làm gì hân nữa hay không? Nhưng có vẻ, cô ta vẫn chưa nhận ra người bên cạnh mình là ai thì phải.

Mách Nhi có cảm nhận được ai đó đang nhìn mình. Cô một mạch liếc qua

- Nhìn cái gì?! Chưa thấy tôi uống rượu bao giờ à. Đến đây, uống đua không??

Mặc Băng Tước không nói gì tự mình rót rượu nâng lên trước mặt Mách Nhi. Cô cười, ly cả hai chạm nhau tạo nên một âm thanh thật êm tai và quyến rũ lòng người. Cô bỗng nhiên nhớ đến khoảng thời gian lãng mạng cùng với kẻ đã phụ bạc của mình. Một hơi nốc sạch.

Và cứ như vậy... từng cốc, từng cốc... cho đến khi say đi.

Hôm nay cô ăn mặc thật quyến rũ, lại mở màn bằng cái điệu nhảy chết người đó. Thật khác với cô gái mà hân đã từng xua đuổi. Vậy đâu mới là con người thật của cô ta.

Mách Nhi say rồi. Cô cứ miệng nói những thứ trên trời dưới đất không đỡ được.

- Này!! Anh biết không?? Hôm kia kìa gì đấy tôi đã mất đi lần đầu của mình. Bởi một tên đáng ghét nào đấy. Hân lấy đi lần đầu của tôi trong lúc tôi say... như thế này này. Rồi... tôi chẳng thể hưởng thụ cái cảm giác khi bị lấy đi lần đầu trong đời. Ha!! Buồn cười đúng không, tôi khi không lại đi kể với anh chuyện này. Nhưng đã nói rồi thì phải nói cho đến hết. Tên đó chính là một tên nhà giàu mà lại keo kiệt nhất tôi từng thấy. Nơi nào cũng đặt camera lên, sợ mất của đúng không? Hân cũng như bao nhiêu tên đại gia khác, xem tôi là tình một đêm. Lấy đi của tôi rồi lại đuổi tôi đi. Có ai lại không biết... tôi muốn trao nó cho người mà tôi thực sự yêu thương chứ... trời ơi là trời... cho thằng cha đó chết quách đi!!

(-.-)

Hân định có ý gì? Lên tiếng an ủi đấy. Nhưng cho đến khi nghe đến câu cuối cùng, cảm tình bỗng nhiên sinh ra chột bay đi đâu mất. Cái cô gái này. Độc mồm độc miệng đến vậy??

- Thằng điên... hân ta là một thằng điên. Nếu có gặp lại lần nữa, Lão Tôn sẽ tiễn hân đi Tây Thiên để hậu tội với Như Lai. Nhất định phải bảo hân bỏ đi cái tính keo kiệt đó... Bỏ đi. Chết tiệt.

Mách Nhi say đến quên trời quên đất mà tự mình độc thoại. Cả cơ thể của cô cũng chẳng thể đứng thẳng mà ngã nghiêng ngã vẹo. Cô nằm trên bàn, tự do ngã về phía hân. Thật sự là hân không muốn quan tâm nhưng dương mắt nhìn như thế, ai thấy được và nhận ra hân là ai thì không hay.

Mặc Băng Tước nhìn xung quanh mình, không có gì để đối phó với trường hợp này cả. Bất quá, hân đành phải dùng chân mình mà dùng bệ đỡ cho cái má bên của Mách Nhi. Cả cơ thể cô đang thăng thóm bỗng nhiên bị bệ cong một đoạn. Còn nghe rõ... Rắc!!

Chân hân đẩy sang một chút để cô ngã người tự do lên chiếc ghế dài và... Rắc! Coi như cái cổ đã quay về vị trí ban đầu.

Hân muốn đi liền đứng dậy nhưng có cảm giác như vật áo mình căng đi, đã vậy còn không dứt. Hân không tự chủ được mà ngã lại vị trí cũ.

Hân ngạc nhiên, à đàn bà này áy vậy lại có thể mạnh hơn hân. Một chút có thể kéo hân ngã như thế.

Mặc Băng Tước dùng tay kéo hai ngón tay đang dính chặt lại với nhau trên áo mình nhưng có cố gắng cách mấy cũng bằng không. Hân lại không muốn dùng lực với phụ nữ.

Haha!! Mách Nhi nằm thẳng trên chiếc ghế dài với tư thế của một người lính đang tập bắn. Cô có vẻ cũng chẳng quan tâm đến bề ngoài của mình là như vậy. Đây là idol của Bari đây sao? Nếu để ai trông thấy thì còn mặt mũi để nhìn họ à??

Rõ ràng là một cô gái nhưng lại mở to đồng tử tròn tròn nhìn chăm chăm nhìn vào hai tay anh đang dùng lực tháo hai ngón tay của mình đang dính chặt vào nhau. Không chỉ như vậy, trên miệng cô ta còn nở ra một nụ cười quái dị.

Chết tiệt!! Con đàn bà này bị thần kinh.

Váy của cô có lẽ quá ngắn đi. Đôi chân chỉ cần cử động một chút thì cảnh xuân đã hiện rõ ngay trước mắt. Hân cứ đắm đắm nhìn vào vị trí đó, đôi gò má không hiểu sao lại nóng lên. Hân mà chủ động có phản ứng với phụ nữ?

Mặc Băng Tước đưa tay vuốt đầu. Thật không giống hần chút nào. Sao không có tên biến thái nào đó đến đây và bắt cô ta đi đi.

Trời hiển linh, bỗng nhiên Mách Nhi đứng phắt dậy, sắc mặt hoàn toàn bình thường mà thả tay khỏi áo hần bước loạn choạng về đâu đó. Hần không quan tâm vuốt lại áo sơ mi của mình rồi lấy áo khoác được mắc lên thành ghế cũng vậy mà rời đi.

Về đi, hôm nay nhu cầu sinh lí của hần chẳng có ai đáp ứng được cả. Nhìn ai cũng chẳng vừa mắt ngược lại còn thấy rất ghê tởm. Hần không nghĩ rằng bao nhiêu năm qua chính mình lại lăn lộn trên giường cùng với những loại đàn bà này.

Đầu óc Mách Nhi cứ quay mòng mòng không chịu dừng lại. Dây áo ngực lúc này vì lẫn lóc quá nhiều vòng mà vô tình bị đứt ra, phải đi gắn lại. Nó thật khó chịu. Nhưng từ này đến giờ cứ đi mấy vòng mà chẳng thấy WC đâu, sao hôm nay cái bar này lại trở thành một cái mê cung rồi? Bây giờ Mách Nhi cũng chẳng biết mình đang ở đâu còn không mang theo điện thoại. Mong là Quách Ân đang vui vẻ với ngày của mình mà quên bên cô đi.

Lục Tuyền Yên đi được thêm vài bước, ánh mắt cứ liên tục nhìn xuống dưới đất. Không phải ngại nhìn những đôi tình nhân đang ân ái bên nhau mà là đến xương cổ cũng chẳng đường hoàng mà nghe theo mệnh lệnh chủ nhân cứ một mực đau mỗi cú xuống.

Vô tình, xuất hiện trước khoảng nhìn của cô là một đôi giày kì lạ với kiểu dáng đúng quá là thô tục đi. Cô nhanh chân xoay người lại đi theo hướng khác liền bị tên khác xuất hiện mà chặn lại. Cô không lạ gì khi chính mình lọt vào tình cảnh này. Nhưng bây giờ, sức lực dường như đã bị rút đi hết vì uống quá nhiều rượu. Đến một cái nắm tay của một cậu trai mười bốn tuổi chưa chắc gì cô đã phản bác lại được huống chi, đây là hai tên đàn ông đã trưởng thành.

Không dám nghĩ chuyện gì sẽ tiếp tục xảy ra.

- Ayzaaa nữ nữ Mách Nhi. Không ngờ chúng ta lại gặp nhau trong tình cảnh này.

Lục Tuyền Yên chẳng buồn để trả lời cô gắng đứng vững để tránh bị đụng chạm lung tung. Nhưng đầu óc cô cứ quay cuồng đôi chân loạn đi mà đặt ở nhiều vị trí để giữ thăng bằng. Hai tay cô ôm lấy mình nhắm mắt mặc cho mọi chuyện sắp xảy ra.

Với lại, Lục Tuyền Yên này đâu phải là gái còn trinh, ra giá để làm gì? Nhưng nếu để bọn chúng biết được rồi bị báo cáo với boss có khả năng cô sẽ bị đuổi việc. Bây giờ nơi này chính là miếng cơm manh áo duy nhất mà cô có, nếu bị đuổi đi thì dựa vào ai mà sống.

Lục Tuyền Yên trầm nghĩ, cũng không mong Quách Ân lại bỏ cuộc vui mà đi tìm cô làm gì. Thứ quan trọng nhất với cô hôm nay chính là niềm vui của nhỏ, nếu ai làm nhỏ mất vui đi thì cô sẽ liều mạng với người đó. Thế nên, không dám nghĩ rằng Quách Ân sẽ xuất hiện kịp thời mà cứu mình như thời bốn năm đại học nữa.

Sức mạnh của Quách Ân càng kinh khủng hơn cô nhiều. Trong trận tỉ thí võ với giáo viên đã một nháy mắt lên đai đen và làm đội trưởng của cả đội võ. Chỉ có hai tên này thì một tay Quách Ân cũng có thể giải quyết.

Đó cũng chỉ là tưởng tượng mà thôi. Bây giờ nếu không có ai ra tay cứu giúp thì chắc đời cô xong rồi.

Lục Tuyền Yên, lấy lại sức lực đi nào!

Thờ khặc đó, đôi chân cô đã hoàn toàn mất sức mà ngã tự do xuống. Ý thức gần như mất đi nhưng rồi lại cảm nhận được có vòng tay ai đó ôm lấy eo mình. Có phải...

Là hần?!

Không sai vào đâu được, cái khuôn mặt đẹp trai đó cho dù có chết đi cũng không thể quên được. Tại sao anh ta lại ở đây?? Trong khoảng khắc, đôi mắt vô đã tỉnh táo được vài phần.

Sau khi giữ được trạng thái cân bằng của cô, Mặc Băng Tước thả tay nhìn chăm chăm tên trước mặt. Chiều cao, có hù dọa được hần hay không?

Lục Tuyền Yên mệt mỏi dựa người vào tường để giữ lại. Áo sắp rơi ra đến nơi rồi.

Hai tên đàn kia cũng không phải không biết đến thân phận của Mặc Băng Tước. Hần ta không phải là kiểu người có thể tự tiện động vào.

Chúng run rẩy đôi chân ra hiệu cho nhau rồi co chân bỏ chạy mất hút. Hần không hiểu ý nghĩa của hành động này là gì? Là sợ hần bỏ chạy hay sợ hãi vì thấy đối thủ cao quá, biết mình không thể đánh lại?

Cũng may chúng không sinh sự, trước mặt bất cứ người ngoài nào hần không muốn hình tượng bị bôi xấu đi.

Đầu óc Lục Tuyền Yên vẫn cứ quay mòng mòng dù đã thoát khỏi được cơn say một chút. Cô đã đôi phần tỉnh táo nhưng tứ chi vẫn rất mất lực. Cầu cho hần mau phấn đi nơi khác, chẳng phải chán ghét cô lắm sao?

Nhìn hần lại nhớ đến cái câu nhắn trong máy tính kia. Chết tiệt!! Biết cô làm nữ nữ trong bar thì suy nghĩ hần sẽ lại bôi xấu cô đến mức nào?

Mặc Băng Tước xoay người lại nhìn. Trông cô bây giờ thật quyến rũ, nét đẹp chết người ấy hiện lên qua từng đường cong trên cơ thể, trang phục đang mặc và cả cái biểu cảm ám muội đầy mê hoặc kia. Hần trước đây chưa từng thấy phụ nữ say bao giờ, quyến rũ đến vậy??

Đầu cô đầu như búa đập, hần không thể quay lưng lại mà đập vào tường cho máu nó tuông ra đi.

Mặc Băng Tước chậm chậm tiến đến trước mặt cô, vừa nãy hắn cũng uống khá nhiều rượu, thật là khó để đứng vững lâu dài đi.

Hắn chông tay vào tường, một chân khụy xuống đơn giản dựa vào tường. Là vô tình nhưng lại bịt hết lối đi, làm cho Lục Tuyền Yên căn bản không có không gian để trốn thoát.

- Muốn làm gì?

Hắn vẫn cứ nhìn cô chẳng nói một lời. Khuôn mặt lạnh lùng khó tả.

- Tôi đứng làm ki nữ ở bar nhưng không như những người khác, tôi có sự bảo vệ của boss nơi này. Nếu anh có ý định động chạm đến tôi thì cũng sẽ chịu phạt trước pháp luật.

Hắn lúc này mới chịu mở miệng

- Pháp luật nước này có thể làm gì được tôi?

Lục Tuyền Yên nhú mày. Nói như vậy là có ý gì? Nếu thật sự là như vậy thì thử động vào cô xem nào.

Một tay cô bắt đầu vung vẩy đẩy mạnh cánh tay đang chống vào tường kia. Hắn nhanh hơn nửa một chiêu túm gọn lấy hai tay cô đẩy lên phía trên đầu, chân kia không thẹn mà đặt giữ hai chân không cho cô nhúc nhích.

Áo chỉ một chút nữa là rơi ra, bây giờ đến váy cũng sắp bị vén lên đến nơi rồi.

- Tôi... muốn.- Mặc Băng Tước gấp gấp thở mạnh phả hơi vào vành tai người trước mặt. Đôi mắt uy mị nhìn những sợi tóc đã một phần rời đi. Đầu hắn chạm nhẹ vào tường cười lạnh lùng. Hắn thế nhưng lại theo đuôi à đàn bà đáng ghét này.- Cô...

- Cô phải chịu trừng phạt, vì dám phả vỡ luật của tôi.

Lục Tuyền Yên sớm đã bị hành động của hắn làm cho mê muội. Người cô cũng có men rượu, làm cho cơ thể nóng lên mà muốn hoạt động. Cô nhắm mắt kiềm chế lại xúc cảm của mình.

Quyến rũ, mê hoặc. Một phụ nữ xa lạ lại khiến hắn muốn đè ra mà làm việc. Ngay tại nơi đây bụi bần này.

Hắn hôn nhẹ lên chiếc cổ trắng nõn bị đóng kín bằng vạt áo. Nhưng Lục Tuyền Yên vẫn cảm nhận được nó, cái ướt át mà hắn mang lại. Tay hắn cũng bắt đầu hoạt động luồn nhẹ vào trong áo cô mà sờ soạn. Từng tấc da mà hắn đi qua, không hẹn mà run lên làm cho ai đó cứ bị kích thích mà muốn tiến sâu hơn. Chân hắn bắt đầu nâng cao lên dang giữa đùi, ham muốn hiem có này của hắn có lẽ đã đạt đến cực đỉnh rồi.

Bật!!

Chẳng phải đã nói là không bao giờ gặp lại hắn nữa hay sao?

Chương 5: Có phải anh là khắc tinh của tôi?

Bạn đang đọc truyện *Lên Giường Với Tôi Thì Phải Cười Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Anh là khắc tinh của tôi?

Tên truyện: *Lên giường với tôi thì phải cười tôi*.

Tác giả: Chó Sủa.

Chương 5: Anh là khắc tinh của tôi?

Chuyện là vừa nãy lúc Lục Tuyền Yên vừa đứng dậy và bước đi một cách loạn choạng, hắn đã tình cờ trông thấy. Đôi mắt của đàn ông khi nhìn phụ nữ rất tinh xảo, những nơi được cho là nhạy cảm nhất của họ thì sẽ bị chú ý nhiều nhất. Và vô tình Mặc Băng Tước lại nhìn thấy áo của cô đã bị bật ra. Thay vì một đường ra về hắn lại theo sau cô.

Và cũng chuyện là, Quách Ân bỗng nhiên chẳng thấy nhỏ bạn mình đâu thế là cuống lên tìm kiếm. Mắt cô sáng lên khi trông thấy bóng dáng của Lục Tuyền Yên nhưng rồi đen lại khi thấy bóng dáng của một kẻ đàn ông khác theo sau lưng nhỏ.

Quách Ân nhanh chân chạy đến quày tiếp tân

- Mách Nhi có người bám đuôi.

Ngay lập tức những nhân viên xung quanh ấy tự phân chia nhiệm vụ và theo cô gái Hạ Mi nhưng đã mất dấu. Họ chia nhau ra và tìm kiếm.

Nhưng tìm hết thấy những góc ngách trong Bari đều không có. Họ lại huy động thêm người để rà soát lại lần nữa.

Quách Ân lo lắng xoa cằm suy nghĩ, đang trong sinh nhật của cô nên Tuyền Yên không thể ra ngoài được. Cô chắc chắn nhỏ vẫn còn trong này.

Quách Ân sáng mắt lên như chợt nhớ ra điều gì đó. Cô lấy điện thoại của mình bật định vị và mở bản đồ. Chấm xanh ấy đang ở ngoài nhà xe. Vui mừng chưa được bao lâu thì chợt vụt tắt đi vì cô chợt nhận ra là có người bám đuôi Lục Tuyền Yên. Nhà xe là nơi vắng vẻ, có thể giờ trò chơi bại rất dễ dàng.

Cô liếc mắt nhìn xung quanh, đám nhân viên đã bốc hơi đâu mất.

Quách Ân lần theo dấu hiệu ấy mà đến bãi đỗ xe. Cô lén lút nép vào từng bóng xe để tránh bị phát hiện. Khi vừa xuống dưới bằng thang máy cô đã trông thấy bóng dáng của một tên đàn ông đang dựa người vào một chiếc xe gần đó, trên tay đang cầm điện thoại mà chằm chằm mím mọt.

Quách Ân tháo giày cao gót của mình ra rón rén tiếp cận hần từ đằng sau. Hần chính là kẻ đã bám đuôi Tuyền Yên. Không sai vào đâu được.

Khả Sanh mất kiên nhẫn chờ đợi cú điện thoại từ Mặc Băng Tuyết. Từ lúc hần gọi đến bây giờ đã là 25p, cái bar này cũng đâu phải là quá rộng đến nỗi bị lạc đi. Một lần nữa anh mở điện thoại, màn hình vẫn là chú gấu Panda như mọi lần.

Sau khi đã nhắm đúng khoảng cách, đường đi và quỹ đạo. Quách Ân nắm tay mình thành nắm đấm lao thẳng...

Bụp!!!

Bị tấn công bất ngờ, chiếc điện thoại Khả Sanh vung ra khỏi tay rơi một cái bịch xuống đất. Anh cảm thấy má phải mình đau điếng. Chiếc răng yếu ớt bị lung lay qua lại vài lần. Khả Sanh ngã một rầm xuống đất, cái huy hiệu Gucci trên ngực bị lật sang một bên đâm vào ngực anh đau điếng. Tự nhiên sao lại bị tấn công thế này?

Quách Ân cười đắc ý vì đã đánh trúng mục tiêu. Cô xé đi vạt váy của mình, bên trong là một cái quần đùi nhỏ cúi xuống nắm lấy chiếc áo sơ mi đang thẳng thớm của Khả Sanh mà kéo lên. Khả Sanh đang trong tư thế nằm bệt dưới đất bỗng nhiên bị một lực nào đó làm cho đứng thẳng dậy. Anh ngạc nhiên liếc sang và còn tròn mắt to hơn khi đó là một phụ nữ.

- Đàn ông thôi, giấu Mách Nhi ở đâu rồi?

- Mách Nhi?! Tôi có làm gì đâu chứ?- Khả Sanh thê thảm nhìn Quách Ân sợ hãi. Một cô nàng nhỏ nhắn như thế lại có sức mạnh như vậy. Không tầm thường chút nào.

Quách Ân đưa tay giật lấy cái điện thoại trên tay Khả Sanh

- Điện thoại của Mách Nhi làm sao anh có?

Khả Sanh hốt hoảng nhìn chiếc điện thoại mới mua của mình gấp gáp

- Cô ă nói hồ đồ gì vậy? Đây là điện thoại của tôi.

- Tôi có định vị được vị trí của Mách Nhi qua chiếc điện thoại này. Anh đừng chối. Còn chối? Theo tôi đến cảnh sát.

Khả Sanh rất muốn tiếp tục biện hộ cho mình nhưng lại bị ai đó gắt gao túm lấy cánh tay mà lôi đi. Anh muốn phản kháng nhưng sức lực của cô ta lại quá lớn đi, một chút cơ hội cũng không có.

Khả Sanh khò sờ theo sau chân Quách Ân. Anh vùng vẫy nhưng lại vô dụng. Nhìn một ít gân nổi sau lưng da của cô gái này lại sợ hãi mà im lặng mà đi theo.

Ra ngoài cổng vào của nhà xe, Quách Ân tình cờ nhìn thấy Lục Tuyền Yên. Và cô cũng như vậy mà nhìn cô bạn của mình trên tay đang kéo theo ai đó.

- Anh...

- Cô...

- Tuyền Yên!!

Trông thấy bạn mình vẫn an toàn từ trên xuống dưới Quách Ân quên đi mình vừa đắc tội với ai mà chạy đến bên Lục Tuyền Yên. Ánh mắt cô lo lắng khó

tả

- Tuyền Yên, cậu đi đâu vậy hả?! Tớ thấy có người bám đuôi cậu. Có sao không?

- Bám đuôi??

Lục Tuyền Yên liền nghĩ đến nhưng không phải là hai tên có ý đồ đòi bại kia. Nhắc đến nó hai gò má cô lại đỏ lên vì tức giận.

- Tớ không sao.

Sau khi được buông tha, Khả Sanh xoa bóp lại cánh tay của mình. Anh cảm nhận nó đã tím đi khi bị tức tối nắm lấy như thế. Không biết cô gái này học cao võ ở phương nào lại cao cường như vậy.

Ngoài việc chào hỏi Quách Ân, Lục Tuyền Yên cũng có chú ý đến người đã có lòng tốt đưa mình về.

- Anh không sao chứ?! Cánh tay có bị bầm không?

Lục Tuyền Yên biết rõ tính cách của Quách Ân, một khi đã tức giận lên thì đến cái gì cũng không tha. Nhất là chuyện liên quan đến sự an toàn của cô. Nếu là nó thì có giết người nhỏ cũng dám.

Bầm tím?! Hai người có phải là sinh vật trái đất không vậy?

- Không sao. Cô cũng tìm được bạn của mình rồi. Tôi đi được chứ?!

Từ xa, một cậu nhân viên chạy đến trên tay cầm một chai nước mát đưa trực tiếp cho Khả Sanh

- Ông chủ, nước ông nhờ tôi mua.

- Cảm ơn cậu.

?!

- Ông chủ?!- Cả hai tròn mắt đồng thanh.

Quách Ân đột nhiên tròn to đồng tử, hấn như vậy mà là ông chủ của cô và Tuyền Yên.

- Anh là ông chủ của Bari??

- Có chỗ nào không giống? - Khả Sanh vừa nói vừa xoắn lại tay áo của mình.

- Quá trẻ.

Trẻ trẻ trẻ trẻ trẻ trẻ trẻ trẻ...

Chỉ một câu chữ duy nhất, nó vang vọng trong trí óc của Khả Sanh đến tận bây giờ. Cuộc đời anh đã tồn tại trên Trái Đất này ba mươi tư năm. Chính xác là anh nghe câu chữ này người khác nói về mình đã mười năm về trước. Khả Sanh tự nhiên cảm thấy tâm trạng của mình cao hứng cả lên. Khuôn mặt đang đen lại bỗng nhiên sáng lạng như thấp sáng một ngọn đèn với tốc độ ánh sáng.

Xoắn xong tay áo của mình, Khả Sanh nhướn miệng nói.

- Nề mặt cô ấy tôi sẽ tha cho cô lần này.

Quách Ân từ nãy giờ cứ nấp sau lưng Lục Tuyền Yên đến giờ mới thở dài thầm nói cảm ơn. Cô cũng không nghĩ rằng Lục Tuyền Yên có quen với người này từ trước.

Nhưng Quách Ân vẫn không can tâm lén lút nhìn mặt anh ta vì quá đối xấu hổ. Vừa nãy cô đã tung đòn với toàn bộ sức lực mình có, hiện tại nơi này đêm đen bao phủ khiến cô cũng không thấy được là nó sưng to bao nhiêu. Chắc cũng vài lần đến thăm phòng khám nha nhỉ? Ách cha!!

Lục Tuyền Yên vẫn muốn làm gì đó để kéo cô bạn mình ra khỏi hồ sâu hoàn toàn. Không để cho một chút thời gian nghỉ ngơi, cô lại nói tiếp.

- Này!! Tôi có quen một cô nha sĩ đối diện căn hộ của mình. Hay anh cho tôi thời gian để sắp xếp một cuộc hẹn đến đó xem như tạ lỗi.

Khả Sanh lập tức phản ứng.

- Làm sao cô biết tôi bị đau răng?

Lục Tuyền Yên cứng họng. Cái này cũng chỉ là phản ứng thường ngày mà sinh ra. Từ trước đến nay mỗi lần đánh người Quách Ân đều nhắm vào má đối phương mà đánh. Mà mỗi lần đánh không gây răng cũng sưng má và ảnh hưởng vùng lợi bên trong. Thành ra chỉ cần Quách Ân đắc tội với ai đó không

phải là người trong chuyện cô đều đưa ra biện pháp này để tạ lỗi.

Khả Sanh cũng không muốn làm khó gì cô. Bây giờ thứ anh quan tâm là mình đã hầy đi bao nhiêu cái răng rồi. Bây giờ cũng là ba giờ sáng, quồn quại với nó đến sáng chắc cũng đơn giản chịu được. Giờ này ai còn mở cửa cho anh vào khám đây?

- Để tôi suy nghĩ...

- Ngày mai anh không rảnh sao?

Vừa dứt lời từ eo mình Lục Tuyền Yên cảm nhận thấy một cảm giác đau nhứt. Ánh mắt sảo thâm nhìn xuống Quách Ân.

- Cậu bán đứng bạn mình sao?- Quách Ân bối rối.

- Là tớ đang giúp cậu.- Lục Tuyền Yên nghiêng răng trả lời.

Vì, cô nha sĩ đó chính là Quách Ân. Cô biết mình là người gây lỗi, lại không muốn gây khó khăn cho Tuyền Yên thêm nữa.

Một phần, cô không muốn gặp lại hấn và cũng một phần là ngày mai đã có rất nhiều nha khách đặt chỗ. Nhắc lại là rất nhiều. Nếu đặt hấn lên đầu tiên thì sẽ rất là rắc rối. Và, bây giờ đã là ba giờ sáng, cô rất rất muốn ngủ thêm giờ vào ngày mai.

- Được!!- Khả Sanh đột nhiên lên tiếng.- Cho tôi giờ giấc vào ngày mai.

- Bây giờ sáng - Đầu óc Quách Ân xử lí nhanh gọn.

- Cậu chắc chứ?! Mạnh tay đến vậy?- Lục Tuyền Yên đưa ánh mắt nghi hoặc nhìn cô bạn mình. Như vậy có phải là quá sớm? Bình thường thì đến 9h30 cô mới mở cửa, nếu khám xong thì trong thời gian đó Quách Ân sẽ làm gì?- Ngày mai tớ không có thời gian để bên cạnh cậu được.

Ôi!! Quách Ân ngơ ngác.

- Được. Tới nay chúng ta trao đổi thông tin. Đây là địa chỉ webo của tôi.

- Được!- Lục Tuyền Yên nhận lấy ghi nhớ nó vào trong đầu rồi nhét bậy vào trong túi váy.- Vậy... anh là đang đợi ai?

- À!! Chắc bây giờ cậu ta cũng đã đến.

Khả Sanh quay lưng đi.

- Tớ xin lỗi.- Cả hai đồng thanh lên tiếng rồi bỗng nhiên ôm chầm lấy nhau.

...

Mặc Băng Tước sau khi xuống đến nhà xe thì không thấy Khả Sanh đâu. Nghe đâu đó có tiếng xì xào nói chuyện, hấn tiến đến tình cờ thấy Lục Tuyền Yên thì nhanh chóng nấp đi. Hôm nay hấn không được thỏa mãn, nếu lại nổi phản ứng trước mặt cô ta thì mặt mũi để đâu? Mặc Băng Tước này chơi một lần là bỏ, không có ý định tái sử dụng lại.

Hấn im lặng tiến vào trong xe của mình ngồi bên ghế lái. Đã rất lâu rồi không lái xe, không biết tay nghề đã bị thái hóa như thế nào rồi.

Tình cờ, trên thắng xe anh cảm thấy có gì đó chà sát vào lai quần của mình. Thì ra đó là một cái túi xách da cá của phụ nữ. Nhưng sao lại ở đây? Khả Sanh chưa chơi phụ nữ bao giờ.

Mặc Băng Tước lười biếng ném nhẹ cái túi xách ra đằng sau xe thì vô tình một tấm thẻ nhỏ rơi lại trên đùi hấn. Đây hình như là một cái chứng minh nhân dân. Trên tấm hình là một cô gái béo bự vô cùng xấu xí. Không hiểu sao hấn lại nhìn thêm một chút rồi nhét hấn vào túi. Sau đó chòm người ra sau lấy cái túi xách nhét vào hòm xe trống rỗng.

...

Trong lúc Khả Sanh tranh luânh cùng hai cô gái, Mặc Băng Tước vừa vận lái xe đến khi cả ba đã buông lời tạm biệt nhau. Khả Sanh có phần hơi nhọc nhien nhìn hấn rồi cũng lên xe rồi đi.

Lục Tuyền Yên không phải cố ý chỉ là vô tình trông thấy hấn. Đây là góc nghiêng thần thánh đây sao? Hấn có phải là tên đàn ông đầu tiên khiến cô không thể rời mắt như thế này? Cô vỗ vỗ lại hai bên má, sao lại nóng thế này.

Quách Ân cũng nhìn theo chiếc xe đó đôi mắt sáng long lanh.

- Anh chàng ngồi ở ghế lái thật là đẹp trai nha, đúng gu của tớ rồi.

Lục Tuyền Yên đưa gương mặt thâm thương gãi đầu rồi nhìn về hướng chiếc xe đang chạy lần nữa đến khi khuất dạng.

Quách Ân ngăn người đột nhiên hiểu ra.

- Là hán sao?

Bùm!!

Mặt Lục Tuyền Yên trông chốc đỏ lên như quả gấc. Không biết giấu mặt vào đâu cô đánh một cái nhẹ vào vai Quách Ân rồi tiếp tục đánh trống nhách đi về. Có ai có được một người bạn như Quách Ân hay không.

Quách Ân nhìn thei bóng lưng của Lục Tuyền Yên đang mất dần

- Thích người ta rồi sao?- Nói rồi cô nở một nụ cười tươi rói. Chủ động không phải là phong cách sống của Lục tiểu thư này đâu.

...

Chìa khóa phòng của Lục Tuyền Yên cũng nằm trong túi xách và thế là mất luôn. Có lẽ sẽ phải đi đánh thêm nhiều hơn nữa và giấu ở khắp tứ chi của cơ thể. Lục Tuyền Yên dùng một tay đẩy nhẹ chậu hoa, thật may nó vẫn còn đó. Cô mở cửa đi vào phòng, cũng không có gì thay đổi.

Lục Tuyền Yên một khắc nhanh nhất lao vào phòng nhảy lên giường của mình. Mao Mao là chú mèo cô nuôi đã ở đó nằm đợi rất lâu. Vừa thấy cô bụng nó lại kêu òn ọt, nó cũng như vậy mà ghé lên chối tai.

- Mama hơi mệt. Lát nữa sẽ nấu một bữa ăn thịnh soạn cho con nhé.

Mao Mao như hiểu được lời cô nói nhẹ nhàng kêu nhẹ vui đầu vào mặt cô. Miệng nó di chuyển đặt lên môi cô âu yếm. Nó dịu dàng đến nỗi khiến cô muốn bật khóc.

- Cảm ơn con nhiều lắm Mao Mao của mama.

Chợt Lục Tuyền Yên cảm thấy mình thật tỉnh táo. Cô nhìn Mao Mao đang cuộn đầu trong lòng mình, chỉ có nó mới khiến cô thật sự thoải mái được. Cô ôm lấy nó đi vào bếp lấy túi thức ăn cho mèo cho vào cái bát nhỏ. Cô đặt nó trong căn nhà mình tự tạo bật đèn sưởi ấm rồi chúc nó ngủ ngon. Chắc hai hôm qua nó đã rất trông chờ cô về.

Cô đến tủ lạnh lấy một chút hamburger cho vào đĩa rồi mang đến bên máy tính để bàn. Đã lâu rồi không vào webo. Không biết cậu ấy có đợi cô hay không.

Lục Tuyền Yên mở máy tính của mình lên. Vừa bật dữ liệu mạng lập tức liền có vô số thông báo tin nhắn đến và chỉ được gửi đến từ một người. Cô cười nhưng không biết vì lý do gì.

Tích!!

Ngoài Quách Ân ra thì cậu ấy cũng rất là quan tâm cô đấy.

"Xin chào!!"

"Cậu có đó không?"

"Sao lại không trả lời?"

"Cảm sốt à??"

"Tiểu Yên cậu ổn chứ?!"

"Tôi có thể đến tìm cậu ngay bây giờ không?"

"Cậu sống một mình liệu có thể an toàn hay không?"

Từng dòng tin nhắn đến hiển thị theo từng mốc giờ khác nhau. Ấm lòng thật.

Lục Tuyền Yên nháy chuột vào ô soạn tin nhắn, đôi tay bắt đầu gõ từng bàn phím.

"Tôi không sao. Xin lỗi!!"

Khi tin nhắn vừa có dấu hiệu gửi đi, bên dưới liền xuất hiện hai chữ đã xem. Lục Tuyền Yên có hơi ngạc nhiên rồi lại đặt nó vào như bao nhiêu tình huống trùng hợp khác. Có lẽ cậu ấy cũng vừa vắn online hay chăng?

"Cậu đi đâu hai hôm qua?"

Cách nhau một cái màn hình nhưng Lục Tuyền Yên lại có thể cảm nhận được cái sự lạnh lùng đằng sau đó. Nó giống như... kiểu của bạn trai quan tâm

một người con gái? Mây ảo tưởng quá Lục Tuyền Yên ạ. Thanh mai trúc mã từ nhỏ thì sao? Cũng đã xa nhau hai mươi năm rồi. Có lẽ cô cũng không nên đòi hỏi tình cảm từ người ta nhiều.

"Tôi chỉ là cảm sốt nên nhập viện vài hôm. Cũng có bạn chăm sóc nên cậu đừng lo nhé."

"Chắc không?"

"Tôi hứa danh dự với cậu. Nếu có gặp lại nhau tôi sẽ cho cậu đích thân kiểm tra thân thể mình. Nếu có một vết sẹo nào đó thì... tùy cậu xử lí tôi như nào cũng được."

Vẫn như lúc nãy, bên dưới tin nhắn xuất hiện hai chữ đã xem. Nhưng lần này không biết cậu ấy nói gì, mà soạn tin lại mất thời gian gấp mấy lần lúc ban đầu.

"Được!! Tôi đã trưởng thành, suy nghĩ cũng không còn như trước. Quân tử nhất ngôn. Không được lật tay."

Lục Tuyền Yên đọc xong dòng tin nhắn thì bỗng chốc rung mình, sao tự nhiên cô cảm thấy như mình đã tự dần thân xuống hố sâu vậy. Theo bản năng, bàn tay vẫn nhấp trên máy tính.

"Được! Tôi đã nói là sẽ làm."

"Ừm. Nhưng mà cậu biết là đã mấy giờ rồi không? Sao lại thức khuya như vậy?"

"À!! Tôi vừa tan ca về."

"Cậu nói dối tệ lắm Tiểu Yên ạ, bây giờ cũng đã 4 giờ sáng. Nếu thật sự cậu là tan ca tôi nhất định sẽ tìm tên giám đốc đó nóc đầu vào một bụi rậm đầy ong."

Lục Tuyền Yên bật cười.

"Cậu ngọt ngào như thế, đã có cô em nào bên cạnh chưa hả?!"- Cô cợt.

"Tôi ngọt, vì thế rất sợ họ sẽ bị tiểu đường mà chết. Thế nên vẫn là nên độc mã một mình."

Thật là Lục Tuyền Yên đang trong con vui tít mắt nhất thời. Được đà cô càng tiến thêm.

"Vậy một đũa hảo ngọt như tôi liệu có trở thành như cậu nói?"

"Nếu là cậu thì tôi sẽ khác."

Nụ cười trên môi cô tắt hẳn, hai tay dừng lại trên những bàn phím. Lòng chợt dâng lên một cảm giác gì đó mà trước giờ chưa từng. Cô vẫn quyết định nhấn tin thêm một chút nữa, bây giờ nếu ngủ và đánh giấc cũng không đủ thời gian.

Nhưng khi hai tay định nhấn phím thì tin nhắn khác lại đến.

"Cậu vẫn là nên đi ngủ đi. Nếu bây giờ còn thấy cậu ở trạng thái hoạt động tôi lập tức bật định vị và đến ngay bên cậu."

Lục Tuyền Yên lại tiếp tục chết đứng vài giây. Nhưng không phải là vì cậu ta ngọt ngào. Mà chính là vì cái cảm giác sợ hãi không biết bắt nguồn từ đâu ra.

"Cảm ơn cậu. Tôi ngủ ngay nhé. Chúc anh bạn của tôi có một ngày tốt lành."

Dòng chữ đã xem liền hiện lên. Nhưng không phải là hành động soạn tin sau đó mà là sự im lặng một hồi dài. Cũng tốt, như thế cô sẽ không phải rối não tìm cách trả lời. Tính cô là thế, chỉ cần có tin nhắn đến thì cho dù trời có sập xuống cũng phải khiến mình chính là người nói ra lời tạm biệt. Cũng lo lắng bây giờ đã trễ rồi, cậu ấy cũng cần đi ngủ nữa chứ.

...

...

Mặc Băng Tước gấp máy tính cầm tay mình lại sau khi đã hoàn thành hồ sơ văn kiện mà trợ lí Giang Vệ vừa gửi đến cho hắn. Hắn nhìn đồng hồ trên tường, cũng đã tương đối là trễ nhưng lại chẳng thể chớp mắt. Ngay cả con buồn ngủ cũng không thấy. Không biết loại cafe nào đã khiến hắn tỉnh táo như vậy?

- Còn trốn ở đó làm gì.

Giật mình vì bị phát hiện, Tống Liêm từ trong tấm màn cửa ngã cái phịch xuống đất.

- Ở một mình có chỗ nào không thoải mái?

- Em là thấy nhớ anh nên mới đến đây.- Giọng Tống Liêm nhỏ dần.

- Về đi.

- À! Em cũng thắc mắc muốn hỏi về nhân tình...

- Bây giờ là tự về hay để anh tổng em ra khỏi đây?

Tuy rằng câu nói ấy có tính sát thương cao nhưng giọng điệu Mặc Băng Tước lại rất nhẹ nhàng và trầm ấm khi nói với cậu. Như sợ Tống Liêm bị tổn thương vậy. Tống Liêm giật mình rồi cũng bỏ đi mất hút.

Hắn châm một điếu thuốc. Ngày mai còn phải đưa Khả Sanh đến điểm hẹn với ả đàn bà kia. Chết tiệt!! Sao cô ta cứ bám víu lấy hắn thế nhỉ?! Muốn tiền thì hắn sẽ chuyển. Ngay tại ngày mai và luôn.

Chương 6: Một ngày cận lực của hai cô nàng.

Bạn đang đọc truyện *Lên Giường Với Tôi Thì Phải Cưới Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Một ngày cận lực của hai cô nàng (p1)

Cho dù trời có sập xuống thì ngày mai cũng sẽ đến. Quách Ân lăn lóc trên giường quần quai cả đêm không ngủ về mối liên hệ của Lục Tuyền Yên và ông chủ kia. Cô đã nán nã hiểu được qua cái cách mà hai người quen nhau. Ban đầu là vậy nhưng sau khi chàng trai kia xuất hiện cộng với ánh nhìn của Tuyền Yên với anh chàng trong xe thì cô đã nghĩ khác. Nhưng nó đúng.

Quách Ân lại tiếp tục suy nghĩ. Rốt cuộc là Tuyền Yên muốn tạo cơ hội cho cô hay là cho hắn ta đây? Có khi nào, khi cả hai đang cùng ở chung trong một khu phòng chật hẹp hắn sẽ một chân thẳng cẳng đuột cô ra khỏi Bari không. Lục Tuyền Yên có quen với anh ta từ trước cho nên sẽ dễ dãi hơn với lại cậu ấy cũng đâu có lỗi làm gì. Nhưng chỉ một mình cậu ấy liệu có thể đánh lại những tên đòi bải bám theo vào lúc say hay không?? Rồi có thể khéo léo từ chối những lời mời mê hoặc để rồi bị lừa uống thuốc kích dục?

Không được!! Lục Tuyền Yên chỉ được phép hoang dã khi ở bên Quách Ân này thôi.

Sáng hôm sau, Lục Tuyền Yên mệt mỏi thức dậy từ rất sớm để đón Khả Sanh dưới sân chung cư. Phải nói là anh ta quá là đáng yêu đi, đã lớn như thế nhưng vẫn là sợ phụ nữ.

Từ trước đến giờ Khả Sanh toàn đi nha sĩ nam, đây chính là lần đầu đến phòng nha của nữ nhi. Cô nam quả nữ ở trong một căn phòng liệu có thể phát sinh ra chuyện gì. Phải công nhận là đầu óc của Khả Sanh rất là phong phú về chuyện giường chiếu nhưng bản thân anh lại chưa thử nghiệm qua bao giờ. Đơn giản, phải thú thật là anh rất sợ phụ nữ. Tại sao ư?! Đó là cả một quá khứ kinh hoàng. Cũng chính là vì sao sống đã ba mươi tư năm trên đời anh chẳng có nổi một mảnh tình giàc vai. Đơn giản và không thích và cũng vì...

Khả Sanh và Lục Tuyền có trao đổi một ít thông tin trên MXH về địa điểm gặp mặt hôm nay. Vì xe của Khả Sanh vẫn chưa sửa chữa hoàn chỉnh cho nên vẫn là cứ đi theo xe Mặc Băng Tước đến công ty. Anh bước xuống xe, trông thấy ánh mắt Lục Tuyền Yên căn bản không để ý đến mình.

Chưa đến hai giây, cô nhìn hắn rồi rời mắt. Có quen nhau không?!

Cô nhìn hắn, hắn nhìn cô. Sau đó lái xe đi.

Lục Tuyền Yên không để tâm bắt đầu chiếu tầm nhìn đến người mà mình hẹn đến.

- Cô chuẩn bị phải đi đâu sao?!- Hôm qua rõ ràng cô nói rằng mình đã THẤT NGHIỆP!!

Lục Tuyền Yên nhanh chóng trả lời.

- Đúng là hôm nay tôi không phải đi làm nhưng lại phải làm lại một số hồ sơ vì đã vô tình bị cướp giật mất túi xách. Tôi cũng cần có công ăn việc làm cho mình chứ?!

- Kinh phí ở Bari không đủ để cô trang trải sao?

- Tôi không phải sinh vật sống về đêm- Lục Tuyền Yên miễn cười đáp.

Lảng sang vấn đề khác, Khả Sanh đang lo lắng sẽ như thế nào khi chính mình lại một mình trong phốt căn phòng với phụ nữ. Phòng khám nha, nó có to lắm không?!

Lục Tuyền Yên nhìn anh như thế cũng na ná hiểu ra anh đang nghĩ gì.

- Nha sĩ bằng tuổi tôi. Như thế nào, anh vẫn thấy ổn chứ.

Ổn cái rắm!! Khả Sanh thâm rủa. Phụ nữ ở tuổi này chính là bạch cốt tinh có trí thông minh vượt trội nhất. Và để trêu chọc đàn ông họ không cần đến 10s để suy nghĩ. Anh hít thở mạnh.

- Chúng ta đi được rồi chứ?!

Trong lúc tản bộ cùng nhau đến phòng khám nha đó. Lục Tuyền Yên và Khả Sanh phiếm chuyện với nhau, cho nên cũng khiến đôi phương biết nhiều hơn về mình. Lục Tuyền Yên quan sát Khả Sanh rất kĩ. Trông anh bây giờ khá là khàn trương. Đây là lần đầu cô nhìn thấy một người có thể nhát phụ nữ đến thế. Nhưng rốt cuộc khi gặp cô nha sĩ đó rồi anh ta liệu có thể căng thẳng như thế này nữa hay không?!

Đây là lần đầu Khả Sanh cố ý kiểm chuyện thật nhiều để nói chuyện với phụ nữ. Cũng như cố gắng che đi con xấu hổ của mình. Anh cảm thấy mình có phần hơi phiền đi. Lục Tuyền Yên tuy là nguyên nhân gián tiếp gây ra lỗi nhưng không phải là người khiến anh ra nông nổi này. Phần cô ấy như thế anh cũng hơi có phần áy náy.

- Tại sao cô có việc bận mà cô bạn kia lại không làm điều này?

Lục Tuyền Yên giật mình cười ngượng. Biết nói thế nào bây giờ? Cô liền hô lên

- A!! Đến rồi.

Quách Ân đã đến đây khi vừa về đến nhà và trần trọc được một hai tiếng. Cô lẩn lóc lẩn lộn một vòng lại chẳng thể ngủ lên một bước lên phòng và dọn dẹp. Ngày mai là cô phải tiếp boss của Bari, hần ta chưa đến đây lần nào nhưng là chính cô đã tự mình khiến hần và thêm hần vào danh sách khách quý của mình. Đương nhiên vị trí số một vẫn là Tuyền Yên thân yêu.

Quách Ân vẫn đang say đùa lau sạch những thứ vì quá không dùng đến mà đã đóng bụi. Cô thả nó vào chậu nước khử trùng, hôm nay buộc phải sử dụng nó. Vì vết thương do chính tay cô gây ra, cô hiểu rõ hơn bao giờ hết.

Bỗng nhiên tiếng chuông cửa reo lên bất chợt, Quách Ân nhìn lên đồng hồ chỉ mới điểm 6 giờ 52 phút. Quách Ân kiểm tra lại điện thoại của mình, đã nói là khi cùng hần đến thì phải gọi cho cô. Ôi chao!! Tận năm cuộc gọi nhờ.

Quách Ân!! Cái này là lỗi của mày.

Cô nghiêng răng ken két tức giận với chính bản thân mình rồi đứng thẳng người. Chân xô vào đôi giày cao gót 10 phân, một tay thọc vào túi, tay kia vén tóc sang một bên tai đi thẳng ra cửa. Quách Ân cố gắng, kéo mình trở về trạng thái bình tĩnh, tâm thái vui tư khi tiếp đãi khách hàng như mọi lần. Cô nở một nụ cười tươi rói.

- Hoang nghênh quý khách!!

Trước khi mở cửa cô có trông thấy Khả Sanh qua chiếc kính bên trong. Nhìn biểu hiện cho thấy vừa sáng ra đã cô ý nói chuyện với cái miệng sưng to như thế. Bệnh nghề nghiệp của cô lại tái phát, tâm tình sợ hãi đối với cô cũng vui đi phần nào. Quách Ân dừng cảm niếm cười mở lớn cửa ra. Đập vào mắt đã biết từ trước là Lục Tuyền Yên tươi cười nhìn mình và ánh mắt ngạc nhiên của anh ta nhìn đến mình.

Khả Sanh há mồm to trong phạm vi cho phép. Đừng nói cô ta chính là nha sĩ, cũng chính là người đã khiến anh phải lâm vào cảnh lâm than này. Có khi nào đây là lần cuối anh được nhìn thấy mặt trời không? Khả Sanh ngước mặt lên trời, bỗng nhiên anh thấy ánh sáng mặt trời vào buổi sớm thật đẹp.

Nhưng rồi, tại sao? Anh là nạn nhân của bàn tay người phụ nữ đó, người có lỗi là cô ta. Có thể dám hạ sát anh tại tư phòng của mình? Khả Sanh nhìn thẳng vào mắt cô ta bất mẫn nói.

- Cô nha sĩ đó lại có thể là cô?

- Cái gì mà lại là tôi?- Quách Ân bỗng nhiên cảm thấy khó chịu, cô ghét nhất là ai đó dám xúc phạm nghề nghiệp của mình.- Anh xem xem từ trên xuống dưới tôi có tiêu chuẩn nào không đáng để trở thành một nha sĩ?

Giọng nói Quách Ân có phần khó chịu rõ rệt trong đó. Khả Sanh biết, đó là tại mình nhưng anh chẳng buồn để giải thích. Đối với anh, là người dung nước lã thì chẳng cần phải nhường nhịn nhau làm gì. Cứ xem như không khí mà cho qua thôi. Khả Sanh không trả lời, vành má đã quá đau đi.

Thấy Khả Sanh không nói gì Quách Ân lại tiếp tục cất giọng lạnh lùng.

- Anh vào đi!.

Khả Sanh không nói gì bước vào trong cùng Quách Ân. Với cái thái độ đó, anh cảm thấy ghét hơn là sợ.

Không gian căng thẳng bao quanh lấy Lục Tuyền Yên khiến cô cảm thấy mình chị cho ra rìa.

- Thôi thì... tớ đi nhé!!- Lục Tuyền Yên cười tươi rồi quay lưng bước đi về trạm xe buýt.

Sau nụ cười rạng rỡ đó chính là một nỗi buồn sâu thẳm không tên. Đến bây giờ chính bản thân cô cũng không thể chấp nhận rằng mình đã lên giường cùng một người đàn ông. Mặc dù muốn mạnh mẽ lắm như cú sốc về tâm lý này vẫn cứ giằng vặt cô. Cô nhớ đến cậu ấy, người mà từ nhỏ đã hứa hẹn sẽ trao cho lần đầu tiên của mình. Năm ấy cô chỉ mới bảy tuổi, sau hai mươi năm rồi lời nói đó có còn hiệu lực hay không?

Lục Tuyền Yên cũng không muốn Quách Ân cứ mãi vì mình mà lo lắng nhiều. Cậu ấy cũng có cuộc sống riêng của mình, phụ nữ đã hai mươi bảy tuổi rồi thì cũng nên tìm cho mình một mái ấm đi chứ.

Đơn cũng đã viết, hồ sơ cũng đã có bản sao. Điều mà Lục Tuyền Yên lo lắng hiện tại chính là có thể xin cấp lại bảo hiểm hay không. Nếu không có nó thì cuộc sống cô đã khó lại càng khăn hơn.

Đây là lần đầu tiên trong đời Lục Tuyền Yên phải chịu cái thứ được gọi là áp lực từ xã hội như thế.

Bước xuống xe buýt, cầm tờ giấy trên tay mà sự nướm nướp lo âu cứ chiếm lấy tâm trí. Bao lần đều như thế, mỗi khi xin việc làm là giống như là trời sập đến nơi. Chắc có lẽ là bẩm sinh, cô rất sợ hãi trước những người có khuôn mặt băng lạnh. Dẫu chỉ có một người lần đầu cô gặp không mang đến nỗi sợ như bao người khác, đó chính là hắn. Cái biệt danh hay tên của hắn là gì ấy nhỉ?! Quên mất rồi.

Ha!! Bà đây nhan sắc tuyệt trần như thế, chỉ tên đàn ông nào mù mắt mới không tuyển cô vào công ty làm việc. Hử!!

...

Tớ sẽ đăng số lượng từ cách chương ngắn lại nhé.

Bạn đang đọc truyện *Lên Giường Với Tôi Thì Phải Cười Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Một ngày cận lực của hai cô nàng (p2)

Tên truyện: Lên giường với tôi thì phải cười tôi.

Tác giả: Chó sủa.

...

Chương 7: Một ngày cận lực của hai cô nàng (p2)

Theo lời của Quách Ân, Khả Sanh không nhanh không chậm nằm trên giường khám. Đôi mắt lo âu nhìn lên cái đèn pha bự chảng trên kia. Răng của anh đang rất là đau, đau đến nỗi không thể nói chuyện. Có lẽ cũng lại vì vừa nãy đã phiếm chuyện với Lục Tuyền Yên nhiều quá.

Khả Sanh nằm yên một chỗ nghe tiếng khào khạt của những dụng cụ y khoa mà lòng run lên vài nhịp. Từ nhỏ anh đã không có mắt thiện cảm với âm thanh của các dụng cụ y tế. Thành ra cũng ghét nó luôn. Chính vì thế, anh nhớ rõ mỗi cảm giác khi mình phải đi khám răng, nhổ răng và ngay cả trồng răng.

Ngoài ra anh lại còn rất sợ nha sĩ vì nghĩ rằng họ chẳng rất dữ tợn. Mỗi lần âm thanh của máy trám răng vang lên, anh như mắc phải bệnh tim mà lấy tay ôm ngực.

Đoàn!!

Âm thanh đó lại tiếp tục vang lên. Theo bản năng anh đưa tay đặt lên ngực trái, hơi thở gấp gấp ra vào.

Quách Ân nhanh chóng mang khay dụng cụ đặt lên chiếc bàn bên cạnh anh. Đôi tay cô nhanh nhẹn xử lý mọi thao tác như một người chuyên nghiệp, vào nghề đã rất lâu vậy.

Cũng bởi vì bây giờ Quách Ân cảm thấy bản thân mình rất là khản trương. Không biết xúc cảm vừa nãy đã bay đi đâu mất, trong lòng bây giờ chỉ toàn là sự căng thẳng hồi hộp. Sống hai mươi bảy năm trên đời, cô chưa từng một mình ở với nam nhân trong một căn phòng như thế này. Cảm giác này cũng không phải là quá lạ lẫm.

Hành động của Khả Sanh tình cờ dán vào mắt của Quách Ân. Là một nha sĩ, cô rất thấu hiểu những xúc cảm này của khách hàng. Những nỗi sợ của họ,

từ nhỏ cô cũng đã từng trải qua. Chỉ là Khả Sanh, một anh chàng trưởng thành như thế còn có tính cách như vậy, nó khiến Quách Ân vừa cảm thấy tò mò lại vừa cảm thấy thích thú. Đây có thật sự là ông chủ của Bari? Người mà cô luôn thần tượng và kính trọng? Haha!!

- Anh không sao chứ?!!- Quách Ân mỉm cười tươi rói nhìn anh. Mang theo sự dịu dàng của mình, cô rất mong tâm tình của anh có thể tốt hơn được phần nào.

Khả Sanh nãy mình nhìn Quách Ân. Vì mãi cuốn theo nỗi sợ hãi, anh nhất thời quên mất bản thân mình đang cùng một người phụ nữ ở chung một căn phòng. Anh gằn giọng.

- Đừng có mà muốn quyền rũ tôi.

?!

Đơn giản chỉ là cô đang hỏi thăm anh ta vì lo sợ có tình thần không ổn. Vậy cuối cùng, người ta không hiểu cho mình mà lại nói gì thế kia?

- Rốt cuộc là anh đang nghĩ gì? Quyền rũ? Đừng so sánh tôi với những con điểm của Bari chứ?!!- Quách Ân thật sự tức giận muốn bùng phát. Sinh hoạt ở Bari bao nhiêu lâu, chưa từng có ai dám nói với cô những lời như vậy. Ừ thì hẳn là ông chủ của Bari, nhưng lại chẳng phải là ông chủ nội của cô. Bộ muốn bình luận như thế nào là được nấy sao?

Nghe Quách Ân nói thế, Khả Sanh tức thì tối sầm mặt. Anh ghét nhất là kiểu phụ nữ lên mặt với mình. Bao nhiêu người bao lấy anh đều ham muốn tiền tài vật chất, loại phụ nữ như thế anh không cần. Cũng vì thế, đã có ác cảm với phụ nữ, đến bây giờ sự căm ghét về họ cũng tăng lên không ít.

Đối với Khả Sanh này, đàn bà trên đời chỉ có một.

- Mau mau khám cho tôi.

Anh chán nản nói nhìn thẳng lên trần nhà. Một cảm giác chán ghét dâng lên muốn tràn khỏi lồng ngực. Anh muốn rời đi, muốn người phụ nữ này khuất mắt đi.

Bản thân Quách Ân vẫn đang rất là tức giận, lửa trong người cô như muốn bật phát ra đi. Nhưng sau khi nghe ngữ liệu lạnh lùng của Khả Sanh mới bắt chợt nhận ra, người này là ông chủ của mình. Vội vội vàng vàng cô lấy lại phong thái của mình tiếp tục mỉm cười dịu dàng rồi quay ra đằng sau.

Quách Ân luôn chuẩn bị kỹ lưỡng trước những ca khám cho những người theo từng tầng lớp khác nhau như người già hay trẻ em. Đối với những người trẻ tuổi như Khả Sanh rất hiếm gặp, cho nên những thứ này căn bản chưa từng ai sử dụng qua. Cô vớ lấy hai miếng bít tai mà mình đã chuẩn bị nghiêng đầu gắn nó vào tai bên này của Khả Sanh rồi chồm người gần cái còn lại.

Chỉ là một cách vô tình, Khả Sanh nhìn thấy cảnh xuân trước mắt mình qua một lớp áo blu trắng dày.

Người phụ nữ này sao lại có cách ăn mặc táo bạo như thế? Sau cái áo phông rộng rãi đó chỉ vờn vện một bên nội y màu trắng da từ trên xuống. Bầu ngực của cô ta thật cân tròn và đầy đặn, làm Khả Sanh bỗng nhiên nảy sinh loại ham muốn hiểu kì mà muốn đưa tay bóp một cái. Đôi mắt Khả Sanh vẫn dán vào nó, bàn tay bên kia không hẹn mà nhẹ nhàng nâng lên.

Sau khi gắn vào xong cho Khả Sanh Quách Ân lại đứng thẳng người. Cô vẫn cứ thế lay lay dụng cụ khỏi động lại máy trạm. Khả Sanh lúc này hạ tay xuống, thật cảm thấy cầu hồ với chính bản thân mình. Anh nhắm tịt mắt tự nhủ phải nhanh chóng bình tĩnh lại. Phụ nữ chỉ là phù du, phù du mà thôi.

Cho đến khi bản thân mình đã thực sự bình tĩnh Quách Ân mới nhận ra. Âm thanh, chẳng nghe lấy bấy cứ âm thanh nào xung quanh. Anh liếc nhìn chiếc máy trạm rằng trên tay Quách Ân đang quay đều, nhưng là quay đều trong yên lặng. Khả Sanh tò mò đưa tay lên, vốn chỉ định sờ mó một chút cái thứ mà Quách Ân vừa gắn vào tai mình thử xem.

Chạt!!!

Khả Sanh giật mình bỏ tay mình về vị trí cũ. Trông anh cứ như một cậu bé tám tuổi sợ hãi như bị mẹ mình bắt gặp làm chuyện xấu vậy. Quách Ân liếc xéo anh và không nói gì. Có nói cũng chắc gì anh đã nghe. Loại bít tai đó là cô mua từ nước ngoài về, toàn những loại tốt chất lượng cao. Nhất là về phương diện ngăn chặn âm thanh, nó đứng số một thế giới đấy nhé.

Cảm thấy không còn gì để bận tâm nữa, Quách Ân bắt đầu vào công việc của mình.

Quách Ân dùng tay mình đưa ra hướng dẫn, Khả Sanh răm rắp làm theo. Mặc dù không nghe thấy gì nhưng anh vẫn cảm nhận được sự ân cần trong từng hành động. Người phụ nữ này, cứ như sợ anh bị đau, sợ anh cảm thấy khó chịu mà không ngừng đưa tay vuốt ve trấn an.

"Anh trai, không đau, không đau. Một lát sẽ hết thôi..."

Không biết từ lúc nào, anh đã đưa mình chìm vào giấc ngủ.

...

không!! Không!! KHÔNG!!

Không một ai tuyền dụng Lục Tuyền Yên này cả. Cái chữ thất nghiệp to đùng đó vẫn cứ như vậy ám ảnh cô cho đến bây giờ. Họ không thèm liếc ngó cái chữ từ chức và từ chức vì việc gì.

Ông trời à, ông vẫn đối xử với tôi quá bất công. Nếu là một nhà tiên tri biết trước tương lai, biết rằng mình sẽ phải trải qua những tình cảnh này thì chắc chắn tôi sẽ từ chối hết thảy những cái sung sướng kia từ thượng đế. Cô ăn ở tốt như thế tại sao lại phải rơi vào cảnh lấy một mất mười thế kia.

Lục Tuyền Yên chán nản dậm chân xuống đất, miệng không ngừng vang lên vài ca khúc buồn.

Cái xúc cảm đó cứ như vậy mà lần áp hoàn toàn sự ý thức đến xung quanh. Chẳng nhận ra dưới cái bóng mát chập chùng một mảnh nhỏ đó không chỉ có một mình cô. Mà còn có cả một bộ bàn ghế lớn, bên cạnh có một chiếc xe hơi to đùng. Cô bị sao vậy nhỉ?! Lục Tuyền Yên ngơ ngác.

Trên bộ bàn ghế đó, một cô gái khoảng gần ba mươi đang ung dung ngồi đó. Trên mắt đeo một cặp kính dày cộm. Đó là Liễu Hê, không biết ở đây làm cái quái gì. Lục Tuyền Yên cũng không bận quan tâm. Bản thân mình lo chưa hết thì mắc mớ gì phải trông mắt sang người ta.

Nhưng có vẻ sự chú ý của cô gái đó không hẳn là dừng ngay trên những bộ hồ sơ trên bàn. Đôi mắt Liễu Hê chuyển tầm nhìn sang Lục Tuyền Yên đang ngồi ngẩn ngơ một mình.

- Đang đi tìm việc làm sao?

Liễu Hê lên tiếng, không cần phải hỏi cũng biết cô gái này đảm bảo nhỏ hơn tuổi mình. Nhìn vẻ mặt còn non bệ thế kia. Lục Tuyền Yên nhận ra nơi này chỉ có hai người nên biết rằng đối phương đang gọi mình. Cô liếc mắt sang nhìn Liễu Hê, ánh mắt cũng coi như là mất hết sự sống. Vẫn là giả vờ hỏi lại.

- Cô gọi tôi sao?

- Cô nhìn xem xung quanh này còn ai ngoài chúng ta nữa không?- Liễu Hê thân thiện đáp lời đánh giá một lượt cô gái trước mặt mình từ trên xuống dưới. Tổ chất bên ngoài cũng không thể nói là không đạt tiêu chuẩn. Cô đang tuyền chiếc ghế trợ lý nữ bên cạnh giám đốc, trùng hợp cô gái này cũng đang cần việc làm. Chỉ là làm công quả một chút chắc là không vấn đề gì.

- Có chuyện gì không?- Lục Tuyền Yên lạnh lùng trả lời bỏ đi cái sự thân thiện đằng kia. Xã hội này là như thế, tin người quá không phải là một điều tốt.

Liễu Hê thấy người này có chút bận tâm tới mình liền cao hứng rồi ghé ngồi bệt xuống trước mặt Lục Tuyền Yên.

- Sao? Có hứng thú không?

- Ý cô là gì?- Lục Tuyền Yên vẫn giữ cái vẻ mặt cau có nhìn Liễu Hê. Tuy vậy nhưng lại chẳng làm suy chuyển tâm trạng hơn hờ không biết từ đâu ra của ai kia.

- Cô có muốn vào làm ở công ty của chúng tôi không?

Nghe đến hai chữ đi làm hai mắt Lục Tuyền Yên bỗng nhiên sáng lên. Nhưng rồi lại sụp xuống khi ánh mắt vô tình va phải bộ bàn ghế đằng kia. Đây là đi tuyền nhân viên sao?

- Không phải là cô định lừa tôi bán thận kiếm tiền đó chứ?!

!??

Liễu Hê khó hiểu nhíu mày.

- Tại sao cô lại suy nghĩ như vậy? Tôi... trông giống lừa đảo lắm sao?

- Vậy dựa vào đâu để tôi tin cô? Tuyền nhân viên như thế này...

Chưa kịp nói tiếp Lục Tuyền Yên đã thấy Liễu Hê đưa ngón tay út trước mặt mình tươi cười. Ý bảo cô là ngốc nghếch đó sao?

Lục Tuyền Yên vẫn không quan tâm, Cũng không muốn nhích mông ra khỏi nơi này. Cô đang rất là mệt mỏi, phải nạp đủ năng lượng mới có thể đi tiếp được. Với thời gian ngắn ngủi vừa nãy, cô chỉ có thể bước lên xe buýt rồi ngồi vào ghế. Nhưng chưa chắc như thế là đã xong xuôi. Còn phải đến phòng khám của Quách Ân một chuyến nữa. Cô thở dài một hơi.

Thấy đối phương vẫn không để ý đến mình, Liễu Hê nghĩ nghĩ rồi trông thấy cô thở dài liền sáng mắt đưa tay vào túi kéo ra một chai nước ngọt.

- Có một lát không? Uống đi này!!

Thấy chai nước mát lạnh đang thoát hơi trước mặt mình cộng thêm sự mệt mỏi khi phải chân mang cao gót đi bộ từ nơi này đến nơi khác để xin việc, Lục Tuyền Yên quên mất bản thân mình đang cảnh giác điều gì. Cô vơ lấy chai nước trước mặt một hơi nốc sạch.

- Ôi!! Cô là đáng cứu thế.

- Haha!! Vậy bây giờ cô trả lời câu hỏi của tôi được rồi chứ?!

Lục Tuyền Yên bây giờ mới giật mình nhìn sang Liễu Hê tiếp tục nhưng không còn vẻ cảnh giả như vừa nãy. Cô thấy rằng cô gái này đang muốn khuyết phục hơn là lừa đảo. Đối với cuộc đời của Lục Tuyền Yên này hiện tại đã rất nhàm chán rồi, nếu bây giờ có được một cái tình huống gây chấn như trong phim hành động xuất hiện cũng không đến nỗi. Nếu có gì đó liên quan đến tính mạng thì cũng có thể dùng con bài ngửa cơ mà.

- Được!! Tôi đồng ý. Vậy tôi phải bắt đầu từ đâu?

Đây là tuyển nhân viên. Không biết là tuyển vào vị trí gì, công ty đang ở xó nào và cả giờ giấc làm việc ra sao Lục Tuyền Yên còn chưa biết. Vừa nãy cũng đã uống một chai nước lọc rồi, bây giờ cũng có sức mà theo cô ấy đến những nơi tiếp. À quên!! Cô vẫn chưa bỏ gì vào bụng.

- Tôi còn chưa ăn nữa. Hay là như thế này, chúng ta cho nhau một cuộc hẹn vào ngày mai đi.

- Bây giờ đi, tôi mời!!

- Thật chứ?!

- Tất nhiên. Ta đi nào.

Đôi khi, Lục Tuyền Yên cảm thấy nụ cười của con người giả tạo đến khó tin. Vừa gặp nhau lần đầu đã phóng khoáng như thế, liệu chỗ làm có phải là những nơi như Bari hay không?

Nói gì thì nói, bây giờ ăn uống vẫn là hàng đầu.

Bên kia vệ đường, cột giao thông đang điểm đèn đỏ. Những chiếc xe đi đến từ xe theo lẽ dừng lại. Mặc Băng Tước lại lần nữa tự mình lái xe đi. Hắn đã xong việc của mình và bây giờ đang trên đường đến đón Khả Sanh.

Cũng chỉ là vô tình mà thôi. Hắn nhìn qua bóng mát bên đường sát công viên thì lại trông thấy bóng dáng của cô gái ấy đang đứng nói chuyện với ai đó. Tch!! Tại sao đi đâu cũng gặp? Sự chán ghét của hắn đối với đàn bà không hiểu từ đâu bộc phát. Đạo gần đây hắn lại không muốn gần gũi với bất kì ai nữa, chỉ cần trông thấy họ khỏa thân trước mặt mình liền kinh tởm một lời đuổi đi. Nhu cầu sinh lí cũng không dữ dội như mọi lần. Hay là... khẩu vị của hắn đã bị thay đổi rồi?

Khẩu vị thay đổi... à!! Là như thế nào?

Chương 8: Chỗ làm ăn mới.

Bạn đang đọc truyện *Lên Giường Với Tôi Thì Phải Cưới Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Chỗ làm ăn mới (p1)

Tên truyện: Lên giường với tôi thì phải cưới tôi.

Tác giả: Chó Sủa.

...

Chương 8: Chỗ làm ăn mới. (p1)

Lục Tuyền Yên không nghĩ rằng sau bữa ăn đó mình có thể an toàn trở về. Cô cảm thấy mình cực kì dị ứng với những con người cực kì tốt như thế. Họ tốt, tốt đến giả tạo. Vừa nãy cô gái Liễu Hê đó đưa hắn cô đến một nhà hàng năm sao đãi một bữa ăn thịnh soạn. Có ai chấp nhận mở ra một số tiền lớn như thế để vung vào một người không quen không biết hay không?!! Cho dù có lục lại trí nhớ của mình bao nhiêu lần, Lục Tuyền Yên cũng không thể nhớ ra mình đã từng gặp qua Liễu Hê hay chưa. Với lại, từ nhỏ Lục Tuyền Yên làm gì đã có bạn. Cuộc đời cô chỉ có và chỉ chấp nhận năm người bạn họ mà thôi.

Vừa ngã lưng xuống giường sau một ngày dài lang thang ngoài đường phố đầy bụi, Lục Tuyền Yên thở hắt ra một hơi rõ to, nơi này chỉ có một mình cô.

Mao Mao từ xa khi vừa thấy mẹ mình về liền kêu lên vài tiếng rồi nhảy tót lên giường. Nó tìm đường thoải mái bước lên bụng của Lục Tuyền Yên rồi dùng hai chân trước của mình xoa xoa. Lục Tuyền Yên cảm thấy cực kì thoải mái, trong một ngày mệt mỏi đến như thế nào Mao Mao luôn là nguồn cảm hứng hiếm có cho ngày mai. Tuổi thọ của mèo không phải là ngắn, không biết đến khi đó, khi mà Mao Mao rời xa cô thì ai sẽ là nguồn cảm hứng của Lục Tuyền Yên này đây?

Lục Tuyền Yên cười chua xót, tại sao cô lại nghĩ đến chuyện xấu như vậy? Để Mao Mao biết được thì chắc sẽ giận cô lắm. Thầm suyt xoa nó, miệng cô không ngừng nói lời xin lỗi.

Mao Mao là giống mèo hoàng gia sang chảnh. Cô nhặt được nó trong một cái hộp trong hẻm. Đây là một loài mèo quý và rất thông minh. Nó đương nhiên hiểu ra được từng hành động lời nói mà Lục Tuyền Yên bộc ra. Nó dúi đầu mình vào bàn tay cô chủ kêu meo meo nũng nịu. Nó biết cô chủ buồn và rất muốn an ủi đây.

Lúc nhặt được nó, Lục Tuyền Yên không ngờ đất nước Trung Quốc này lại không có người nhận nuôi nó.

Vừa nãy Lục Tuyền Yên cũng có ghé qua phòng nha của Quách Ân nhưng đã sớm đóng cửa. Gọi cho thì nói rằng đang đi ăn cùng với nha khách. Cũng tốt, tối đó cô đã hẹn Quách Ân cùng dùng bữa trưa cuối cùng cô lại đi ăn cùng Liễu Hê. Nhưng bây giờ Quách Ân cũng bận phải đi ăn với khách của mình, coi như ông trời cũng muốn bù đắp lại những gì bất công đã làm với cô. Nói thì nói thế nhưng lần sau khi công việc ổn định thì cô phải đãi Quách Ân một bữa ra trò mới phải lẽ.

Trong bữa ăn với Liễu Hê, Lục Tuyền Yên biết được công ty mình sắp vào làm là nhà sản xuất đồng hồ. Thật ra cô vẫn chưa được gọi là nhân viên chính thức ở đó, vì về thời hạn hợp đồng nên cần phải suy nghĩ. Nếu chấp nhận vào làm ở công ty, cô phải chấp hành làm việc ở đó suốt ba năm mới có thể tự do. Không giống như kiểu giam cầm, theo lời Liễu Hê nói thì nó giống như đào tạo nhân tài hơn. Trong ba năm đó, ai vi phạm hợp đồng và muốn thôi việc thì phải bồi thường gấp mười lần số tiền mà nhà tài trợ đã bỏ ra. Cô không lo vấn đề về tiền bạc mà chính là thời gian.

Ngày mai phải đến công ty sớm để nhận công việc. Cho nên vẫn là nên ngủ sớm để không bị trễ hẹn với ai đó. Ngày đầu đi làm mấy ai muốn gây ấn tượng xấu đến các đồng nghiệp cùng công ty. Mà gọi là đồng nghiệp như thế có phải là đã quá thân thiết hay không?!

Trước khi đi ngủ, Lục Tuyền Yên không quên soạn một tin nhắn.

...

Gập máy tính của mình lại, Mặc Băng Tước xoay ghế ngắm ánh trăng đang dần mờ màu ở phía đông xa kia. Đêm nay trăng lên trễ, sắc màu cũng không đến nỗi quá tệ.

- Băng!! Ta đi thôi.

Không cần có sự cho phép của Mặc Băng Tước, Khả Sanh tự mình đậu xe trong gara, đi thẳng lên phòng của hần mà tự tiện mở cửa. Đối với hần, cũng chỉ có một mình Khả Sanh mới được làm vậy. Còn những người khác thì hần sẽ phải từ từ xem xét hình phạt.

Nghe Khả Sanh gọi, Mặc Băng Tước một lượt đứng thẳng người xoay lưng, tay kia vớ lấy áo vắt trên ghế, tay này cầm lấy điện thoại nhấn chỉ một nút để lên tai.

- Chuẩn bị trong vòng ba phút.

Khả Sanh đi trước Mặc Băng Tước đi sau. Hai người đều đi vào xe riêng của mình mà phóng đi. Khả Sang để ý, dường như gần đây hần có vẻ thích xe hơi nhỉ?!

...

Sáng hôm sau, Lục Tuyền Yên thức dậy với khuôn mặt vô cùng tỉnh táo. Cô vệ sinh cá nhân trong vòng mười phút, thay cho mình một bộ văn phòng đường hoàng, lấy một đôi bông tai khác đeo chồng lên chiếc khuyên tai nhỏ nhắn.

- Mao Mao!! Mama đi nhé.

Khóa cửa lại cẩn thận đi xuống dưới bằng thang máy. Vốn định nhanh chân đi chuyển đến trạm xe buýt thì đôi mắt chợt dừng lại trên chiếc xe đậu trước mặt mình. Kính xe hạ xuống, Liễu Hê dùng một tay kéo lỗ kính mát của mình xuống một chút nhìn Lục Tuyền Yên.

- Đi!! Tôi đưa cô đến công ty.

Lục Tuyền Yên trợn mắt ngạc nhiên. Cô gái này là đang đi dã ngoại hay đi làm? Cô bước chân đến gần hơn với Liễu Hê. Xác nhận đó chính là người vừa đi ăn với mình hôm qua liền hớ hớ.

- Sao cô lại đến đón tôi?!

Liễu Hê vẫn nụ cười đó, thân thiện cá tính.

- Cô là nhân viên mới, vẫn là cần có người hướng dẫn cho chứ. Nếu để cô một mình đến đó không chừng bị lạc đi thì ai mà cứu cho được.

- Chỉ là một cái công ty thôi mà.- Lục Tuyền Yên khó hiểu.

- Tập đoàn Băng Thị!! Ít nhất cô cũng phải biết độ lớn mạnh của nó chứ?!

- Sao?!!- Lục Tuyền Yên ngạc nhiên đến độ trợn tròn mắt, những điều cô nghe là thật đấy chứ?!

- Lên xe đi, thời gian không đợi ai đâu. Ta có thể nói chuyện trên xe của tôi.

Trước đây Lục Tuyền Yên có nghe qua. Băng Thị là một tập đoàn có tiếng trong giới kinh doanh đồ trang sức. Nghe nói tầm phủ sóng của nó đạt mức toàn cầu châu lục nào cũng có chi nhánh. Chẳng hiểu sao phải bảo nhân viên kí kết hợp đồng ba năm. Làm việc trong một nơi lớn mạnh như thế, trong thời gian đó chắc chắn cũng được đào tạo kĩ năng thật kĩ lưỡng. Sau này có nghĩ việc nơi này cũng có thể là một bông hoa đắt giá trong mắt những công ty khác. Đó cũng chính là điều mà Lục Tuyền Yên thích.

Cô đã từng có ước mơ được vào làm ở công ty này, ai ngờ lại được bước vào nó một cách quang minh chính đại như thế.

Xe dừng lại ngay trước cổng vào. Thứ ấn tượng đầu tiên ở nơi này của Lục Tuyền Yên là cái an ninh chặt chẽ. Phải xuất trình thẻ nhân viên mới được vào. Hoặc nếu là người ngoài thì phải có sự cho phép của những nhân viên cấp cao. Tiêu biểu như trưởng hợp của cô đây. Cũng như vậy mà cô nhận ra, thân phận của Liễu Hê ở nơi này không hề bình thường. Khi cô ấy bước xuống xe, không biết có đến bao nhiêu người phải cúi chào. Và nhắc lại là họ chỉ chào Liễu Hê căn bản không để cô vào mắt. Cho nên Lục Tuyền Yên cũng thân nhiên theo sao Liễu Hê như đã quen với nhau thật lâu từ trước.

Nhà xe cách cổng ra vào khoảng 100 mét về phía bên phải. Bước xuống xe Lục Tuyền Yên lập tức đảo mắt nhìn xung quanh. Wao!! Nơi này to khiếp. Nếu thử tượng tượng cô sẽ ví nó như một cái cung thành thời xưa. Xung quanh chính là tường thành cách trung tâm khoảng 300m để vào trong. Và bên trong đó là một tòa cao mười mấy tầng. Nhìn chung quanh thì có lẽ đây là nơi các nhân viên văn phòng làm việc. Còn hai cái tòa nhà giống hai cái trụ sở hai bên, cô không biết nên ví nó là cái gì.

May mắn ở nhà cô có chuẩn bị thêm nhiều cặp kính áp tròng khác. Cho nên bây giờ có thể đơn giản nhìn thấy. Phía xa xa kia có hẳn một bộ phương tiện cho nhân viên di chuyển từ nơi làm đến nhà xe. Quá là thuận tiện, cô cứ nghĩ rằng họ sẽ phải đi bộ từ đó đến ai ngờ nơi này tiên tiến đến mức khó tin đi.

Đến giờ Lục Tuyền Yên mới nhận ra nơi này cũng có một bộ phương tiện di chuyển giống như bên kia nhưng hình như giành cho những nhân viên cấp cao dùng. Trên cao kia còn đặt chủ quyền chữ to dùng. Đó là H-R có nghĩa là High-Ranking: quan chức cấp cao đó. Vậy mà cô có thể được vào thẳng bằng đường này khi chỉ vừa được nhận vào công ty, cũng có thể suy ra cái chức vị bên cạnh giám đốc là cũng gọi quan chức cấp cao rồi.

Bên cạnh cái phương tiện di chuyển đó còn có một tủ giày dép riêng giành cho nhân viên. Và muốn bước vào đó phải thay giày ra, như thế thì bộ cảm biến bên dưới mới nhận ra người của công ty mới cho vào được.

Đường đi cứ như một cái thảm máy trải dài. Tầm thảm này nó di chuyển như thiết bị chạy bộ tại nhà. Chỉ cần đứng trên đó nó sẽ tự đưa cô vào trong. Bên trên là một tấm kính cong xuống bao quanh, giống như trong viện hải dương, nó bao trùm lại chỉ bằng một lớp kính trong suốt.

Có vẻ như bên ngoài này chỉ có bấy nhiêu đó. Tình tình Lục Tuyền Yên hiếu kì nhìn sang cái nhà máy bên cạnh tòa nhà giành cho nhân viên văn phòng. Bên kia thì to lớn gấp mấy lần nhưng sao bên này kích cỡ của nó chỉ giống như một ngôi nhà nhỏ vậy. Trong nó giống như cậu bé tí hon đang đứng bên cạnh người không lồ. An ninh của nó cũng khá gắt gao, một cánh cửa đến tận ba bốn người cánh gác.

- Từ nay cô sẽ làm việc ở tòa nhà văn phòng tại tầng cao nhất cho nên không cần phải nhìn ngó mấy cái nhà máy ngớ ngẩn đó làm gì. Đôi khi biết nhiều quá cũng không tốt.- Vẫn phong thái đó nụ cười thân thiện đó Liễu Hê nói với Lục Tuyền Yên, như một lời nhắc nhở nhẹ.

Lục Tuyền Yên nhìn Liễu Hê cười ngượng.

- Nơi này khác xa với tưởng tượng của tôi. Tôi xin lỗi.

Cũng không hẳn Lục Tuyền Yên xin lỗi vì sự tò mò của mình mà nói thẳng ra là xin lỗi vì bản thân mình đã nghi ngờ Liễu Hê là tên lừa đảo. Lục Tuyền Yên không dám nói ra. Đã vào được tận đây rồi bây giờ bị đá ra ngoài, có phải nhục nhã lắm không?!

Sau một hồi thì cả hai cũng đã vào được bên trong. Cũng không khác gì mấy những công ty bình thường, có một quầy tiếp tân, những căn phòng bao phủ bằng kính cho cuộc nói chuyện của những quan chức cấp cao. Phía một góc tường vẫn là một bộ bàn ghế. Liễu Hê để Lục Tuyền Yên ngồi đó, còn bản thân mình đến quầy tiếp tân nhận lấy hợp đồng.

Cũng đã suy nghĩ rất kĩ qua một đêm. Cho nên Lục Tuyền Yên cứ một đường kí thẳng. Ba năm không phải là ngắn nhưng ngày nào cũng được nhìn thấy cái công nghệ có một không hai này của Băng thị đã đủ khiến cô hài lòng xuống hồ rồi.

Lục Tuyền Yên vẫn không ngăn mình mà nhìn ngó xung quanh. Cô cũng muốn xem thử cái cách mà nhân viên ở đây làm việc như thế nào. Vậy mà, Lục Tuyền Yên chỉ thấy cô gái trực ở quầy tiếp tân kia rất kì lạ, cứ dăm dăm nhìn cô không rời mắt. Đến khi trông thấy cô nhìn lại thì đánh ánh nhìn sang chỗ khác. Không hề có một sự lúng túng nào trong đó. Lục Tuyền Yên ghét nó, ghét cái ánh nhìn đó mà người khác giành cho mình. Đây có thể gọi là kiêu... bất nạt mà mới chăng?

Hình như đến giờ thay ca, cô gái ấy rồi đi liền có người khác đến thay thế. Và cô gái này cũng có cái nhìn tương tự. Thật khó chịu, nghĩ rằng cô là tượng bao công trung bày trong cửa kính, muốn nhìn bao nhiêu là nhìn ư?!

7 giờ 15 phút.

- Bây giờ tôi sẽ đưa cô đến giới thiệu với những nhân viên sau đó sẽ đến văn phòng và sắp xếp văn kiện giao công việc. Đã ăn sáng chưa?!

Vốn dĩ đang đầu vô mắt với cô nhân viên ở quầy tiếp tân. Ý thức được Liễu Hê đang hỏi mình đôi mày Lục Tuyền Yên giãn ra tươi cười thân thiện trả lời. Thật ra là chưa bỏ thứ gì vào bụng cả, nhưng mà vẫn là nên nói có thì hơn.

Lục Tuyền Yên theo sau chân Liễu Hê đi mãi đến một cánh cửa lớn, và được mở bằng thẻ nhân viên và dấu vân tay của nhân viên. Lại thêm một chút ngạc nhiên bất ngờ, nơi này có thể tiến đến độ như thế nào?

Cánh cửa được mở ra, bên trong là một không gian vô cùng rộng lớn. Chia làm bốn gian khác nhau mỗi gian một góc. Liễu Hê dẫn Lục Tuyền Yên đi trên con khe hở được tạo ra nhờ khoảng cách của các gian tiến đến cái bục lớn trên kia.

Từ khi cả hai bước vào đã là tâm chú ý của tất cả nhân viên ở đây. Có người nhìn cô bằng ánh mắt xa lạ, người thì nhìn cô bằng ánh mắt miệt thị khinh thường. Có sao đi đâu cũng gặp? Gặp mặt nhau lần đầu mà đã có ác cảm thế sao?

Bụp bụp!!

- Mọi người!! Hôm nay tôi muốn giới thiệu cho mọi người một nhân viên mới sẽ gia nhập với Băng thị chúng ta. Đây là Lục Tuyền Yên kiêm vị trí quản lí bên cạnh giám đốc. Mong mọi người sẽ hiểu và quan tâm đến Tuyền Yên.

Trong cái căn phòng lớn như thế Lục Tuyền Yên cứ nghĩ rằng nếu Liễu Hê muốn nói cũng phải cầm cả một cái mic. Nơi này rộng lớn như thế uy nhiên cũng không dưới cả trăm người. Vậy mà khi giọng nói cô ấy phát lên cả gian phòng đều im lặng và chú ý lắng nghe. Cũng biết, quy luật nơi này được mọi người chấp hành tuyệt đối.

- Xin chào mọi người tôi là Lục Tuyền Yên. Kể từ bây giờ tôi sẽ là thư kí bên cạnh giám đốc, là nhân viên mới xin mọi người chiếu cố mà dạy bảo.

Trong các màn giới thiệu nhân viên như thế Lục Tuyền Yên ghét nhất là cái kiểu chào hỏi ngọt sớt này. Vẫn có thể gọi là dị ứng với nó vì giống như trong mắt người khác cô đang cố lấy lòng họ vậy. Rồi sẽ nghĩ rằng cô bạc nhược yếu đuối để rồi chơi trò bắt nạt ma mới? Đánh giá qua ánh mắt mà họ nhìn mình, Lục Tuyền Yên biết thời gian làm việc ở đây sẽ chẳng dễ dàng gì rồi.

Kết thúc màn chào hỏi cũng chẳng có gì thêm. Lục Tuyền Yên lại tiếp tục theo sau Liễu Hê đến nơi làm việc của mình. Không biết sau những cánh cửa tân tiến đó có bao nhiêu thứ đang chờ cô nhìn thấy?

Chương 9: Chỗ làm ăn mới. (p2)

Bạn đang đọc truyện *Lên Giường Với Tôi Thì Phải Cưới Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Chỗ làm ăn mới (p2)

Tên truyện: Lên giường với tôi thì phải cưới tôi.

Tác giả: Chó sủa.

Chương 9: Chỗ làm ăn mới. (p2)

May mắn thay khi được dắt lên hẳn văn phòng để làm việc. Làm thư kí bên cạnh giám đốc thì bàn làm việc lại ngay trong phòng của giám đốc. Nếu nói đây là phòng làm việc thì cũng không đúng. Nó giống như một căn chung cư hơn. Cả một không gian rộng lớn bị chẻ ra nhiều gian nhỏ khác nhau. Lục Tuyền Yên trầm nghĩ, đúng là tư phòng của vua có khác.

- Từ hôm nay đây sẽ là nơi làm việc của cô. Chúc cô một ngày tốt lành.

Nó cũng là một trong các gian làm việc được chẻ ra nhưng là nơi rộng rãi thoáng mát nhất. Bên cạnh còn có cửa sổ thông thoáng với bên ngoài. Lúc mặt trời có thể hít thở không khí trong lành trên bầu trời thì còn gì bằng.

- Liễu Hê à!! Tại sao cô lại chọn tôi?- Cô chỉ mới vào đây lần đầu tiên, những thứ tốt đẹp như thế này quả thật là không đáng.

Liễu Hê đang bước đi thì dừng chân.

- Tại tôi thích cô. Vậy thôi

Lục Tuyền Yên ngơ ngàng nhìn bóng Liễu Hê xa dần khuất sau cánh cửa. Thích cô sao? Sao cứ cảm thấy nó giống giống như lời tỏ tình vậy.

- À quên!! Bật máy tính lên, tôi sẽ gửi cho cô bản đồ ở đây. Trong thời gian không có giám đốc cũng nên đi khám phá xung quanh một chút. Nhé!!

Nói rồi Liễu Hê lại tiếp tục quay đi đóng cửa lại. Lục Tuyền Yên vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo.

Cô mở máy tính lên liền có thư mới. Đến cả email cũng là do công ty cấp sao? Thật là khó hiểu. Lục Tuyền Yên nháy vào sơ đồ in trên màn hình rồi copy cho mình một bản. Bên cạnh cũng có máy in, cô trực tiếp phô cho vài bản đặt vào túi xách. Một tờ vẫn chưa đủ đối với Lục Tuyền Yên này.

Nhưng trước khi xuống từng tầng phía dưới, cô có thể xem xét qua khu phòng này không nhỉ?! Trong sơ đồ công ty mà Liễu Hê đưa cho đặc biệt có một khung nhỏ dành cho riêng căn "chung cư" này. Bất ngờ hơn là cái không gian mà cô đang đứng ở đây chỉ là một nửa mà thôi. Vậy một nửa kia ở đâu? Lục Tuyền Yên bật dậy khỏi ghế ngồi của mình bắt đầu bước đi loay quanh căn phòng. Cái công ty này còn bao nhiêu thứ bí ẩn nữa đây?

- Tuyền Yên!! Đây là một số thứ cô cần cho sinh hoạt ở Băng thị.

Chân Lục Tuyền Yên dừng ở không trung rồi từ từ chạm đất. Cuối cùng là xoay chân đi về hướng của Liễu Hê.

Những thứ Liễu Hê đưa cho cô rất kì lạ. Thẻ nhân viên cũng không phải là một tấm bìa nhỏ nhét vào. Trong đó còn có cả tấm thẻ gì đó.

Liễu Hê chỉ tay vào tấm thẻ mà Lục Tuyền mân mê trên tay.

- Đây là thẻ vào cổng, tôi đã đăng kí bản quyền nó cho cô rồi. Còn cây bút này là một loại nhận định vân tay. Phải dùng nó để nhận định nhé, tay không sẽ chẳng có ích lợi gì đâu. Đây! Xem nhé!!

Liễu Hê cũng có một cái. Cô ấy rút ra cho vào máy chế cafe bên cạnh ngay đó. Một tiếng tip vang lên, thế là cafe nóng được cho vào chiếc cốc đã chuẩn bị sẵn. Liễu Hê cầm lên húp ngay một ngụm.

- Cô hiểu cách làm rồi chứ?!

Lục Tuyền Yên chỉ đơn giản gật đầu. Chỉ là ra vào đi lại mà cũng phải phức tạp như thế, không biết tập đoàn này là đang muốn làm gì.

- Còn nữa!! Đây là trang phục của công ty. Xin lỗi vì bây giờ mới đưa cho cô nhé.

Đúng rồi!! Vì cô khác lạ, có phải như thế mà mọi người nhìn cô với ánh mắt đó không?!

Đưa xong quần áo cho cô thì Liễu Hê lại mất hút. Căn phòng to lớn này bây giờ chỉ còn mình Lục Tuyền Yên, vậy thì phải đi đâu để thay đồ?

Vừa nãy Lục Tuyền Yên có lưu sơ đồ công ty vào chiếc máy tính bàn mới mua. Cô lấy nó trên bàn mở lên, đặc biệt đã biến nó thành 3D rồi. Thật bất ngờ vì phải xuống tầng dưới mới có WC, cô tự hỏi trên tầng cao nhất này có những thứ gì. Hay là, ở trong nửa khoảng trống còn lại kia?

Không suy nghĩ nhiều nữa Lục Tuyền Yên trực tiếp rời khỏi phòng bỏ ý định khám phá nơi này. Cô đi bằng thang bộ, cũng muốn chào hỏi mọi người một chút. Sẵn tiện để xem có bạn phò nào muốn đụng chạm bà đây không? Để triệt luôn một lần.

Nhưng rồi nghĩ lại, tại sao cô phải chào hỏi thân thiện với những người không biết là có ác cảm hay thiện cảm với mình? Vẫn là nên coi như là người dưng qua đường, như vậy có phải dễ sống hơn không?!

Cho nên, Lục Tuyền Yên một mình đi thẳng xuống canteen bằng thang máy duy nhất trên tầng này.

Canteen ở tận tầng đầu tiên, cũng là nơi có nhiều nhân viên nhất, cũng là nơi mà Liễu Hê đã giới thiệu bản thân cô. Tại vì nơi này thiết kế khá đặc biệt, như một chiếc hộp rỗng. Tầng dưới này sàn nhà thiết kế hình vuông còn bắt đầu từ tầng hai trở lên cấu trúc lại trở thành hình tròn. Bên giữa thì trống rỗng có mỗi cái thang máy thủy tinh trong suốt dẫn xuống. Cũng là lí do khi Lục Tuyền Yên vừa bước xuống liền có biết bao nhiêu ánh mắt ngó nhìn mình.

Lúc ấy, Lục Tuyền Yên cứ nghĩ rằng mình đã làm gì sai hay có lỗi với họ vậy, nhưng cô có làm gì đâu?

Bây giờ đã là tám giờ sáng nhưng canteen vẫn chật kín người. Ở đây, mỗi nhân viên chỉ bỏ ra 4 giờ 30 phút để làm việc trong ngày. Nhưng tiền lương nhận về cũng là có lợi nhuận hơn những nơi khác. Và hình như, cô nhớ không nhầm thì nơi này cũng được mệnh danh là nơi mà bóng đèn không bao giờ tắt. Những ca làm cứ thay nhau liên tục, cứ người này hết giờ làm việc thì người kia sẽ đảm nhiệm vị trí đó. Trừ những nhân viên cấp cao, mỗi người phải bỏ ra tám giờ mỗi ngày và cả thay nhau liên tục ba ca làm. Lục Tuyền Yên cũng không phải là ngoại lệ, nhưng vì chỉ có một mình cô là thư kí cho nên phải làm đến 16 giờ một ngày. Cô cũng chỉ có 1 giờ đồng hồ vào buổi trưa để về và đến nơi này và tiếp tục làm việc. Không biết, lương một tháng của cô là bao nhiêu đây.

Có lẽ canteen có quá nhiều người đi. Cho nên không ai nhận ra sự có mặt của cô nhân viên mới này cũng không phải là lạ. Lục Tuyền Yên tiến đến quầy ăn lấy một suất rồi một mình đi đến một cái bàn trống thản nhiên ngồi xuống.

- Oh!! Bitch!!

Trong không gian rộng lớn như thế, nhiều người qua lại như thế mà âm thanh vang đến chỗ Lục Tuyền Yên đang ngồi lại rõ như vậy. Biết ngay 90% đối phương đang gọi mình nhưng không liên quan đến sợi dây chuyền của cô, Lục Tuyền Yên tiếp tục cầm cúi ăn.

Đang sau đó là ba cô gái trên tay cầm theo khay cơm của mình. Người vừa nãy lên tiếng dám chắc mình đã sử dụng đúng tần số âm thanh để Lục Tuyền Yên nghe thấy, bị lộ đi khiến cô ta cảm thấy khó chịu mà bước đến ngồi đối diện với cô gái lính mới mắt tròn trừng nhìn thẳng.

- Có nghe ai gọi không?!

Lục Tuyền Yên vẫn không trả lời ngồi ăn thần nhiên coi cô ta như không khí. Đây là cái thể loại mà cô cảm thấy gai ứa nhất, cho nên không đáng để vào mắt.

Rầm!!

- Này!! Cô không nghe người khác gọi mình à?! Vô phép lịch sự như thế, làm thư kí cho tổng giám đốc có đáng mặt Bạng thị hay không?!

Ầm!!

Khi cô ta vừa dứt câu cũng là lúc Lục Tuyền Yên rút sạch com trên khay của mình. Chỉ là nâng lên một chút rồi đặt nhẹ xuống ai ngờ lại vang âm thanh lớn như vậy. Thoảng chốc đa phần người ở canteen đều chú ý đến chỗ này ngoài những người vì xa quá không nhìn thấy. Bỗng nhiên Lục Tuyền Yên cảm thấy hơi hận trừng mắt ngược lại với cô ta.

- Xin lỗi!! Tôi không hiểu từ nãy đến giờ cô nói gì.

Nói rồi Lục Tuyền Yên thu dọn gọn gàng đĩa muỗng rồi bàn tiến đến khu rửa bát. Nhưng buồn thay cái người muốn gây chuyện kia vẫn chưa muốn buông tha cho cô. Nhanh nhẹn lưu loát cô ta đưa chân mình ra chắn đường Lục Tuyền Yên đi rồi nhoen miệng cười. Đồng người như thế chắc chắn Lục Tuyền Yên sẽ không thoát được.

Đừng nghĩ cái trò mèo này có thể làm khó được Lục Tuyền Yên. Vẫn còn non chán. Lục Tuyền Yên vẫn cứ thần nhiên bước đi về phía trước giả vờ như mình đã mắc câu. Nhưng rồi chân kia của cô bước qua, còn chân đằng sau thì chạm sát vào chân guốc của cô ta. Từ trong nó chui ra một lưỡi dao nhỏ hình lưỡi liềm chạy cong qua nó. Lục Tuyền Yên đẩy nhẹ chân một cái, gót guốc đất tiền của cô ta liền gãy khỏi nghe tiếng rắc kinh hoàng. Xong nhiệm vụ của mình lưỡi dao chui lại vào trong gót guốc yên phận. Lục Tuyền Yên lại tiếp tục ung dung bước đi.

Cô gái kia giật mình khi gót chân mình đang ở trên không liền bị dậm mạnh xuống đất. Cô không biết Lục Tuyền Yên đã làm gì, chỉ thấy cái gót guốc của mình văng tạt vào trong chân bàn. Cô ta cảm nó lên trợn mắt nhìn.

- Lục Tuyền Yên!! Cô làm gì đôi giày mắc tiền của tôi? Cô biết...

Cô ta bỗng nhận ra rất nhiều người đang nhìn chăm chăm vào mình. Đôi giày đó của cô ta đúng là đắt tiền thật đấy nhưng nó bị Lục Tuyền Yên một nhịp bẻ gãy như thế, nếu càng lên tiếng sẽ càng xấu hổ.

- Tiểu thư!! Chúng ta đi thôi. Cô mang đỡ giày của tôi nhé.- Một cô gái bên cạnh cô ta lên tiếng, giọng nói chứa đầy sự ngọt ngào nịnh nọt.

- Tôi mà phải mang giày của người khác sao? Gọi cha tôi mua đôi khác rồi mang đến đây.

- Liễu Nạch!!- Liễu Hê ở đâu xuất hiện cầm lấy đôi giày đặt quyền chỉ có ở công ty văng bậy xuống đất trước mặt cô ta.- Nếu có lần sau nữa, tôi chắc chắn sẽ khiến cô cút xéo khỏi công ty này.

- Liễu Hê!!- Liễu Nạch nghiêng răng trừng mắt nhìn Liễu Hê. Nhưng cũng chỉ có như thế, thân phận của Liễu Hê trong công ty này hơn cô ta không biết bao nhiêu bậc. Nên chỉ còn biết im lặng chịu trận.

Liễu Nạch tức giận tháo chiếc giày còn lại ra mang giày của công ty vào. Liễu Hê cảm thấy cảnh này thật churong mắt liền nhanh chóng quay đi về hướng của Lục Tuyền Yên đã đi.

Mang xong đôi giày Liễu Nạch liền đứng dậy nhìn bóng lưng Liễu Hê xa dần ánh mắt đầy sự căm ghét. Trong công ty này chỉ có một mình chị ta làm cho cô phải sợ hãi như thế này.

- Ta đi!!- Liễu Nạch hét lớn, những người xung quanh một phen giật bắn mình.

...

- Vừa nãy Liễu Nạch không làm gì cô đó chứ?!

Liễu Hê lo lắng hỏi Lục Tuyền Yên. Cô biết tính của Liễu Nạch rất rõ, những gì nói ra từ cửa miệng cô ta rất biết đâm sâu người khác. Đó là em gái của Liễu Hê. Cô ta cũng vì có Liễu Hê mới có thể vào được công ty này. Cũng một phần áp lực về phía gia đình nên Liễu Hê phải chấp nhận cho loại nhân viên ăn chơi như cô ta vào công ty này. Mỗi lần Liễu Nạch bắt nạt hay gây khó dễ ai đó cô cũng không thể dễ dàng trách cứ vì chỉ cần cô ta lời ba của mình ra thì coi như lúc ấy Liễu Hê chỉ biết im lặng cho qua.

- Tôi không sao? Đó là em gái của cô sao? Tôi cũng không nương tay đâu.

?!

- Ý cô nói là sao?- Liễu Hê hớn hở hỏi lại.

Lục Tuyền Yên ngơ ngác nhìn lại, đây là cách nhìn của chị gái dành cho em mình khi biết trước nó sẽ gặp khó khăn sao.

- Tôi chỉ là không thích ai đụng chạm vào lòng tự trọng của mình.

Nói rồi Lục Tuyền Yên bỏ đi, cô muốn cho mình một tách cà phê cho tỉnh táo. Hôm qua vì quá hơn giờ nên đã thức khuya dậy sớm cho nên đang rất là thiếu giấc. Cũng không cho phép mình ngủ trong giờ làm việc, cho dù hôm nay có không làm gì đi chăng nữa cũng không được phá vỡ quy luật của bản thân.

Tiền thể cũng muốn tự mình sử dụng cây bút nhận định dấu vân tay này như thế nào. Lục Tuyền Yên rút nó ra khỏi túi áo mình nhìn cái khung màu đen bên cạnh nút lấy cà phê, cô đưa nó lên giống kiểu Liễu Hê đã làm, nó kêu lên một tiếng làm giật mình.

Cái này công nhận rất là tiện lợi, nhưng thắc mắc là tại sao không dùng trực tiếp vân tay luôn mà phải dùng một cách gián tiếp như thế? Lục Tuyền Yên dựa người vào bàn nhăm nhĩa tách cà phê nóng hổi. Cũng không tồi!!

- Xin chào!! Cô đảm nhận chức vụ thư kí bên cạnh tổng giám đốc nhỉ?!

Là một chàng trai tuổi khoảng ba năm. Nhưng trông vẫn còn trẻ lắm không chắc là đã có gia đình hay chưa. Anh ta cũng đến đây để lấy cà phê.

- Mong anh chiều cố.- Lục Tuyền Yên mỉm cười thân thiện.

- Cô là vừa mới rời đi từ canteen phải không?! Có chạm mặt phải Liễu Nạch. Cô ta có phần hơi quá đáng, luôn cho những người gần gũi bên cạnh giám đốc toàn là những con diêm của quán bar. Cô cũng nên cẩn thận, gia thế cô ta rất lớn cho nên vẫn là nên nhường đi vài bước.

Vừa gặp nhau đã coi mở như thế, đã vậy còn lo lắng cho cô với Liễu Nạch. Lục Tuyền Yên lại có thêm phần thiện cảm với anh ta.

- Haha!! Tôi còn chưa biết mặt tổng giám đốc như thế nào.

- Cái công ty này có ai biết mặt ngài ấy đâu chứ!!-?!- Chỉ vài người là hay làm việc thân cận với ngài mới có thể biết được ngài là ai thôi.

- Vậy sao?-- Cái người là tổng giám đốc này thích chơi trò bí ẩn đến vậy à?

Chương 10: Hắn là tổng giám đốc?

Bạn đang đọc truyện *Lên Giường Với Tôi Thì Phải Cười Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Hắn là tổng giám đốc?!

Tên truyện: Lên giường với tôi thì phải cười tôi.

Tác giả: Chó Sủa.

Chương 10: Hắn là tổng giám đốc.

- Băng!! Sao cậu ngốc vậy?!

Khả Sanh đốc hết sức diu thân hình to lớn của Mặc Băng Tước vào hàng ghế sau của xe. Người ngồi ở ghế lái không biết là nam hay nữ ném bậy túi y tế cho anh. Khả Sanh nắm lấy, vụng về lấy kéo cắt đi phần quần bên cạnh xung quanh vết đạn bắn. Anh cũng muốn xem xem đây là loại đạn gì lại khiến Mặc Băng Tước phải cà nhắc đi như thế.

- Im đi!!

Mặc Băng Tước lên tiếng gần giọng. Viên đạn này, nó khiến hắn đau đến nghiến răng.

- Tốt nhất cậu chỉ nên cầm máu Khả Sanh.- Người đang lái xe nói nhỏ, chỉ là nhắc nhở thôi.

- Cậu không thể im lặng ba mươi giây thôi sao?

Nói rồi Khả Sanh lại tiếp tục quay lại với công việc của mình. Anh nhìn vết thương của Mặc Băng Tước ngứa miệng muốn nói vài câu. Anh biết những gì

hắn làm vì lo lắng an nguy của anh nhưng như vậy là quá nguy hiểm. Nếu hắn chết đi thì Băng thị phải làm sao?

Cũng tại vì anh bất cẩn cho nên khiến cả hai phải lâm vào tình cảnh như thế này. Từ trước đến giờ, Mặc Băng Tước đã vì anh làm biết bao nhiêu chuyện rồi?

...

- Cô... sao lại đến nữa như vậy??

Lục Tuyền Yên vốn định rẽ ngoi đi ra bến xe buýt để đến công ty nhưng đôi mắt lại va phải chiếc xe màu đen có ánh kim này.

Trông thấy Lục Tuyền Yên, Liễu Hê liền hạ kính xuống.

- Lên xe đi. Từ trạm xe buýt đến công ty cũng mất một đoạn khá xa. Như vậy sẽ khiến cô kiệt sức mà ngất đi mất. Cô biết cô chính là nhân vật quan trọng trong công ty hiện tại mà.

Ừ thì đúng là như thế. Không biết cái người ngồi ở vị trí tổng giám đốc đó ở đâu rồi? Để lại hàng tá văn kiện chưa xử lý rồi bảo Liễu Hê tuyển nhân viên sau đó bắt người ấy làm tất tần tật. Cũng may mắn cô làm việc đến 16 giờ một ngày, không bị áp lực về thời gian. Có ai biết đó là thứ cô ghét nhất?

Nói thì nói thế Lục Tuyền Yên vẫn rất thản nhiên bước lên xe Liễu Hê ngồi ở vị trí ghế phụ. Cô nghĩ rằng mình đã đặt niềm tin đúng chỗ. Ở Liễu Hê, Lục Tuyền Yên cứ có cái cảm giác an toàn, như được che chở vậy.

Lục Tuyền Yên giờ tay nhìn đồng hồ.

- Cũng còn sớm, chúng ta đi ăn nhé. Tôi mời.

- Không được!!- Liễu Hê liền một mạch từ chối.- Cô vừa đi làm tuần đầu tiên còn chưa nhận lương.

- Vậy chúng ta đến canteen ăn cùng nhau nhé.

- Tôi biết có một nhà hàng hải sản này ngon lắm. Ta đi!!

Lục Tuyền Yên lại ngại ngùng, thật là xấu hổ quá đi mà.

Liễu Hê lại vẫn thản nhiên quay sang lái xe. Hai mắt không kiểm được mà liếc nhìn sang chiếc đồng hồ kiểu dáng bắt mắt trên tay Lục Tuyền Yên.

Đến công ty, Lục Tuyền Yên lại tiếp tục với công việc của mình. Nhưng thay vào đó, trước khi lao vào đồng giấy tờ cô lại nổi hứng đi dọn dẹp. Lục Tuyền Yên là người thích ăn ở sạch sẽ, không biết nơi này đã bao lâu không được chạm đến, bụi bẩn nhiều như thế này.

Ngăn nga vài câu hát, hai tay Lục Tuyền Yên thuận tiện xếp lại những mẫu giấy tờ cho thật thẳng thớm. Hơi mỏi mề một chút, cô ngã lưng ngồi thẳng lên chiếc ghế giám đốc. Xin lỗi!! Đây là vô tình thôi nhé. Nhưng cô lại thích sự vô tình này. Nếu không sẽ không biết được chiếc ghế giành cho giám đốc này lại thoải mái đến thế. Có cả hệ thống masa như thế này, chắc giám đốc hẳn là người đã có tuổi.

Ting!!

Nếu như nghe không lầm thì âm thanh thông báo phát ra từ cái laptop trước mặt Lục Tuyền Yên. Cô đã muốn cho qua đi, vì đây không phải là máy tính của cô, nếu động đến thứ gì quan trọng của giám đốc không chừng sẽ bị một nước ra khỏi công ty. Còn cả phải bồi thường không biết mấy trăm ngàn.

Nhưng Liễu Hê đã nói, trong thời gian hiện tại cô chính là người thúc quản mọi việc quan trọng ở công ty. Nhờ như có gì đó quan trọng hoặc có đối tác nào đó muốn hợp tác cùng thì sao? Chẳng phải cô chính là người chịu trách nhiệm? Lục Tuyền Yên này không muốn cuộc sống mình trở nên phiền phức như thế.

Cho nên vẫn là quyết định mở ra xem.

Vừa nâng màn hình laptop lên, định mở nguồn thì đột nhiên cánh cửa hé mở. Theo quán tính Lục Tuyền Yên, chỉ thấy bóng dáng một người đàn ông đang quay lưng lại đóng cửa.

Mặc Băng Tước sau khi chốt cửa liền một mạch đến chỗ ngồi của mình, nhưng rồi lại nhận ra ai đó đã ngồi lên nó, máy tính còn đang mở.

- Cô làm gì vậy?!

Nhìn hắn từ lúc đóng cửa cho đến khi hắn quay người lại tiến về phía mình. Thần sắc Lục Tuyền Yên đã lộ còn lộ hơn. Hai mắt cô tròn tròn, miệng há thật to. Đó chính là hắn?! Sao đến tận đây cũng gặp được?

Khi nghe hắn gọi mình, Lục Tuyền Yên giật mình dùng tay gấp màn hình máy tính lại. Cô vẫn còn nhớ lời nói của hắn, sẽ chuyển khoản cho cô sau cái đêm đó. Lục Tuyền Yên này tuy không nhiều tiền nhưng cũng không phải là kẻ thiếu tiền. Sẵn tiện hắn ở đây, cô ngồi trên vị trí của giám đốc. Lục Tuyền Yên bắc chéo chân mình lại khoanh tay dựa lưng ra sau, thần thái đúng chất người điều hành toàn bộ phận nơi này. Đôi mắt cô kiêu ngạo nhìn lên Mặc Băng Tước.

- Tôi hỏi anh câu đó mới đúng. Anh làm gì ở đây? Đây là nơi làm việc của tôi.

- Làm việc?

Mặc Băng Tước nhíu mày khó hiểu nhìn Lục Tuyền Yên. Đây là nơi làm việc của hắn, thế quái nào lại có mặt cô ta rồi còn ngồi lên chiếc ghế của hắn như vậy. Hắn muốn nói thêm một chút coi như là đang cố giành lại vị trí của mình, nhưng bỗng nhiên cơn đau đầu lại lao đến. Mặc Băng Tước thờ dãi bước lại phía bàn ghế salon ngồi bất chéo chân đọc báo.

Trong đầu Lục Tuyền Yên vẫn cứ vang đi vang lại câu hỏi hắn là ai? Cũng có khi hắn chính là đối tác với công ty này thì sao? Nói rồi cô đứng dậy đi thẳng đến hàng ghế đối diện với hắn.

- Tôi có quyền được biết anh là ai chứ?!

Mặc Băng Tước hai mắt vẫn chăm chú dán vào tờ báo trước mặt nói.

- Muốn xem là gì cũng được.

Lục Tuyền Yên không cảm thấy khó chịu với thái độ này của Mặc Băng Tước. Đàn ông trên đời này ai lại chả như nhau. Họ vẫn nhạy cảm nhất với những loại phụ nữ lẩn lộn trên giường của họ, và xem phụ nữ chính là thứ dơ bẩn nhất trên đời này. Và, hắn chắc cũng xem cô là hạng người đó cho nên kinh thường cô đây mà.

Thật ra trong lòng Lục Tuyền Yên vẫn cứ cảm thấy có gì đó nó khó chịu. Hắn như thế mà lại vẫn vợ tin cô làm giám đốc, cái thái độ đó rõ ràng chính là không quan tâm cô là cái gì. Lục Tuyền Yên thờ dãi, cảm thấy những gì mình làm từ này đến giờ thật xấu hổ.

- Được!! Tôi thừa nhận với anh tôi không phải giám đốc nơi này.- Cô cũng nghĩ rằng mình nên giải thích với hắn ta. Tại sao thì có trời mới biết.- Tôi chỉ là một thư kí mới vào làm mà thôi. Hiện tại tôi là người đảm nhiệm hết tất cả những công việc của giám đốc. Nếu anh là đối tác, có thể nể mặt Mặc giám đốc chúng tôi mà chấp nhận đàm thoại hay không?

- Thư kí?? Hừ!! Được.

- Vậy anh vui lòng đợi tôi một chút, tài liệu chắc là giám đốc để trong máy tính. Tôi sẽ mang lại cho anh xem.

Lời nói và hành động xảy ra trong tích tắc, Lục Tuyền Yên đứng dậy đi thẳng đến bàn làm việc giành cho giám đốc.

Hắn vẫn cứ giữ mãi thần thái bình thường cho đến khi cô nói rằng sẽ lấy máy tính của mình để bàn công việc. Và rất tiếc, đó là máy tính riêng của hắn. Thứ mà không có bất cứ ai có quyền động vào.

Mặc Băng Tước liền đổi tư thế ngồi, chân hơi đặt bệ bên ngoài hàng ghế. Đợi đến khi Lục Tuyền Yên đi qua liền nâng cao mũi chân lên.

Lục Tuyền Yên vốn dĩ chẳng có gì để phòng đối với hắn. Đây là công ty, có camera giám sát đường hoàn. Hắn là sẽ chẳng thể làm gì được cô đâu.

Và cô có trông thấy cái chân hắn để bệ ở đó, những cũng tại vì vốn không có phòng bị liên tục tiếp va phải ngã nhào về trước.

Đúng ý của Mặc Băng Tước, nhưng hắn không muốn cô ngã ập mặt như thế. Hắn dùng một chân làm trụ chồm người lên trước ôm lấy chiếc eo của Lục Tuyền Yên rồi kéo mạnh về phía mình. Trùng hợp, cả cơ thể Lục Tuyền Yên ngã nhào ra sau, mông đặt lên đùi hắn, cả cơ thể sa vào lòng hắn. Mặc Băng Tước vốn không lường trước được điều này, tóc Lục Tuyền Yên bay ngang qua mang một mùi hương bạc hà phảng phất.

Và cả, trên người cô toát ra một hương vị khác lạ không giống với những loại nước hoa phụ nữ mà anh biết. Hình như là chưa từng ngửi qua bao giờ. Nhưng nó rất cuốn hút, làm cho người khác chỉ muốn hưởng thụ nó thêm thôi. Hắn quên mất rằng mông cô đang đặt đúng vị trí vết thương vừa mổ lấy viên đạn ra ngoài.

Lúc ngã người về trước, Lục Tuyền Yên cho rằng mình tiêu đời rồi, chính là sẽ té đập mặt trên sàn 100%. Đã đỉnh đỉnh như thế, cho nên bản thân mình đang bị điều khiển như thế nào Lục Tuyền Yên không hề biết.

Cho đến khi đầu óc bình thường trở lại, cả cơ thể không còn quay cuồng như trước cô mới nhận ra mình đang nằm ngửa mình, còn đang nằm trên cái gì đó rất là êm êm. Lục Tuyền Yên chậm chậm mở mắt thì trông thấy hắn cũng với cái sắc mặt tuyệt hảo đó đang nhìn mình. Khuôn mặt lạnh như băng.

Lục Tuyền Yên đã từng công khai nói rằng mình không có hứng thú với trai đẹp. Vì họ chỉ có mỗi vẻ bề ngoài mà thôi. Nhưng hắn ta, lại khiến cô phải ngẩn ngơ nhìn ngắm như vậy. Trước đây khi giao lưu được đảm nhiệm vị trí quản lí trong cơ quan nhập ngũ có biết bao nhiêu soái ca đủ loại nhưng cô còn không thèm liếc đến một cái.

- A!!

Lục Tuyền Yên hơi chuyển động người cho thật thoải mái để có thể chống người đứng dậy. Mông cô chuyển động, day day vết thương trên đùi hắn. Đau lắm, Mặc Băng Tước liền gằn giọng.

- Ngồi yên!!

Hai tai Lục Tuyền Yên đột nhiên dành lên như tai mèo. Cô còn tưởng tượng mình mọc ra từ đầu đấy một cái đuôi vẫy vẫy. Lời nói của hắn bị đầu óc cô xử lí như một lời mệnh lệnh liền cho nên liền ngồi yên một chỗ không dám nhúc nhích. Sự việc ở Bari cô còn nhớ rất rõ, nhớ như hắn lại nổi thủ tính rồi đề cô ra thì sao? Vì thế Lục Tuyền Yên ngồi yên một chỗ như một pho tượng. Khả năng cử động hoàn toàn biến mất.

Vết thương bị đạn ghim trúng hôm qua trên đùi hắn rứa máu. Máu rất nhiều và vết thương cũng rất sâu. Mặc Băng Tước cảm thấy máu đang dần chảy xuống thấm ướt cái quần lót mà hắn đang mặc. Hắn, Mặc Băng Tước ghét nhất là những thứ ẩm ướt như kiểu này. Đôi mày hắn nhíu lại dùng tay định bồng cô văng qua bên hàng ghế bên kia. Người gì đâu mà nặng chết đi được.

Cũng nhờ cái sự yên ắng đó mà Lục Tuyền Yên cảm nhận được móng của mình có gì đó uồn ướt. Cô lo lắng lẽ đưa tay mình quẹt nhẹ một cái. Là máu!! Ôi chào!! Cô đến tháng rồi. Không thấy đau bụng, cái cảm giác máu nó trào ra khỏi cũng không có. Là lúc nào lại chả được, sao lại ngay lúc này? Cái lúc mà cô đang ngồi trên một tên đàn ông.

Tay Mặc Băng Tước cứ vậy mà xô qua hai chân Lục Tuyền Yên. Cô lại sợ hắn biết thì còn khinh miệt cô hơn nữa nên một mực nắm lấy tay hắn, hai má đỏ hồng.

- Không!! Đừng động đây.

Nhưng Lục Tuyền Yên?! Không động đây và thoát khỏi người hắn thì mày phải làm sao?

- Tôi... tôi...- Vấn đề này quả thật rất khó nói- Tôi... tới...

- Băng, giám đốc Mã muốn tới nay...

Liễu Hê ôm thêm một sấp tài liệu định đưa cho Lục Tuyền Yên. Cô cũng biết là hôm nay hắn cũng sẽ đến công ty cho nên báo luôn một lần. Định rằng nếu không có hắn ở đây thì sẽ báo cho Lục Tuyền Yên để cô nói lại với hắn. Vì vốn gì đây chính là công việc mà một người bên cạnh giám đốc phải làm. Cũng có thể làm tăng thêm mối quan hệ giữa hai người họ.

Những vừa mở cửa bước vào, cảnh tượng mà cô nhìn thấy chính là người này nằm trong lòng người kia. Và móng của Lục Tuyền Yên lại đặt trúng vào vị trí bị thương của Mặc Băng Tước. Liễu Hê giật mình bước đến nắm lấy tay Lục Tuyền Yên muốn đỡ cô dậy.

- Tuyền Yên, cô đang ngồi trên cái chân bị thương của giám đốc đó!!

Mặc Băng Tước oán âm liếc mắt nhìn Liễu Hê. Biết hắn bị thương, vậy tại sao không hỏi hắn trước?

Lục Tuyền Yên tròn tròn mắt, cô không nghe sai một li nào chứ?!

- Liễu Hê cô nói gì vậy? Ai là giám đốc?- Lục Tuyền Yên vẫn giữ vững bản thân mình trong lòng hắn nói. Hãy nói rằng cô nghe nhầm đi.

Liễu Hê nuốt nước bọt lo lắng nhìn sang Mặc Băng Tước rồi nhìn sang Lục Tuyền Yên cố kéo cô dậy. Nếu còn ngồi thêm chút nữa, vết thương vừa được may chỉ sẽ bung ra.

Nhưng Lục Tuyền Yên vẫn cứ khấn khấn nằm trong lòng hắn. Ừ thì Liễu Hê cũng là phụ nữ, nhưng người cô đắc tội lại là hắn... là... giám đốc của cô. Ôi trời ơi, cho con cái hồ không gian của Doraemon chui đại vào đó, tốt nhất là đừng để ai tìm thấy cô đi.

Mặc Băng Tước tâm tính vốn đang rất khó chịu? Sự ước ất cứ từ nơi này lan đến nơi khác. Máu tuôn nhiều đến nỗi vuren ra cả salon. Nếu không mau cầm lại hắn sẽ nhanh chóng bị mất máu. Thân phận của hắn ở công ty ít ai biết, cũng không muốn làm rùm ben lên một trận ở dưới đại sảnh. Nhất là, hắn không muốn giới truyền thông có cách tiếp cận công ty của hắn.

- Cô muốn tôi mất máu đến chết? Rồi mình sẽ ngồi lên vị trí giám đốc đó?

- Máu!! Anh đang chảy máu sao?

Lục Tuyền Yên nhảy bật khỏi người hắn, cô gắng không cho móng của mình chạm phải tấm thảm dưới sàn. Nó rất là mắc tiền, nếu là do máu của cô làm bẩn, không phải là bồi thường không công sao? Cô đứng thẳng người nhìn vết máu đỏ thẫm trên đùi hắn, lòng bỗng nhiên lo lắng hỏi han.

Hắn là giám đốc đó. Cô đắc tội với hắn đạt tới le vô bao nhiêu rồi?

Chương 11: Đi mua quần lót cho giám đốc.

Bạn đang đọc truyện *Lên Giường Với Tôi Thì Phải Cười Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Đi mua quần lót cho giám đốc

Tên truyện: Lên giường với tôi thì phải cưới tôi.

Tác giả: Chó sủa.

Chương 11: Đi mua quần lót cho giám đốc.

Lục Tuyền Yên đứng đó chôn chân ở một chỗ sau lưng hắn. Giống như đang chờ đợi mệnh lệnh, vừa nãy nhìn hắn nhìn mình cô cứ cảm thấy ròn rợn lạnh buốt sống lưng. Ánh mắt như muốn phóng ra phi lao đâm thẳng nơi ngực trái. Không biết lựa chọn nằm lại trong lòng hắn là giám sát thương vong hay là một nước mất mạng?

Lục Tuyền Yên này đã đắc tội với tổng giám đốc công ty tới le vô bao nhiêu rồi?

- Tổng... tổng giám đốc... ngài... không sao chứ?!

Giọng điệu của Lục Tuyền Yên hoàn toàn thay đổi khác với lúc cô nói về Liễu Nạch. Liễu Hê biết Lục Tuyền Yên không phải hạng người lưỡng lự trước đàn ông, cũng không phải là người không biết điều mà dám dờ dẫm với Mặc Băng Tuyết. Nhất là khi biết rằng hắn là tổng giám đốc của mình.

Ánh mắt của Lục Tuyền Yên, rõ ràng có phần sợ hãi nhưng cũng có phần không cam chịu. Tại sao cô ấy lại làm như thế?

Sau khi gỡ bỏ được cục đá nặng trên người Mặc Băng Tuyết ngồi tại ghế thêm một chút để cơn đau dịu đi. Còn máu vẫn như vậy mà tiếp tục chảy.

Nhìn phạm vi mau lạn ra trên tấm ga salon ngày càng rộng Lục Tuyền Yên càng thêm kinh hãi. Cô càng nghĩ rằng mình không nên đứng mãi như thế. Cho nên quyết định chủ động.

- Hộp y tế ở đâu vậy? Tôi sẽ sơ cứu cầm máu cho anh.

- Cô có thể??- Mặc Băng Tuyết nghi hoặc nhìn Lục Tuyền Yên.

Bị ném về ánh mắt như thế khiến cô cảm thấy khó chịu và nhũn mảy. Cô ghét, ghét những ai xem thường mình.

Lục Tuyền Yên liền cúi đầu nói.

- Tôi là bác sĩ trong tương lai đây nhé. Đừng khinh thường người khác.

Cho đến khi cô nói ra câu nói này Liễu Hê mới thấy nhẹ lòng. Lục Tuyền Yên vẫn là Lục Tuyền Yên, có thể giữa hai người này trước đó đã có mâu thuẫn gì đó thì sao?

Nói xong Lục Tuyền Yên nhìn ngó xung quanh tìm những nơi có khả năng có những dụng cụ y tế đó. Mặc Băng Tuyết thấy thế liền hắng giọng ra lệnh.

- Ra ngoài đi!

Lục Tuyền Yên đột nhiên giật mình nghĩ rằng hắn nói mình. Rồi nhìn thấy Liễu Hê quay lưng bước đi cô to mắt quay lại nhìn hắn. Mặc Băng Tuyết rút trong túi ra một chùm chìa khóa văng về phía Lục Tuyền Yên. Theo bản năng cô chụp lấy.

- Mở cửa ra đi.

- Mở cái gì?!

- Phòng riêng của tôi.

- Ở đâu chứ?!

- Hồi nhiều. Nhanh lên.

Lục Tuyền Yên cảm thấy vô lý hết sức. Cô mở miệng định khẩu nghiệp một chút nhưng rồi lại giật mình nhận ra, mình đang muốn tạ lỗi với người ta.

Mà ở đây, một nơi to lớn như chung cư thế này còn có căn phòng nào nữa sao? Lại là phòng riêng của hắn, tổng giám đốc của Băng thị. Sẽ to lớn như thế nào đây.

Lục Tuyền Yên lật đật lấy sơ đồ mà Liễu Hê đã đưa cho. Rồi liền nhớ đến căn phòng mà mình đã phát hiện và muốn khám phá kia, ánh mắt liền quay sang nhìn bức tường màu xám sẫm. Lục Tuyền Yên bước đến gần bên nó nhìn xung quanh. Đúng là nó chẳng khác gì một bức tường bình thường.

Thứ quan trọng mà cô cần tìm là cánh cửa, tuy mô hình bố trí bên trong không có hiện lên nhưng nhìn khoảng trống của căn phòng cộng với sự tương đối

bên ngoài này Lục Tuyền Yên liền tìm ra được ổ khóa. Và nó cũng là màu xám y hệt như màu bức tường.

Trong khi chờ đợi Lục Tuyền Yên mở cửa Mặc Băng Tước ngã người ra sau mong cho máu đông lại, nhưng chất độc tiết ra từ viên đạn vẫn khiến nó ứ máu và cũng hình như không có dấu hiệu đông lại. Hắn ngạc nhiên, khi Lục Tuyền Yên có thể tìm ra căn phòng đó nhanh như vậy.

- Đờ tôi vào.

- Anh cao như thế, đề chết tôi thì sao?- Lục Tuyền Yên lùi một chân ra sau chuẩn bị tư thế phòng thủ. Sợ rằng hắn sẽ ngã xuống bất cứ lúc nào.

- Nhanh lên.

- Anh đừng có như vậy được không?

- Trừ 50% lương tháng này?

- ?!

À quên!! Hắn là giám đốc.

Lục Tuyền Yên căm thù nhìn hắn nuốt nước bọt. Cố chấp, đổi lại đó là 50% số tiền lương tháng này. Bỗng nhiên cô lại cảm thấy chán nản, muốn về nhảy lên giường ôm lấy MaoMao mà ngủ.

Lục Tuyền Yên lưỡng lự bước đến. Mặc Băng Tước thấy thế liền chống một chân đứng dậy nhưng loạn choạng sắp ngã. Lục Tuyền Yên vốn vẫn còn đang phân vân thấy thế liền lao nhanh đến ôm lấy hắn.

- Cần thận chứ?!... Tôi xin lỗi.

Lúc mở cửa ra cô vẫn chưa biết bên trong có những gì. Cho nên khi bước vào sự chú ý trên người hắn liền biến mất, thay vào đó là liếc mắt nhìn dọc liếc ngang không ngừng.

- Ngã!!

Bị hắn gọi Lục Tuyền Yên giật mình dừng lại, thì ra cả hai đều sắp va phải chiếc bàn ở trước. Nhưng không kịp nữa, Lục Tuyền Yên động chân vào cạnh bàn trực tiếp ngã về phía trước. Cô vội đẩy Mặc Băng Tước sang một bên để anh ngã xuống cái ghế sofa bên cạnh còn mình thì không biết đi về đâu. Cả thân người Lục Tuyền Yên đổ nhào về trước, trên bàn cô một chậu cá cảnh thủy tinh, nếu ập đầu xuống, không tử vong cũng bị tổn thương não bộ. Cô nhắm nghiền mắt lại coi, lần này cô tiêu thật rồi sao?

Mặc Băng Tước tuy bản thân biết đã được an toàn. Nhưng tay hắn đang choạng qua cổ của Lục Tuyền Yên. Cô đẩy hắn sang một bên, là muốn cứu hắn sao? Nhưng Mặc Băng Tước này không cần sự thương hại và giúp đỡ của người ngoài. Hắn sẵn tay đang vòng qua vai Lục Tuyền Yên trực tiếp kéo cô về phía mình. Cả hai người cùng nhào lên một hàng ghế sofa chật hẹp nhỏ bé.

Cả người Lục Tuyền Yên không ập lên chiếc bàn như dự tính mà cả người ập lên cơ thể Mặc Băng Tước. Body cô đạt tỉ lệ chuẩn, diện nước đầy đủ. Cho nên, thứ đầu tiên chạm lên người hắn chính là bầu ngực săn tròn.

Lục Tuyền Yên biết kích cỡ vòng một của mình. Tuy không lớn nhưng cũng hơn khá là nhiều người. Cũng tại không muốn gây sự chú ý, hằng ngày cô chỉ mặc những loại áo mỏng, như thế cũng thoải mái hơn.

Khi Lục Tuyền Yên đổ ập xuống người mình, qua một lớp sơ mi và một lớp áo vest dày bên ngoài nhưng Mặc Băng Tước vẫn cảm nhận được vòng một Lục Tuyền Yên đè lên mình. Có vẻ cô ta không để ý đến điều đó, vẫn cứ nhắm tịt mắt lại chờ đợi mọi chuyện xảy ra.

Và cũng là cảm giác ấy, là mình đang nằm trên một thứ vì đó êm êm chứ không phải là cái mặt bàn cứng ngắt thủy tinh kia. Lục Tuyền Yên mờ mắt, chỉ thấy bản mặt của hắn phóng đại trước mặt mình.

Cô định chống người hắn để đứng dậy nhưng hắn đang bị thương, sợ nếu gây thêm thương tích gì nữa hắn số tiền lương còn lại của cô sẽ bay theo mây gió. Vì vậy Lục Tuyền Yên chọn lần qua một bên để thả người xuống sàn. Nhưng cơ thể cô không đủ nhỏ để lọt vào khe hở đó, đầu tiên là đầu của cô trực tiếp đập vào cạnh bàn nghe cái cốp!!

- A!!

- Đồ ngốc.- Hắn nói hai chữ rồi ngồi dậy.- Đờ tôi đi!!

Lục Tuyền Yên ngồi dậy ôm cái đầu đáng thương của mình. Cũng không quan tâm hỏi tình trạng của hắn nữa. Cô cứu hắn, hắn kéo cô theo coi như cả hai đều hòa. Cô tiến đến lại ôm lấy eo hắn mà đi.

Chết tiệt!! Chân rõ ràng bước đi vẫn bình thường, vậy còn gọi cô đỡ đi để làm gì. Nhưng nếu bây giờ thả hắn ra, tiền sẽ không cánh mà bay mất.

Đến bên cạnh chiếc giường trắng bên trong căn phòng, Lục Tuyền Yên nhẹ nhàng đỡ hắn ngồi xuống. Dùng tay nhất chân hắn để trên giường. Mặc Băng Tước lười biếng ngã luôn lưng xuống đấy.

Vừa vào phòng cô đã thấy vị trí của những dụng cụ y tế. Lục Tuyền Yên bước lại và kiểm tra, có đầy đủ những thứ cần thiết. Đi ngang qua chiếc gương lớn bằng một con người, cô vô tình nhìn vào nó. Cảm thấy bản thân mình này giờ tàn tạ kinh khủng, cả quần và áo máu me vuron vải khắp nơi. Cô muốn quay mặt cho qua nhưng những hình ảnh ấy vẫn không hện mà hiện lên, cái ngày mà người một trong những người quan trọng nhất chết trong tay cô, trong chính những giọt máu của họ.

Từ ấy, không hiểu sao Lục Tuyền Yên mắc phải chứng sợ máu. Chỉ cần thấy máu, cô sẽ không thể khiến bản thân mình bình tĩnh lại được. Bàn tay Lục Tuyền Yên run run vuốt mặt để mình lấy lại con bình tĩnh. Nhưng rồi giật mình, tay của cô vẫn đang dính máu. Quá khứ đau thương ủa về, làm cô không thể kiềm được nước mắt.

- Chỉ khâu bị bung rồi.

Đang chìm đắm trong quá khứ của mình thì bị giọng nó hấn làm bừng tỉnh. Cô nghe rõ từng câu một của hấn, khâu tại nơi này á?

Rồi ánh mắt lại lướt qua tủ y tế trên tường lần nữa thì thấy chai xịt khử trùng. Có học qua khóa y dược nên cô cũng biết thứ này dùng để làm gì. Lục Tuyền Yên lấy thêm kim chỉ rồi mang khay dụng cụ hướng về phía hấn. Cô đóng cửa lại rồi bắt đầu đeo găng tay khẩu trang chuẩn bị.

- Tôi bị dị ứng với mùi hương đó.

Ý hấn là mùi xịt khử trùng? Ân nói cộc lốc như vậy sao? Hừ!!

- Anh chịu đựng một chút được chứ?!

Hấn không trả lời trực tiếp nhắm mắt. Lục Tuyền Yên thở dài bắt đầu cho kim vào khay nước khử trùng. Nhưng...

- Tôi cắt quần anh được chứ?!

Nhìn sơ qua cũng biết đây là loại vải mắc tiền. Nếu cô lại tự tiện phá hư đi nó, hấn là tổng giám đốc Băng thị luôn dùng những đồ hàng hiệu mắc tiền. Cho đến khi đó không biết thế chấp căn hộ cô đang ở, liệu có đủ kinh phí để đền cho hấn hay không.

- Cởi quần ra.

- Cái gì?! Anh... tôi là phụ nữ đây.

- Cô muốn nhìn à?

- Tôi... không.

- Vậy thì làm đi.

Hấn ngồi dậy, Lục Tuyền Yên thấy hấn đứng không vững liền chạy ngay lấy đỡ hấn, để hấn đứng vững trên nền đất.

- Làm đi.

- Cái gì?! Tôi cởi... quần cho anh??

Hấn vẫn cứ ư ư không nói gì, phía trên tự mình cởi áo. Lục Tuyền Yên vẫn thấy cực kì vô lí. Một người phụ nữ cởi quần cho mình, bộ hấn không thấy xấu hổ sao? Nhưng rồi suy nghĩ Lục Tuyền Yên cũng cho rằng, hấn bị thương ở đùi, chắc khó cúi người xuống.

Lục Tuyền Yên đành phải cam chịu không nói không rằng ôm lấy hấn để thuận tiện gỡ thắt lưng ra. Khoảng cách này khiến Mặc Bàn Tước lại lần nữa ngửi thấy cái mùi hương dễ chịu quyền rũ chết người kia phát ra từ người cô. Hấn rít một hơi mạnh rồi ngoảnh mặt sang hướng khác.

Cô cởi quần hấn xuống, ánh mắt không muốn di chuyển đi nơi khác, chỉ tập trung tới công việc của mình hiện tại. Hấn nhìn cô một lúc rồi lại quay mặt đi lần nữa.

Lục Tuyền Yên trợn to đồng tử, cô chưa bao giờ thấy vết thương như thế này. Là do đạn bắn, nhưng lại không phải loại đạn thông thường. Cô bắt đầu gỡ những sợi chỉ vốn đã bị bung ra. Nó đâm vào cả trong da thịt hấn. Cô sợ đau, nhưng cũng ghét nhìn người khác đau đớn. Lục Tuyền Yên lục lục lại những thứ trong khay, thuốc tê thì có nhưng không đủ liều.

- Nhanh lên.

- Không có thuốc tê. Anh chịu nổi chứ?!

- Không sao?

Sau một hồi giao tiếp tiếp xúc, Lục Tuyền Yên cảm thấy hấn lạnh lùng kinh khủng, nói kiêu lời kinh hoàng. Cô không thích những người như thế. Tốt nhất là nên tránh xa một chút để tránh dẫu hậu tự kì từ lúc nào.

Tuy là có buồng lòi ác ôn như thế nhưng khi thực hiện, Lục Tuyền Yên vẫn cô nhệ tay nhất có thể. Cô rất sợ, sợ nhìn người khác đau khổ mà mình chẳng thể làm gì.

- Băng chắc vào. Diu tôi vào phòng tắm.

- Phòng tắm?!

Đôi tai Lục Tuyền Yên dựng lên, những sợi tóc như có luồng điện mà cao hứng đứng thẳng. Chỉ vừa ngoảnh đầu một cái Lục Tuyền Yên đã tìm ra nhà vệ sinh nằm ở chỗ nào. Lòng thầm may mắn, nơi này cũng có nhà vệ sinh, vậy thì khỏi phải loay hoay xuống tầng dưới làm gì rồi.

Trước khi đưa hần vào bên trong, Lục Tuyền Yên lại phải tiếp tục tìm tung tích của cánh cửa. Nhưng rất may đã nhanh chóng tìm ra được. Cô vào trong pha một ít nước nóng rồi trở ra diu hần vào trong bồn. Đến bây giờ mới để ý, cô đến đây để làm thư kí cho người ta hay là đôi chân di động đây? Mày thật là ngu ngốc Lục Tuyền Yên à.

- Đi mua quần lót cho tôi.- Hần lạnh lùng lên tiếng nhắm mắt hưởng thụ cái ấm của nước.

- Sao? Tôi có nghe nhầm không?!

- Cho cô 30 phút.

Lục Tuyền Yên lập tức đứng thẳng người nhìn đồng hồ. Chắc là không thể cãi lời của hần, cho nên vẫn là nghe theo thì hơn. Chỉ lần này thôi. Tự nhủ!! Chỉ là đi mua quần lót cho đàn ông thôi mà.

- Nhưng tôi không thể đi bộ đến đó.

- Chia khóa trên bàn.

Nghe hần nói xong Lục Tuyền Yên một mạch quay đi luôn. Nếu ở lại, không biết hần có tận dụng thời cơ mà kiếm thêm chuyện sai vặt cô hay không.

Chương 12: Mua đồ lót cho đàn ông là sai trái?

Bạn đang đọc truyện *Lên Giường Với Tôi Thì Phải Cười Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Mua quần lót cho đàn ông là sai trái?

Tên truyện: Lên giường với tôi thì phải cười tôi.

Tác giả: Chó Sủa.

Chương 12: Mua quần lót cho đàn ông là sai trái?

Cô đơn dạo bước trong dãy bán quần lót nam Lục Tuyền Yên như chìm vào một đại dương bao la rộng lớn. Nơi này còn phong phú hơn cả nhãn hiệu đồ lót nữ. Đã vậy kích cỡ của nó... đều là khủng.

Ở đây, từ trong ra ngoài từ trên xuống dưới có rất nhiều nhãn hiệu khác nhau. Cô chỉ lướt qua một lần chẳng buồn để nhớ. Vì những cái ngôn ngữ này sẽ không có ích cho cuộc sống của cô sau này.

Ting!!

Là tin nhắn đến từ cái điện thoại mới của cô. Đây là điện thoại mới và sim mới cho nên cứ nghĩ rằng là tin nhắn từ tổng đài. Lục Tuyền Yên lơ đi, quyết định không xem. Quách Ân còn chưa biết số mới của cô có hình thù như thế nào.

Lục Tuyền Yên dám chắc chưa một ai trên đất nước Trung Quốc này biết đến số điện thoại cô cả. Ấy vậy mà 10p sau, tiếng chuông vang lên liên hồi giữ chôn đông người để bị chú ý. Nhìn dãy số in trên màn hình, mua trúng sim giả rồi chẳng?

...

Mặc Băng Tước còn đang nhàn nhả ở phòng tắm. Hần kiên nhẫn đặt điện thoại lên tai rồi hạ xuống nhấn số lại không biết bao nhiêu lần. Nước trong hồ

tắm cũng vậy mà lạnh nhanh đi vì cái cô gái này không nghe máy. Hắn đã gọi không biết bao nhiêu cuộc rồi.

Trong lúc điên tiết đến cực điểm, định văng bình cái điện thoại vào góc tường cho nó tan nát thì hành động liền dừng lại. Hắn lại chịu khó đặt lên tai nghe một lần nữa.

- Cô dám không nghe điện thoại của tôi??

Vì tiếng chuông ngân nga quá dài và quá lớn nên sự tồn tại của Lục Tuyền Yên tại đây đồ lót nam càng bị chú ý. Trong khi vốn dĩ một người phụ nữ bước vào đây đã sớm trở thành trọng điểm. Là sự khâm phục của cánh phụ nữ? Hay sự khoái chí của cánh đàn ông? Không liên quan đến cô.

Lục Tuyền Yên khó chịu đặt điện thoại lên tai mà đôi mày không khỏi nhíu lại. Tiếng nói của hắn chỉ vừa mới vang lên thì miệng đã nhanh hơn não định nói một tràng giang. Nhưng rồi cái âm thanh lạnh lẽo của hắn đã kéo cô lại. Cả cơ thể Lục Tuyền Yên cứng đờ, miệng định mấp máy cũng bị đóng băng đi.

Nhưng, thế quái nào hắn lại có số điện thoại của cô?

- A!!

Lục Tuyền Yên nhanh chóng lấy lại phong độ hê hê trả lời.

- Thì ra là tổng giám đốc của lòng tôi. Tôi lại tưởng là con chó... à không, là chú cún nào đó rảnh rỗi không có việc làm đi phá phách cuộc sống của người khác. Haha!! Vậy... tổng giám đốc gọi tôi có chuyện gì không?

Mặc Băng Tước thở hắt ra một hơi mang theo làn khói lạnh bao phủ. Được lắm, à đàn bà này dám gián tiếp gọi hắn là chó. À không! Cún mới phải.

- Cô biết hãng hiệu và size quần mà tôi hay mặc?

- A!!

Lục Tuyền Yên định nói gì đó thì nghe hắn nói câu ngày thẹn đến cắn trúng lưỡi đau điếng. Cô đặt điện thoại ra xa mình một chút sau đó đặt lại lên tai.

- Vậy... tổng giám đốc của tôi có thể tiết lộ được không?

Giữa thanh thiên bạch nhật, Lục Tuyền Yên há to mồm khi nghe hắn nói ra kích cỡ thật sự của mình. Cô đang đứng trước gian hàng size to nhất, và cũng là kích cỡ mà hắn đang mặc. Cô giờ tay lấy một cái nhìn chăm chú, những ánh mắt khác cũng như vậy mà nhìn xem, xem thử cô định làm gì với nó. Ôi chào... họ nhìn... thân thể cô mảnh mai thế này đây.

Đề phòng lần sau sẽ bị hắn bảo đi mua lần nữa, Lục Tuyền Yên mua hắn mười cái màu mè khác nhau đủ kiểu. Xong rồi cô mang ra ngoài một mạch tính tiền. Quét mã rồi lấy hết kiện hàng cho vào túi có một không hai, chị nhân viên thân thiện nói.

- Kính thưa quý khách, thương hiệu này hiện đang có chương trình khuyến mãi. Mua 5 cái sẽ được tặng một hộp Durex, mua 10 cái sẽ được tặng ba hộp Durex. Quý khách vui lòng kí tên vào đây để hệ thống xác nhận ạ.

Nghe đến hai chữ quà tặng hai mắt Lục Tuyền Yên tự nhiên sáng lên như mắt mèo trong đêm. Cô nhìn ba ba chiếc hộp được cho là quà tặng trên bàn bằng ánh mắt thích thú. Khiến chị nhân viên kinh hãi nhìn mình. Xa xa đó, còn có tai mắt thiên hạ phóng qua. Lục Tuyền Yên có cảm nhận được nhưng không quan tâm.

Con mẹ nó!! Đi mua quần lót cho đàn ông là sai trái sao?! Tại sao cứ nhìn cô bằng ánh mắt người ngoài hành tinh vậy?

Đi ra khỏi siêu thị Lục Tuyền Yên lập tức nhìn đồng hồ lấy thời gian. Chết tiệt!! Đã gần hết mẹ nó ba mươi phút rồi. Cái tên này, chỉ muốn bắt nạt cô. Đi từ công ty đến đây cũng đã mất mười lăm phút. Vào siêu thị cũng phải mất 10 phút, rồi từ đây trở về... Bộ hắn tưởng cô là tay đua thiện xạ chắc.

Vội vã bước nhanh ra phía xe, vì mãi chăm chú ba hộp quà trên kia mà quên mất phải nhìn đường. Lục Tuyền Yên vô tư và phải ai đó đang chạy hấp tấp trên đường ngược chiều.

Cô bị va phải, trực tiếp một nước ngã xuống dưới nền đất. Bất chợt thu hút sự chú ý của mọi người, vì những gì trong túi đựng đồ đều vurun vãi ra ngoài. Lục Tuyền Yên thì bị ập mông xuống đất một cái rõ đau, bộ dạng quá ư là mắc cười. Nhiều người nhìn cô rồi nhìn những gì nằm bậy trên đất che miệng cười thầm. Làm Lục Tuyền Yên xấu hổ không dám ngước mặt lên. Cô vớ lấy mấy chiếc quần cho vào túi đi nhanh lên xe rồi phi đi. Biết trước đi shopping sẽ mất mặt thế này, dù có đánh chết cô cũng sẽ không đi.

...

Tổng Liêm vừa mệt vừa chạy theo tên cướp. Cậu muốn quay lại xin lỗi người mình va phải một tiếng. Những cái thứ cậu đang cần lấy lại quan trọng hơn nhiều.

...

Đến bây giờ Lục Tuyền Yên mới để ý đến chiếc xe này. Cô không biết tên cũng chẳng buồn tìm nó. Chỉ biết nó có những chức năng giúp cho cô đến

công ty nhanh nhất có thể.

Bên cạnh bánh lái có một cái nút, cô biết nó dùng để làm gì. Lục Tuyền Yên nhấn nút, lập tức bản đồ không gian khu phố này hiện lên. Hai mắt cô long lanh nhìn nó, chiếc xe thuận tiện như thế này cô phải dành dụm tiền mà mua một chiếc mới được.

Lục Tuyền Yên chạy xe ra khỏi chỗ đậu một chân liền nhấn chân ga. Chiếc xe lao nhanh trên đường cao tốc với tốc độ 180km/h. Tốc độ vừa phải, nó khiến Lục Tuyền Yên thích thú cười đùa mở mui xe nhưng liền đóng lại ngay lập tức. Vì đây là xe hán, cô không muốn số tiền lương ít ỏi còn lại của cô bị vung một cách vô ích vào chiếc xe này. Đi được thêm một đoạn, Lục Tuyền Yên liền phát hiện. Có kẻ bám đuôi theo mình.

Chương 13: Kẻ bám đuôi là ai?

Bạn đang đọc truyện *Lên Giường Với Tôi Thì Phải Cười Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Kẻ bám đuôi là ai?

Tên truyện: Lên giường với tôi thì phải cười tôi.

Tác giả: Chó Sủa.

Chương 13: Kẻ bám đuôi là ai?

Đó cũng chỉ là suy nghĩ của Lục Tuyền Yên. Cô vẫn muốn xác định xem, vì nếu thật sự không phải thì cô đã nghi oan cho người ta rồi. Nhân gian gọi đó là tạo nghiệp đấy.

Cũng có thể là con đường dẫn đến nơi họ cần đến. Nhưng nhìn qua kính chiếu hậu xuyên qua cửa kính đằng trước của chiếc xe đầu tiên, Lục Tuyền Yên rõ ràng thấy được ánh mắt hung tợn của hán nhìn về phía này.

Lục Tuyền Yên đang đi nhanh với tốc độ thần sầu đột nhiên lại tiếp tục tăng tốc. Hai chiếc xe đằng sau cũng như vậy mà tăng tốc độ chạy theo.

Vậy thì đúng rồi. Cái này không phải là bám đuôi thì là gì?

Nhìn lên tấm bản đồ 3D trước mặt Lục Tuyền Yên nhanh chóng rẽ trái vào một căn hầm nhỏ. Cô nhấn mạnh tay ga để đẩy bay đi những vật cản đường. Bây giờ chiếc xe này là thứ duy nhất để cô thoát khỏi những con đũa kia.

Đằng sau chẳng có chiếc xe nào cả, không biết chúng đã đi cái xó xỉnh đâu đó rồi.

Cô lại tiếp tục tăng tốc, một chút nữa thôi là ra khỏi đường cao tốc rồi. Nhưng hai chiếc xe đó lại thủ sẵn, khiến cô phải chuyển hướng lái mà lại ngó rỏ vào cái hầm nhỏ bên cạnh lần nữa. Giữa các tòa cao ốc Lục Tuyền Yên điều khiển chiếc xe chạy khoảng ba bốn vòng. Có như thế mới đánh lạc hướng được chúng rồi ra đường cao tốc an toàn được.

Sau khi ra khỏi khu ổ chuột, Lục Tuyền Yên lại tiếp tục nhìn gương chiếu hậu. Một tên thò đầu ra cửa xe hét lớn. Đến nỗi ở đây cô còn nghe thấy.

- Chiếc xe đằng kia.

Cô háng giọng, chẳng phải những người đeo kính đen là thường bị mù hay sao? Vậy mà tên này vẫn còn tinh mắt đến như vậy. Cô lại tăng tốc lái xe sang phía dãy đường được xây trên không trung. Tất nhiên được phân biệt thành nhiều tuyến đường khác nhau. Lục Tuyền Yên quyết định lợi dụng nó để cắt đuôi chúng và về công ty an toàn. Còn ba phút cho cô. Chưa bao giờ trong hai mươi bảy năm qua Lục Tuyền Yên lại cảm thấy thời gian gây cho mình áp lực như thế này.

Pằng!!

Lục Tuyền Yên hoảng hồn vội cúi người xuống theo bản năng. Bọn chúng còn mang theo cả súng. Thật ra cô đã làm sai điều gì? Chỉ là mua vài cái quần lót!! Nếu có gì đặc tội, nên đi tìm hán. Cái tên mệnh danh là tổng giám đốc Băng thị đấy.

Pằng!!

Chúng lại nhả thêm một phát đạn. Vì đang ở khúc cua, vai bị nhướn ra khỏi xe một chút thì dính phải đạn. Nó chỉ trượt qua một đường dài, nhưng nó sâu khiến cô đau đớn không thôi. May quá viên đạn không ghim trực tiếp vào người. Nhưng nó lại đâm vào bàn xe đằng trước đứng yên. Nhất thời Lục

Tuyển Yên chỉ chăm chú nhìn nó rồi lấy lại tinh thần khi nghe thấy hướng viên đạn có vẻ đang hướng xuống phía bánh xe.

Cứ chạy mãi như thế cũng chẳng thể thay đổi được gì. Đường cao tốc chỉ có một quỹ đạo thẳng, chiều rộng còn lớn hơn rất nhiều so với đường trên mặt đất. Chúng có thể chen lên trước nếu như cô có một chút gì đó lạ. Và bây giờ dầu xe cũng đã gần hết, ước lượng cũng chỉ còn đi vài ba chục cây nữa là hết sạch. Nhưng đối với mấy tên bám đuôi này chưa chắc sẽ buông tha cho cô khi chỉ chạy thêm vài chục cây. Rồi cuộc cô đã làm gì?

Vừa chăm chú nhìn bánh lái Lục Tuyển Yên cũng lo liếc nhìn sang bên ngoài tìm những con đường thuận lợi cho mình. Rất tiếc là khoảng cách giữa các con đường ở đây quá lớn, nếu cô có liều mạng mà né đi thì tỉ lệ chết vẫn là 99.9%. Tốt nhất là không nên thử. Nhưng nếu như vậy thì phải thoát khỏi đường vây của chúng bằng cách nào?

Cuối con đường này vẫn là đường cao tốc dẫn qua một con sông lớn. Cũng tương đối là rộng. Khoảng cách giữa xe cô và xe chúng cũng đã gần hơn rất nhiều. Nếu bây giờ đâm đầu ra ngoài đó khác nào nọp thân cho chúng. Cho nên, Lục Tuyển Yên lựa chọn của xe đi lên đường dành cho người đi bộ và mong rằng giữa trưa nắng như thế này sẽ không có ai.

Nhưng cái con mẹ nó, đất nước này rộng lớn như vậy lại không có chỗ chứa cho mấy đôi tình nhân trẻ tuổi cùng cái thứ tình yêu mới nhú. Lục Tuyển Yên điên tiết nhấn còi inh ỏi khiến những cặp tình nhân lập tức chú ý. Nhìn thấy chiếc xe điên cuồng lao về phía này, các chàng trai hoảng hốt ôm lấy cô gái vào lòng mình chạy sang bên kia hàng rào. Có người vì không lường trước được việc như trên ôm hân người yêu mình nhảy xuống sông. Lục Tuyển Yên vui thú bật cười thành tiếng, thích nhất là lúc bản thân mình đi phá phách tình yêu người khác. Cái thứ thích phô trương là phải nhanh chóng bị trừng trị.

Vì là đường giành cho người đi bộ nên tương đối nhỏ gần như là vừa khít với chiếc xe cô đang chạy. Hai chiếc xe bám đuôi đằng sau vẫn mù quáng theo sau cô không biết phía trước đang xảy ra chuyện gì.

Nhưng mà chúng thừa biết, đằng trước là có khúc cua. Khúc cua này cong một góc 90°, Với cái kích cỡ này một chiếc xe to như Lục Tuyển Yên hoàn toàn không thể cua qua được.

Nhưng Lục Tuyển Yên không phải một tay lái bình thường. Vẫn cứ như vậy mà lao nhanh về trước mặt kẻ khúc cua vuông góc kia. Cô vừa canh góc độ vừa nhìn gương chiếu hậu. Tốc độ của chúng vẫn không thay đổi, vẫn là lao nhanh về phía trước. Và trông thấy cô giảm tốc độ chúng liền thuận ý tăng tốc. Muốn một lần đâm chết cô. Đúng theo như kế hoạch, cả hai chiếc xe đều lao nhanh đi bất chấp độ rộng địa hình. Lục Tuyển Yên cười nhoen miệng, chúng quá là ngu si đi.

3... 2... 1...

Hai chân Lục Tuyển Yên nhún ga và thắng, hai tay cũng xoay đều theo từng vòng. Đầu xe vừa thoát khỏi khúc cua Lục Tuyển Yên kích động luôn cả hai thắng của xe làm tiền tuyến cho đuôi xe đi qua. Nhưng đuôi xe chạm phải hàng rào sắt rắn đó làm méo đi cái mũi, cái hàng rào vì bị ảnh hưởng bởi cái lực mạnh như thế mà lỏng lẻo một khúc nhỏ. Qua được khỏi đường cua thì nhả thắng, chiếc xe lao nhanh về phía trước rồi dừng lại. Cô muốn cho động cơ nghỉ ngơi một chút, vì tăng tốc độ liên tục nên bây giờ trong xe nóng không chịu được. Mồ hôi tứa ra như tắm suối thấm vào cả vết thương đang chảy máu.

Tài xế hai chiếc xe kia không ngờ Lục Tuyển Yên có thể thực hiện một cú quay xe thần thánh như vậy mà không gây thương tổn đáng chú ý. Vì cái bất ngờ vẫn còn nhảy lòng vòng trong não khiến chúng lơ là quên mất rằng xe mình đang ở tốc độ gần tối đa. Và thế là chúng lao nhanh về trước không phanh không thắng, chiếc hàng rào va chạm với cái mũi xe lúc này chịu thêm một lực đẩy khiến nó gãy ra. Hai chiếc xe phóng thẳng ra ngoài rơi xuống dưới hồ nước sâu.

Lục Tuyển Yên đắc ý bước ra khỏi xe đi đến nơi mà chúng vừa rơi xuống. Cô cười khẩy nhìn ba người đàn ông từ nước ngoi lên. Trình gì mà muốn đua xe với Lục Tuyển Yên này? Nhưng mà cũng vì cái cuộc truy đuổi này khiến tâm trạng của cô tốt hơn rất nhiều sau khi gặp cái tên tổng giám đốc hách dịch kia. Cho nên cũng không muốn truy cứu tại sao chúng lại theo đuổi cô như vậy. Lục Tuyển Yên cong miệng vòng bán nguyệt.

- Tôi xin lỗi, và cảm ơn các anh nhé.

- Tôi sẽ nhớ mặt cô.

Một tên trong chúng nói. Nghe thấy Lục Tuyển Yên liền đứng dậy, chúng còn sống như vậy chắc sẽ không tha cho cô đâu. Cũng đã biết mặt nhau, đề phòng thêm một chút nữa chắc sẽ không sao. Lục Tuyển Yên điềm tĩnh về xe lấy chiếc áo khoác đen choàng lên người mình để che đi vết thương trên vai phải sau đó phóng xe đi.

Mất hết mẹ nó sáu phút cuộc đời. Bây giờ cô đã bị trễ thời gian một phút, nơi này cách khá xa công ty và xe cũng không còn đủ nhiên liệu để chạy với tốc độ nhanh như lúc này. Dùng tay lướt lướt cái màn hình 3D bên cạnh bánh lái, trạm xăng dầu cách đây cũng khá xa. Nhưng nếu như cô ước tính đúng thì đến đó cũng vừa vụn hết nhiên liệu.

...

Mặc Băng Tuyết ngồi trong bồn cảm nhận cái ẩm từ nước truyền vào da. Hân ngồi đếm đếm từng giây từng phút mà cô trợ lý mình chưa đến để giết thời gian.

Ting!!

Điện thoại thông báo đến tin nhắn mới. Mặc Băng Tuyết thoát khỏi cái vẻ trầm tư khi đang hưởng thụ nhìn sang cái điện thoại đang phát sáng. Hân chẳng

cần mở lên xem cũng biết đó là do Lục Tuyền Yên gửi đến, cho nên cũng là điềm lành mở ra xem.

Nhưng không phải là Lục Tuyền Yên. Là thông báo từ tài khoản ngân hàng của hắn. Một số tiền cực kì lớn đã không cánh mà bay. Gì cơ? Mua vài cái quần thôi mà lại tốn tiền đến như vậy?

Mặc Băng Tước nhấn một dãy số quen thuộc.

- Băng? Chuyện gì vậy?

- Tìm xe.

Khả Sanh vốn đang rất bình tĩnh nghiên cứu sản phẩm mới của công ty thông qua các thông số công nghệ. Nghe Mặc Băng Tước nói thế anh liền cởi bỏ chiếc áo khoác trắng dài bên ngoài ra đi thẳng đến thang máy. Hắn bảo tìm xe, là tìm xe của hắn? Nhưng Mặc Băng Tước đã đưa xe cho ai dùng bao giờ. Đồ của hắn nhất quyết không được ai động đến. Ngay cả anh là bạn của hắn cũng không thể tự tiện lấy xe hắn lái ra ngoài. Nếu không phải Liễu Hê lái xe thì còn ai? Nhưng cô ấy cũng có xe riêng của mình cơ mà.

Khả Sanh đi đến thang máy và đợi nó mở cửa. Khi anh bước vào trong, lúc ấy đang bận bịu cài nút áo nên không chú ý. Bàn thấy cảm thấy mình đã đâm phải vào ai đó.

- Ách cha!!

Cả hai người đều lao vào thang máy nằm trong đó, đến lúc định thần lại anh mới nhận ra người vừa gây tai nạn đường bộ với mình là ai.

- Lục Tuyền Yên?

Cho đến bây giờ đã là xế trưa mà Lục Tuyền Yên vẫn chưa bỏ cái gì vào bụng. Cái đói còn cào khiến cô dần mất đi lí trí. Chỉ va phải một cái thật nhẹ vào người ta mà cũng đủ để bản thân choáng váng như người thiếu máu. Lúc ngẩng đầu lên cô liền thấy Khả Sanh, cái gương mặt sưng vù quen thuộc đó.

- Liễu Phê cho phép cô đến đây sao?

- Khả Sanh, anh giúp tôi. Đây không phải là tòa chính đúng không? Nó có 40 mười tầng nhưng ở đây chỉ có 27 tầng. Rốt cuộc tôi đang ở đâu vậy? Anh giúp đưa tôi về. Vì nếu như...

Lục Tuyền Yên cảm họng không dám nói tiếp. Cũng không hẳn vậy, là không biết phải nói làm sao.

- Là cô lấy xe của tổng giám đốc đi đúng không?

Khả Sanh nhìn túi đồ trên tay Lục Tuyền Yên thì ngộ ra. Chỉ có Mặc Băng Tước mới vung tiền vào cái hiệu quần lót này.

- Tôi cũng có chuyện muốn bàn với tổng giám đốc. Tôi đưa cô đi.

Lục Tuyền Yên trắng bệch đi vào thang máy. Thang máy di chuyển xuống dưới tầng, cô lại phải đi ngang qua với cái nhìn xa lạ của mọi người.

Vào đến được văn phòng của tổng giám đốc cô liền thở hắt ra một hơi. Đúng là thích cái tiên tiến ở nơi này nhưng nó quá rộng, mỗi lần đi thì dù có ăn một bữa sáng thịnh soạn ở nhà hàng năm sao cũng lập tức bị tiêu hao đi hết.

- Tôi vào đưa đồ cho tổng giám đốc đã. Anh đợi một chút nhé.

Nói rồi Lục Tuyền Yên thân nhiên đi vào bên trong căn phòng mà đến Liễu Hê và Khả Sanh cũng chưa được bước chân đến. Cô đi thẳng vào trong phòng tắm đưa cho hắn túi đồ.

- Cô trễ 46p. Trừ 46% số lương còn lại của tháng này.

- Cái... Cái... tôi là đi mua...

Lục Tuyền Yên tức thẹn đến nổi mặt đỏ bừng trong căn phòng toàn hơi nước. Cô muốn phản kháng hắn, nhưng đây là lỗi của cô. Phải nhận, phải nhận.

- Ra ngoài tú lấy áo choàng tắm cho tôi.

Lục Tuyền Yên lại tiếp tục nhận. Cô đi ra ngoài lấy cái áo choàng rộng thùng thình và còn nặng trĩu mang vào cho hắn. Lúc ấy hắn cũng chỉ mặc mỗi cái quần sịp, cũng đã quen một chút, Lục Tuyền Yên đưa cho hắn.

- Mặc vào. Nốt lần này tôi sẽ cho cô nghỉ ngơi.

Nghe đến hai chữ nghỉ ngơi Lục Tuyền Yên liền sáng mắt nhìn hắn với vẻ mặt biết ơn. Hắn như là chúa, là đấng cứu thế, là vua mà chỉ đối xử với cô như vậy khi khiến hắn bị thương chảy máu.

- Thật? Cảm ơn anh.

Trông thấy cô háo hức mặc áo cho mình, Mặc Băng Tuyết mỉm cười hài lòng. Đùa giỡn với cô ta cũng vui phết.

Mặc xong áo cho hấn Lục Tuyền Yên lùi một chân ra sau đợi hấn đi trước. Dù sao như vậy mới đúng lễ. Rồi cả hai một trước một sau đi ra khỏi phòng.

Nhưng, khi hấn đi ra đến giữa phòng, Lục Tuyền Yên không thể gia tăng sức chịu đựng của bản thân nữa. Sắc mặt cô tái đi, đầu óc trống rỗng, hai mắt không thấy được thứ gì nữa. Không gian từ từ chìm vào màu xám xịt rồi đen thui.

Hấn đang đi rất thản nhiên thì bỗng nhiên cảm nhận thấy bờ lưng mình có gì đó đè nặng lên. Quay lưng lại thì thấy cô đang đè lên lưng mình, có vẻ là ngất.

- Này!!

Hấn không muốn trực tiếp ôm lấy cô cho nên dùng hai tay nắm lấy hai cánh tay mà đỡ cô lên. Lại cảm nhận được thứ gì đó nhót nhót từ phía tay trái. Hấn giờ ra nhìn xem.

- Máu?!

Không dừng lại ở đó Mặc Băng Tuyết liền một tay cởi áo khoác của cô ra ngoài. Hấn nhìn thấy chiếc áo sơ mi công ty bị rách một đường dài, vết thương sâu hoáy. Chiếc áo này là để che đi vết thương sao? Đồ ngốc, đã mất bao nhiêu máu rồi.

Liễu Hê và Khả Sanh đang đợi Mặc Băng Tuyết ở ngoài để trao đổi một số công việc thì cánh cửa phòng riêng hấn mở ra. Hai người chỉ thấy hấn bồng Lục Tuyền Yên ra ngoài đặt lên sofa. Túi y tế văng thẳng vào tay Khả Sanh.

- Dùng bao nhiêu năm kinh nghiệm của cậu băng bó cho cô ấy. Cậu xuống xem xem chiếc xe có gì khác thường.

Liễu Hê nghe hấn bảo thế liền nhìn sang Khả Sanh. Chỉ thấy anh gật đầu chắc nịch, cho nên cô đi một mạch xuống dưới không nói thêm gì.

- Đây là vết thương do đạn bắn.

Bên cạnh Mặc Băng Tuyết bao lâu nay nên vừa nhìn vết thương Khả Sanh liền nhận ra ngay. Nó cần được cầm máu và mang đi khâu ngay. Khi chạm vào người của Lục Tuyền Yên, Khả Sanh cảm thấy bề mặt da của cô cực kì mỏng như những đứa con gái đang trong tuổi dậy thì. Cho nên anh cũng sợ nó sẽ nhanh bị nhiễm trùng.

- Dư Vỹ vẫn chưa công tác về.

- Cô ta không được động vào người của tôi.

Khả Sanh ngạc nhiên nhìn hấn.

- Người của cậu? Chắc chứ?!

- Tôi đã từng nói dối sao?

Khả Sanh im lặng không nói gì nữa tiếp tục sơ cứu băng bó vết thương cho Lục Tuyền Yên. Lúc sau Liễu Hê đi vào.

- Bốn cái bánh xe, hai cái gương chiếu hậu, mui xe, kính trước và sau xe và cuối cùng là ghế lái. Có một viên đạn trên bàn xe. Rất giống với loại đạn mà cậu trúng phải.

Nghe Liễu Hê báo cáo xong tình hình gương mặt Mặc Băng Tuyết liền trở nên lạnh lẽo. Chính là cái gương mặt mà hấn hay dùng trên chiến trường. Như thế cũng đủ để Khả Sanh và Liễu Hê biết được Lục Tuyền Yên quan trọng với hấn như thế nào.

- Đưa cô ta đến bệnh viện. Để bác sĩ nữ kiểm tra tổng quát toàn bộ cơ thể.

Nói xong hấn trực tiếp bước đến ôm lấy Lục Tuyền Yên vào lòng đi vào phòng riêng. Bên trong đó còn có một cái thang máy bí mật dẫn xuống tầng hầm. Dưới đó, một chiếc oto khác đang đợi hấn.

- Cậu đi điều tra mọi chuyện cho tôi. Còn Liễu Hê, mọi chuyện ở công ty giao cho cậu giải quyết.

Hấn đi nhanh vào trong mất hút. Khả Sanh vừa nhận lệnh rồi làm ngay. Anh đưa xấp tài liệu của mình lên tay Liễu Hê rồi tiếp tục khoác áo đi xuống dưới.

Chương 14: Tổng giám đốc có thể bồi thường cho tôi chứ?!

Bạn đang đọc truyện *Lên Giường Với Tôi Thì Phải Cưới Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Tổng giám đốc có thể bồi thường cho tôi chứ?!

Tên truyện: Lên giường với tôi thì phải cưới tôi.

Tác giả: Chó Sủa.

Chương 14: Tổng giám đốc có thể bồi thường cho tôi chứ!?

Trong không gian tối đen như mực vang lên tiếng rên rỉ không ngừng. Tiếng thở hấp hừng của người đàn ông cùng tiếng hà hơi thở gấp của cô gái. Âm thanh cứ phát ra một cách tự nhiên như vậy, khiến ai nghe thấy cũng cảm thấy ngại ngùng đỏ mặt.

Đó không phải là một căn phòng kính, mà như đại sảnh của nhà Trắng, chứa cả hàng trăm người đang tụ họp ở đó. Đột nhiên một tên bước vào.

- Ông chủ, đây là những gì ông bảo chúng tôi tìm.

- Cút!!

Một giọng nói trầm lạnh của người đàn ông vang lên. Tuy vừa hoạt động xong nhưng anh ta vẫn toát ra vẻ điềm tĩnh hiem thấy. Tên vừa báo cáo nghe thấy liền nhanh chóng bước đến đưa tận tay một bao giấy. Cô gái trên giường lập tức hét hết quần áo trần truồng chạy nhanh ra ngoài.

Anh ta lấy áo choàng mặc vào ngồi ung dung trên ghế với dáng vẻ quý ông. Anh bóc trong bao giấy ra một xấp hình, là hình của một cô gái cực kì xinh đẹp. Khiến cho một kẻ không mê nữ sắc như anh cũng phải ngắm nhìn.

- Thật xinh đẹp.

Anh ta không chủ động được thốt lên một câu mê người. Anh ngửa người ra sau cười tà rồi cầm tấm hình chụp được Lục Tuyền Yên với nụ cười hình bán nguyệt nhìn xuống.

- Em ấy đang nhìn ta.

Bỗng nhiên anh ta thay đổi sắc mặt liếc sang ba tên đang quỳ chân tại đó. Ném cho chúng một ánh mắt chết chóc, khiến hắn toát mồ hôi lạnh muốn tự tay đào hố chôn mình sẽ nhanh hơn.

- Bắt cô ta về đây. Còn nếu không đừng mong gặp lại vợ con của mình.

Đây cũng là lần đầu tiên anh tha thứ cho lỗi lầm của thuộc hạ. Cũng là lần đầu anh phá lệ, cái luật lệ đã được định sẵn của bản thân.

- Tôi muốn em phải rên rỉ dưới thân tôi.

...

Khi tỉnh dậy, Lục Tuyền Yên cứ nghĩ rằng mình sẽ nhìn thấy một không gian màu trắng xóa của bệnh viện. Ai ngờ đâu lại là cái trần nhà đen thui. Cái màu chủ đạo trắng đen này rất là quen. Đây chẳng phải là phòng của hắn? Chỉ khác mỗi cái giường. Là giành cho hai người.

Đến bây giờ mới để ý, cái giường này rộng kinh. Hắn ta cao chắc cũng phải một mét chín chứ ít.

Bước hai chân xuống chân giường thì một cơn đau ùn đến. Lục Tuyền Yên nhăn mặt ôm lấy cánh tay của mình. Chi là một viên đạn đánh bay qua, mà có thể gây thương tích và đau đớn như thế?

Cô nhìn cái đồng hồ vẫn còn trên tay mình. Bàng giờ này ngày hôm qua. Tức là đã ngủ được một ngày trời rồi. Chắc cũng vì cái sự biểu tình khốc liệt của cái dạ dày cô mới thức dậy và tỉnh táo như thế này.

Lục Tuyền Yên mở cửa phòng rón rén nhìn xung quanh. Khi đói mũi cô sẽ rất nhạy cảm, chỉ cần hít hít vài lần lập tức lần ra được mùi thức ăn. Và nó đang ở tầng một, ngay tại trong nhà bếp.

Nhìn xung quanh một lần nữa, không có ai ở đây cả. Vậy ai là người đã đưa cô về nhỉ?!

Đi ngang qua bộ bàn ghế salon, Lục Tuyền Yên vô tình lướt mắt qua xấp tài liệu trên bàn. Cái thứ mà khiến cô chú ý chính là cái hình thù viên đạn in đặc trưng trên kia. Đó không phải như loại đạn thông thường. Về ngoài ban đầu của nó thì đúng như thế nhưng thật sự khi viên đạn chạm đến mục tiêu của mình, cả thân đạn nó bung ra những cây kim dài và nhọn đâm hẳn vào mục tiêu. Và trên đó cô còn thấy nó tẩm một loại dịch màu tím. Có lẽ là chất độc

Cô vẫn chăm chú chống hai tay trên đầu gối nhìn nó. Bỗng nhiên nó bị rút đi khiến Lục Tuyền Yên giật mình nhìn lên. Cái bóng đáng to lớn của hắn che luôn cả tầm mắt của cô.

- Lung tung.

Cô ngược mặt lên nhìn hắn thì bỗng giật mình. Thân hình hắn to lớn cộng với việc cô đang chống hai tay lên đầu gối dần khiến mình nhỏ bé đi, như một người tí hon trước mặt người khổng lồ. Lục Tuyền Yên khần trương đứng thẳng vô tình làm đau vết thương bên cánh phải. Cô đau xót ôm lấy nó.

Thấy Lục Tuyền Yên bị như thế Mặc Băng Tước cảm thấy có hơi bối rối. Hắn đưa tay lên chạm vào vai cô.

- Có sao không?

- Cảm ơn.

Có lẽ là do chất độc từ viên đạn. Con đầu này không phải con đầu như một con dao chém phải mà giống như một cái rìu bổ đến hơn. Đau thấu tận da thịt khiến Lục Tuyền Yên nhăn mặt ôm mãi.

Mặc Băng Tước đứng dậy quay lưng vào bếp. Lục Tuyền Yên nhìn theo bóng lưng hắn.

- Khả Sanh đâu rồi?

Thường thường cô vẫn thấy Khả Sanh ở nơi này ở với hắn, nấu cho hắn ăn. Mà hôm nay hắn phải tự mình vào bếp nên không kiếm được mà hỏi hang một chút.

Hắn tắt nồi cháo, tay dùng khăn lau đi vết dầu dính trên thành cái bếp. Bỗng nhiên hắn cảm thấy uất ức, bây giờ cũng chỉ còn hắn và cô, mà người nghĩ đến lại chính là Khả Sanh. Vậy là cô đang xem hắn là không khí?

- Ở công ty.

Thật sự là Lục Tuyền Yên rất đề ý, từ trước đến giờ nói chuyện với hắn chưa một lần nào hắn sử dụng chủ ngữ cả. Cô không thích cái kiểu nói chuyện không đầu đuôi đó cho nên quyết định, sẽ không hỏi hang những chuyện lặt vặt với hắn nữa. Chỉ lần cuối này thôi. Một lần này nữa thôi.

Lục Tuyền Yên đứng dậy tiến vào phía nhà bếp. Bỗng mọi giả phải đòi lại số tiền lương đã mất. Nhưng khi cô vừa quay vào thì hắn đã quay ra. Trên tay cầm một nồi cháo nóng hôi. Mùi hương nó thơm phức xộc vào mũi. Lục Tuyền Yên như một chú thỏ nhảy nháy lại phía bàn ăn.

- Thơm quá! Là anh nấu sao?

- Cô có bản sao của mình à.

Lục Tuyền Yên bật cười, đây là câu đầu tiên hắn nói với cô đầy đủ đuôi đầu, lại còn dễ hiểu nữa. Cô không đợi hắn nói gì lấy muỗng múc cho mình một bát rồi cho hắn một bát.

- Anh không ăn sao?

- Cho cô.

Hắn nói hai chữ rồi cầm muỗng nhàn nhã ăn cháo trong bát. Còn Lục Tuyền Yên thì thần nhiên ăn với tốc độ thần tốc. Hắn chỉ mới ăn một chén mà cô đã ăn đến ba.

- Ngon quá! Thật là khó tin nồi cháo này lại là do một người đàn ông nấu.

Thấy cô cười nói ăn một cách vui vẻ như thế, nhìn nụ cười tỏa nắng của cô khiến trái tim lạnh lẽo của Mặc Băng Tước ấm dần. Từ trước đến nay chưa một ai hòa nhã với hắn như thế.

- Này, tổng giám đốc à sao anh lại đưa tôi về đây?

Khuôn mặt Mặc Băng Tước lập tức đen lại. Hắn ngồi thẳng người tiến về phía salon.

- Qua bên kia.

Không gian đang rộn rã trong tiếng cười của Lục Tuyền Yên thì bỗng nhiên tuyệt lại rơi xuống. Lục Tuyền Yên cố gắng ăn thêm hai bát nữa cho hết nồi rồi mang vào bếp. Cô rửa tráng qua cái nồi úp lên rồi đến bên ghế salon như hắn nói.

Cô ngồi đối diện hắn.

- Chuyện gì sao?- Lục Tuyền Yên vẫn rất cố gắng để câu nói mình tự nhiên nhất có thể. Vì nhìn thần sắc của hắn như muôn dặm bề cái bàn thủy tinh trước mặt lòng cô lại run lên vài nhịp.

- Cô là ai?

Nghe hắn hỏi thế hai mắt Lục Tuyền Yên liền trở nên cảnh giác. Đây chỉ là bản năng vốn có của cô mà thôi.

- Tôi chẳng phải là Lục Tuyền Yên, trợ lý mới của tổng giám đốc sao?

- Chiếc xe đó là loại hình có một không hai trên thế giới. Là do yêu cầu của tôi mà được chế tạo nên. Làm sao mà cô lái được nó, để trốn khỏi lũ kiến kia?

Nhìn gương mặt đầy sự nghiêm trọng của hắn Lục Tuyền Yên bắt gặp rung mình. Chỉ là lái được chiếc xe thôi mà.

- Tôi chỉ là thực hiện theo quán tính. Tôi chỉ biết nhất hết nút, sử dụng hết các chức năng mà xe anh có để thoát thân mà thôi. Cũng may chúng ép tôi vào làn đường giành cho người đi bộ cho nên mới lật ngược được tình thế. Cái này chỉ là may mắn thôi tổng giám đốc. Anh đừng nhìn tôi như thế, ngại lắm đấy.

Hắn nhìn thần sắc của cô khi nói nhẹ nhàng gật đầu.

- Chuẩn bị. Tôi và cô đi gặp một người. Cho cô ba phút.

- Tôi không có đồng phục ở đây, và cả nó bị rách một bên rồi.- Vừa nói Lục Tuyền Yên vừa ôm lấy cánh tay bị thương của mình.

- Trong phòng thay đồ.

Lục Tuyền Yên nghiêng đầu nhìn hắn.

- Tổng giám đốc, anh thật là chu đáo nha.

Trong lúc chờ đợi Khả Sanh gọi đến cho hắn thông báo tình hình và cũng cho hắn biết ba tên đó là người của ai.

Mộ Vấn Lập, chính là một đại ca sỏ một xã hội đen. Mặc Băng Tuyết không hiểu sao chính mình lại lọt vào tầm mắt của hắn.

- Tăng cường phòng vệ bên cơ sở ba đi.

Nói xong hắn tắt máy khoanh tay dựa người ra sau. Đôi mắt nhắm lại nghiền ngẫm. Hắn đã từng nghe nói, một khi ai đó lọt vào mắt của Mộ Vấn Lập thì có chạy đằng trời cũng không thoát.

Vừa vặn canh chính xác thời gian hắn nhìn lên phía cầu thang. Quả nhiên hình bóng cô gái ấy đã bước xuống. Trên người khoác lên một bộ đầm xám tuyệt vời, và nó là một đôi với bộ vest mà hắn đang mặc đây.

Thấy hắn nhìn mình, Lục Tuyền Yên vẫn muốn nhin nữa nhưng lần này là không và không. Cô lao nhanh xuống cầu thang bằng đôi chân trần chạy đến trước mặt hắn.

- Cái này là sao? Chẳng phải là đồng phục. Vậy anh muốn tôi đi đâu chứ?!

- Đừng hỏi nhiều. Tôi không có đem cô đi bán.

Lục Tuyền Yên nhìn lại mình trong tấm gương phản chiếu của cái tủ đối diện. Trông nó cũng được, nhưng mà bó sát quá nên có chút ngượng ngạo. Còn cả cánh tay trong suốt nữa, ôi chảy hết da cô mất. Nhưng may mắn là bộ đầm này còn có áo khoác ngoài nữa cho nên cũng có hơi yên tâm một chút. Rốt cuộc là hắn muốn đưa cô đi đâu cơ chứ?!

Trong lúc cô nhìn mình trong gương, hắn cũng không kiềm được mà liếc nhìn cô một chút. Hắn nhìn từ dưới lên trên của cô, từ đôi chân nồn nà đến vòng eo không tí mỡ. Và còn cả vòng một đầy đặn, chiếc đầm để lộ sương quai xanh của cô ra ngoài, cái hình thù chết người đó khiến hắn không kiềm được mà liếm lưỡi một cái. Cuối cùng là khuôn mặt, một tỉ lệ trên cả tuyệt vời. Cũng là lần đầu tiên hắn thấy một chiếc cằm vline đẹp như thế. Mũi cô cao, nhưng cũng không cao quá, bờ môi không quá dày, đôi mắt đen láy hút hồn lấy không biết bao nhiêu người. Mặc Băng Tuyết bỗng nhiên cảm thấy xấu hổ với bản thân, thật sự là bây giờ hắn rất muốn kéo cô lên chiếc giường giành cho hai người vừa thay và tần cô một trận. Nhưng cũng vì lòng tự trọng của hắn, Mặc Băng Tuyết không bao giờ lẫn lộn với người đó lần thứ hai trên giường.

- Đến giờ rồi. Đi thôi.

Thật ra chuyện trang phục Lục Tuyền Yên cũng không quan tâm lắm nên khi quên xe lập tức quên mất. Trong đầu bây giờ chỉ toàn để ý đến việc làm sao để lấy lại số lương. Nhưng rồi cô lại nhìn lên phía bàn xe, vết viên đạn gây ra vẫn còn đó. Đây không phải một loại đạn gây nổ. Cô chỉ biết như thế.

- Tổng giám đốc à. Thật ra xe của anh...

- Cuối tháng này có thưởng.

Nghe xong Lục Tuyền Yên tròn tròn mắt. Có phải... hắn đọc được suy nghĩ của cô hay không? Lục Tuyền Yên nén lại nụ cười vui mừng quay mặt sang

phía cửa sổ giờ lên thành nấm nấm. Đối với cô, tiền là thứ không thể thiếu và cũng là thứ phải có thật nhiều, phải nhiều hơn những sợi tóc trên đầu và những sợi lông trên người cô.

Hai mắt Lục Tuyền Yên vì vui mừng mà sáng rực lên, trên môi nở một nụ cười kiềm nén. Cô muốn giấu nhưng chỉ cần hần liếc mắt một cái đủ thấy. Hần nhìn cô và cười nhẹ, trông cũng đáng yêu.

Cô và hần, trên xe cùng nhau đến một nhà hàng lớn ở trung tâm thành phố.

- Ngồi yên đấy.

Lục Tuyền Yên định mở cửa xe để ra ngoài thì bị hần ra lệnh làm cứng người. Hai mắt cô nhìn hần từ lúc rời ghế ngồi đến khi hần sang cửa bên này mà mở ra. Lúc cô bước ra ngoài hần còn đặt tay che trên đầu, giống như cô là tiểu thư còn hần là tiểu tớ vậy. Lục Tuyền Yên ngờ ngác bước ra khỏi xe đứng bên cạnh đợi hần đóng cửa lại.

- Khoác tay tôi.

Rồi cô cũng làm theo lời hần và cùng hần đi vào trong trước ánh mắt của bao nhiêu người. Sao cứ thấy giống như hai người là tình nhân thế nhỉ.

- Tổng giám đốc.

- Gọi là Băng. Nhớ chưa?

Lục Tuyền Yên không nói gì nữa ngoan ngoãn đi theo hần. Sau lần này biết đâu lại được thưởng thêm hoa hồng. Nếu giống như cô đoán là hần muốn cô làm tình nhân thì cũng chỉ cần ngồi yên như một pho tượng là được.

Không gian bên trong nhà hàng rất rộng lớn. Đã vậy nó không phải chỉ có một mà là ba, bốn hoặc đến tận năm. Không những thế nơi nào của nó cũng chật kín người. Lục Tuyền Yên cô gắng kìm hãm cơn ngạc nhiên của mình lại tiềos tục nhanh chân theo hần.

- Tổng... Băng à, anh có thể bước chân ngắn một chút không? Em... em không theo kịp.

Hần đã bảo cô gọi hần là Băng khi hai người chỉ mới gần đặt chân vào cổng nhà hàng. Cho nên cô cũng nhận ra tai mắt nơi này không phải chỉ phát ra từ một nơi. Nếu muốn có lương bổng nhiều thì cô phải diễn, phải làm theo hần bằng mọi giá. Chỉ cần vẫn trong phạm vi lương tâm cô là được.

Nghe hần nói thế Mặc Băng Tước liền giảm tốc độ âu yếm nhìn. Lúc ấy cô cũng nhìn hần và bốn mắt nhìn nhau. Lục Tuyền Yên nhìn thấy được đôi mắt hần bây giờ chẳng còn bao nhiêu sự lạnh lẽo mà thay vào đó là sự ấm áp dịu dàng tràn đầy như ánh nắng của buổi sớm mai. Trái tim cô bỗng loạn nhịp nhảy lên xuống dữ dội hơn, hai má bắt đầu đỏ lên nhưng mắt vẫn cứ nhìn hần, và rồi cô ngoảnh đi cúi đầu xuống đất. Nhìn đôi chân hần bước chậm chậm mà đi theo.

Đôi tai cô ù đi, cảm giác như xung quanh chỉ còn loạt soạt tiếng bước chân của hai người.

- Ngồi xuống.

Vẫn là câu từ cộc lốc nhưng lần này có vẻ dịu dàng hơn. Lục Tuyền Yên và Mặc Băng Tước ngồi xuống một cái bàn rộng và trống. Bên kia còn đến ba chỗ ngồi nhưng nó lại cách xa của cô và hần. Lục Tuyền Yên nhìn sang phía các nhân viên đang bung bê thức ăn ra ngoài mà chảy dãi. Nhưng vừa nãy hần cũng đã cho cô ăn no rồi. Nếu bây giờ ăn nữa thì sẽ thành heo mỡ.

- Băng à!! Anh dắt em đến nhà hàng năm sao mà lại để bụng em no như thế này. Anh muốn em thêm chết đúng không? - Cô thương cảm nhìn hần thấy đau lòng cho cái bụng của mình.

Mặc Băng Tước nhìn và đánh giá khả năng diễn xuất của cô. Phải xem là hơn ngoài mong đợi của hần. Lục Tuyền Yên tự nhiên, như một diễn viên chuyên nghiệp.

- Không lẽ thức ăn do anh nấu không ngon bằng nhà hàng năm sao sao?

Hần hạ thấp giọng về sau xuống yêu kiều nhìn cô. Cùng lúc ấy chủ nhân của những chiếc ghế kia cũng đã đến. Là đôi vợ chồng cùng một cô gái vô cùng xinh đẹp cùng với đôi mắt sắc xảo, mũi cao Tây, cằm nhọn với tỉ lệ cực chuẩn vline. Nhưng, nhìn qua một lần cô cũng đủ nhìn ra, cô gái này đã đi gọt cằm. Rõ ràng nếu chú ý nhìn kĩ thì sẽ nhận ra ngay hai bên má cô ấy không cân xứng một chút nào.

Cô gái đi sau đôi vợ chồng kia ngồi xuống ghế bên cạnh Mặc Băng Tước. Trông thấy Lục Tuyền Yên ngăm nhìn mình liền đưa cái thái độ kiêu ngạo trước mặt cô. Mối nhếch lên, như kiêu rằng mình xinh đẹp lắm. Nhưng cũng là ánh mắt đó, nó rất nhanh chóng đổi sang ánh mắt kinh miệt đầy sự tò mò.

- Băng Tước à, là ai đây? - Cô ta nói tay chỉ thẳng vào Lục Tuyền Yên.

Hành động này là hàng động mà Lục Tuyền Yên ghét nhất. Cho nên chỉ trong chưa đầy mười giây ngồi xuống cô liền có ác cảm với cô gái này. Lục Tuyền Yên trừng mắt khoát lấy tay Mặc Băng Tước nhìn đi đâu đó. Cô không cần phải nhìn sắc mặt họ, chỉ cần họ nhìn thấy hành động này là được.

- Tên của tôi đến lượt cô gọi?

Mặc Băng Tước lạnh lùng nhìn cô ta. Chỉ hận không thể chém chết người ngay bây giờ. Đương nhiên chỉ có mình Lục Tuyền Yên cảm nhận được nó nhưng không biết lí do tại sao hắn lại có cảm giác như thế. Chắc là họ có quen biết từ trước.

Nhận được ánh mắt như thế từ hắn nhưng cô ta vẫn không chùn bước, vẫn là mặt dày nói.

- Em lấy tư cách là vợ tương lai của anh. Chúng ta sớm muộn gì cũng về một nhà mà thôi.

Lục Tuyền Yên nhú mày, không ngờ lại có người không thẹn sĩ diện có thể nói ra những câu nói đó. Thường thường chỉ bắt gặp nó trên những câu chuyện ngôn tình, không ngờ nó cũng là một trong những cái tạp nham nghiệp sống. Cô vẫn không im lặng được lên tiếng.

- Băng, cô ta là ai vậy?

Lục Tuyền Yên đã cố gắng nói nhẹ nhàng nhất có thể. Dù sao đây cũng là nơi đông người, cô không muốn gây sự chú ý.

- Câu đó phải do tôi hỏi cô.- Người phụ nữ duy nhất ở cái bàn này lên tiếng. Và rõ ràng là nhắm thẳng vào cô.- Cô là ai mà có quyền lên tiếng ở nơi này?

- Xin lỗi, tôi cũng là một con người giống như bà mà thôi.

- Cô... dám trả treo như vậy?

- Vậy bà có tư cách gì nói chuyện với vợ tôi?- Mặc Băng Tước lên tiếng nhìn lướt qua mắt bà ta. Hắn cảm thấy kinh tởm, không muốn làm ô uế tầm nhìn của mình.

- Băng Tước!!

- Ô!! Tống Đăng Tường cuối cùng cũng chịu lên tiếng rồi à?

Chương 15: Cô ấy là vợ tôi.

Bạn đang đọc truyện *Lên Giường Với Tôi Thì Phải Cưới Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Cô ấy là vợ tôi

Tên truyện: Lên giường với tôi thì phải cưới tôi.

Tác giả: Chó Sủa.

Chương 15: Cô ấy là vợ tôi.

- Ô!! Tống Đăng Tường cuối cùng cũng chịu lên tiếng rồi à.

- Tên của ta không phải để con có thể gọi thẳng như vậy.- Người đàn ông tức giận đến đỏ mặt, Lục Tuyền Yên thấy cả gân nổi trên cổ ông ta.

- Ông và tôi... tại sao lại không thể?

- Tại sao đến cuối cùng con vẫn không chấp nhận Thẩm Lư?

- Vậy tại sao tôi phải chấp nhận một người đã giết chết mẹ mình?

Đây là câu nói của hắn mà Lục Tuyền Yên cảm thấy là dài nhất. Nghe ngữ khí của hắn cô nhìn sang, sắc mặt rất khó coi. Chính là hắn đang tức giận. Cô chưa thấy gương mặt này bao giờ. Cho nên tò mò nhìn ngấm một chút.

- Ta không giết mẹ con.- Thẩm Lư bên cạnh âm ỉ nói.- Là do chị ta tự tử.

- Câm miệng!!- Hắn đứng dậy, dáng cao ngất đó làm thu hút tầm nhìn một số bàn lân cận.

Lục Tuyền Yên thấy thế vội đứng lên bên cạnh anh nhẹ nhàng nói.

- Băng!! Anh không nên nóng giận như thế.

- Cô làm gì vậy?- Hà Thục là tên của cô gái còn lại. Cô ta lại tiếp tục nhìn thấy Lục Tuyền Yên âu yếm khoác tay Mặc Băng Tuyết liền ghen tỵ lên tiếng.

- Ai cho cô xía vào chuyện của chúng tôi?- Thẩm Lư thấy Mặc Băng Tuyết đứng dậy thì mình cũng không thua. Bà đứng thẳng lên nhìn hấn rồi lại liếc mắt sang phía cô khi trông thấy cô đứng bên cạnh hấn.

- Cô có tư cách gì mà xen vào chuyện này?- Cuối cùng là Tổng Đăng Tường. Ông ta không đứng dậy nhưng lại cao giọng hướng về phía Mặc Băng Tuyết mà nói. Mà ánh mắt lại nhìn về phía cô.

Lục Tuyền Yên giật mình trông đen lắc qua lại nhìn ba người họ. Đây có phải gọi là tấn công bất ngờ phải không? Cả ba người họ, chẳng có ai là sáng suốt cả. Khinh thường khi cô là người phụ nữ mà hấn mang đến nhưng lại sẵn sàng đối chấp khi cô chỉ vừa nói một câu chưa đầy mười chữ?

Và còn nói móc mỉa cô như thế?! Đúng là không biết tôn trọng người khác.

Lục Tuyền Yên trừng mắt lên nói. Nhìn thẳng vào cả ba người họ.

- Tôi có nói chuyện với các người sao? Xía vào câu nói của tôi làm gì?

Là cô trừng mắt với họ nhưng câu ngữ vẫn rất tự nhiên. Lục Tuyền Yên cảm thấy mình kim nén đã có phần hơi quá đà. Phần còn lại phụ thuộc vào họ. Đừng để cho bà đây phải làm loạn lên.

- Cô...

Cả ba người cùng áp úng chỉ tay vào Lục Tuyền Yên. Thấy thế cô liền lớn tiếng hơn nữa.

- Chỉ chỏ cái gì? Tôi là tấm bia để các người phóng phi lao đến à?

- Phụt!!

Và rồi cả bốn cặp mắt đều hướng về phía Mặc Băng Tuyết. Là hấn đang cười. Lục Tuyền Yên nhìn xung quanh, nơi này có gì đáng để cười chứ. Hấn... không lẽ có tiền sử là bệnh thần kinh sao? Một tảng băng biết cười?

- Băng, sao bỗng nhiên anh lại cười? Nơi này... đây có đoàn xiếc nào đâu?

Hấn vẫn giữ nụ cười đó tay ấn Lục Tuyền Yên ngồi xuống ghế. Hấn đưa tay xoa lấy cái đầu bé nhỏ của cô nói.

- Em không cần bận tâm đến họ.

Lúc này Hà Thục và Thẩm Lư mới nhận ra mình đang là trung tâm của sự chú ý. Cả hai cùng nhau ngồi xuống kéo ghế lại thẳm đồ lỗi chính do Lục Tuyền Yên làm họ nhục nhã như thế. Còn phải trả thù.

Lục Tuyền Yên được hấn xoa đầu thì ngạc nhiên tròn tròn mắt nhìn xuống đất, gò má không hiểu sao lại đỏ bừng lên. Hành động dịu dàng, giọng nói ấm áp, cô chưa từng được ai đối xử tốt như thế. Mặc dù biết đây chỉ là diễn mà thôi, nhưng Lục Tuyền Yên vẫn cảm thấy rất cảm động.

- Em... em vào nhà vệ sinh chút.

Nói rồi cô đi ngay không một lần ngoảnh lại.

Vào trong nhà vệ sinh, Lục Tuyền Yên bước đến bồn rửa tay tát nước lên mặt rồi nhìn mình trong gương. Tại sao tim lại đập nhanh như vậy, tại sao hai má lại đỏ như vậy? Tại sao lại ngại ngùng lúng túng như vậy. Lục Tuyền Yên tự hỏi đây có phải là cô hay không? Nói thật là hấn, những hành động của hấn khiến cô có muốn làm pho tượng cũng không được.

Thở thêm vài lần để điều hòa không khí trong cơ thể, Lục Tuyền Yên nhanh chóng ra ngoài. Cô không thể đi lâu như thế, sẽ bị hấn trừ tiền thì sao?

Ra được bên ngoài, Lục Tuyền Yên liền bị ai đó gọi lại.

- Đứng đó.

Lục Tuyền Yên ngoảnh mắt nhìn sang tình bơ hời.

- Bà là ai vậy?

Thẩm Lư định rằng sẽ dùng tiền để che mắt con hồ li tinh đáng ghét này. Nhưng có một sự việc khiến bà không thể ngờ đến, là cô gái này lại tỏ ra không biết bà là ai.

- Não của cô chứa cái gì vậy?- Thẩm Lư tức giận nói.

- Là do bà không đáng để tôi bỏ vào mắt. Đứng lên giọng.

Lục Tuyền Yên vừa nói tay vừa chỉ chỗ vào vai bà ta. Vì lực cũng không nhẹ nên Thẩm Lư bị lùi ra sau vài bước.

- Nói đi, bà muốn gì.

Nhắc mới nhớ đến mục đích của mình đến đây làm gì. Thẩm Lư lấy lại phong độ của mình nhìn thẳng vào mắt Lục Tuyền Yên nói.

- Một triệu, để cô rời xa Mặc Băng Tuyết.

- Một triệu?!

Lục Tuyền Yên làm ra vẻ vui mừng nhìn bà ta. Không quên hỏi lại.

- Là USD phải không?!

Thẩm Lư liền cứng họng nuốt nước bọt. Ý của bà là một triệu nhân dân tệ. Là một triệu USD thì bà lấy đâu ra. Khi tất cả những gì bà có đều từ tay của Tổng Đăng Tường.

- Đ... đúng vậy.

Miệng Thẩm Lư nhếch lên một nụ cười đắc thắng, cô ta cũng chẳng khác những gã điểm là mấy. Chỉ cần lấy tiền che đi mắt ả, để Mặc Băng Tuyết kinh tởm ả. Công này là do bà lập nên, thế nào Mặc Băng Tuyết cũng phải cảm ơn và nể bà vài phần. Dù cô ta để tiền đến gần hơn với hắn ta cũng là không tệ.

- Sao? Lớn quá đúng không? Có nó thì dù có hết cả đời sau cũng đủ cho cháu chắt cô dùng.

- Ha...- Lục Tuyền Yên cười khinh bỉ.- Con người của tôi, thể xác của tôi, nhân phẩm của tôi chỉ đáng một triệu thôi sao? Xin lỗi, cho dù bà có bỏ thêm cả trăm triệu đi chăng nữa cũng không làm mất tôi mờ đi đâu. Nếu bây giờ tôi giết đi con chuột đang sau đây, bà có dùng cả tiền tỷ, cũng không thể hồi sinh cô ta lại được.

Từng câu từng chữ Lục Tuyền Yên nói ra đều mang theo một tầng băng lạnh bao phủ. Ánh mắt chứa đầy những con dao sắc có thể phóng ra bất cứ lúc nào. Lục Tuyền Yên ngoảnh đầu nhìn ra sau, Hà Thục thấy thể run rẩy bước nhanh ra ngoài. Tay cô ta đặt ra sau lưng lấy video vừa quay được.

Nhưng nó quá rón rén và lén lút, Lục Tuyền Yên xoay chân lại nhanh bước tới giật lấy nó.

Rầm!!

- Cô biết những video không rõ nguồn gốc này cũng có thể khiến cô bốc lịch sống qua ngày không?

Hà Thục run rẩy ôm lấy cánh tay nhìn Lục Tuyền Yên. Thẩm Lư cảm thấy mọi chuyện không như mình đoán liền muốn chuồn đi.

- Hà Thục, ta không cần phải phí lời với hạng người như cô ta. Chúng ta đi.

- Tôi là hạng người gì?

Giọng nói Lục Tuyền Yên lại vang lên bên tai hai mẹ con họ. Nó vang vang, như không muốn chui khỏi vành tai họ. Đôi chân bỗng nhiên dừng lại, sự run rẩy ngày càng rõ rệt hơn.

Tức giận rồi, Lục Tuyền Yên tức giận thật rồi. Trước giờ, chưa có ai nặng lời với cô như thế. Dùng tiền để bảo cô rời xa tổng giám đốc, vậy trong mắt họ cô không khác gì một con điểm rồi.

- Có thể cho tôi biết được không?

- Ta đi thôi Hà Thục.

Thẩm Lư thấy con mình cứ đứng yên như thế thì thúc giục. Nếu ở lại thêm không biết sẽ xảy ra chuyện gì. Kì lạ, Lục Tuyền Yên cũng chỉ là một cô gái bình thường, mà lại có thể thoát ra từ "giết" một cách dễ dàng như thế. Bà phải điều tra xem cô ta có lai lịch như thế nào.

- Xi!!

Lục Tuyền Yên chán nản vuốt đầu. Thật là đáng hận, cái tổn thất về tinh thần này, cô phải bảo hắn đưa hoa hồng thật nhiều mới may ra được hả giận. Đợi Hà Thục và Thẩm Lư biến mất cô mới ra khỏi nhà vệ sinh.

Cô rất khát nước, cho nên trước khi đi về liền làm một cốc nước trắng.

Cuộc chia tay cũng không có gì nổi bật. Mặc Băng Tuyết một mặt đứng dậy ra về không nói một câu cũng không nhìn mặt họ. Còn cô cũng chẳng buồn

phải làm cái thứ nghi thức ruộm rà đó làm gì. Không cần phải quan tâm những người không xem trọng mình.

Trước khi rời đi, Mặc Băng Tuyết quay lại nhìn cả ba người họ

- Cô ấy là vợ tôi.

...

- Họ là ai vậy?

- Ba tôi.

Ặc!!

Nước rõ ràng đã xuống dạ dày nhưng bỗng nhiên lại trào lên lại thành miệng khiến Lục Tuyền Yên sặc đến tái cả mặt.

- Vậy người đàn bà kia không phải là mẹ anh đó chứ.

- Là người yêu của ba tôi.

Vấn đề này cũng không phải là thứ mà Lục Tuyền Yên muốn quan tâm lắm nên nhanh chóng cô chuyển sang vấn đề khác.

- Tổng giám đốc...

- Chẳng phải đã bảo phải gọi là Băng sao?

- Nhưng chúng ta ra khỏi nhà hàng rồi mà.

- Tôi nói rằng cô phải gọi mình trong bao lâu sao?

Lục Tuyền Yên cứng họng. Hắn bá đạo vừa thôi, đâu phải cái gì cũng phải bộc lộ qua lời nói.

- Nói đi.

- Anh thấy tôi diễn có tốt không.

- Lên xe.

Lục Tuyền Yên bĩu môi. Chỉ cần gạt đầu hay lắc đầu thôi mà.

Trên xe cả hai cũng chẳng nói nhau chuyện gì. Chỉ thấy rằng hắn cứ mãi nhìn cô qua gương chiếu hậu.

- Tôi có vấn đề gì sao?

- Nước có xuân dược.

Lục Tuyền Yên đứng hình nhìn hắn ba giây rồi nhìn về phía trước. Vẫn là tính bơ nói.

- Cơ thể tôi... không có tác dụng với những thứ thuốc đó.

- Sao?

Xuân dược cũng có thể gọi là một loại chất kích thích mạnh. Bất cứ ai trúng phải đều có những phản ứng muốn làm tình. Nhưng cô gái này nói rằng mình không sao cả.

- Nhưng tôi thì có.

Lục Tuyền Yên trợn mắt nhìn hắn. Cô đưa tay đẩy cửa ra nhưng nó đã bị khóa. Cả người cô bắt đầu loạn tìm đường thoát. Đêm hôm ấy là đầu tiên của cô nhưng cô không thể cảm nhận được cái sự sung sướng vốn có. Nếu có lần sau, cô muốn cậu ấy cùng cô làm chuyện này.

Chiếc xe đã nhanh chóng dừng lại. Lục Tuyền Yên lùi người ra đằng sau vẫn cứ nhìn hắn.

- Đừng... đừng làm như vậy với tôi nữa mà.

Thật ra hắn không sao cả. Chỉ là nhu cầu sinh lý đến thôi. Và hắn hiện tại chẳng có hứng thú với ai ngoài cô. Cho nên tự nhiên muốn làm cho một trận. Nhưng nhìn vẻ mặt sợ hãi đó hắn liền nán lòng xuống.

- Giúp tôi giải thuốc.

- Nhưng...

- Cô không có điện thoại à.

Lục Tuyền Yên cảm động nhìn hắn, hai mắt không hèn mà rơi xuống hai hàng lệ. Cô lau đi nó lấy điện thoại ra tìm biện pháp. Vì cơ thể cô vốn không tác dụng với những loại thuốc đó cho nên cũng không quan tâm tìm hiểu nó nhiều.

- Anh ôn chứ?! Hay để tôi lái xe.

- Đừng lại gần tôi. Ra sau!!

Nghe thế Lục Tuyền Yên liền chui nhanh ra sau ngó co chân nhìn hắn. Cô phải làm sao? Tình huống này cứ cảm thấy như mình là người nhấn tâm lắm vậy. Lục Tuyền Yên không kiềm được nhấn vài tin cho Liễu Hê. Dù sao cô cũng có quen biết qua với hắn? Cho nên sẽ dễ nói chuyện hơn.

Cô phát hiện, cả Khả Sanh và Liễu Hê đều đang ở biệt thự trong cái mê cung của hắn. Lục Tuyền Yên lại cảm thấy lo lắng, rốt cuộc là có chuyện gì quan trọng? Giờ này ít nhất cũng phải có một người ở công ty để quản thúc giờ chuyển ca của các nhân viên chứ?!

Xe vừa vượt qua mê cung vào được trong sân, Lục Tuyền Yên thấy Khả Sanh từ trong sảnh bước ra đứng bên cửa của hắn. Lục Tuyền Yên tự hỏi, xuân được lại có tác dụng mạnh đến thế?

Cửa được mở khóa, cô cũng nhanh chóng lao nhanh vào trong. Ngồi xuống chiếc ghế cũng là lúc Khả Sanh từ trên lầu bước xuống. Chỉ thấy hắn lắc đầu với Liễu Hê.

- Chuyện... chuyện gì vậy? Băng... anh ấy không sao chứ?!

- Băng?!- Cả hai cùng đồng thanh nhìn Lục Tuyền Yên.- Băng bảo cô gọi cậu ấy như vậy.

Lục Tuyền Yên chỉ biết gật đầu.

- Lục Tuyền Yên, cô nghe tôi nói. Băng, cậu ấy không phải trúng xuân được đâu.

- Vậy thì anh ấy bị sao chứ?!

Lục Tuyền Yên không hiểu tại sao mình lại lo lắng cho hắn. Cô nghe theo tiếng nói con tim nhìn Khả Sanh và Liễu Hê, mong có được câu trả lời chính xác.

- Có lẽ chỉ có cô mới giúp Băng được.

- Tôi? Tôi phải... làm sao?

Lục Tuyền Yên tất nhiên có nghĩ đến trường hợp tệ nhất. Nhưng lúc này thật sự cô rất muốn giúp hắn. Hai người họ đều nói rằng cô có thể.

- Tôi phải làm như thế nào?

Thấy tinh thần cô có vẻ quả quyết hơn, Khả Sanh quyết định nói thẳng.

- Cô lên phòng cậu ấy sẽ biết.

Tim của cô bỗng nhiên đập mạnh hơn nữa. Nó dữ dội như muốn nhảy khỏi lồng ngực, nhảy khỏi cái chuyện quái quỷ này? Không phải, nó đã bảo cô là hãy nhận lời mà.

Lục Tuyền Yên không nhiều lời nữa lập tức chạy nhanh lên lầu.

- Tôi xin lỗi Tuyền Yên.- Liễu Hê nói.

- Băng, cậu ấy đã quyết định rồi.- Khả Sang bên cạnh tự nhủ.

...

Phòng hắn không đóng lại mà để một khe hở. Lục Tuyền Yên mở ra và bước vào, một không gian u tối bao phủ.

- Băng?! A!!

Bỗng nhiên cô cảm thấy cả cơ thể mình bị kéo đi, lưng áp lên một thứ gì đó mềm mềm. Và cảm giác này quá đối quen thuộc. Tiếp đến, môi cô bị ai đó đắp lấy, vì không có phòng bị mà tiến sâu vào bên trong.

Trong cơn dẫy dụa, tay chân cô lại bị khóa chỉ trong một chiều. Mặc Băng Tước hôn lấy cô, một tay lần mò mà kéo khóa chiếc váy xuống. Nó chỉ có

một đường duy nhất, hấn dùng chân tuốt chiếc váy xuống, khiến thân người Lục Tuyền Yên bây giờ chỉ còn mỗi cái quần lót trên người. Hấn cũng táo bạo mà kéo ra ngay lập tức.

Trông thấy tấm thân lồ lộ đầy sự quyến rũ trước mắt mình, hấn bắt đầu di chuyển xuống cổ, xương quai xanh rồi là ngực. Hấn cắn muốt nắn nắn đủ kiểu bằng miệng của mình. Lục Tuyền Yên đau đớn phát lên tiếng rên rỉ. Khiến tâm của hấn đã muốn ngăn lại thì bị kích thích muốn tiến sâu hơn.

Còn mùi hương cơ thể phát ra từ cô? cái mùi hương đặc biệt đó quyến rũ hấn. Hấn rít một hơi thật sâu bên vai vô thừa mẫn, hấn thích mùi hương này.

Tay hấn buông Lục Tuyền Yên ra bắt đầu lần mò xuống phía dưới chạm phải nơi nhạy cảm. Cả cơ thể cô co giật một cái.

- U...

- Tôi sẽ nhẹ nhàng, thả lỏng nào.

Nó khá là khít, hấn muốn thử cho ngón tay mình vào nhưng lại không thành. Hấn còn tự chủ được, nên cũng sợ cô đau. Đây cũng là lần đầu trong chuyện này hấn dịu dàng với phụ nữ như thế.

Hấn hôn lên từng giọt nước mắt lăn xuống má Lục Tuyền Yên mà lòng không nở. Nhưng miếng mồi ngon như thế đã dâng lên đến miệng, không ăn thì phí.

- Thả lỏng...

Giọng nói hấn đặc đi khi chìm vào sự ám muội do chính mình tạo ra. Hấn hà hơi vào tai cô mà nói. Không hiểu sao lúc này lời nói đó lại rất cuốn hút cô. Không tự chủ được nữa, Lục Tuyền Yên hoàn toàn chìm vào sự mê muội ái tình.

Hai tay cô choàng lên cổ hấn mê muội ngấm lấy môi hấn, cái tự chủ của bản thân đã hoàn toàn biến mất. Cô chúm sâu vào hấn, tự nhiên thưởng thức mùi hương nam tính trên người hấn. Cũng là thứ đã kéo cô đi, khiến sự tự chủ trong cô mất dần.

Thấy người con gái dưới thân mình phối hợp như thế, Mặc Băng Tuyết cười gằn dùng một tay nâng lấy một bên đùi cô đặt ra sau mình. Hùng dũng tiến vào.

- A!! Đau... Đừng... nhẹ thôi... Tổng giám...

- Tôi đã bảo em thế nào...

Hấn chưa tiến vào được bao nhiêu cả mà cô đã đau đến mức quên trời quên đất. Hai tay bấu chặt lấy lưng hấn.

- Cầu xin tôi...

Cô muốn cắn môi mình để nén cơn đau bật mạnh thành tiếng nhưng bị hấn hùng mãnh chiếm lấy mút áo đê. Từng đợt hấn thả ra cũng là từng tiếng rên vang lên trong căn phòng tĩnh mịch. Chính cô cũng cảm thấy thật xấu hổ.

Và rồi, một nhịp hấn đâm thật mạnh sâu vào. Nó cũng vẫn quá khít, khiến hấn sung sướng bật lên thành tiếng. Hấn ngửa đầu lên trên cười nhẹ một cái rồi lại cuối xuống tiếp tục đùa giỡn bầu ngực của cô.

- Băng... đau... đau lắm...

Cô ôm lấy hấn mà khóc không thành tiếng, hai chân không tự chủ mà quăn quanh eo hấn, mong cơn đau sẽ giảm bớt đi. Nhân lúc cô thả lỏng một chút, hấn lưu manh thúc mạnh một cái, rồi hôn lấy cô, nuốt tiếng rên đau vào trong bụng.

- Thả lỏng... thả lỏng...

Mỗi lần hấn nói hấn lại đẩy mạnh vào một nhịp. Lục Tuyền Yên đau đớn ôm lấy hấn không buông.

- Hôn tôi.

Cô liền làm theo lời hấn, hôn lấy môi hấn, lưỡi tiến sâu vào bên trong hấn. Kỹ thuật của cô tốt như thế khiến Mặc Băng Tuyết muốn dừng lại muốn thêm. Hấn vừa rút ra lại lần nữa đâm vào.

- A!!... Tôi... Nhẹ... nhẹ lại... anh... anh...

Lục Tuyền Yên không ngờ mình có thể phát ra những âm thanh xấu hổ như thế. Cô ôm lấy hấn, lại tiếp tục hôn hấn. Không muốn bản thân lại nói ra những câu xấu hổ nữa.

Hấn đè mạnh cô xuống dưới thân mình nhịp nhàng lên xuống. Lúc này cô mới quên mất đi cơn đau chìm đắm trong cái khoái cảm mới lạ này. Cô không hôn hấn nữa ngửa người ra sau, cảm nhận cái cảm giác mà hấn đang mang đến. Nhưng cơn đau không hoàn toàn biến mất. Nó vẫn cứ ở đó.

- Băng... em... không chịu nổi... nữa...

- Rõ ràng... em đang rất muốn.

- Phải, em muốn...

Hắn lại tiếp tục hoạt động ra vào nhiều lần. Cho đến lần cuối, hắn muốn giữ bên trong như thế, hắn muốn nó vào trong cơ thể cô. Mặc dù nó không phải là điều hắn hay làm. Hôm nay cũng không dùng phòng bị. Là hắn đang chơi trần.

- Đừng mà... em đau...

- Anh... sắp rồi...

- A!!... A... Đau...- Nước mắt cô lại tiếp tục rơi xuống.

Cuối cùng hắn cũng ra, sâu vào bên trong cô. Cả hai thả lỏng, hắn cười ái muội gục đầu bên vai cô. Hắn nằm trên cô, cái thân hình nhỏ nhắn mảnh mai khiến hắn muốn phát điên lên được.

Lục Tuyền Yên mệt mỏi thở gấp. Bị hắn đè lên càng khiến bản thân mình mệt hơn. Dù đã kết thúc nhưng cô vẫn chưa lấy lại được ý thức.

- Băng... em muốn...

Hắn cười gian tà nhìn cô.

- Là em nói.

- Anh là đồ lưu manh.

Lần ấy... không biết Liễu Hê và Khả Sang phải đợi dưới sảnh bao nhiêu giờ đồng hồ. Thậm chí khi tối khuya rồi vẫn chưa thấy hắn xuống.

- Tuyền Yên liệu có ổn không.- Liễu Hê lo lắng.

- Chắc là không. Đây cũng không phải lần đầu của cô ấy.

- Sao?

- Người làm nhục Băng ở Bari cũng chính là cô ấy.

- ...

Chương 16: Lục Tuyền Yên bị bắt cóc.

Bạn đang đọc truyện *Lên Giường Với Tôi Thì Phải Cưới Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Lục Tuyền Yên bị bắt cóc

Tên truyện: *Lên giường với tôi thì phải cưới tôi*.

Tác giả: Chó Sủa.

Chương 16: Lục Tuyền Yên bị bắt cóc.

Kể từ lúc Mặc Băng Tước đưa Lục Tuyền Yên về biệt thự riêng của mình cũng đã bốn giờ chiều. Và đúng chính xác như Liễu Hê và Khả Sanh tính toán thì hắn đã giữ cô bên trong đó hơn 12 giờ rồi. Bây giờ mặt trời cũng đã gần lên, cả hai vẫn cứ lo lắng nhìn lên trên lầu.

Trong phòng, Mặc Băng Tước đã thức dậy rất sớm nhưng hắn lại không ra khỏi phòng thậm chí khỏi giường. Hắn nằm đấy ôm lấy Lục Tuyền Yên, chậm rãi thưởng thức hương thơm trên người cô cho đến khi ánh sáng đầu tiên chiếu lên chiếc giường màu đen chủ đạo. Hắn ôm lấy cô mà ngủ, như một chú gấu đầy bông.

Nắng sớm chiếu lên tấm lưng trần của Lục Tuyền Yên. Cô cảm nhận được độ nóng dần của nó sau đó mờ mất, trước mặt không phải là Kunamon, mà chính là cái tấm da thịt như lúc trước. Lục Tuyền Yên xấu hổ đỏ mặt cúi đầu vào ngực hắn, hôm qua, không ngờ cô và hắn có thể phối hợp tốt đến như thế.

Lục Tuyền Yên cố gắng nhắm tịt mắt lại, mong mình sẽ chìm vào giấc ngủ một lần nữa. Hắn nhìn cô, không hiểu sao lại mỉm cười. Cứ nghĩ rằng cô sẽ lại phản ứng như lúc trước, không ngờ lại chấp nhận sự thật mà thuận theo. Thật là một cô gái biết điều. Hắn lại xoa lấy đầu cô dịu dàng hỏi.

- Đói bụng chưa?!

Lục Tuyền Yên bỗng nhiên cảm thấy ảm ức. Cả thân cô đau nhói không thể vùng vẫy khỏi thân hắn. Cũng vì hắn không cho cô đi, cứ kéo cô lại nơi này từ hôm qua đến giờ. Thành ra buổi tối cô chưa bỏ vào bụng nổi một hạt cơm.

- Ngủ!!

Lục Tuyền Yên co tay đặt giữa cô và hắn nhắm mắt không nhìn mặt hắn. Vì bây giờ cô cảm thấy hắn thật đáng ghét.

Mặc Băng Tước lại mỉm cười thêm lần nữa rồi khỏi giường, tay đặt lên trán cô kiểm tra nhiệt độ. Hắn sợ hôm qua nhiều như thế sẽ khiến cơ thể cô yếu mà sinh bệnh. Không biết đã bao lâu rồi hắn mới cười nhiều như vậy. Hắn hôn nhẹ lên trán cô mà âu yếm.

- Hôm nay không cần phải đi làm. Quần áo ở tủ.

- Ừm- Lục Tuyền Yên mơ hồ trả lời.

Sau khi hắn đi cô liền cảm nhận được vùng trước tay mình trống trống. Cô liền dang tay vớ lấy tấm chăn cuộn thành một thanh dài rồi dùng một chân quấn lại. Hắn trở mặt, vội vã dài tấm chăn ra đắp lên người cô. Hắn sợ nếu như Khả Sanh bước vào sẽ nhìn thấy, tấm thân này chỉ một mình hắn được nhìn thấy. Xong rồi Mặc Băng Tước lấy cái gối ôm dài nhét vào tay cô. Lục Tuyền Yên nhận thấy liền ôm lấy nó ầu yếm cười nhẹ nhàng.

- MaoMao của mama ngoan lắm.

"MaoMao??"

Sau khi đã ổn định lại tư thế ngủ cho cô hắn liền vào nhà tắm.

...

- Đã có thêm thông tin gì chưa?

Hắn từ trên lầu bước xuống xoắn tay áo. Hôm nay nhất định phải đến công ty để gặp giám đốc Mã.

Khả Sanh vẫn đang ngon lành đánh giấc trên hàng ghế thì nghe thấy giọng hắn vọng đến. Anh ngồi dậy nhìn hắn, trông khỏe khoắn hơn hôm qua rất nhiều. Liễu Hê thì đã thức dậy từ rất sớm. Trông thấy hắn liền liếc mắt sang sau lưng hắn.

- Tuyền Yên đâu rồi.

- Không một ai được lên phòng. Đến công ty.

Cả hai nghe thế liền im bặt. Liễu Hê cũng không hỏi nhiều nữa cúi mặt xuống. Cô ngồi xuống ghế đối diện với hắn.

- Mộ Vãn Lập, hắn vẫn còn là một ẩn số. Khi hỏi về hắn, những thuộc hạ của hắn đầu một mực lắc đầu không biết. Kể cả dung mạo có ra sao.

- Hắn ta gửi đến cho cậu mảnh giấy này.

Mặc Băng Tước nhận lấy nó mở ra xem. Liễu Hê và Khả Sanh đều không biết bên trong viết gì, chỉ biết hắn vò nát mảnh giấy lại văng bậy đến sọt rác. Nhưng nó lại lệch đi rơi ra bên ngoài. Mặc Băng Tước dùng hai ngón tay xoa thái dương.

- Đến công ty.

Khả Sanh và Liễu Hê nhìn nhau, cố gắng tìm ra giải pháp cho hành động kì quái này. Mặc Băng Tước và Mộ Vãn Lập chưa từng gặp mặt nhau nên việc có thù với nhau là không thể. Nên chỉ có thể nói rằng, Mộ Vãn Lập đang cố ý nhắm đến thứ gì đó của Mặc Băng Tước. Và có lẽ không có được hắn sẽ không buông tha. Nhưng là gì mới được?! Không lẽ là cái công nghệ của cậu ấy?

...

Trưa đến, Mặc Băng Tước đã hoàn thành công việc ở công ty nhanh nhất có thể và về lại biệt thự. Hắn sợ ở đó sẽ không có gì ăn cho cô. Lúc sáng quên mất nên làm một ít điểm tâm cho vào tủ giữ nhiệt.

Thật may mắn là Lục Tuyền Yên vẫn chưa tỉnh. Cô vẫn còn âm ỉ trên giường ngủ ngon lành và nở nụ cười. Mặc Băng Tước tự mình xuống bếp nấu một ít đồ ăn. Nhưng vì không có nguyên liệu nên hắn phải tự mình đi siêu thị mua lấy.

Sau khi Mặc Băng Tước vừa rời đi cũng là lúc Lục Tuyền Yên thức giấc. Khuôn mặt cô mang đầy sự lo lắng, như mơ thấy một giấc mơ cho thấy điềm báo vậy. Cô đứng dậy rời giường lấy điện thoại mình mở lên xem. Quách Ân đã nhắn tin cách đây bốn giờ trước. Tức giờ cậu ấy đã lên máy bay rồi.

Thời gian qua, Quách Ân phải đi công tác ở nước ngoài nên cả hai không có thời gian gặp nhau phiếm chuyện. Sau khi trở về phải đợi một bữa thịnh soạn ở nhà hàng Kim Thoa mới được.

Tính ra bây giờ Quách Ân cũng đã gần đến nơi. Bây giờ nếu cô rời khỏi mê cung và đi bộ xuống thành phố cũng đủ thời gian ấy nhỉ. Quần áo hẳn chuẩn bị cho cô cũng khá thời thượng, ở nhà cũng ổn mà ra đường cũng ô kê. Cho nên Lục Tuyền Yên quyết định mặc luôn nó ra ngoài đón cô bạn của mình.

Rồi mới nhận ra là hơn mười hai giờ đồng hồ qua mình chưa bỏ cái gì vào bụng. Trong bếp bây giờ cũng chẳng có gì nên thôi cô quyết định sẽ ăn luôn khi vào thành phố.

Mặc Băng Tước bước vào siêu thị liền thu hút tất cả ánh nhìn của hầu hết mọi người. Hắn vẫn còn vận trên mình bộ vest của công ty bước đến quầy rau quả. Cô bán hàng trông thấy hắn ghé đến liền niềm nở cười chào đón.

- Cậu trai, cậu cần mua gì sao?

- Lấy hết những cái này cho tôi.

Vừa nói hắn vừa chỉ vào những thứ cần lấy và rất nhanh chóng tính tiền rồi rời khỏi. Tiếp xúc một ít lâu hắn biết được cô chính là một kẻ háo ăn, và giấc ngủ đó sẽ chẳng kéo dài bao lâu nữa. Phải nhanh về và làm một ít đồ ăn, để khi cô thức dậy có thứ mà bỏ bụng. Hắn nhìn bao thịt trên tay cười âm áp. Chăm sóc cho cô đối với hắn chẳng khác gì niềm vui cả. Và đối với hắn cái niềm vui này rất thú vị. Như một gia vị mới trong cuộc đời lạnh lẽo của hắn vậy.

Mặc Băng Tước rất nhanh chóng rời khỏi siêu thị và trở về. Hắn lao nhanh vào nấu nướng một chút rồi quyết định lên phòng gọi cô thức giấc. Nhưng đến khi mở cửa và nhìn lên chiếc giường mới tỉnh đó, không thấy mỗi bóng người.

Hắn không có suy nghĩ rằng cô sẽ vào nhà vệ sinh hay cái xó nào đó ở căn nhà này. Hắn lấy điện thoại gọi đến công ty.

- Lục Tuyền Yên có ở đó không?

- Sao? Không - Khả Sanh trả lời.

Hắn liền tắt máy.

- Tìm

...

Lục Tuyền Yên hé hé mắt nhìn lên tấm gương chiếu hậu đằng trước. Tên này rất quen, lúc ấy tuy say nhưng vẫn nhớ rất rõ. Hắn là kẻ đã chặn đường cô ở Bari. Bên cạnh cô có một tên, một tên lái xe và một bên ngồi bên ghế phụ.

- Mĩ nữ Mách Nhi cuối cùng cũng thuộc về tay chúng ta. Đây!! Đã chuẩn bị hết rồi chứ.

- A Tứ chuẩn bị lò than hết rồi, bia cũng có mỗi nhậu cũng sẵn. Ta chỉ cần nhâm nhia một chút sau đó hãy thưởng thức cái món ăn cuối cùng này.

Hắn ta vừa nói vừa dùng tay vỗ vỗ vào má Lục Tuyền Yên. Cô cảm thấy nó dơ bẩn vô cùng nhưng mày không dám nhú. Hắn sẽ phát hiện mất, vì cơ thể cô cũng không có phản ứng với mấy loại thuốc mê thông thường này.

Bọn chúng đưa Lục Tuyền Yên đến một căn nhà bỏ hoang. Cô chỉ thấy bên cạnh còn có một chiếc moto đời mới vô cùng bắt mắt. Được!! Bất cô thì đòi lại cô sẽ lấy nó để bồi thường tổn thất về tinh thần vậy.

Một tên to con nhất bé Lục Tuyền Yên lên vai mang vào trong căn nhà hoang đó. Hình như chúng định xoi tái cô ở nơi này thì phải. Bên tông còn có một tấm đệm đã được đặt sẵn, và nó còn khá là sạch sẽ không như cái nơi đầy bụi bẩn này. Chúng tỏ mấy tên này không chỉ mới để ý cô gần đây.

Trói tay chân và buộc miệng xong tất cả bọn chúng đều ra ngoài hết. Hình như là nhậu nhẹt gì đó để cơ thể có chút men rồi... Nghĩ đến là thấy kinh tởm rồi.

Sau khi tên đó đi rồi Lục Tuyền Yên mới tiếp tục hé hé mắt mình một chút. Chúng ngồi tụ lại ở nơi hơi khuất tầm nhìn của cô một chút cho nên cũng tiện làm việc hơn. Nhưng vấn đề ở đây là bọn chúng có đến bốn, còn cô chỉ có một.

Lục Tuyền Yên đảo mắt xung quanh, chẳng có cửa sổ để thoát thân, chỉ có thể thoát bằng đường trước mặt. Nhưng nếu quang minh chính đại như thế thì sẽ như thế nào nếu cả bọn đuổi theo? Đến lúc ấy có lẽ khi bị tóm được cô sẽ bị chúng làm ngay tại chỗ. Nghĩ đến là da gà ớn ớn lại nổi lên, Lục Tuyền Yên bắt đầu tìm chiến lược cho bản thân mình.

Mà việc gì cũng thế, đầu tiên phải cởi trói cho tay chân mình đã. May mắn chúng không cởi đôi giày cao gót của cô ra. Cũng là do khó nhằn quá chăng? Dù gì đây cũng là giày của công ty. Trong lúc nhất thời ở một mình cô đã biến đổi một chút. Gắn laptop chính là nghề đầu tay của Lục Tuyền Yên này mà.

Lục Tuyền Yên chuyển cơ thể mình ngồi lên hai chân đang áp xuống nền đất đầy sạn. Đau lắm nhưng cô vẫn cố gấn chịu đựng, chân cố gắng để kích hoạt cái nút ở cuối gót. Một con dao liềm nhỏ chui ra khỏi gót guốc, Lục Tuyền Yên nhanh chóng đưa tay mình vào. Chỉ cần một nhát là đứt, cô biết nó đã được cô mài dũa thế nào.

Bây giờ trên người cô có gì, ngoài hộp Durex? Vì cô muốn khoe nó với Quách Ân nên mang theo. Nhưng cô không bỏ nó vào túi xách, như thế không biết nó sẽ đi về phương nào. Mà cũng chẳng cái thứ có giúp gì được cho cô không?

...

Quách Ân xuống được mấy bay thì đã là một quá trình dài. Không hiểu sao cô rất ghét đi bằng phương tiện này. Nó khiến vị giác của cô trở nên lờn đi, không thể thưởng thức những thức ăn trên máy bay một cách bình thường được.

Quách Ân tìm xung quanh nhưng lại không thấy Lục Tuyền Yên đâu cả. Kì lạ, sư huynh đâu rồi.

Ra khỏi mê cung lần nữa mới để ý cái túi xách mới của Lục Tuyền Yên trên đường. Hắn cầm lên lấy điện thoại ra khỏi túi nhấn nút nghe.

- Sư huynh, đệ đến rồi.

- Ai vậy?

- ...

Sắc mặt Quách Ân ngơ đi khi nghe thấy giọng nói xa lạ phát ra từ điện thoại mình. Hay là Lục Tuyền Yên đưa nhầm số cho cô rồi?

- Xin lỗi tôi...

- Cô và Lục Tuyền Yên là quan hệ gì?

Nghe hắn gọi tên cô bạn mình Quách Ân không hiểu sao bản thân lại trở nên khẩn trương. Trực giác của cô mách bảo cho biết cậu ấy đã xảy ra chuyện gì đó rồi.

- Tôi là bạn của Tuyền Yên. Cậu ấy đâu rồi? Có bên cạnh anh không? Tôi đang ở sân bay đợi cậu ấy đến đón.

- Mất tích rồi.

Nói rồi hắn cúp máy gọi cho dãy số kia.

- Đến sân bay đón bạn của Lục Tuyền Yên.

Khả Sanh nghe xong đứng đơ người. Tại sao anh lại phải đi đón cô ta? Định phản kháng một chút thì hắn đã tắt máy. Khả Sanh thở dài bóp trán. Thà rằng bảo anh đi tìm Lục Tuyền Yên còn hơn phải đi đón cái con sâu bệnh hoạn này.

Là phụ nữ độc thân luôn có sở thích nhìn ch** của đàn ông sao?

Khả Sanh nghĩ thầm rồi nhanh chóng rời công ty đến sân bay. Mong rằng cô ta lạc đâu đó biến mất cho rồi đi.

Quách Ân sau khi nhận được ba chữ mất tích rồi từ Mặc Băng Tuyết thì hai mắt như cái vôi cứ mãi rỉ nước. Col đã thử gọi lại rất nhiều lần nhưng đều không nghe máy. Khiến tâm đã lo càng lo hơn.

Làm xong tất cả thủ tục còn lại Quách Ân liền rời khỏi sân bay bắt taxi nhưng không biết đi về đâu. Theo thói quen cô mở định vị, lại là ID đó vị trí đó. Cô không muốn liên quan đến anh ta nữa, nhưng có khi anh ta là bạn của người vừa gọi điện cho cô thì sao? Cho nên cô nhấn tìm kiếm, kính ngạc khi chấm xanh đó đang hướng về phía này.

Xe của Khả Sang di chuyển chậm chậm đến trước mặt Quách Ân. Anh hạ cửa kính xuống nhìn lên người con gái đứng trước mặt.

- Lên xe.

- Có thông tin của Tuyền Yên chưa.

- Hiện tại thì chưa.

Quách Ân không hỏi gì nữa lập tức lên xe. Nếu được, cô cũng muốn tham gia để tìm cho ra Tuyền Yên. Chuyện này chắc chắn cậu ấy đã biết và nhận ra từ trước. Và lại giấu cô nữa rồi. Cô mệt mỏi dựa lên thành kính, thật là mệt mỏi quá đi thôi.

Liễu Hê đang ở trước màn hình máy tính theo lệnh của Mặc Băng Tuyết rà soát mọi nơi khả nghi. Nhưng tất cả đều không nhìn thấy được gì cả. Cô lắc tay nhìn đồng hồ, chiều đến rồi.

Đồng hồ...

- Đứng rồi!!

- Chuyện gì!

- Chiếc đồng hồ đó Tuyền Yên có một cái.

- Sao?

...

Nhậu đến giữa buổi, Lục Tuyền Yên thấy một tên trong số chúng đang đi về hướng mình liền nâng cao cảnh giác gật đầu tiếp tục ngủ. Khả năng diễn xuất của Lục Tuyền Yên không phải là thượng thừa? Cả một cái giật mí mắt cũng không có đấy nhé.

- Không sao, đồ ngon còn ngủ.

Lục Tuyền Yên thờ phào nhẹ nhõm dịch người vào nơi khuất hoàn toàn ánh nhìn của chúng. Cô rút lấy hộp Durex ra xem thử, không biết cái thứ co giãn này là gì. Nhưng phải công nhận độ đàn hồi của nó là cực kì tốt, Lục Tuyền Yên biết mình phải làm gì rồi.

Một lúc sau lại thêm một tên vào xem xét tình hình nữa. Có vẻ hắn đã say quá nhiều khiến chân cứ đi mòng mòng. Trông thấy Lục Tuyền Yên thân hình bốc lửa đằng kia liền nảy sinh ham muốn tiến lại gần. Hắn nhìn ra sau may mắn khi ba tên kia đầu đang khuất tầm nhìn, cô nương này lại còn ngủ, cho nên nếu hắn ăn cũng không ai phát hiện ra rồi.

Lục Tuyền Yên vẫn đang trong trạng thái nhắm mắt. Dành tai lên và bắt đầu lắng nghe phân tích âm thanh xung quanh mình liền nhận ra hắn đang đi về hướng này. Cô thờ nhẹ hắc ra một cái, tay đằng sau nắm lấy một cái gì đó rồi mờ mắt nhắm về phía hắn xoay cái thứ đàn hồi kia ba vòng. Không biết làm thế nào, đúng ba vòng nó liền đứt đoạn bay thẳng đến tên kia va vào đầu hắn. Hắn trúng đòn bất tỉnh tại chỗ mà không hề gây ra tiếng động. Vì cái men rượu trong người đã ngăn cản hắn làm điều đó.

Sau khi hắn bất tỉnh Lục Tuyền Yên liền một tay kéo hắn vào góc tường còn mình cởi áo khoác ra lấy hết số đá mà mình đã cho vào bao (Durex:D) đặt vào trong đó rồi chạy vào hướng gian bếp của nhà hoang.

Chuyện là thấy thời gian lâu quá mà tên kia vẫn chưa thấy xuất hiện. Một tên ra đánh đầu đàn đứng dậy hung tợn nói.

- Tên này dám ăn com trước tao, tao giết.

Hai tên còn lại không nói gì, giết đi một tên rồi thì sẽ tới lượt chúng nhanh hơn. Cái vinh quang xoi được thịt idol ở Bari biết bao nhiêu người đã mơ đến, bây giờ chúng là người đạt được nó, chẳng phải sẽ mang lại tiếng danh lớn cho băng của chúng sao?

Tên kia vào trong thì phát hiện mỹ nữ Mách Nhi của chúng đã biến đâu mất. Định tiếp tục lên tiếng thì không biết từ đâu, cái gì đó văng đến va vào cái mồm định mở của hắn một cái mạnh. Chưa kịp than vãn vì con đau, hắn đã nhanh chóng lao vào con bất tỉnh.

Một hộp như thế có tận ba mươi hai cái như thế này. Lục Tuyền Yên chỉ mới lấy mười cái đóng đầy đá nhỏ rồi cột chắc lại, hai cái đã hạ được hai tên, còn hai tên kia thì có là gì?

Và tiếp đến là hai tên còn lại. Cô lại nghe tiếng sột soạc phát ra từ bên ngoài hướng vào đây. Bước chân nhẹ nhàng nhưng hung dữ, Lục Tuyền Yên thủ thế xoay vòng cái thứ ba.

3... 2... 1...

Bụp!!

Cứ nhắm mắt như thế mà văng tới trúng ngay một bên đầu đối phương. Xong rồi Lục Tuyền Yên nhìn lại chiến phẩm của mình và chuẩn bị cho đợt phóng tiếp theo thì nghe thấy. À không!! Là tai nghe mất thấy.

- Băng!! Không sao chứ?!

Lục Tuyền Yên trợn mắt nhanh chóng rúc người vào tường. Sao hắn lại ở đây? Còn có cả Khả Sanh cùng Liễu Hê nữa?! Hai tên kia đầu mất rồi, đáng lẽ chúng mới chính là tấm bia của cô chứ.

- Còn không mau ra đây!!

Mặc Băng Tước gần giọng tức giận lên tiếng. Lục Tuyền Yên nghe thấy thì run người. Cô nắm tay lại thành nắm đấm cắn chặt răng. Không ngờ một tên lạnh lùng là thần tượng trong mắt của lũ phụ nữ ở Bari lại có thể làm vào hoàn cảnh như thế này. Buồn cười chết đi được. Để cười cái đã rồi hãy ra sau.

Nhưng... chẳng phải vì cô nên hắn mới như thế. Lục Tuyền Yên liền chui ra khỏi bức tường chạy đến bên hắn. Đầu hắn chảy máu rồi, cô xộc hết những "quả bom" trong áo khoác của mình ra ngoài rồi lập tức trùm lên đầu hắn, mong cho máu ngừng chảy.

- Băng! Anh không sao chứ?! Nghe tôi nói này, đây là sự nhầm lẫn, không phải là do tôi cố ý. Cho nên, tuyệt đối đừng trừ tiền lương của tôi nữa. Nha, nha!!

Liễu Hê và Khả Sanh sắc lạnh nhìn Lục Tuyền Yên. Hẳn ra nông nỗi này là vì cô mà chỉ lo đến tiền lương của mình. Quá đáng lắm phải không. Nhưng cả hai đều không muốn lên tiếng thật sự muốn tìm một chỗ trống nào đó để cười cho thỏa thích.

- Sur huynh!!

Nghe thấy giọng Quách Ân Lục Tuyền Yên liền bỏ tay ra khỏi đầu Mặc Băng Tước vui mừng quay lại.

- Ngô Tịnh!!

Cả hai lao đến ôm lấy nhau vui mừng quần quít. Khiến cho Mặc Băng Tước đã tức giận còn điên tiết hơn.

- Lục Tuyền Yên!!- Nghe gọi tên cô giật mình quay lại.- Lại đây!!

Chương 17: Là do mày đắc tội với tổng giám đốc.

Bạn đang đọc truyện *Lên Giường Với Tôi Thì Phải Cưới Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Là do mày đắc tội với tổng giám đốc

Tên truyện: Lên giường với tôi thì phải cưới tôi.

Tác giả: Chó Sủa.

Chương 17: Là do mày đắc tội với tổng giám đốc.

Hôm qua như vậy và hôm nay vẫn thế, Lục Tuyền Yên được miễn đến công ty. Nhưng thay vào đó cô lại phải trông nom chăm sóc hần... như một bà nội trợ giữ trẻ. Vì sao? Vì hầu hết mọi thứ từ thay đồ đến dùng bữa đều một tay cô làm cho hần. Cứ mỗi lần muốn đẩy mọi việc lại cho ai đó thì lại dùng tay ôm đầu giả vờ ngất. Thế có chết hay không chứ?!

Và cứ như vậy ngày qua ngày, Lục Tuyền Yên không tin hần có thể chấp nhận bỏ bê mọi công việc ở công ty để rồi được đặc ân cho cô chăm sóc một cách hơi hợm hậu đậu như thế. Cô không giỏi làm việc nhà cũng không giỏi lau quét, chung quy lại thì ngoài việc nấu ăn ngon như đầu bếp thì những tiêu chuẩn của một cô vợ trong nhà mẹ chồng đều không có.

- Băng, nếu anh cứ ư ư để tôi chăm sóc, không chừng một ngày nào đó anh sẽ bị tổn hại bởi tay tôi chứ không phải là do vết thương...

- Đói bụng.

- Anh có nghe tôi nói không?!

- Muốn đi tắm.

Lục Tuyền Yên thở dài phẫn nộ nhìn hần. Cô không biết nên nói hần một mình một phòng VIP như thế này là tốt hay xấu. Là tốt khi cô phẫn nộ hét lớn nhưng không ai hay, và là xấu khi hần bắt nạt cô mà không ai biết được.

- Băng này... tôi... đang ở trong thời kì an toàn.

Bỗng nhiên Lục Tuyền Yên lại nhớ đến hôm đó, và cũng không hiểu sao cô lại muốn nói cho hần. Móm cho hần ăn mà lòng Lục Tuyền Yên day dứt, cũng không biết là vì chuyện gì.

Mặc Băng Tước nghe xong liền ngậm miệng không ăn nữa. Hần cười nửa miệng nhìn cô.

- Đói rồi phải không?

Theo bản năng Lục Tuyền Yên gật đầu vì thật sự đang cảm thấy rất là đói. Từ sáng đến giờ cô chăm sóc cho hần nhưng lại không bỏ vào bụng mỗi một hạt cơm. Vì hần, sai vặt cô như vua sai thái giám đi giặt quần áo. Chỉ nghĩ đến thôi là thấy ảm ức trong lòng. Nhưng chỉ dám bực lộ ra bằng vẻ mặt.

- Ngoan nào, ăn cho hết cháo.

Thời gian qua hấn chỉ ăn mỗi cái gạo lòng này. Vì vết thương ở đầu khá nghiêm trọng nên bác sĩ chỉ định nên ăn uống nhẹ vẫn hơn. Nhưng theo chuẩn đoán của cô chắc khoản vài ba ngày nữa là hấn có thể có chế độ ăn uống điều hòa trở lại. Và hơn hết là cô sẽ được tự do và không phải chăm sóc hấn nữa.

Hi hí.

Bỗng nhiên, bát cháo vừa bị ăn vài muỗng nhỏ bị hấn giật lấy. Mặc Băng Tước cảm muỗng khuấy cháo lên một chút. Đây là nhiệm vụ của Lục Tuyền Yên hiện tại, thấy hấn có hành động như thế này liền đâm ra lo sợ. Từ nãy đến giờ hấn chưa hề nhắc gì đến việc tiền lương. Không chừng... không chừng...

... Hấn lại đưa muỗng cháo đang bốc hơi nước trước mặt cô.

- Gì... vậy...?!

- Không ngon nhưng cũng lót dạ được. Ăn đi. Tôi muốn ăn cháo khác.

Hấn... thêm cháo lười cơ. Nhưng bây giờ thì không, hấp tấp quá. Hấn cũng để ý sáng đến giờ cô chưa bỏ gì vào bụng. Nhờ như hoạt động quá cô ngất đi giữa chừng thì tụt hứng.

Cốc cốc cốc.

Nghe tiếng gõ cửa Lục Tuyền Yên không nói không rằng chụp lấy bát cháo từ tay Mặc Băng Tước, vừa húp cháo vừa đến cửa và mở ra. Trước đó không quên liếm sạch mép.

- Tôi đến để đưa kết quả xét nghiệm.

- Cảm ơn...

Và kết quả là... ngày mai hấn được xuất viện ư?! Sớm hơn dự kiến. Lục Tuyền Yên nhìn tờ giấy xuất viện mà hai mắt lưng tròng, cuối cùng... cuối cùng cũng có thể thoát khỏi bể khổ rồi.

- Muốn chúng tôi sẽ xuống hoàn thành thủ tục trả phòng. Bây giờ thì cô đi đi.

Mặc Băng Tước sử dụng ngữ khí lạnh lùng đuổi khách. Cô y tá nghe thế nhăn mặt trề môi. Người ta để ý từ lâu, ăn mặt bốc lửa như thế này mà lại không để ý lại cứ nhìn cái người phụ nữ lộm thộm kia. Cô thờ dài ra khỏi phòng, khẩu vị nam thần thời nay đúng là quái lạ.

- Này, ngày mai anh được xuất viện đó.

- Ừ.

Cô ngồi lên giường hấn vừa húp cháo vừa đọc bản xét nghiệm. Vì đi về bên này mà ghé ở bên kia cho nên sinh lười ngồi luôn lên giường. Vì mãi mê trong con vui mừng, Lục Tuyền Yên không hề nhận ra ánh mắt ấy kì lạ đang hướng về phía mình.

- Lục Tuyền Yên.

Lục Tuyền Yên theo bản năng húp cho hết bát cháo trong miệng chưa kịp nuốt xuống thì bị hấn gọi lại. Cô quay lại nhìn Mặc Băng Tước thì bị tay hấn ấn gáy đẩy mặt mình về phía hấn.

Đây... là hương vị cháo lười mà hấn mong muốn.

Lục Tuyền Yên dấy dựa ánh mắt cảnh giác nhưng bị hấn xâm chiếm nhanh chóng liền lâm vào cơn mê muội. Cô vẫn cứ dùng tay nắm hấn vô lực. Thấy sức lực cô yếu đi Mặc Băng Tước liền xoay người cô nằm dưới thân hấn, bản thân vui vẻ thưởng thức và rút hết cháo trong miệng của cô.

- Đứng..

Lục Tuyền Yên biết chuyện gì sắp xảy ra, nhưng cô hoàn toàn không có khả năng khiến nó dừng lại. Mặc Băng Tước nhìn cô gái không cam chịu dưới thân mình cười thầm.

- Chẳng phải là đang trong thời kì an toàn? Không chết nhau đâu.

- Tôi...

Lại một lần nữa Lục Tuyền Yên bị giọng nói của hấn thu hút kéo đi lên từng tầng mây. Dù bị một lớp chăn dày phủ lên, nhưng Lục Tuyền Yên vẫn mơ hồ cảm nhận được cái man mát của làn da khi không có quần áo. Cô vẫn cố gắng cầm lấy tay hấn trong vô vọng, mà hấn còn thuận thế bắt lấy tay cô đưa lên cổ mình và quàng qua để thuận tiện hơn trong quá trình làm việc.

- Em muốn không?!

Hắn tiếp tục lần mò từ trên xuống dưới cho đến nơi tư mật mạnh bạo dùng ngón tay đâm vào. Lục Tuyền Yên khẽ sở rên lên một tiếng, hắn đang hôn lên xương quai xanh của cô liền cảm thấy kích thích đầy mình.

- Tốt.

Hắn không chần chừ nữa lập tức xâm nhập vào, cái khoái cảm đó lại lần nữa bước đến khiến hắn cười thỏa mãn. Nhìn cô gái dưới thân nhịu mảy vì đau đớn càng khiến hắn muốn làm nhiều hơn. Đây là bệnh viện và hắn vào đây vì bị thương. Nhưng nó thì có ảnh hưởng gì đâu chứ. Vết thương là ở đầu chứ không phải là tay hay chân, hà cớ gì phải nhịn cho đến bây giờ.

- Em im lặng quá đấy.

- Đau... vẫn rất đau... Băng, anh nhẹ thôi... nhẹ...

- Nhẹ nhàng không phải là phong cách của Mặc Băng Tước này.

Hắn lại mạnh mẽ hơn ra vào nhiều lần khiến cho phần tư mật của Lục Tuyền Yên cứ như vậy mà đóng mở. Mỗi một nhịp hắn lao đến lại mang cho Lục Tuyền Yên một cơn đau đớn, rồi nó lại quay về như trần tự, cái khoái cảm hắn mang lại cho cô... nghiện mất rồi.

Hai tay Lục Tuyền Yên không tự chủ ôm lấy cổ hắn nhượng người lên hôn lấy cổ hắn. Mặc Băng Tước chúi đầu vào cổ cô cắn nhẹ.

- Ngoan...

- Em ngoan... mà.

Lại là đêm ấy, cô lại phối hợp với hắn. Không hiểu sao, mỗi khi cùng hắn làm chuyện này, dù không thích nhưng lại thích vô cùng. Và cô cứ cùng hắn như thế mãi cho đến khi cô mệt là đi. Hắn đã cho vào người cô không biết bao nhiêu lần. Lục Tuyền Yên nằm gọn trong lòng hắn ôm lấy hắn, cô bắt đầu nghiện mất rồi.

Quần áo đều văng bậy dưới đất, cũng may là cửa đã khóa trong cho nên sẽ không sợ ai vào. Hắn ôm lấy cô mà ngủ, hôm nay như thế là tốt rồi.

...

Tối đó, Khả Sanh đến hiện trường một lần nữa. Cả ba bọn chúng đều một phát đạn giết chết. Anh đeo găng tay cao su vãi và bắt đầu khám nghiệm.

Sáng hôm sau, Mặc Băng Tước đến công ty từ rất sớm. Vừa đến nơi hắn đã lao vào công việc giải quyết một cách nhanh chóng. Hiện tại vẫn là Lục Tuyền Yên đang ngủ ở nhà, sức khỏe của cô yếu hết sức.

Xong xuôi công việc, hắn định rời đi để gặp giám đốc tác thì Khả Sanh bước vào.

- Chúng là người của Mộ Vấn Lập.

Mặc Băng Tước lâm vào trầm ngâm ngồi lại vị trí ghế làm việc của mình. Hắn xoay xoay cây bút trên bàn.

- Dấu hiệu?

- Hình xăm đầu lâu và hoa hồng.

- Sao lại để chúng lọt vào Bari?

- Sao!?

- Chúng đã từng chặn đường Lục Tuyền Yên trước đây. Ngay tại Bari.

Đến lượt Khả Sanh rơi vào trầm ngâm. Anh ngồi xuống chiếc ghế đặt sẵn trước bàn làm việc của hắn. Bari là nơi ăn chơi có tiếng ở thành phố, là nơi mà tất cả mọi người đều có quyền ra vào. Chuyện người của Mộ Vấn Lập có mặt ở đây cũng không phải là lạ lùng gì. Vấn đề ở đây, nhân là ông chủ của Bari mà lại không biết.

Mặc Băng Tước định không nói đến nữa nhưng rồi cánh cửa lại tiếp tục mở ra. Liễu Hê bước vào không rườm rà nghe thức nói thẳng. Sắp tài liệu trên bàn cũng một cú văng bậy trên bàn của hắn.

- James muốn gặp cậu.

Hắn một lần nữa thờ dài ngồi xuống ghế. Chỉ là muốn về nhà thôi thì sao lại cực khổ đến như vậy.

- Bao giờ.

- Ngay trong tối nay.

Vết thương trên đầu Mặc Băng Tuyết đã khép lại cho nên hắc thảo luôn tắm băng gạt ra dùng tóc phủ xuống để che đi. Mặc dù cũng không gặp ai nhiều nhưng đối với hắc thảo về bề ngoài vô cùng quan trọng.

- Đặt vé đi.

Không phải thói quen nhưng Mặc Băng Tuyết cảm điện thoại lên.

"Tôi đi về. Mai sẽ đến công ty."

- Ngay bây giờ.

...

Sáng hôm sau, Lục Tuyền Yên cứ ngần ngại có nên giả vờ bệnh mà không đến công ty hay không. Nói thật là hiện giờ cô tất nhiên không muốn gặp hắc thảo. Không phải vì đáng ghét mà vì không biết phải đối diện thế nào.

Hôm nay Liễu Hê không đến đón Lục Tuyền Yên như mọi ngày cho nên cô phải đi xe buýt. Đến công ty thì lên hắc thảo tầng trên cùng rồi xuống canteen để dùng bữa, và không nằm ngoài dự đoán lại gặp phải cái cô Liễu Nạch đáng ghét kia.

Vốn định cho qua đi một mạch đến quầy luôn nhưng lại bị cô ta chặn lối đi. Liễu Nạch không nói gì cả, nhìn Lục Tuyền Yên rồi cười nửa miệng cho qua. Lục Tuyền Yên không hiểu, cô ta rốt cuộc muốn làm gì.

Lục Tuyền Yên mang khay thức ăn đến quầy. Cô cho một ít cơm vào khay sau đó đến nơi mà các cô chủ đầu bếp đang nấu ăn. Tính ra cô phải thật sự khâm phục nơi này. Chỉ là một công ty, dù biết nó lớn và hiện đại đi, nhưng ai mà đi thuê luôn cả những đầu bếp nổi tiếng về đây để nấu cho nhân viên ăn hằng ngày đâu chứ. Đây là lần đầu tiên Lục Tuyền Yên thấy có một người giám đốc chịu chơi như thế. Đi làm công nhân viên chức cho người ta còn được đầu bếp nổi tiếng nấu cho ăn hằng ngày thì còn gì bằng.

Lục Tuyền Yên cầm lấy cây gắp thức ăn lên. Định nhìn xung quanh lựa món thì giật mình khi nhận ra tất cả món ăn hôm nay toàn là hải sản. Và cô lại là người dị ứng với loại thức ăn này. Kể cả cá là thứ được nhiều người ăn nhất Lục Tuyền Yên cũng chưa bao giờ động vào.

Một đầu bếp người nước ngoài đang mang thức ăn đến thì vô tình trông thấy gương mặt trắng bệch của Lục Tuyền Yên liền lo lắng hỏi.

- Cô không sao chứ?! Có vấn đề gì đó với thức ăn tôi nấu sao?

Anh ta quát một tràng dài tiếng Anh và nói chuyện. Giờ thì cô đã hiểu tại sao những người đầu bếp nước ngoài lại hay lạnh lùng và ít nói rồi.

- Xin lỗi như tôi không thể ăn được hải sản. Chắc là tôi sẽ trả lại khay cơm này.

Trông thấy Lục Tuyền Yên nói chuyện với mình chàng trai người nước ngoài niềm nở đón chào.

- Cô là người đầu tiên nói chuyện lưu loát tự nhiên với tôi như thế. Những người khác hầu như đều ngại chỉ toàn qua loa mà thôi.- Chàng trai nói trong niềm vui hơn hờ. Anh ta nhận lấy khay cơm trắng từ tay Lục Tuyền Yên.- Rất tiếc cho cô, hôm nay cô bạn tôi nghỉ phép mà tôi chỉ phụ trách nấu hải sản cho nên chắc là hôm nay cô sẽ không dùng bữa ở đây được.

- Không sao. Tôi có thể dùng bữa ở ngoài nếu được sự cho phép của quản lý.

- Được rồi cảm ơn cô nhé.

Lục Tuyền Yên rồi đi ngay, xung quanh người như phát ra một tầng lạnh bao phủ khiến cho ai ai xung quanh cũng ngược nhìn. Cũng là lẽ đương nhiên vì hiện tại cô chính là người duy nhất đang rời khỏi nơi này trước con mắt của những người dùng bữa.

Và cô lại gặp Liễu Nạch đang đứng trước mặt mình lần nữa.

- Tôi xin lỗi.

Vừa nói cô ta vừa nở một nụ cười đáng ghét nhìn Lục Tuyền Yên.

- Cô làm vậy để làm gì?!

- Tôi không xin lỗi cô. Tôi là đang xin lỗi Tiffany. Có lẽ sẽ mất khoảng một thời gian, cô không cần phải đến nơi này.

Nói xong cô ta cười thêm một cái nữa rồi đi vào trung tâm của canteen. Lục Tuyền Yên tức muốn sộc máu. Những ai làm rối loạn bữa ăn của thì cô sẽ cho vào danh sách đen. Và phải đợi một thời cơ nào đó, để trả thù.

Mang khuôn mặt lạnh băng rời khỏi canteen, Lục Tuyền Yên vào thang máy lên hắc thảo tầng trên. Tiền với chả bạc, chưa nhận lương đã phải tiêu xài vào

những nơi không đáng rời. Cứ nghĩ rằng sẽ tiết kiệm được một khoảng chi phí trong việc này ai ngờ đâu...

Vừa lên phòng làm việc đã gặp ngay Liễu Hê ở đó đang tìm cô để giao công việc. Nhưng dù sao bây giờ cũng là giờ đổi ca cho nên vẫn còn thời gian. Lục Tuyền Yên trình bày mọi việc xin phép mình ra ngoài mua gi đồ bỏ bụng. Chẳng thấy Liễu Hê nói gì, cô ấy chỉ khẳng định một câu: Là Kiểu Nạch phải không?.

...

Lục Tuyền Yên rời công ty đi đến một cửa hàng thức ăn nhanh ở cách đó không xa. Cũng vì đây là cửa hàng gần nhất và cũng duy nhất ở khu vực gần đây nên ai ai cũng ghé lại còn phải xếp hàng. Xui xẻo thay Lục Tuyền Yên là người xếp cuối. Cửa hàng tương đối lớn và cũng rất đông người. Cho nên rất ít ai chú ý lắm những người ra vào nơi này.

Đưa tay lên nhìn đồng hồ, chỉ còn 30p là hết giờ chuyển ca làm việc. Nếu không nhanh sẽ lại bị trừ lương mất. Tình cờ, cô thấy trước mặt cách mình khoảng một người, đó là một chàng trai cao ráo cũng đang chờ đợi để lấy thức ăn. Và bên túi quần anh ta, một tên trộm đang lén lút kéo khuy túi anh ta để làm gì thì ai cũng biết rồi. Vì người trước mặt đang nghe điện thoại nên cũng chẳng ai chú ý.

Hai tay của hắn vẫn cứ khur khur giữ đó hi hục kéo khuy. Cô nhanh thời gian đó liền cởi áo khoác của mình buộc ngang hông trước. Nó khá dài, phủ đến tận đầu gối.

Lục Tuyền Yên sau đó tiến lên một bước một chân làm trụ một chân đá lên.

Pặc!!

- AAAA!!!

Tiếng tên trộm hét lên kinh hoàng thu hút hầu hết mọi người trong cửa hàng. Chàng trai giật mình quay lại liền trông thấy nắp túi mở lật đặt đóng lại. Anh ta cũng khá là điển trai. Tóc vuốt keo có màu vàng cháy, mũi cao, mắt sắc giống như chim ưng. Mỗi anh ta mỏng cứ cảm giác như mấp máy đều trông rất quyến rũ. Trông anh ta có vẻ giống người, có một vẻ đẹp cực kì khác biệt. lại Nhưng như đã nói từ trước, Lục Tuyền Yên này không mê trai đẹp.

- Hắn ta muốn cướp đồ.- Lục Tuyền Yên lạnh lùng nói.

- Vậy sao?! Tôi cảm ơn cô nhé. Tài sản còn lại duy nhất của tôi tí nữa đã bay theo mây gió rồi.

Tên trộm vừa nẩy đau đóm ôm lấy cánh tay mình rời đi. Thế là hết, số tiền vừa nhận được kia cứ nghĩ rằng sẽ có thể làm vài mâm nhậu ai ngờ lại phải trả phí cho cái tay này.

Lục Tuyền Yên không truy cứu nữa cởi áo khoác ngang hông của mình rồi mặc lại. Vừa nẩy sợ sẽ lộ hàng vì váy quá ngắn cho nên cô làm thế. Bây giờ thì không sao nữa rồi.

Xong xuôi lại tác phong của mình vô lấy khay rỗng của mình vừa đặt bậy trên cái lan can gần đó. Thì bỗng nhiên bị anh ta giật lấy.

- Là cô giúp tôi một lần. Bữa ăn này coi như tôi mời.

Chương 18: A new friend.

Bạn đang đọc truyện *Lên Giường Với Tôi Thì Phải Cưới Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: A new friend

Tên truyện: Lên giường với tôi thì phải cưới tôi.

Tác giả: Chó Sủa.

Chương 18: A new friend.

Lục Tuyền Yên vẫn cứ ngơ ngác cho đến khi bị một người vô và tình va trúng. Cô nhìn chàng trai trước mặt mỉm cười giật lấy lại khay thức ăn rồi nói.

- Anh đã nói vậy thì tôi không phụ lòng được.- Nói rồi Lục Tuyền Yên đi thẳng đến quầy hàng. Ai ai cũng nhường lối đi cho cô.- Ông chủ, cho tôi phần

to nhất và nhiều nhất ở đây.

Chàng trai ngạc nhiên nhìn theo bóng lưng của Lục Tuyền Yên đang đợi ông chủ cho thứ ăn vào khay. Khi đưa ra đề nghị này anh cứ nghĩ đến hai phương án. Một là cô ấy sẽ từ chối hai là sẽ nhận lời một cách khiêm tốn. Ai ngờ đâu... mà cũng không sao, là anh làm thì anh chịu.

Và cũng còn một bàn trống duy nhất, cả hai cùng ngồi xuống cùng ăn và cùng phiếm chuyện.

Thấy anh chàng ấy cũng theo mình ngồi xuống bàn, cũng niềm nở một chút giới thiệu qua.

- Tôi là Lục Tuyền Yên.

Lục Tuyền Yên nghĩ không cần phải cho người khác biết tuổi mình làm gì. Chỉ cần có cái tên là đã đủ xưng hô rồi.

- Tôi là Tô Lộ Minh năm nay 32 tuổi. Rất cảm ơn cô lần nữa vì đã giúp tôi giữ số tiền này. Mà... cô không ăn hải sản sao?

Tô Lộ Minh vừa nói vừa nhìn lên xuất ăn khổng lồ mà Lục Tuyền Yên đang từ từ chén lấy. Chỉ toàn thịt và rau, anh không hề thấy mỗi một khúc cá, con tôm hay miếng mực nào. Trong khi nó được nhiều người khác tranh giành nhau từng miếng.

- Tôi bị dị ứng với hải sản. Chỉ cần ăn một chút vào cũng đủ phải túc trực tại nhà ba ngày liền.

Tô Lộ Minh liền làm ra vẻ ngạc nhiên bất ngờ có hơi ló lửng.

- Kinh khủng tới vậy sao?

- Đúng - Lục Tuyền Yên ngẫm nghĩ gật đầu. - Quả thật nó rất kinh khủng. - Cô không để tâm mấy đến tâm thái của chàng trai này. - Mà anh ra ngoài với số tiền mặt như thế trên người rất nguy hiểm. Sao không mang vào ngân hàng đi. Như thế sẽ an toàn hơn. Cho dù ngân hàng có bị cướp sạch tiền thì nhà nước cũng có nghĩa vụ phải trả cho anh mà.

Tô Lộ Minh mỉm môi nín cười. Lục Tuyền Yên thật vui tính, chỉ vừa gặp nhau lần đầu đã có thể niềm nở như vậy.

- Vì tôi cần giao số tiền này cho một người. Và họ cần tiền mặt.

Lục Tuyền Yên rất muốn nói tiếp nhưng lại thôi. Cô gật gù thuận theo ý kiến của Tô Lộ Minh.

- Tôi gọi cô là Tuyền Yên nhé. - Lục Tuyền Yên liền gật đầu. - Vừa nãy tại sao cô lại dùng chân đá hấn, mà không phải là nói to cho mọi người biết. Xung quanh nhiều người như thế hấn sẽ bỏ chạy ngay mà.

Nghe thế cô liền lập tức trả lời.

- Gãy tay rồi hấn sẽ không thể trộm lấy đồ người khác.

- Gãy?!

- Ít nhất hấn cũng không thể tháo bột khi chưa đầy năm tháng.

- Năm??

Thường thường một người dù có gãy tay hay gãy chân đều sau ba tháng là lành hẳn. Năm tháng thì chủ đối với những người nặng hơn là gãy luôn xương trong.

- Tôi chỉ định đá hấn gãy một bên tay thôi. Ai ngờ tay kia của hấn cũng... - Lục Tuyền Yên thờ dài. - Là tôi không có ý.

Bỗng nhiên đồng hồ của Lục Tuyền Yên vang lên. Từ nãy đến giờ không chú ý, thực ra Lục Tuyền Yên đã ăn hết phần ăn của mình. Trong khi Tô Lộ Minh chỉ vừa ăn mới được một nửa.

- Đến giờ tôi phải về công ty rồi. Tạm biệt anh nhé.

- Được.

Tô Lộ Minh ánh mắt thâm sâu nhìn bóng dáng Lục Tuyền Yên rời đi. Mãi cho đến khi cô khuất dáng ở tuyến đường cho người đi bộ. Anh mỉm cười nhẹ.

- Ông chủ, tính tiền.

...

Về đến công ty và đi lên tầng trên cũng phải qua sảnh chính. Bỗng nhiên có sự việc gì đó nhốn nhào xảy ra kéo theo rất nhiều nhân viên "nhiều chuyện". Lục Tuyền Yên không muốn quan tâm nhưng..

- Nhanh lên, hai chị em họ sắp choảng nhau luôn rồi.

Khi nghe đến ba chữ "hai chị em" trong đầu Lục Tuyền Yên liền nghĩ đến Liễu Hê và Liễu Nạch. Vốn không muốn nhiều chuyện nhưng vẫn lao vào xem sao. Lâu lâu bà tám một chút chắc sẽ không bị quật.

Bên trong đại sảnh của nhà ăn, Liễu Hê và Liễu Nạch cùng nhau đứng đó ánh mắt hung tợn nhìn nhau như muốn phóng ra tia lửa. Trong đầu mọi người cứ tự hỏi Liễu Nạch rốt cuộc lại phạm phải sai lầm gì. Vì từ trước đến giờ cô ta chỉ là một kẻ chuyên gây loạn ở nơi này mà thôi. Hầu hết nhân viên ở đây đều một lòng thông cảm cho Liễu Hê vì Liễu Nạch là em gái cô ấy. Một tay muốn đuổi em gái mình ra khỏi công ty trước định kiến của gia đình không phải là chuyện hay ho cho lắm.

- Tôi không còn chỗ trống nhện nữa đâu Liễu Nạch. Đừng khiến tôi phải một tay gạch thẳng cô ra khỏi cái công ty này.

- Cô thử xem, đừng khiến tôi phải dùng biện pháp mạnh đồ lập dị.

Lập dị đối với một người phụ nữ, phát ngôn của cô ta khiến Lục Tuyền Yên đã từ không tự xuống con số âm. Không thể nào sinh thiện cảm nổi mà.

Liễu Hê bỏ ngoài tai hai từ "lập dị" đó, như là đã quen rồi vậy.

- Tháng này cô không mang giày công ty đến 23 lần, không trang phục đầy đủ 17 lần, trang điểm quá đậm. Và nặng nhất cô lại khiến Tiffany phải nhập viện. Còn gì để chối cãi nữa không? Chỉ cần một mình nó tôi đã đủ trình để đá cô ra khỏi nơi này rồi. - Liễu Hê vẫn rất bình tĩnh nói.

- Tôi thích đấy, cô điều tra để làm gì? Chuyện tôi làm với Tiffany là do cô ta ngu ngốc mới bị ngộ độc thực phẩm. Là một đầu bếp như cô ta mà lại dễ dàng... Liễu Hê!!

Chưa nói hết câu, bàn tay Liễu Hê bỗng nhiên nâng lên một đường thẳng gián xuống. Liễu Nạch sợ hãi hét lớn nhắm mắt nghiêng đầu. Nhưng mãi đến ba giây sau cô vẫn không có chuyện gì xảy ra cả.

Lục Tuyền Yên bước đến nhẹ nhàng đón lấy bàn tay đang nổi gân xanh của Liễu Hê. Cô nhìn Liễu Nạch đang mang vẻ mặt sợ hãi kia thì hả dạ lắm.

- Bàn tay của cô không nên chạm vào thứ dơ bẩn đó.

Liễu Hê ngạc nhiên nhìn Lục Tuyền Yên hạ tay xuống. Mọi thứ trong đầu cô này giờ đã bay đi đâu mất bây giờ chỉ còn hình ảnh nụ cười thiên thần đang hé kia. Cộng thêm hành động bắt lấy tay cô ôm vào lòng, khiến Lục Tuyền Yên càng giống hơn với một người mẹ quá cảm.

Liễu Nạch cũng ngạc nhiên không kém khi Lục Tuyền Yên bỗng nhiên xuất hiện và đỡ lấy cánh tay kia. Nếu không không biết khi vướng phải bàn tay đó khuôn mặt sẽ sưng vù đến cỡ nào. Liễu Nạch cứ tưởng Lục Tuyền Yên có ý tốt nên định hiền lành mà cảm ơn. Ai ngờ sau khi nghe phát ngôn từ ai đó, máu nóng không hiểu từ đâu sộc lên nào.

Liễu Nạch một tay nắm lấy bả vai Lục Tuyền Yên xoay lại để mặt cô hướng về mình. Bàn tay giờ đã thủ thế.

- Cô biết mình đang nói ai không?!

Bật!!

Lần này Lục Tuyền Yên không đoán trước hành động này, cái này chỉ là theo bản năng mà thôi. Cô dùng tay đánh bật cánh tay đang muốn tát mình sang một bên, không biết dùng lực nhiều đến cỡ nào mà khiến Liễu Nạch ôm tay ngã sang một bên.

Chỉ là một cái đánh tay mà khiến một người bình thường "văng" xa như thế, hầu như tất cả mọi người đều khâm phục nhìn Lục Tuyền Yên. Cô lại tức giận đến đỏ mặt, tại sao cứ thích biến cô thành trung tâm chú ý thế này.

- Cô không biết sự ảnh hưởng của mình đến người khác nhiều như thế nào sao?

Đây cũng chỉ như là một câu hỏi tu từ mà Lục Tuyền Yên đặt ra, cô không cần câu trả lời từ đối phương mà chỉ cần họ dành tai lên mà nghe được rồi. Liễu Hê thì đã cảm thấy hả hê quá đủ liền cầm tay Lục Tuyền Yên âu yếm rồi đi.

Cái nắm tay này không hề bình thường. Lục Tuyền Yên cảm thấy nó rất ấm áp dịu dàng, hai bàn tay áp mặt vào nhau một cách tự nhiên hòa hợp, cô lại cảm thấy, là hai người phụ nữ với nhau nhưng Lục Tuyền Yên thật sự thấy hai người rất giống tình nhân.

Lục Tuyền Yên vô thức đỏ mặt, cô cảm thấy bàn tay Liễu Hê lớn lắm, như của đàn ông vậy.

...

Tối hôm nay Lục Tuyền Yên lại được Liễu Hê đưa về nhà. Hồi hang mới biết hiện tại Mặc Băng Tuyết đang ở nước ngoài nên cô phải đảm nhiệm tất cả khi hân không có ở đây. Cô cũng có chút vui mừng. Thời gian sẽ làm con nai lưng của cô vui đi không ít.

Không những được Liễu Hê đưa về nhà mà cô ấy còn đưa cô lên tận phòng còn đợi Lục Tuyền Yên bước vào trong nữa mới yên tâm. Khi vừa mở cửa ra, quả nhiên người đón cô về vẫn là MaoMao yêu dấu. Trông thấy chủ mình về MaoMao liền chạy nhanh đến cọ sát mình vào người Lục Tuyền Yên.

Cô mỉm cười nhìn nó, định gọi tên như lời chào hỏi khi về nhà thì đã nghe thấy tiếng háo hức của Liễu Hê vọng đến.

- Bé mèo đáng yêu quá. Cô nuôi sao Tuyền Yên? Lại đây! Lại đây ta nựng cái nào bé yêu.

Liễu Hê vui vẻ ngồi xồm xuống gọi MaoMao giờ hai tay ra trước mong nó sẽ lao đến. Lục Tuyền Yên vui vẻ gọi tên MaoMao. Cô bé nghe thấy tên mình liền ngẩng đầu âu yếm nhìn cô tiếp tục cọ mình vào chân chủ. Lục Tuyền Yên cũng ngồi xuống vuốt ve cằm dưới của nó, và nó vui vẻ nhắm mắt hưởng thụ.

Liễu Hê thấy thế liền thích thú vui vẻ đưa tay đến định chạm vào người nó thì bỗng nhiên MaoMao nổi khùng lên quay sang cắn vào tay cô. May mắn Liễu Hê lạnh lợi nếu không sẽ phải ôm tay đau mà lái xe đi về.

Liễu Hê âm ức nhăn mặt nhìn sang Lục Tuyền Yên. Hai mắt ngấn lệ như muốn khóc.

- Tại sao lại như vậy...??"

Câu hỏi khiến Lục Tuyền Yên cực kì bối rối. Cô cũng không biết tại sao MaoMao lại có thái độ đó, nhìn nó có vẻ bất cần và hơi chảnh chọa khi nhìn sang Liễu Hê. Một vài lần cô có giục nó sang chào Liễu Hê một cái nhưng không là không. MaoMao sang chảnh hất mặt đánh đuôi đi vào trong nhà.

(•-•)

Liễu Hê có lẽ đã bị một cú sốc cực sốc về tinh thần. Cô vẫn cứ khur khur nhìn MaoMao đang vẫy đuôi đi vào trong. Lòng tự nhủ sẽ không bỏ cuộc.

- Bây giờ cũng chưa trễ lắm. Hay vào tôi pha cho cô một ít cafe nhé.

Liễu Hê liền gật đầu đồng ý ngay. Cô nhất quyết, nhất quyết phải chạm vào MaoMao cho bằng được. Lục Tuyền Yên không nhìn ra ý định của Liễu Hê. Nhưng chuyện này cũng rất bình thường.

Ngồi trên sofa chính của căn phòng, Liễu Hê ngồi thật ngay ngắn và tự nhiên. Liếc mắt sang cái ghế đơn bên cạnh cách đó khoảng 1m, MaoMao đang nằm ngủ ngon lành.

Liễu Hê bắt đầu di chuyển một cách nhẹ nhàng nhất. Cô nhắc chân mình đặt lên tấm thảm từng nhịp từng nhịp thật chậm rãi và êm tai tiến đến.

3...

2..

1...

Chụp!! Vồ!!

Miaooooo!!!!!!

Nghe tiếng gập thét thảm thiết của MaoMao, đôi tay đang pha cafe cho Liễu Hê bỗng nhiên co giật mạnh làm vãi ra bên ngoài một chút. Lục Tuyền Yên bỏ đó tháo tạp dề chạy ra. Đập vào mắt là Liễu Hê đầu tóc rối bù đang ôm mặt mà âm ức.

- Tại sao lại như vậy...?!

- Liễu Hê cô không sao chứ?!

Khà!!!!

MaoMao khẹt hơi một phát rồi chạy đi lên phía trên vị trí nào đó cao cao mà nằm ngủ. Liễu Hê mím môi nhìn nó.

- Tại sao vậy?!

Bỗng nhiên Lục Tuyền Yên lại bật cười. Từ lúc gặp MaoMao cho đến giờ, trong miệng Liễu Hê chỉ thốt ra hai chữ "tại sao".

- Chắc hôm nay MaoMao không khỏe cũng nên. Liễu Hê à cô thông cảm cho con bé nhé.

- Ừm!!

Liễu Hê lại âm ức gật đầu. Cô đón lấy tách cafe nóng hổi trên tay Lục Tuyền Yên từ từ thưởng thức. Hương vị đậm đà bay xộc vào mũi thơm lừng. Liễu Hê rõ ràng ngửi được cả mùi của hạt cafe nguyên chất và mùi của một chút sữa đặc tươi. Húp ngay một miếng, chiếc lưỡi bắt đầu cảm nhận vị đắng đắng ngọt của cafe và sữa. Liễu Hê nhắm mắt hưởng thụ, sao lại có người chế cafe ngon đến thế.

- Ngon quá!

Được khen Lục Tuyền Yên cũng chỉ biết mỉm cười.

- Đây là công thức mà mẹ đã truyền lại cho tôi. Cafe hạt nguyên chất được tôi đích thân mua từ Việt Nam về đây. Ngoài ra quốc gia khác không có loại nào như thế này đâu.

- Cô cũng thật là am hiểu về cafe ha!!

- Tôi chỉ có hứng thú với nguyên liệu từ Việt Nam. Thật sự cảm thấy nó có gì đó rất đặc biệt trong chất lượng cả từ trong ra ngoài. Hay lúc nào đó tôi và cô rảnh rồi ta có thể qua đó một chuyến.

- Ý kiến không tồi. Khi có thời gian rảnh nhất định tôi sẽ đi cùng cô.

Trễ lắm Liễu Hê mới đi về. Lục Tuyền Yên lại không ngờ cô ấy lại rất có hứng với cái cách pha chế cafe này. Và còn bảo cô hãy nói cho mình biết với. Làm bây giờ hai mắt muốn sụp xuống ngay lập tức luôn rồi.

Tiền Liễu Hê ra cửa thì cô ấy bảo hãy vào trong đi. Nhưng mà Lục Tuyền Yên vẫn lì lợm nhìn theo hình bóng Liễu Hê cho đến khi lên xe rồi lái đi mất. Cuộc sống con người đúng là không thể đoán trước được chuyện gì cả. Người dung bỗng hóa thành bạn khi một trong cả hai vô tình phá vỡ bức tường vô hình mà giữa ai cũng có. Để rồi thân thiện cười nói với nhau như thế. Lục Tuyền Yên vẫn cứ lì lợm suy nghĩ, có lẽ hai người đã gặp nhau ở đâu đó rồi chẳng?

- Tuyền Yên!!

Thính giác của Lục Tuyền Yên rất nhạy. Âm thanh gọi tên cô phát ra chắc chắn đã gặp qua một lần. Cô quay lại nhìn xem đối phương là ai thì thấy đó là anh chàng Tô Lộ Minh mà mình đã gặp lúc sáng.

- Tô... Tô Lộ Minh. Đúng chứ?!

- Thật may mắn vì cô còn nhớ đến tôi. Cô ở căn chung cư này sao? Ngay bên cạnh tôi?

Lục Tuyền Yên lóng ngóng mới để ý, bên cạnh là một phòng trống nghe nói có người chuyển đến hôm nay. Không ngờ người đó lại là Tô Lộ Minh, chàng trai mà miệng cứ phát ra hai chữ cảm ơn khi gặp cô.

- Vậy anh chính là người đàn ông chuyển đến căn hộ này đó sao?

- Đúng rồi. Không ngờ lại gặp cô ở đây. Vậy là chúng ta có duyên rồi.

- Chắc là như vậy rồi.

- À!! Tôi không rõ lắm về cấu trúc của căn hộ. Cô có thể giúp tôi giới thiệu một chút không?

Lục Tuyền Yên nhìn khuôn mặt thân thiện của anh ta sự cảnh giác liền hạ xuống con số không. Có lẽ cũng không nên đa nghi quá. Huống chi cô lại là ân nhân của anh ta. Chắc là sẽ không có ý xấu gì.

- Được!! Tôi giúp anh mang đồ vào.

Lục Tuyền Yên nở một nụ cười nhìn anh. Má lúm đồng tiền bỗng nhiên xuất hiện cùng với độ cong của đôi môi. Tô Lộ Minh vốn dĩ không muốn để ý nhưng đã bị hấp hồn từ lúc nào nhận chẳng ra. Hai má anh bỗng nhiên nóng bừng quay mặt sang hướng khác.

- À, cảm ơn cô nhiều lắm.

Lục Tuyền Yên đón lấy túi đồ nhỏ trên tay Tô Lộ Minh mang vào trong. Còn anh thì nhanh chóng xuống dưới lấy thêm đồ đạc mang vào. Liễu Hê nghe tiếng bước chân đang đến nơi này liền tháo giày cao gót chân trần chạy đi.

...

- A!!!

Tô Lộ Minh trên tay đang mang một cái thùng to tổ tưng. Vì nó khuất tầm nhìn khiến anh không nhìn thấy những vật cản phía trước như mình đoán. Chân vô dụng động phải chân bàn nghe một cái cộp. Một chân đứng trụ không vững Tô Lộ Minh nghiêng người sắp ngã liền được Lục Tuyền Yên rất nhanh lao đến đỡ lấy lại.

- Cẩn thận chứ!!

- Chân tôi đau quá.

Tô Lộ Minh đau đớn ôm lấy cái chân đang dần sưng lên của mình thuận đường ngồi xuống ghế sofa. Anh vén quần lên, nó đã sớm bầm tím.

- Tôi bất cẩn quá!!

- Anh không sao chứ?! Hay để tôi mang những thứ này vào. Anh cần đặt nó ở đâu?

- Phiền cô quá!! Tôi muốn mang nó vào phòng tắm.

Lục Tuyền Yên gạt gù ngồi xổm xuống nhìn qua vết thương của Tô Lộ Minh. Cô nhẹ nhàng đưa tay chạm vào khiến anh đau mà giật mình một cái.

- Tôi xin lỗi.

Nói rồi Lục Tuyền Yên quay phắt ra sau ôm lấy chiếc thùng đi thẳng vào phòng tắm. Bên trong cũng chẳng có gì nổi bật. Chỉ là một túi một giặt, dầu gội, sữa tắm, khăn bông cùng với bột đánh răng, dao cạo râu... Ngoài ra, cô còn thấy một hộp Durex đặt bên trong. Lục Tuyền Yên tò mò cầm nó lên, đúng như cô đoán, cái thứ này chỉ có đàn ông mới biết dùng. Sự tò mò cũng chỉ dừng lại ở đó, bây giờ cô sẽ đến siêu thị mua một ít bông băng. Chân của Tô Lộ Minh chỉ là bầm tím, nhưng nó khiến con người đau hơn khi bị phải một vết cắt nhỏ.

Bên ngoài, thật ra chân của Tô Lộ Minh không đau lắm như những gì anh biểu lộ bên ngoài. Đứng ở góc khuất, anh nhìn tấm lưng mảnh khảnh đó đang di chuyển để đặt từng thứ vào đúng nơi ngay ngắn. Tô Lộ Minh nhếch môi cười gian xảo muốn bật thành tiếng khi trông thấy Lục Tuyền Yên cầm Durex lên mà ngẩn ngía.

Ra bên ngoài thì trông thấy Tô Lộ Minh vẫn ngồi đó. Trời bây giờ cũng đã tối quá, xe buýt cũng ít người qua lại nên Lục Tuyền Yên đành phải về căn hộ của mình lấy số ít bông băng còn lại sang.

- Để máu bám trong người rất nguy hiểm. Anh đặt chân lên sofa để tôi cho nó ra ngoài nhé.

Lúc Lục Tuyền Yên ra về mà không nói một tiếng Tô Lộ Minh nghĩ cô đi luôn rồi nhưng ai ngờ chưa đầy một phút sau đã quay lại với những thứ màu trắng trên người. Lục Tuyền Yên ân cần nói với anh nhẹ nhàng đặt chân Tô Lộ Minh dưới đài trên sofa. Cô lấy một con dao nhỏ cùng ít bông gòn để cầm máu.

- Sẽ đau nhé.

- Trái tim tôi bị chi phối bởi lòng tốt của cô rồi.

Tô Lộ Minh say đắm nhìn Lục Tuyền Yên đang cầm cúi sơ cứu vết thương tự vạch cho mình. Bỗng nhiên một cơn gió bên ngoài thổi vào cửa sổ, mùi hương đặc biệt trên cơ thể Lục Tuyền Yên phảng phất trước mặt Tô Lộ Minh. Anh ngăn người thường thức, đây không giống như là nước hoa.

Không biết, Tô Lộ Minh cảm thấy mình nghiện nó mất rồi.

Chương 19: Tổng giám đốc!? Anh muốn mọi người biết mình là ai sao?

Bạn đang đọc truyện *Lên Giường Với Tôi Thì Phải Cười Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Tổng giám đốc!? Anh muốn mọi người biết mình là ai sao?

Tên truyện: *Lên giường với tôi thì phải cười tôi*.

Tác giả: Chó Sủa.

Chương 19: Tổng giám đốc!? Anh muốn mọi người biết mình là ai sao?

Hôm qua Liễu Hê về đã trễ. Cộng thêm việc Tô Lộ Minh nhờ vả thành ra Lục Tuyền Yên phải thức khuya sâu hơn. Dù sao về nhà cũng chưa ăn cơm nữa cho nên lại tốn thời gian hơn. Thành ra hơn một sáng cô mới lên giường ngủ được.

Lúc đang soạn thảo cho nội dung mới của công ty, Lục Tuyền Yên buồn ngủ đến độ không thể mở mắt. Cô gục ngay xuống sàn đập đầu vào cái gì đó mà khiến mình tỉnh táo hơn. Thì ra đó là một cuộn giấy bỏ văng vãi vuron dưới sàn, bên cạnh và xung quanh còn nhiều hơn nữa. Lúc này trong đầu Lục Tuyền Yên nghĩ rằng, không lẽ hẳn về rồi.

Chưa kịp suy nghĩ tiếp thì chuông điện thoại cô vang lên.

- Alo?- Là đây số lạ. Cô không biết mình đã thay bao nhiêu sim rồi.

- Xuống đón tôi.

Cái giọng ông nội bá đạo này chính là hấn chứ còn ai? Nhưng thế quái nào, cô thay điện thoại mới và sim mới thì làm sao hấn biết được số cô? Trong khi trong hồ sơ vẫn là số cũ?

- Sao anh biết số điện thoại mới của tôi?

- Năng.

Mặc Băng Tước Tước tắt máy ngay đứng trước cổng công ty. Hấn nhìn chăm chăm người đàn ông trước mặt, cũng không hiểu tại sao lại nhìn được như thế, với một thằng đàn ông bình thường.

Được một lúc sau thì hấn thấy chàng trai đó lấy điện thoại ra gọi. Ở khoảng cách xa như thế Mặc Băng Tước vẫn nghe được rõ từng chữ mà người đó nói ra.

- Tuyền Yên, tôi đang đứng trước công ty cô làm. Trưa nay chúng ta cùng nhau ăn cơm chứ.

Lục Tuyền Yên giật phần mình khi bỗng nhiên có thêm số lạ gọi đến. Nhưng rồi lại cảm thấy không sao cả vì đó là Tô Lộ Minh. Số cô là tự cho anh ta cho nên cũng không thấy phiền hà gì.

- ... Tôi sẽ đi cùng anh nếu hoàn thành công việc.- Lục Tuyền Yên trả lời, đương nhiên cũng hơi áy náy.

- Như thế là tôi cảm ơn cô lắm rồi.

Lục Tuyền Yên tắt máy cười cười, thật giống một anh chàng đang cố cưa một cô gái vậy. Và cô cảm thấy có đôi phần đáng yêu.

Lại đi nhanh xuống với ánh nhìn của mọi người làm Lục Tuyền Yên có phần khó chịu. Nghe Liễu Hê nói rằng hấn thường vào công ty bằng một lối bí mật nào đó, vậy nếu như hấn bảo cô xuống đón hấn cũng có nghĩa là sắp được đi đến cái lối bí mật đó rồi. Nghĩ đến đây Lục Tuyền Yên cảm thấy trong lòng hưng phấn hẳn. Bỏ hết những ánh mắt kì thị lẫn ngưỡng mộ kia cô ra khỏi công ty.

Đập vào mắt là chiếc xe chói lóa của Mặc Băng Tước đang đứng dưới nắng. Cô chạy nhanh đến vừa vặn hấn hạ cửa kính xuống.

- Tổng giám đốc!

Cô cúi đầu chào hấn xem cho đúng lễ. Nhưng nó khiến cho Mặc Băng Tước có một nỗi khó chịu trong lòng. Hấn nhíu mày.

- Lái xe đưa tôi vào.

Lục Tuyền Yên không nói gì liền làm theo lên xe của hấn. Cô nhấn ga chậm rãi đưa xe vào trong nhà mát. Và cả hai người cùng nhau xuống xe. Theo như cô nghĩ thì có lẽ chuyện cô đưa một gã đàn ông vào công ty sẽ bị các bảo vệ chú ý nhưng lại không như thế, hai bác khoảng gần năm mươi tuổi vẫn đứng yên như đĩnh đóng cột, chưa hề có một cái nhìn về phía này. Cảm thấy rất kì lạ nhìn sang hấn, có phải như chàng đồng nghiệp kia nói rằng ở công ty chưa ai biết mặt của hấn hay không?

- Tổng... Băng, anh đi đâu vậy?

Lục Tuyền Yên giật mình khi thấy hấn đi về hướng cổng giành cho các nhân viên chính thức đi vào. Nơi này muốn đến văn phòng của phải đi qua sảnh chính, chính là nơi cô vừa đón những ánh mắt kia.

- Có chuyện gì sao?

- Đây là...

Chưa kịp nói tiếp Mặc Băng Tước đã đi vào trong. Hấn cao, chân hấn dài, chỉ một bước của hấn đã bằng ba bước chạy của cô vì đang mặt váy công sở. Lục Tuyền Yên khổ sở chạy theo, tiếng giày cao gót vang lên nghe chói tai trên cái sàn bằng kim loại cảm biến.

- Anh không nghe tôi nói gì sao? Hay hôm qua say quá bây giờ chưa tỉnh?

Đột nhiên hấn dừng chân làm Lục Tuyền Yên không bắt kịp được mà va vào lưng hấn. Đầu chạm phải cái xương từ đâu nhô ra không biết một chỗ đau điếng, cô ôm đầu ngược mặt nhìn hấn.

- Không nói nhiều.

Nói rồi hấn nhấc chân đi tiếp, Lục Tuyền Yên lại phải lặn lội chạy theo.

- Đi ngang hàng.

Cô liền chạy lên bằng hân.

- Anh cao như thế chân dài như vậy, có thể điềm tĩnh mà bước một chút không?

Nghe thấy âm thanh một môi thờ dốc của cô Mặc Băng Tước liền hạ tốc độ bước đi một cách rất ư bình thường. Hai chân của Lục Tuyền Yên cũng như thế mà thuận đi theo, hơi thờ cũng đều hơn rất nhiều. Mặc Băng Tước cong miệng cười như không cười liếc sang Lục Tuyền Yên.

Gắn vào trong sảnh chính Lục Tuyền Yên liền xuất trình thẻ nhân viên của mình cho máy kiểm soát, và thật ngạc nhiên là hân cũng hí hoáy còi áo khoác quàng lên tay rồi móc túi lấy thẻ làm điều tương tự. Cứ nghĩ rằng hân là tổng giám đốc, là người đã sáng kiến ra những thứ công nghệ này thì sẽ không cần phải làm những điều rườm rà như thế, nhưng nhầm rồi.

Thấy Mặc Băng Tước liếc sang nhìn mình, Lục Tuyền Yên như bị điện giật thu mất vẻ đi trước hân trong lo âu. Không biết hành động này là đúng hay là sai.

Lục Tuyền Yên cố gắng để bước chân mình tự nhiên nhất có thể. Cô đi trước hân bước đi chậm rãi để nghe thấy nhịp chân quanh tai rồi điều chỉnh tốc độ. Chợt nhận ra hân đi chậm cực kì.

Trong đại sảnh, nam nữ đều nhau cả theo sự sắp xếp của Mặc Băng Tước ngay từ đầu. Nhưng hân cảm thấy đồng đều tất cả ánh mắt đều hướng về phía này, nam và nữ không chừa một người nào. Dáng hân sừng sững cao to như thế, không trở thành sự chú ý ở chốn đông thì chính là bản lỗi của tạo hóa rồi.

Nhiều người nhìn hân đánh giá qua và đoán mò đủ phương án. Nhiều người nghĩ rằng hân là nhân viên mới, cũng có thể là những người từ tầng làm việc khác, hoặc từ ca khác muốn đổi giờ làm việc cho nên đến đây theo Lục Tuyền Yên gặp Liễu Hê để trao đổi. Nhưng có nhiều người lại cho rằng, anh ta chính là bạn trai của Lục Tuyền Yên liền chuyển ánh mắt nhìn cô ngưỡng mộ.

Lục Tuyền Yên là một cô gái mạnh mẽ xinh đẹp xuất chúng như thế, có một người bạn trai cao ráo đẹp mã không kém cũng là chuyện bình thường.

Từ xa, Liễu Nạch ở bàn làm việc vô tình chú ý vào dáng người cao vót của Mặc Băng Tước. Sự đẹp mã của hân va vào đôi ngời trong suốt của cô ta như một liều thuốc mê cực mạnh. Liễu Nạch mê người nhìn hân giữa bao nhiêu người cũng như mình, rồi giật mình liếc mắt khi nhìn thấy bóng người không cao lấm đang lờn vờn trước mặt hân.

Lục Tuyền Yên.

Cái người phụ nữ này, dù có đánh chết cũng không thể không nhìn ra được. Kẻ thù giữa cuộc đời vạn biến, chỉ hận không thể xông tới nắm lấy tóc quật ra sau tạt một ít axit lên mặt. Lục Tuyền Yên cái gì cũng hơn cô trong mắt người khác, cả về con người lẫn ngoại hình. Rốt cuộc cô ta và anh chàng đẹp mã đó có quan hệ như thế nào lại đi cùng nhau trong đại sảnh tiến đến thang máy? Nơi làm việc của Lục Tuyền Yên duy nhất chỉ có trên tầng cao nhất của tòa nhà này, cho nên dù bất cứ lí do gì cũng có chỉ có thể từ tầng một lên tầng bốn mươi hoặc từ bốn mươi xuống tầng một. Vậy có phải anh ấy là đối tác của công ty hay không? Lục Tuyền Yên à? Không thể có một người bạn trai như thế được. Người xứng đáng với anh ta chỉ có thể là người thuộc tầng lớp thượng lưu như Liễu Nạch đây thôi.

Đến cầu thang máy, Lục Tuyền Yên tự động nhấn số tầng cao nhất. Thang máy đóng cửa, ánh mắt hân vẫn cứ nhìn về hướng đại sảnh. Lục Tuyền Yên liền quay sang cọt đùa khi bắt gặp ánh mắt đầu thâm hiểm của hân.

- Tổng giám đốc à, có phải là anh đã để ý cô gái nào rồi hay không?

Tầng một của tòa cao ốc bốn mươi tầng này là nơi tập trung nhiều mỹ nhân nhất của Băng thị. Câu hỏi này cô hỏi hân cũng không phải là không có căn cứ. Nhưng chỉ có hân mới biết rõ nhất, nhưng nhân viên được cho là có chất lượng thấp đều ở tầng một này, vì họ vừa làm việc, vừa làm đẹp.

Hân nghe Lục Tuyền Yên hỏi thế liền khinh miệt nhìn cô. Không lẽ trong mắt cô khẩu vị của hân nhạt đến vậy sao?

Mặc Băng Tước không nói gì nhắm mắt dựa người ra sau. Rồi bỗng nhiên thang máy dừng lại, những nhân viên khác liền vào thang máy khiến nó chật chội hơn. Toàn là những nhân viên nam nên Lục Tuyền Yên muốn đề phòng tránh xa, nhưng cơ thể họ quá lớn còn cô quá nhỏ bé, cho nên dù có rúc người vào góc thang máy cũng không tránh khỏi va chạm.

Từ cái ngày Lục Tuyền Yên vào làm ở công ty đã gây ra một làn sóng kịch liệt ở Băng thị. Mọi người ở tầng khác biết đến cô cũng qua sự xinh đẹp xuất chúng cùng những lần knock Liễu Nạch như mỗi lần khát nước. Một cô gái mạnh mẽ đứng tuýp với mẫu phụ nữ trong mắt những đàn ông trưởng thành.

Trông thấy Lục Tuyền Yên có vẻ hiền hiền một người trong họ cứ thích nhích lại gần. Cộng thêm sự giúp đỡ của đồng nghiệp cứ dịch chuyển này nọ khiến anh ta cứ gần với cô hơn. Chỉ cần chưa đến 1 cm nữa, bóng lưng to lớn của anh ta sẽ chạm vào ngực cô.

Lục Tuyền Yên bắt đầu lo sợ, đây là một không gian hẹp, có muốn tung võ cũng không được. Huống chi bọn họ có đến năm người, dù cho có là siêu nhân cũng chưa chắc tránh khỏi. Bây giờ còn Mặc Băng Tước bên cạnh, không còn cách nào khác ngoài việc nhờ vả vào hân.

Lục Tuyền Yên không nói không rằng nép vào sau lưng Mặc Băng Tước một chút. Tay cô kéo kéo vạt áo của hân mong hân sẽ hiểu ý nhưng dường như hân cứ để ngoài tai.

Người đàn ông nọ thấy thế liền cảm thấy hứng thú hơn lùi chân đứng bên cạnh Lục Tuyền Yên dựa người vào thang máy, cánh tay cả hai chạm nhau khiến cô cảm thấy kinh tởm nhũn mảy. Không những thế hân còn quay sang nhìn cô cười bằng ánh mắt dâm dăng.

Lục Tuyền Yên cố nhắm mắt và cầu nguyện với ông trời, mong ông còn xem cô là người thân mà để thời gian trôi nhanh một chút để đến tầng mà mấy tên này cần đi.

Bỗng nhiên, cánh tay Lục Tuyền Yên bị nắm lấy. Khi mở mắt cô đã thấy bản thân mình đứng bên này của Mặc Băng Tuyết. Còn hán thì đứng bên cạnh người nhân viên kia. Hành động này liền thu hút ánh nhìn của những tên khác quay đầu xuống nhưng khi bắt gặp phải cái ánh mắt như sát thủ giết người của Mặc Băng Tuyết liền quay lên tất. Tên muốn giờ trò cũng đứng thẳng người nghiêm túc hơn.

Lục Tuyền Yên mỉm cười nhìn hán. Lần đầu tiên từ khi gặp mặt hán làm điều đúng với đạo lý với cô. Cô mạnh dạn ôm lấy cánh tay hán nhìn bọn họ như muốn nói rằng: "Tôi có bạn trai rồi."

Ra khỏi thang máy Lục Tuyền Yên hứng khởi rời khỏi cánh tay Mặc Băng Tuyết.

- Cảm ơn, cảm ơn anh lắm tổng giám đốc.

Cũng không hiểu sao lại vui đến thế, chỉ cảm thấy bản thân mình rất hứng khởi. Lục Tuyền Yên ngồi xuống sofa ngã mình, lúc nhìn cái bản mặt không cam lòng của lũ đàn ông thật là hả dạ quá đi. Thường trực thì cô chỉ hay đi xem những chị em phụ nữ còn đàn ông chưa bao giờ động đến. Hôm nay không phải trực tiếp cô làm thế... nhưng nó khá là thú vị, cảm giác không hề tẻ nhạt chút nào.

- Hưng phấn đến vậy?

Hán nghi hoặc nhìn cô. Chỉ là hành động nhỏ như anh hùng cứu nữ nhân thôi mà khiến cô vui đến như thế, thật rất muốn biết trong đầu cô đang nghĩ gì. Và rồi hán chợt nghĩ đến, lời mời ăn trưa của tên đàn ông trước công ty kia.

Chương 20: Cô phải đi ăn trưa với tôi.

Bạn đang đọc truyện *Lên Giường Với Tôi Thì Phải Cười Tôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Cô phải ăn trưa với tôi

Tên truyện: Lên giường với tôi thì phải cười tôi.

Tác giả: Chó Sủa.

Chương 20: Cô phải ăn trưa với tôi.

Vừa mở cửa để vào trong, cả Lục Tuyền Yên và Mặc Băng Tuyết đều chết trân đứng yên tại chỗ, cùng với cái sàn toàn là giấy cuộn lại thành một cục văng ngổ ngàng. Lục Tuyền Yên có vẻ ngạc nhiên hơn, vì vừa này rõ ràng cô đã dọn dẹp trước khi đi xuống đón hán rồi mà.

Lúc này cô bỗng nhiên quay ra sau nhìn mặt Mặc Băng Tuyết. Hán phóng mắt như dao về phía cô như muốn đòi hỏi một câu trả lời từ cái đống lộn xộn này.

Chuyện là tháng này bị trừ lương hơi nhiều cho nên cô có xin xỏ hán một ít việc làm để có thể cứu vớt số tiền ít ỏi còn lại dù cô không biết là bao nhiêu một tháng. Và rồi cô chọn dọn dẹp, làm đầy tớ cho hán.

- Tôi...- Cô quay trước quay sau nhìn hán rồi nhìn xuống sàn.- Tôi đã dọn dẹp rồi cơ mà.

Mặc Băng Tuyết đòi ánh mắt khỏi Lục Tuyền Yên đi vào trong nhặc tờ giấy lên. Đây là những bản nháp chế tạo đồng hồ. Hán cất nó ở đây mong sẽ có lần cần dùng đến lại, nhưng không ngờ lại có ngày có người có thể bôi tung chỗ này lên. Nơi này là chôn riêng tư của hán, là hán tự tay dọn dẹp. Chính vì thế kẻ nào là người làm rối loạn nơi này lên là kẻ phải chịu trừng phạt.

Mặc Băng Tuyết nhấn số gọi cho một người. Lục Tuyền Yên chỉ vờ vờ nghe hai chữ "Lên đây" lạnh lùng. Sóng lưng bỗng nhiên trở nên lạnh toát, Lục Tuyền Yên bước nhanh đến cầm lấy từng cục giấy ôm vào lòng mang đến sọt rác.

- Đứng đấy. Không cần động tay chân. Bỏ hết xuống.

Lục Tuyền Yên quay sang nhìn hán, vẫn là cái giọng điệu thích điều khiển người khác đó nhưng lần này cô nghe thấy có đôi phần trách móc còn cả nghi ngờ. Đã nói ngay từ đầu, tai của Lục Tuyền Yên rất nhạy cảm.

Lục Tuyền Yên không nói không rằng trực tiếp thả ngay xuống. Cô không biết những tờ giấy được vó cục này bên trong có những nội dung gì, chỉ vó hần mới biết, cho nên bảo gì cô làm đây.

Mặc Băng Tước đặt mảnh giấy vừa nãy hần mở ra xem đặt lên bàn. Sơ đồ thiết kế đồng hồ ở Băng thị không chỉ nằm trong một tờ giấy. Chỉ là lúc mà hần đang tự mình thiết kế nó đầu óc lại nghĩ đến những gì không đầu thành ra muốn nó như một bản đồ kho báu phải tìm nhiều mảnh ghép lại mới là báu vật. Và không phải chỉ có duy nhất một bản lỗi mà rất nhiều vì hần vẫn chưa hài lòng với thiết kế lúc ấy. Những bản lỗi tuy vậy nhưng hần vẫn giữ lại, trong cái hộp này. Một bản lỗi hầu như là khác xa với mẫu đồng hồ hiện tại.

Hần bước đến mở hộp ra, những xấp giấy tờ dày cộm bây giờ chỉ còn leo đeo vào tờ giấy. Hần lại nhìn sang rất nhiều nơi khác, giấy bay đi đến mọi ngõ ngách. Rốt cuộc kẻ làm trò này là có gì? Và hần là ai?

Lục Tuyền Yên đứng sang một bên tâm trạng rối bời. Vừa nãy nhìn ánh mắt của hần rõ ràng là đang nghi ngờ cô. À không!! Hần nghĩ chính cô là người đã tạo ra cái mớ hỗn độn này đúng không?

Nhưng hần không có bằng chứng, ở đây có camera, nếu muốn có thể kiểm tra.

- Giấy tờ đó... quan trọng đến vậy sao?

- Cô không phải là người hiểu rõ nhất sao?

Hần vừa nói vừa nhìn chiếc đồng hồ trên tay cô đôi mắt lạnh băng. Lục Tuyền Yên đơ người nhìn hần.

- Anh đang buộc tội tôi sao?

Mặc Băng Tước nhấp chân bước về phía Lục Tuyền Yên. Theo bản năng cô cảnh giác lùi ra sau, hần bây giờ trông thật sự nguy hiểm.

- Căn phòng này chỉ có duy nhất bốn người chúng ta ra ra vào vào. Cô nghĩ rằng tôi sẽ nghi ngờ Khả Sanh và Liễu Hê?

- Chính vì vậy mà anh nghi ngờ tôi chính là thủ phạm.

Hần không nói vậy cứ kè kè mà tiến tới áp người Lục Tuyền Yên vào tường. Không còn đường lui cô ngược mắt lên nhìn hần, dáng hần cao ngất, hơn cô lặn hai mươi xăng ti.

Ánh mắt Mặc Băng Tước bắt đầu thay đổi chuyển tầm nhìn xuống ngực Lục Tuyền Yên cười thâm tà, lần này cô nhất định sẽ không nhân nhượng mà cùng hần làm chuyện đó nữa.

- Cô... là người của Mộ Văn Lập sao?...

Hần chống một tay lên tường ngay bên cạnh mép tai cô gái trước mặt, một ngón của tay kia ngoáy vào viên nút trước ngực làm nó sắp bung ra. Dâm dăng nhưng đáng sợ, chốc chốc Lục Tuyền Yên không dám nhìn vào mắt hần nữa chuyển tầm nhìn mặc cho hần làm gì thì tùy. Mãi cho đến khi con run rẩy tan đi một tay mới bắt đầu nâng lên muốn kéo tay hần ra khỏi áo mình. Tay kia cũng không đứng yên, Lục Tuyền Yên nắm chắc tay một ngón luồn vào trong tay áo, nó liền tuột ra một con dao nhỏ.

- Mộ Văn Lập là ai--A!!!

Hần vừa vặn trông thấy liền tức giận dùng gôi chân đá mạnh vào cổ tay Lục Tuyền Yên, nút áo cũng bị bung ra, cô đau đớn khụy xuống một tay cài lại nút còn tay kia đau đớn đặt thả lỏng dưới sàn.

Lục Tuyền Yên trợn mắt thờ dõc, cuối cùng cũng tránh khỏi hần. Cô sợ, sợ đến phát khóc.

Cùng lúc ấy, Liễu Hê cũng mở cửa đi vào. Trông thấy Lục Tuyền Yên bần bệ nằm dưới đất liền có ý định đỡ dậy nhưng bị Mặc Băng Tước ngăn cản.

- Đừng động vào cô ta.

Liễu Hê giật mình nhìn sang Mặc Băng Tước lỏng này mới chú ý căn phòng, nó bừa bộn đến khó tin.

- Cái này là...

- Còn không phải do cô ta??

Mặc Băng Tước chắc nịch tức giận rít một hơi. Hần từng mắt nhìn Lục Tuyền Yên, cô cảm nhận được nó nhưng không dám phản hồi lại. Cô sợ, rất sợ ánh mắt chết chóc của hần.

Liễu Hê lại một lần nữa quay sang nhìn Lục Tuyền Yên liền trông thấy con dao nhỏ bên cạnh. Cộng với Mặc Băng Tước tức giận như thể cũng đơn giản đoán ra mọi chuyện. Đến nước này cho dù có muốn bao che cho cũng không được nữa rồi.

Rồi đến Khả Sanh bước vào cũng ngăn người nhìn đồng hồ hỗn độn trước mắt. Anh nhanh chóng bắt kịp tình hình khi nhìn thấy Lục Tuyền Yên dưới đất,

còn hai người bạn của anh thì lạnh lùng không mấy chú ý một người phụ nữ đang yếu đuối đằng kia.

- Thiết kế cho cô ta một trang phục tay lờ. Ngày mai phải có.

Liễu Hê lạnh lùng nhìn sang mép tay áo của Lục Tuyền Yên thấy được có gì đó lấp ló sau lớp vải. Giờ thì cô đã hiểu tại sao Lục Tuyền Yên lại yêu cầu đồng phục nên rộng rãi một chút, như áo phong cang tốt.

Liễu Hê rời đi ngay không thèm liếc Lục Tuyền Yên đến một cái. Kẻ nào dám đe dọa đến tính mạng của bạn cô, cô không giết đã là một sự may mắn lắm rồi.

- Cút!!

Mặc Băng Tước bỗng nhiên hét ầm lên, Lục Tuyền Yên nghe thấy liền sợ hãi ôm tay mình rời đi. Nước mắt không ngừng rơi xuống. Không hiểu tại sao lúc này, cô chỉ dám nghe theo lời hắn ta, không dám phản kháng. Sợ nếu như làm thế cô sẽ bị kéo ra giữa đường để cho hàng trăm cái xe tăng cán qua vậy.

Ở đây vẫn còn Khả Sanh và hắn. Khả Sanh không phải là nghi ngờ Lục Tuyền Yên cũng không phải là không nghi ngờ cô. Mà anh cảm thấy lạ qua cái cách mà Mặc Băng Tước hành xử. Nó không như bình thường. Như mọi lần, nơi này là nơi ít ai lui tới, hắn sẽ phát súng giết chết những những người như thế. Mà chỉ đuổi Lục Tuyền Yên đi.

- Kiểm tra camera.

Anh thở nhẹ khi cuối cùng hắn cũng lên tiếng. Khả Sanh không nói không rằng rời đi đến nơi mình cần.

Để tránh vướng phải tai mắt của những ai kia Lục Tuyền Yên chạy xuống dưới bằng thang bộ. Tức là chạy từ tầng bốn mươi xuống tầng một. Lòng vừa cảm thấy ấm ức vừa cảm thấy sợ hãi, chỉ muốn rời khỏi đây thật nhanh. Nhưng không hiểu sao trái tim lại không cho phép làm vậy. Chạy xuống dưới như một khối máy, khi đáp xuống tầng một Lục Tuyền Yên ôm lấy lồng ngực mà thở dốc, cũng thuận tay lau đi nước mắt trên mặt mình.

Bây giờ đang trong thời gian dùng bữa sáng, nhưng cô không muốn ăn gì cả một mình ra nơi vắng vẻ ngồi xuống một gốc cây bỏ bụi. Khu đất trống này cô đã thấy từ trước nhưng thấy rất ít ai lui đến, không hiểu sao nó trở thành một nơi bị cấm túc nhân viên lui đến. Cô cũng nghe nó từ anh chàng đồng nghiệp thân mến kia. Nhưng bây giờ, Lục Tuyền Yên này không muốn ai thấy được nước mắt của mình cả. Không phải nơi này thì ở đâu mới được.

Lục Tuyền Yên ngồi trên một khúc gỗ cố gắng lau ráo đi nước mắt, tâm tình cũng đã ổn hơn. Sau khi nín khóc, cô đơn ôm lấy hai tay mình, cảm thấy trời lạnh đến thấu xương. Vừa nãy khi lên đó cô đã cởi áo khoác ngoài ra rồi.

Từ nhỏ đến giờ, chưa có bất cứ ai khiến cho Lục Tuyền Yên này sợ hãi đến như thế. Thậm chí là bố cũng chưa làm xoay chuyển cái khuôn mặt sắc lạnh của cô một lần. Vì thế họ chỉ có thể làm cho cô cười, chứ chưa bao giờ làm cho cô khóc.

Nhưng hôm nay, hắn, chỉ bằng một cái nhìn.

- Cô không dùng bữa sáng sao?

Lục Tuyền Yên lập tức quay lưng lại, lại là anh chàng thân thiện đó.

- Sao anh lại đến đây, không phải đây là vùng cấm nhân viên lui tới sao?

Anh ta không nói gì bước đến ngồi bên cạnh Lục Tuyền Yên nhìn xa xăm. Mắt anh ta nheo lại không biết vì trời nắng hay vì đang cười.

- Cô bị hắn đuổi chứ gì?

- Sao? Hắn là ai?

- Mặc Băng Tước.

Lục Tuyền Yên giật mình quay sang nhìn anh chàng ấy đứng thẳng dậy nhưng lại tay anh ta nắm lấy bả vai ấn mạnh xuống. Con đau làm Lục Tuyền Yên choáng đi một chút, một tay cô chống lên thân gỗ mục cố lấy lại tinh thần tỉnh táo.

- Anh..

- Sao? Cô phải đi theo tôi.

- Buông tôi ra!!

- Nếu còn dấy dựa, sẽ đau đó.

Lúc này Lục Tuyền Yên mới để ý, bên cổ mình một con dao đã kề sẵn. Nó đã đâm sâu vào bên trong một chút khiến nó rỉ máu, nhưng bây giờ mới nhận ra.

- Mộ Vấn Lập muốn gì ở tôi?
- Cô dám gọi tên đại ca như vậy?

Bật!!

Hắn giờ con dao định phóng đến rạch một đường vào mặt Lục Tuyền Yên một cái thì bỗng nhiên một cú đá từ đâu truyền đến đập mạnh vào tay anh ta. Đau đớn anh ta liền thả con dao xuống ôm cổ tay mình. Chưa hết, Liễu Hê không để hắn có thời gian để chạy, cô lao nhanh đến ấn tay vào ngực hắn, không biết đã làm gì chỉ thấy hắn rên rỉ vài tiếng rồi gục xuống.

Lục Tuyền Yên kinh hoàng lùi ra sau nhìn cả ba người họ. Một sự ngạc nhiên khó thốt nên lời, cô cứ thế bước ngược, mong có thể rời xa họ càng xa càng tốt. Mà đúng hơn chính là Mặc Băng Tước nhưng lại bị hắn bước một chân lên ôm lấy, một tay chụp vào vết thương đã rỉ máu từ đầu. Hắn ôm lấy Lục Tuyền Yên, thân người cô nhỏ bé áp vào lồng ngực hắn. Không hiểu sao, lúc này con sợ hãi đã bay đi đâu mất, thay vào đó cô lại nhận thấy sự chở che từ hắn. Cô tựa đầu vào ngực hắn, nước mắt không buồn để chảy nữa, không quan tâm tên kia có ra sao, hắn muốn làm hại cô thì đừng hòng cô để ý đến.

- Hắn chết rồi.- Liễu Hê nói.

Khả Sanh bước đến lục lọi từng ngõ ngách trên người hắn, tấm thẻ nhân viên đã mất của Lục Tuyền Yên nằm trong túi của hắn. Khả Sanh lật đi lật lại nó, không còn nghi ngờ gì nữa.

- Chính là hắn ta.

Mọi chuyện kết thúc, hai chân Lục Tuyền Yên bủn rủn thả lỏng. Cả người cô ngã xuống được Mặc Băng Tước đỡ lại. Nói thật là không muốn tình huống như thế xảy ra, nhưng bây giờ nói thật là cô không còn sức nữa. Cô lại thờ đốc nằm bên trong hắn, đôi mắt cứ lim dim như muốn nhắm lại.

Bỗng nhiên Mặc Băng Tước cầm cổ tay cô lên xuyt xoa hỏi.

- Đau không?

Hắn tất nhiên biết cô đau, nhưng lại không biết phải bắt chuyện như thế nào. Vừa nãy nhìn sắc mặt trắng bệch của cô chạy khỏi văn phòng thì trong lòng đã cảm thấy vô cùng khó chịu rồi.

Liễu Hê đứng bên cạnh cái xác cảm thấy có lỗi vô cùng, cô không nhận ra kế hoạch của Mặc Băng Tước cho nên đã đối xử với Lục Tuyền Yên hết sức tệ bạc.

- Tự xử lí đi.

Hắn vung lại một câu rồi bỏ Lục Tuyền Yên đi. Còn cô thì mệt mỏi tựa vào lòng hắn mặc cho mọi chuyện tiếp diễn.

Chương 21: Cô phải ăn trưa với tôi. (phần tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Lên Giường Với Tôi Thì Phải Cưới Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Cô phải ăn trưa với tôi (Phần tiếp)

Tên truyện: Lên giường với tôi thì phải cưới tôi.

Tác giả: Chó Sủa.

Chương 21: Cô phải ăn trưa với tôi. (phần tiếp)

Mặc Băng Tước đi theo lối bí mật của hắn lên hắc tầng trên cùng. Hai tay dù đang bế Lục Tuyền Yên đầy nặng nề nhưng về mặt hắn cũng chỉ có một, không hề có một chút phiền hà gì.

Rầm!!

Chân hắn đập mạnh vào cánh cửa phòng riêng. Âm thanh mạnh bạo khiến Lục Tuyền Yên đang lim dim cũng phải hé mắt một chút.

Mặc Băng Tước bước vào đặt Lục Tuyền Yên lên giường của mình. Cảm thấy mình vừa được đặt xuống nơi nào đó thoải mái, khoái cảm truyền đến khiến cô muốn ngã xuống cái nơi êm ái này ngay. Và nghĩ sao làm vậy.

Nhưng mà hần đặt cô ở đầu giường, cô ngã xuống mà không chịu chú ý, thế là nếu hần không đưa tay đỡ lại thì đầu Lục Tuyền Yên bây giờ đã chà máu rồi. Đây không phải là giường gỗ cũng không phải giường sắt, cũng không biết nó được làm bằng chất lượng gì. Bỗng nhiên hai mắt Lục Tuyền Yên sáng hẳn, cô nhìn hần với vẻ mặt đầy ngạc nhiên.

Thấy cô đã tỉnh táo Mặc Băng Tước yên tâm bước lại lấy tất cả bông băng có trong hòm y tế mang ra đặt trước mặt Lục Tuyền Yên. Cô nhìn chúng nằm trên sàn mà đâm ra lo âu, cô chỉ bị đâm một út vào da thịt mà hần cầm kéo kim đến để làm gì.

Toạt!!

- Ố!!!

Mặc Băng Tước một tay xé ngay một bên vai áo của Lục Tuyền Yên để lộ làn da trắng ngần cùng với sợi dây áo ngực bắt qua. Nhưng hần dường như không để ý gì mấy, chỉ chí tâm đến vết thương đang chảy máu trên cổ kia.

Mặc Băng Tước vụng về lau đi vết máu rồi bắt đầu sát trùng. Hần vừa làm mà tay vừa run, như là lần đầu làm chuyện như thế nên không quen vậy. Thấy thế cô liền nói.

- Tôi làm được.

- Ngồi yên.

Hần trừng mắt lên một cái nhìn Lục Tuyền Yên, cô lập tức như một chú mèo ngoan ngoãn chấp hai tay trước đùi chịu trận. Chỉ vì hành động của hần vụng về quá, có muốn nhìn cũng khó. Đã vậy vừa lau đi vết máu hần vừa cúi đầu vào cổ cô để xem rõ vết thương sâu ra sao. Tinh cở lại ngửi thấy mùi hương xa lạ quen thuộc. Hần thật sự muốn hỏi rằng cô đang xài nước hoa gì nhưng vì lòng tự trọng lại thôi.

Mùi hương từ cơ thể đó như một liều thuốc mê hoặc Mặc Băng Tước, hần bây giờ thật sự muốn đề cô ra ngay trên cái giường này nhưng cô đang bị thương nên kìm chế lại. Mặc Băng Tước rời xa cổ của Lục Tuyền Yên lục lọi tìm gì đó trong cái hòm y tế.

Lục Tuyền Yên nhìn chằm chằm hành động của hần, vết thương có một tí tèo này chỉ cần một miếng băng keo cá nhân là được rồi. Và nó đang ở trên tay hần kia, rốt cuộc là đang tìm thứ gì vậy?

- Anh..

- Ngồi yên.

Lục Tuyền Yên âm ức không nói tiếp nữa, cũng không biết rốt cuộc hần đang tìm cái gì. Cô chu mỏ nhìn xung quanh coi như đang giết thời gian vậy.

Đột nhiên hần hỏi.

- Băng keo cá nhân là cái gì?

Lục Tuyền Yên liền quay lại ngay, thật sự là muốn bật cười thành tiếng. Tìm một thứ mà mình không biết đó là gì thì biểu sao cho thấy, trong khi nó ngay trên tay của hần.

- Trên tay của anh. Là nó đó.

Hần mở lòng bàn tay ra, đúng là có cái gì đó này. Nhưng cái này gọi là băng keo cá nhân sao, khác quá.

- Sử dụng thế nào?

- Đưa cho tôi. Tôi tự lo được.

- Dùng như thế nào.

Lục Tuyền Yên tặc lưỡi.

- Anh có thể làm được không đấy?- Lục Tuyền Yên nghi hoặc hỏi lại. Đây tuy chỉ là một việc làm hết sức đơn giản và dễ dàng, nhưng theo cô nghĩ nó vào tay tổng giám đốc rồi cũng trở nên khó khăn thôi.

- Tôi không muốn nhắc lại lần ba.

- Haha.

Lục Tuyền Yên không kiềm được nữa bật cười. Mặc Băng Tước sắc mặt vẫn không thay đổi sắc lạnh nhìn cô. Lấy lại tinh thần thì cô bắt đầu chỉ cho

hắn nên bóc đầu nào lột đầu nào dán như thế nào. Ấy vậy mà hắn làm theo răm rắp.

Sau khi xong cả Lục Tuyền Yên nhìn lại áo của mình, hắn mạnh tay đến mức áo bị rách một mảnh lớn rồi. Bây giờ cũng đã gần trưa, còn cả lời hứa đi ăn trưa cùng Tô Lộ Minh nữa.

- Áo tôi rách rồi, sao ra ngoài được đây?

- Đi đâu?

- Ăn trưa.

- Với ai?

- Người quen.

- Trưa nay ăn cơm với tôi.

- Tại sao??

Lục Tuyền Yên cao giọng hỏi khi hắn mang đồ dùng về vị trí cũ. Nhưng hắn vẫn không trả lời chỉ văng lại một câu.

- Không nghe lời thì cô biết kết quả rồi đó.

Lục Tuyền Yên nghiêng đầu đặt hàng ngàn câu hỏi nghi vấn, ngay cả thời gian và địa điểm ăn cũng bị quản lí luôn rồi. Nhưng thật vô lí, là thư kí của hắn chứ không phải là đầy tớ... à mà chuyện cô tự nhận mình là oshin có tính không?

- Nhưng mà bây giờ tôi đói bụng.- Lục Tuyền Yên mếu máo, muốn phải đi ăn cho bằng được.

- Đi.

Hắn vừa nói vừa tiến đến chỗ cô cởi áo khoác của mình choàng lên cái thân hình nhỏ nhắn. Chưa kịp định lại tinh thần và ý thức đã bị kéo đi, đến khi ra khỏi Lục Tuyền Yên mới định thần đứng lại.

- Anh còn chưa giải thích cho tôi... là anh vừa giết người phải không?

Mặc Băng Tước không nói gì dựa người vào thành cửa nhìn về phía chân trời bên ngoài của sổ. Hai tay thọc vào túi đựng chất lỏng từ, chỉ thiếu cái phong thái đào hoa một chút là sẽ rất ra dáng công tử nhà giàu. Nhưng hắn đâu phải là nhân vật tầm thường, chính là tổng giám đốc của Băng thị. Cô lại tưởng tượng thái quá về hắn rồi.

- Sao anh vẫn cứ im lặng như vậy.

- Đi. Bảo với người quen của cô là có hẹn rồi.

- Vậy ít nhất...

- Kè có lỗi đã chết.

Lục Tuyền Yên hoàn toàn câm nín, người có lỗi đáng lẽ là hắn, hắn là người đã nghi oan cho cô mà đúng không? Chỉ ít cũng phải xin lỗi cô một tiếng cho phải lí chứ.

Cô lại lon ton chạy theo hắn, phải đưa ra một yêu cầu nho nhỏ cùng với tiếng thờ hời hợt hắn mới chịu chậm bước. Thật tình, rõ ràng là sáng đến giờ chưa ăn gì.

Vào được thang máy cô ngồi bệt xuống nền, mệt chết đi được.

- Khó coi quá.

Mặc Băng Tước nhìn dáng ngồi của cô tỏ vẻ chán ghét. Là váy tèm công sở lại muốn phanh ra cho rộng như thế. Nhờ đâu bắt chọt cửa thang máy mở rồi có người đi vào thì nhìn mặt ai?

Và trùng hợp thay, thang máy mở ra ngay lập tức. Lục Tuyền Yên xấu hổ đứng phắt dậy xấu hổ không thôi. Cô nắm lấy vành áo sơ mi của Mặc Băng Tước nép mặt vào đó hận không thể thu nhỏ bản thân mình lại. Đạo này có vẻ thang máy có rất nhiều người ra vào.

May mắn người vào thang máy là Liễu Hê, nhìn thấy Lục Tuyền Yên như thế cô có hơi thấy xấu hổ thay, nhưng cũng không mang theo một ít ngượng ngạo. Vì vẫn chưa xin lỗi được nữa.

- Kiểm tra chất lượng nhân viên.

- Sau buổi trưa lên văn phòng.

Gật đầu một cái thì cửa thang máy lại mở. Liễu Hê rời đi không một cái ngoảnh đầu lại. Lúc này Lục Tuyền Yên mới rời khỏi Mặc Băng Tuyết, cô hứa sẽ không ngồi như vậy nữa.

- A!! Tôi quên đem điện thoại rồi. Tôi phải nói cho Tô Lộ Minh biết rằng mình không đi được.

- Không cần quay lại.

- Nhưng anh bảo...

- Để tôi lo.

?!

Lục Tuyền Yên tự hỏi hần sẽ dùng biện pháp gì để báo cho Tô Lộ Minh biết. Nhưng cho đến khi cả hai xuống cái nhà ăn chật chội hần vẫn không động tĩnh.

- Chậm chạp.

Hần bỗng nhiên quay lại đi sau cô. Lục Tuyền Yên lạnh tanh chạy lên trước tìm một cái bàn trống ngồi xuống. Sau đó hần cũng vậy, trước cái nhìn của mọi người.

Từ khi cả hai cùng nhau xuống nhà chính đã là một sự chú ý dữ dội. Cái nhìn của cánh đàn ông nhìn Lục Tuyền Yên cũng có cái sự mê hoặc của cánh phụ nữ giành cho Mặc Băng Tuyết. Và còn cả cái nhìn ngưỡng mộ với sự đẹp đôi của hai người này.

Bình thường nhìn Lục Tuyền Yên cũng khá là cao ráo, vậy mà khi khoác lên người chiếc áo rộng phồng phình của Mặc Băng Tuyết lại nhìn nhỏ bé đến đáng yêu.

- Hay để tôi đi gọi món?

Hần chỉ nhẹ nhàng gật đầu. Lục Tuyền Yên thở phào nhẹ nhõm, cứ dễ chịu như vậy không phải dễ sống hơn sao? Cô quay đi ngay, nhưng giữa đường lại gặp Liễu Nạch có ý muốn gây chuyện. Cô ta lại đặt chân lên trước, nhưng không phải là muốn gạt ngã Lục Tuyền Yên mà là quang minh chính đại chặn cô lại. Thân hình nhỏ bé đang đón lấy sự chú ý từ nhiều người bỗng nhiên dừng lại, và thế là kéo theo cả Liễu Nạch cũng là một sự chú ý.

Lục Tuyền Yên chẳng thèm nói gì chậm rãi liếc mắt sang Liễu Nạch. Cô ta cũng không chừa liếc xéo cô một cái. Cô không muốn gây chuyện, cho nên dừng có mà rành rỗi mà phá bình bữa ăn thiêng liêng của Lục Tuyền Yên này.

- Chẳng phải tôi nói rồi sao?

- Cô bắt thông tin chậm quá đó Liễu Nạch.

Nhanh như chớp Lục Tuyền Yên bước lên một chân đá vào điểm huyệt của mắt cá chân Liễu Nạch. Cô ta đau đớn ôm chân mình, chỉ hận không thể hét lên thật to ở chốn đông người này.

- Ô!! Tôi xin lỗi nhé, chân nó ngứa quá đi.

- Lục Tuyền Yên!!

Liễu Nạch nghiêng răng nghiêng lợi nhìn bóng dáng Lục Tuyền Yên rời đi đến quầy ăn chỉ hận không thể bóp nát ai đó ngay bây giờ. Nhiều người xung quanh bắt đầu cười nhạo Liễu Nạch, thời hoàng kim của cô ta bây giờ đã hoàn toàn rơi xuống hố sâu rồi.

- Liễu Nạch, đừng có thê thảm như vậy chứ.

Cũng có nhiều người cảm thấy cuộc đọ sức giữa hai người rất thú vị và muốn xem thêm nhiều nữa. Và tất nhiên đại đa số nhiều người đều ủng hộ Lục Tuyền Yên rồi.

Mặc Băng Tuyết từ xa dựa người lên ghế mỉm cười. Đã vậy thì hần sẽ để Liễu Nạch lại vậy.

Một chàng trai từ đằng sau Mặc Băng Tuyết huýt nhẹ vào hần.

- Đây anh bạn, Lục Tuyền Yên là ai?

- Vợ tôi. Cậu không nhìn ra à?

?!

Chàng trai đó liền quay lên không dám hỏi nhiều nữa, nhìn Mặc Băng Tuyết nghiêm túc như thế, không chừng nói chuyện thêm một chút bị hần nuốt sống

là chuyện không thể tránh khỏi. Rút ra một bài học, gái đã có chồng thì không nên động vào. Nhiều đồng nghiệp xung quanh khẽ thở dài, đòi độc thân của họ sẽ lại phải kéo dài thêm rồi.

Mặc Băng Tước quay lên rút điện thoại vào một ứng dụng nào đó trên điện thoại. Hắn ấn số của Lục Tuyền Yên thuộc lòng như, và rất nhanh sau đó đã xâm nhập thành công vào điện thoại riêng của cô ấy. Hắn vào mục tin nhắn, chỉ vài chữ ngắn ngủi.

- Đây là suất ăn thượng hạng nhất ở đây. Tôi lấy cho anh.

Trên tay Lục Tuyền Yên mang hai khay cơm mà vốn dĩ phải hai tay mới đủ lực. Cô đặt một khay xuống trước mặt Mặc Băng Tước, mình ngồi xuống ghế đối diện với hắn.

Mặc Băng Tước nhìn suất ăn của mình rồi nhìn Lục Tuyền Yên không nói không rằng đẩy nó về phía cô. Còn mình thì lấy khay cơm của cô mà ăn.

- Này!! Anh làm gì vậy?

- Không có hải sản. Ăn đi.

Lục Tuyền Yên nhìn hắn rồi nhìn xung quanh, hầu như tất cả ánh mắt của mọi người đều hướng về bàn này. Đầu cô muốn nổ tung, hắn có cái quyền gì mà bắt cô phải nghe theo răm rắp như thế?

Cầm cúi ăn phần ăn của mình, nó cũng... uầy. Nó ngon phết ra đấy. Đúng là suất ăn thượng hạng. Cái ngon của nó đã lấn áp đi cơn giận của Lục Tuyền Yên, cô cứ ăn nó mà không để tâm đến những ánh mắt đang nhìn mình.

- Ngon không?

Cũng chẳng thêm bận tâm là ai đang hỏi mình, gạt đầu luôn cho phải lẽ.

...

Trong một quán ăn gần Băng thị, Tô Lộ Minh ngồi đó và chờ đợi suốt nửa tiếng đồng hồ. Anh mở điện thoại ra xem khi có tin nhắn và mừng rỡ hơn khi đó là Lục Tuyền Yên. Cho đến khi mở hộp thư, nội dung của nó khiến anh ngã người và suy ngẫm.

- Đại ca, anh đã đói bụng chưa.

- Suất ăn như thường lệ.

- Vâng.

...

Lục Tuyền Yên: "Vợ tôi."

Tô Lộ Minh cười nửa miệng nhấp một ít trà đá, vui rồi đây.

Chương 22: Âm sát.

Bạn đang đọc truyện *Lên Giường Với Tôi Thì Phải Cưới Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Âm sát

Tên truyện: Lên giường với tôi thì phải cưới tôi.

Tác giả: Chó Sủa.

Chương 22: Âm sát.

Nửa đêm, Lục Tuyền Yên vẫn đang đánh giấc bên cạnh chú mèo MaoMao của mình. Không biết cảm giác từ đâu ra, cứ cảm thấy bản thân mình đang bị ai đó theo dõi. Mở mắt trần trọc trên giường suốt một phút, Lục Tuyền Yên làm ra vẻ mặt ngáy ngủ ngồi dậy vớ lấy điện thoại xem giờ. MaoMao bên

cạnh cũng như vậy ngộ nguây.

Phụt!!

Không, có nghe thấy âm thanh nhưng lại chẳng có động tĩnh gì thêm. Sức gió nó tạo ra cũng không giống như lực gió của đạn. Lục Tuyền Yên vẫn cứ vờ như không rời giường nhìn ra cửa sổ. Cô muốn hấn nghĩ rằng mình chỉ là tự nhiên muốn đóng cửa.

Tên xạ thủ đằng xa thấy rèm cửa đã khép cũng nhanh chóng hạ súng xuống rồi khỏi sân thượng. Hấn nhấn một tay lên thiết bị trên tay và nói.

- Thất bại.

- Mang đầu về đây.

Hấn vâng rồi tắt máy, khuôn mặt vẫn dửng dưng như chưa có chuyện gì. Cũng giống là đã quen từ rất lâu vậy.

Trực giác của Lục Tuyền Yên rất nhạy bén, phút chốc đã không cảm nhận thấy ám khí xung quanh mình nữa. Cô đi lại bức tường và vớ lấy một cái khăn lớn chà sát vào nó. Trên tường là một cây kim găm, vô tình Lục Tuyền Yên bị nó đâm trúng và chảy máu. Vội rút nó ra khỏi đó, cô lấy áo khoác đi nhanh đến bệnh viện.

...

- Lục Tuyền Yên đâu rồi?

- Cô ấy hôm nay xin đến trễ.

Nhìn Liễu Hề lui húi sắp xếp lại bàn làm việc cho mình Mặc Băng Tước không kìm được mà hỏi. Hấn đã cho người năm lần bảy lượt truy tìm tung tích và theo dõi cô rất nhiều nhưng đều vô dụng. Lúc đầu bắt bóng rất tốt nhưng về sau dường như chưa đầy ba giờ đồng hồ liền mất dấu khi cô lẩn mình vào dòng người.

Hấn ngồi xuống ghế mở máy tính lên. Trên nền máy tính cũng chả có ứng dụng gì nhiều hầu như tất cả đều đang ở trạng thái ẩn. Và cái hình nền của hấn là một bức ảnh quá sức lỗi thời, một đứa con gái mập mạp mũm mĩm xấu xí.

Ngắm bức ảnh chưa đầy một phút, hấn ấn vào màn hình xem lịch trình của mình. Sắp tới có một cuộc gặp với công ty đối tác, và hấn không thể thiếu một thư kí bên cạnh. Không phải sợ là sẽ không có ai giúp những gì lật vật mà chính là có thư kí để ra mắt cho người ta mà thôi. Hấn cũng không hiểu tại sao đến giờ này Giang Vệ vẫn chưa về. Mà cũng không thể làm phiền anh ta, dù sao người ta cũng đang đi chơi với gia đình.

Bất chợt cánh cửa mở ra, Lục Tuyền Yên bước vào. Trông thấy hấn ở bàn làm việc liền giật mình, muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Lục Tuyền Yên đi đến nơi làm việc giành cho mình ngồi xuống, hống một ít không khí trong lành bên ngoài cửa sổ rồi bắt tay vào việc của mình.

Khi sự chú ý khác xuất hiện, Mặc Băng Tước nhanh chóng gấp máy tính lại nhìn theo bóng dáng Lục Tuyền Yên. Hấn biết cô muốn nói gì đó, nhưng rồi chỉ là vài chữ "Buổi sáng vui vẻ Tổng giám đốc" rồi lại thôi.

...

Từ xa xa đâu đó ở một tòa nhà cao tầng đang ngừng thi hành. Lại anh chàng bắn tia đó, đang sắp xếp tất cả dụng cụ lên lan can rồi bắt đầu nằm xuống và ngắm. Thật trung hợp và may mắn, Lục Tuyền Yên ngồi ngay vị trí cửa sổ. Hấn cười nhếch miệng, lần này đảm bảo không trật nữa.

Và hấn như vậy cũng bị Lục Tuyền Yên tình cờ cảm nhận thấy. Luồng điện của hấn rất cao, phóng hấn đến nơi này. Lơ đi nhìn vào màn hình máy tính và muốn tránh khỏi nó, nhưng nhìn sang bên kia, vị trí bàn làm việc của Mặc Băng Tước vừa vặn với đường đi của viên đạn. À không, đó là kim châm, và còn có độc. Cô không biết ai lại có ý định sát hại mình như thế. Nhưng chuyện để cho người khác liên lụy là một chuyện tất nhiên không được xảy ra.

Lục Tuyền Yên biết, hấn sắp sửa bắn rồi. Cô nhanh chóng đánh máy như một con robot in ra giấy một bản thảo nhỏ không nhanh không chậm tiến đến chỗ hấn.

- Tổng giám đốc, trong ngày anh đi nước ngoài có một số nhà thầu muốn hợp tác với công ty chúng ta. Họ muốn đặt đồng hồ nhân hiệu BT vào một số thứ như đồ chơi, trang sức. Và bản hợp đồng mà tôi sắp đưa đây là từ tập đoàn Mã Tư, là một công ty sản xuất...

- Đưa đây.

Công nhận Lục Tuyền Yên rất cảm thấy không hài lòng khi có ai đó chen vào lời nói của mình. Nhưng dù sao, cũng không muốn hấn bị liên lụy bởi mình cho nên sẽ cần rằng cho qua, cho qua.

Lục Tuyền Yên đứng đó im lặng nhìn hấn soạn giấy tờ. Cô đã rất cố gắng để bản thân mình tránh ra hấn, nhưng rồi giật mình khi nhận thấy tia laze đỏ máu đang hướng về phía này. Không cần suy nghĩ, Lục Tuyền Yên bước lên một bước vô tình vấp phải tấm thảm kê chiếc bàn đất tiền của hấn ngã nhào về trước.

Mặc Băng Tước vốn dĩ đã cảm thấy rất rõ mùi hương đặc biệt trên cơ thể Lục Tuyền Yên truyền tới. Rồi bỗng nhiên nó gần hơn, gần hơn nữa khiến hấn phải ngược mắt lên thì giật mình khi trông thấy cô đang ngã về phía mình. Hấn không ngần ngại văng sập tài liệu đó qua một bên rồi đón lấy cô. Nhưng

không ngờ, cái ghế thượng hạng hần mới đặt mua hôm qua bên Mi liền bị gãy chột vì sức nặng của hai người. Cơ thể Lục Tuyền Yên đề lên Mặc Băng Tước, hương thơm đặc biệt ấy đã rõ ràng hơn.

Kim châm lúc ấy vừa vặn bắn sang, lại thêm một lần huyệt nữa trong khắc chột, hôm nay hần sẽ phải thật sự bay đầu. Tên bắn tia sắp xếp lại đồ nghề của mình. Lang bạc trên giang hồ bao nhiêu năm, cuối cùng phải chấp nhận thất bại đến hai lần chỉ vì một đôi câu nam nữ. Vậy thì sống làm gì nữa?

Mọi thứ đã đúng như dự tính, Lục Tuyền Yên vội lặn khỏi người Mặc Băng Tước. Hần cũng thuận thế mà ngồi dậy.

- Tổng giám đốc anh không sao chứ? Tôi không cố ý, xin lỗi anh.

- Không sao.

Rồi Mặc Băng Tước bỗng nhiên đứng dậy vớ lấy điện thoại đặt lên tai trong khi chẳng nghe thấy tiếng chuông reo nào cả. Mà cũng có thể là do hần đề chế độ im lặng, rồi Lục Tuyền Yên cũng nhanh chóng bỏ qua.

- Được rồi. Chuẩn bị xe.

Nói rồi hần liền đi khỏi. Lục Tuyền Yên nhân cơ hội rút cái khăn tay trong túi mình cầm một đầu kim rút ra khỏi bức tường. Nó đã đi xuyên qua lưng cô rồi nhiễm máu, chất độc này rất đặc biệt. Không biết đã chế tạo ra nó, chỉ thấy nó thật sự khiến cho cô phải suy nhược tinh thần. Bây giờ đã đến giờ ăn sáng, cô còn phải mau đến bệnh viện. Chất độc hôm qua cô vô tình nhiễm phải đã gần loại bỏ đi hết bây giờ lại thêm, và nó còn đâm xuyên một đường dài qua da thịt nữa. Ôi bỗng nhiên thấy thương bác sĩ, phải chữa trị cho con nhỏ dờ hơi này như cô.

Lục Tuyền Yên quay sang cửa ra vào vừa gói cây kim lại cho vào túi, vô tình nhìn thấy hần đang đứng cao sừng sững ở cửa liền giật mình.

- Sao... Sao anh lại ở đây?

- Cô tưởng tôi là thằng tên ngốc sao?

Lục Tuyền Yên đứng đó không nhúc nhích, bây giờ đã gần đến giờ hẹn với bác sĩ, anh ta đã gạt đi hết tất cả những ca bệnh không nguy hiểm để được khám cho cô. Và Lục Tuyền Yên cũng rất nôn nao để nhận kết quả xét nghiệm từ anh ta, về cái thứ chất lỏng kì lạ có thể gây biến chuyển trạng thái cơ thể cô như thế này.

- Tôi... tôi đi ăn sáng.

Dứt lời Lục Tuyền Yên đi nhanh qua hần. Mặc Băng Tước nhanh tay hơn vòng tay qua eo cô móc vào túi rút tấm khăn có chứa cây kim nhỏ đó.

- Anh... anh làm gì vậy?

Phản ứng Lục Tuyền Yên rất nhanh quay lại chụp lấy thứ vừa bị lấy đi. Nhưng, chiều cao của hần và cô quá khác biệt. Chỉ cần hần giơ lên cao, dù có thêm mười phân của giày cao gót cũng không tới được. Cảm thấy bản thân mình đã quá gần gũi với hần, Lục Tuyền Yên một bước lùi ra sau mĩa mai nói.

- Anh là tổng giám đốc của Băng thị, tại sao phải đi móc túi người khác? Anh thiếu tiền đến vậy sao?

Hần nhú mày nhìn cô.

- Tiền? Cô...

- Thế thì trả tiền cho tôi. Trong tấm khăn đó ấy.

Hần lại tiếp tục không nói gì cười gian tà văng nó lên tận cái mái bất ngang trên cánh cửa. Lục Tuyền Yên há to mồm.

- Anh làm gì vậy?

- Lấy đi.

Thật hết nói nổi với hần. Cô tìm kiếm xung quanh thì thấy cái thang đang dựng bậy ở đó. Nó là thang sắt nhưng với sức lực của Lục Tuyền Yên thì mọi thứ lại chẳng là vấn đề. Cô bắt nó lên vừa vặn chạm đến cái mái kia tháo giày ra bỏ một bên, khiến cho bản thân càng trở nên nhỏ bé.

Lục Tuyền Yên không đề tâm đến sự lắc lư của chiếc thang, chỉ cần biết là cần lấy nó ngay bây giờ.

Chiếc thang càng lung lay bao nhiêu là nó càng trượt xuống, chỉ còn thiếu không bao nhiêu nữa là sẽ ngã xuống ngay. Mặc Băng Tước thấy thế liền nhú mày khó chịu, là do hần không nhìn thấu được con người cô hay là do cái sự liều mạng đó?

Lục Tuyền Yên leo đến nơi tận cùng liền giơ tay vớ lấy nó nhưng khi vừa vớ tay gần đến thì chiếc thang nghe cụp một tiếng, nó ào ra sau rồi ập xuống nền đất. Đến lúc này Lục Tuyền Yên mới nhận ra rồi sợ hãi tròn mắt nhưng không thể làm gì đành để cho bản thân rơi tự do xuống.

Mặc Băng Tước ngấm đủ góc độ một chân bước đến ôm lấy eo Lục Tuyền Yên vào lòng. Lưng hần theo lực mà ngã ra sau chạm vào cái bình hoa gần đó. Nó ngã xuống vớ một cái choang to tiếng, và thêm cả chiếc thang, nó ầm một cái lên sàn nhà nghe vang vọng hơn nữa. Khả Sanh đang ở đằng xa

nghe thê liền khăn trương chạy đến. Mặc Băng Tước vẫn còn tỉnh táo cởi áo khoác của mình choàng lên người Lục Tuyền Yên. Hắn không muốn ai thấy máu của Lục Tuyền Yên, và trên lưng cô đang rỉ ra một chút.

Sau khi ngã vào lòng hắn, Lục Tuyền Yên cảm thấy rất choáng. Đầu óc cô bắt đầu quay mòng mòng vì đến thời gian thuốc hết tác dụng.

- Thuốc...

Lục Tuyền Yên lí rí trong miệng rời khỏi Mặc Băng Tước. Cô cũng không nhận ra hắn khoác áo lên mình, chỉ một cách vô thức vào trong đến nơi túi xách lục lọi tìm thuốc mà bác sĩ đã đưa phòng hờ trường hợp không đến được. Bây giờ cô chỉ cảm thấy, bản thân đã yếu đuối quá nhiều trước mặt hắn, ngất đi trong lòng hắn không biết bao nhiêu lần. Nếu có thể, chuyện này sẽ chẳng bao giờ xảy ra nữa.

Thuốc ngấm nhanh vào cơ thể khiến Lục Tuyền Yên tỉnh táo hơn. Lúc này mới nhận ra trên người mình là áo khoác của hắn. Lục Tuyền Yên vội cởi ra ngay thì thấy máu liền choàng vào lại. Cây kim vẫn chưa được lấy.

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Khả Sanh lo lắng hỏi. Vừa nãy lưng hắn chạm mạnh vào cái bình hoa kia, nó vốn dĩ được xây cứng lên cây trụ nhỏ mà còn bị vỡ ra, cho nên lưng hắn đã chịu một lực rất lớn.

- Chắc là xương cốt.

Hắn nói rồi đi vào trong thì gặp Lục Tuyền Yên đang bước ra tay chống nạnh hất cằm nói.

- Trả cho tôi. Tiền của tôi.

- Tôi có thể đưa cô gấp mấy lần số tiền đó.

- Tiền của tôi có mùi hương của tôi. Còn anh?

- Mùi hương cơ thể tôi cũng đâu tệ. Nó rất cuốn hút cô mỗi lần...

Lục Tuyền Yên nhanh chóng bước đến chụp miệng hắn lại. Mặc dù cô lùn hơn hắn hai mươi xăng nhưng cũng không đến nỗi không vớ đến. Mặc Băng Tước lại nhếch miệng hất tay Lục Tuyền Yên ra gian manh nói.

- Hành động này là có ý gì?

Bỗng chốc mặt Lục Tuyền Yên đỏ bừng. Cô rời tay mình khỏi hắn lùi sâu một bước.

- Hết giờ cho cô. Chút nữa đi gặp đối tác với tôi.

Lục Tuyền Yên cúi gầm mặt xuống, trong túi chỉ còn một viên thuốc, một lần chỉ có tác dụng trong sáu giờ. Bây giờ đi gặp đối tác tại công ty người khác, sẽ không tránh khỏi việc tư vấn và đứng quá lâu.

- Nhưng tôi chưa ăn. Nếu đi cùng anh... không phải sẽ rất mất mặt sao?

- Tôi đưa cô đi ăn.

Nói rồi hắn bước vào cất máy tính vào trong học bàn khóa lại nói với Khả Sanh.

- Ghế gãy rồi.

Nói thật là mỗi lần Mặc Băng Tước nói ra câu gì chỉ cần có mặt ở đấy là sẽ chú ý ngay. Ngữ điệu của hắn đối với mỗi người mỗi khác, nhưng đối với Liễu Hê, Khả Sanh và Lục Tuyền Yên thì rất giống nhau. Cô không hiểu sao mình lại ngang hàng với hai người kia. Nhưng cũng có thể, đối với từng tầng khác nhau thì sao?

Khả Sanh nhìn hiện trường một chút rồi đi ngay. Thấy vậy Lục Tuyền Yên liền cởi áo của hắn ra khoác lên tay.

- Anh làm thế để làm gì? Thích tôi giặt đồ cho lắm sao? Tôi nói trước là tôi giặt tay, không phải máy đâu.

- Tôi không thể để người khác nhìn vào rồi nói là tổng giám đốc ức hiếp nhân viên mình được. Mặc nó đi, không cần phải trả lại.

- Ngày mai tôi sẽ mang đến trả cho anh. Lục Tuyền Yên này không muốn nhận đồ chùa của người khác.

Mặc Băng Tước méo mặt nhìn cô, đâu phải hắn là kẻ hay bỏ thi? Chỉ là muốn cô hiểu ý mà giữ lấy cái áo để rồi che đi vết thương đang chảy máu thôi mà.

- Nhưng... không nhẽ là mặc như thế này gặp đối tác của công ty sao?

- Cứ để yên như vậy. Liễu Hề chuẩn bị xe rồi. Đi.

Ra khỏi phòng làm việc Lục Tuyền Yên lại một lần nữa nhìn lên cái mái. Bây giờ rất bất khả quan để lấy nó. Nếu để đó quá lâu chất độc sẽ khô đi, như thế sẽ gây khó khăn cho ban xét nghiệm. Hiện vẫn chưa xác định được thành phần của nó có gì, cho nên cũng không biết có nên làm nó lỏng đi bằng cách nào.

Lúc gần lên xe, Lục Tuyền Yên bỗng có điện thoại. Và là của anh chàng bác sĩ trẻ tuổi kia.

- Tôi đi nghe điện thoại.

- Tôi nghe.

- Cô Lục, mẫu thí nghiệm đã bị lấy mất. Nung kết quả xét nghiệm cũng đã có. Nó là một loại chất dịch đặc biệt chỉ có thể có tác dụng với cơ thể cô. Không có nghĩa là không ảnh hưởng lên người khác mà là khi người đó là cô, công dụng của nó sẽ phát huy tối đa.

- Cảm ơn anh.

- Cô có thể đến chỗ chúng tôi chứ?

- Bây giờ thì vẫn chưa được. Bác sĩ Trương có thể cho tôi thêm chút thời gian cho đến khi hoàn thành buổi họp báo được không?

- Điều đó tất nhiên không thành vấn đề. Chỉ cần cô Lục uống thuốc để ngăn chặn nó tái phát. Chúng tôi sẽ tiến hành tiết chế thuốc giải nó.

- Tôi xin cảm ơn anh lần nữa.

Lục Tuyền Yên tắt máy ngẫm nghĩ. Ngoài ba mẹ thì ai biết được bí mật về cơ thể và cuộc đời cô? Và hẳn người này biết rất rõ, mới có thể chế ra loại thuốc này. Và cả, mẫu thí nghiệm đã bị lấy mất, còn mẫu kia thì hiện tại cách xa cô quá.

- Tuyền Yên.

Giọng nói này rất giống giọng của Tô Lộ Minh. Lục Tuyền Yên quay lại liếc dọc nhìn ngang, đây là Băng thị, sao anh ta lại ở đây?

Tô Lộ Minh hớn hờ chạy nhanh đến bên Lục Tuyền Yên. Anh cười lộ ra hàm răng đều trắng ngắt, trên tay cầm hộp com đóng hộp cẩn thận, nhìn là biết com tự tay làm.

- Anh... anh làm gì ở Băng thị?

- Tôi cũng là nhân viên ở đây cơ mà. Cô không biết sao? Cũng phải, tôi là ở tầng hai còn cô tận tầng bốn mươi cơ mà.

- Thật sao? Vậy chúng ta có thể hẹn nhau cùng ăn sáng, ăn trưa và cả...

Bỗng nhiên Lục Tuyền Yên cảm thấy vai mình bị thứ gì đó bắt lấy một cách mạnh bạo lôi về sau. Mặc Băng Tước ôm lấy cô nhìn thẳng vào Tô Lộ Minh.

- Cô muốn bị trừ lương nữa sao?

Vừa nói hẳn vừa liếc xéo Lục Tuyền Yên trong lòng mình rồi lại liếc sang nhìn Tô Lộ Minh. Anh ta trông vẫn rất hồn nhiên đưa hộp com ra trước mặt Lục Tuyền Yên.

- Tôi đã làm nó cho cô. Nhận lấy nhé.

Lục Tuyền Yên miễn cưỡng định nhận lấy nhưng rồi lại bị Mặc Băng Tước gạt tay đi.

- Đồ ăn nhà làm tuy tốt nhưng không đủ. Thư kí của tôi cần no bụng để tham gia dự thảo.

- Băng, anh sao lại quá đáng như vậy. Cái này là Tô Lộ Minh...

- Im lặng. Vào xe.

- Tại sao tôi phải nghe lời anh? Hộp com này, rồi anh dẫn tôi đi ăn thì vẫn đủ. Còn thiếu nữa cơ. Tô Lộ Minh, đưa nó cho tôi.

Lục Tuyền Yên nhận lấy rồi nói tiếp tí mắt cười.

- Anh đừng lo, dạ dày tôi lớn lắm.

Nói rồi cô đi nhanh vào xe theo lời của hẳn. Vậy là thuận hòa cả hai bên ha.

Sau khi hộp com đã tuột khỏi tay mình, Tô Lộ Minh miễn cưỡng nhìn Mặc Băng Tước. Hẳn biết, nó không phải là nụ cười chào hỏi bình thường, mà là một nụ cười đắc thắng, đang muốn thách thức chiến đấu với ai đó.

Mà ngoài Mặc Băng Tuyết thì còn ai?

Chương 23: Dư Vỹ.

Bạn đang đọc truyện *Lên Giường Với Tôi Thì Phải Cưới Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Dư Vỹ

Tên truyện: Lên giường với tôi thì phải cưới tôi.

Tác giả: Chó Sủa.

Chương 23: Dư Vỹ.

Một chiếc hộp trong suốt mới tinh, chất nhựa thủy tinh nó trong veo đến nỗi Lục Tuyền Yên có thể nhìn thấu rất nhiều thức ăn bên trong. Cô vui vẻ cười một mình nhìn nó, từ nhỏ đến lớn, đây chính là lần đầu tiên trong đời có người lo lắng cho bữa ăn của cô như thế này.

Những thứ trong này không hề có một ít hải sản nào, nhìn thôi đã muốn ăn liền cho nóng. Nhưng đang ở trong xe hân, như thế thật bất lịch sự. Đành đợi đến khi vào được nhà ăn vậy.

Và không biết cảm giác ở đâu, Lục Tuyền Yên lại thấy cái chấm đỏ quen thuộc. Cô nhìn nó rồi đưa tay lên, không phải nó là một vết nhơ của chiếc xe, mà nó chính là tia laser giống như lúc nãy.

Lục Tuyền Yên muốn phán một câu, tên này ng* vĩ ra còn cả ông chủ của hân. Ám sát người khác từ khoảng cách xa như thế hoặc từ một phương tiện đang di chuyển thì nên thuê người nào có tay nghề một chút, nhìn là biết chỉ là dân nghiệp dư, cũng có thể kết luận là tân binh mới vào nghề, được người khác mời đến để ám sát cô cũng là một điều đáng để gia đình ăn mừng rồi.

Nhưng rồi chấm đỏ nó di chuyển, là đầu của Mặc Băng Tuyết. Kinh nghiệm của Lục Tuyền Yên đã có thể gọi là thâm sâu, nhìn vào hiệu ứng của tia laser thì biết ngay nó là loại liên hay loại gần. Và nếu là loại liên thì nó sẽ có chút biến chuyển khi chủ nhân muốn bóp cò. Lục Tuyền Yên nhìn theo hướng thẳng chỉ trong một khắc liền thấy hân đang ở rất xa tòa cao tầng kia nhờ tính năng có một không hai của kính áp tròng mà cô đang đeo.

Mặc Băng Tuyết đang ngẫm nghĩ một chút về dự án lần này nên nhắm mắt. Hân hơi lơ là cảnh giác, vì ít ai sẽ ám sát hân giữ thanh thiên bạch nhật như thế này. Không phải là không có, chỉ là khả năng rất nhỏ. Hân là kẻ hay hoạt động về đêm, cũng ít ai biết được dung mạo hân như thế nào.

Lục Tuyền Yên không nói không rằng lao đến ôm lấy Mặc Băng Tuyết, đến nước này có muốn tránh cũng không được.

- Trúng rồi.

Tên bắn tia mừng cười tít mắt, cuối cùng cũng có thể về khoe chiến công với đại ca sau ba lần gian nan vất vả tốn hàng tá tiền vào taxi để mang đồ đặc rồi cả cái mạng già này nữa. Sau bao nhiêu cố gắng, cuối cùng hân cũng giữ được cái mạng của mình.

...

Cây kim châm với lực mạnh như thế đã sớm đâm qua cửa kính mỏng đánh. Nhưng da thịt Lục Tuyền Yên cực kì mềm, vừa chạm bảo đã đi vào sâu hơn. Thế là cả một cây kim châm dài 5cm lọt hân vào trong da thịt Lục Tuyền Yên. Vai cô đau điếng rất muốn hét lên thành tiếng, nhưng ở đây có hân, dù có đau đến rơi nước mắt cũng không được hét.

- Cái gì? Lục Tuyền Yên?

Mặc Băng Tuyết đã biết từ trước liền ôm lấy cánh tay Lục Tuyền Yên kéo nhẹ ra sau. Máu ghi thấm cả chiếc áo dày cộm mùa đông của hân.

Chất độc chưa hết lại còn thêm, Lục Tuyền Yên thật sự không chịu nổi nữa mà ngất đi.

- Tuyền Yên, Lục Tuyền Yên.

- Này, Tuyền Yên không sao chứ?!

Liều Hê vừa lái xe vừa nhìn vào gương chiếu hậu nói với Mặc Băng Tuyết. Trông thấy sắc mặt Lục Tuyền Yên trắng bệch cũng đâm ra lo lắng.

- Hủy buổi họp. Về căn cứ.

- Nhưng... lần này còn có Tổng Đăng Tường.

- Mặc kệ. Mặc gia không liên quan đến hắn.

Mặc Băng Tuyết nghiêng răng nghiêng lợi nói. Liều Hê cũng không nhiều lời nữa nhấn ga nhanh nhất có thể đi vào con đường mà hầu như chẳng ai rẽ vào.

- Gọi cho Trương An về căn cứ, bỏ hết lịch trình.

Khả Sanh liền rút điện thoại ra gọi cho bác sĩ Trương. Nghe vậy anh ta liền nghe theo, chỉ tiếc là không thể chờ đợi cô gái Lục Tuyền Yên kia đến để lấy thêm mẫu xét nghiệm.

Mặc Băng Tuyết rút lấy một tấm khăn trong túi che mắt Lục Tuyền Yên lại trong lúc cô đang lịm đi. Cũng vì đang rất không tự chủ được bản thân nên cô cũng không phản kháng, hắn muốn làm gì thì cứ làm.

Trong lúc chiếc xe của Mặc Băng Tuyết cứ chạy khỏi tầm ngắm của tên sát thủ, hình như nó đã thành công trong việc làm phân tâm hắn. Những chiếc xe khác cứ lẫn trong dòng người mà theo sau xe Mặc Băng Tuyết, nhưng rất tiếc vẫn mất dấu. (:D)

...

Chiếc xe chứa cả bốn người rẽ vào một con đường mòn nhỏ khá cũ kỹ, kích cỡ vừa vặn với chiếc xe không gây trầy xước vương bụi. Như được tạo ra chỉ để duy nhất một chiếc xe này ra ra vào vào. Trước mặt, một bức tường cực kì lớn xuất hiện. À không!! Giống như một cái nhà kính cỡ lớn hơn. Nó to lớn đến nỗi nhìn như một quả núi cỡ đại, mà bên ngoài vẫn bao phủ bằng những cái cây đâm lên chồi xuống. Người ngoài nhìn vào, dù có chú ý cũng chưa chắc đã nhận ra đây không phải là một quả núi bình thường.

Một cánh cổng lớn giữa bao nhiêu cánh cổng nhỏ khác mở ra, Liều Hê trực tiếp hạ tốc độ đi vào. Bên trong, hàng hàng người ở đó đã xếp sẵn cúi chào, là chào một chiếc xe. Ở căn cứ này, họ có tất cả ba người cần phải thực hiện nghi lễ đó là cả ba người họ. Mỗi người đều có cánh hành lễ khác nhau, nhưng đây là một chiếc xe đặc biệt, bên ngoài không ai có thể nhận dạng đối phương bên trong là ai cho nên chỉ còn một nghi thức chào đơn giản đó là cúi người 90°.

Xe dừng lại trước một tòa nhà là trung tâm của cả một khu ở đây, Liều Hê và Khả Sanh bước xuống trước nhìn mọi người. Vẫn là một hàng dài 500m từ ngoài cổng vào đây. Thật tình, đã bảo rằng đừng làm như thế nữa, bọn họ chỉ có ba cái đầu làm sao địch lại được mấy nghìn hòn đá ở đây.

- Chúng ta thấy các người rồi.

Liều Hê vừa nói đồng loạt tất cả mọi người đều lùi đi vào biển mắt. Còn duy nhất một người đứng ở vị trí gần đó chạy đến bên cô.

- Tam Lão Đại có gì cần dặn dò.

- Trương An đã về chưa?

- Anh ấy vừa đến lúc này, đã đi sang khu trị liệu rồi ạ.

- Gần đây có gì đáng ngờ không?- Khả Sanh hỏi.

- Nhị Lão Đại, cách đây vài hôm có một người đã vô tình phát hiện ra nơi này. Chúng tôi đã bắt hắn ta lại và giam ở khu tù ngục.- Người trung niên vẫn tiếp tục nói.

- Được, dẫn ta đi gặp người đó.

- Lối này thưa Nhị Lão Đại.

Khả Sanh rời đi cùng người đàn ông trung niên đó, lúc này Mặc Băng Tuyết mới ra khỏi xe, tay bỗng theo Lục Tuyền Yên đi vào sảnh chính. Liều Hê theo sau, biết đâu những thứ mà Lục Tuyền Yên vô tình vương phải lại có liên quan đến Mộ Vấn Lập.

...

Sau một hồi bất tỉnh nhân sự, Lục Tuyền Yên cử động được tay chân mình. Nhưng cứ cảm giác mình đang ở trong không trung vì chân không chạm đất. Ngay cả trọng lực của trái đất cô cũng không biết là hướng nào.

Lục Tuyền Yên giật mình nhận ra, hai tay hai chân mình đều đang bị trói, cả hai mắt cũng bị bịt lại. Bản thân mình trong tình cảnh này khiến cô nhớ đến một chút gì đó trong quá khứ, những giọng nói khàn đặc, nhưng mệnh lệnh không tình người cứ như vậy mà vang vọng bên tai khiến cô run rẩy như một con diên trôn trại. Cô vô thức hét lên, chẳng thém nhớ lại vài giờ trước mình đã ở đâu và làm gì.

- Không!! Baba, đừng làm vậy nữa mà. Con sợ, con đau lắm.

"Tích điện 300V."

"Tiêm vào ba mũi."

"Lấy máu nó xét nghiệm."

"Đổ thứ này vào người nó."

"Sắp chết ư, lỗi nó từ hoàng tuyền về."

- Đừng mà... tha cho tôi. Aaaaaaa.

Giọng nói ấy cứ như vậy mà vang vang bên tai Lục Tuyền Yên không điểm dừng. Thân người cô run rẩy cố dựa trong vô vọng, mồ hôi tuôn ra ướt như mưa. Bộ áo quần sơ mi vải đặc biệt giành cho bệnh nhân cứ như vậy mà bám rút vào người Lục Tuyền Yên. Nhìn cô bây giờ cứ như một người vừa bị tát nước lên vậy.

- Baba con biết con sai rồi...

...

Sau khi lấy máu của Lục Tuyền Yên, Trương An mang vào máy để xét nghiệm ngay. Anh không ngờ người mà Lão Đại muốn mình chữa cho lại là cô bệnh nhân mà mình muốn gặp nhất. Nhìn bản xét nghiệm trên màn hình anh nhủ mảy, một phần vì tính năng kì lạ của chất độc khi thấm vào máu và một phần khó chịu vì không thể tìm ra nhóm máu mà Lục Tuyền Yên đang sở hữu là gì.

Mặc Băng Tước ngồi trên ghế dựa xoay xoay nhìn Trương An đang lúi húi với đồng máy móc. Hắn nhìn lên đồng hồ trên tay được giấu sâu trong lớp áo, là gì khiến cho Trương An phải khổ sở vật vã với thời gian như vậy.

Thêm ba phút nữa chàng trai mặc áo blu trắng mới quay người lại, trên tay không biết là cầm bao nhiêu tờ giấy.

- Cô ấy bị nhiễm độc, nhưng độc lại không thấm vào máu. Nó đi khắp cơ thể chủ yếu làm suy nhược sức khỏe, hình như không có gì là nguy hiểm đến tính mạng. Nhưng...

- Nói.

- Vì cô ấy bị nhiễm quá nhiều độc, điều trị lần một lần hai sẽ không thể xóa hết đi được. Nếu cứ xạ và hóa trị như vậy trong một thời gian? đòi hỏi phải một tháng mới hoàn toàn loại bỏ hết độc tố.

- Còn cách khác không?

- Nếu như muốn nhanh hơn thì dùng một lần số lượng nhiều. Như thế về sau chỉ cần chăm chỉ sáu tiếng uống một viên thuốc sẽ duy trì được trạng thái bình thường đến khi khỏi hẳn.

- Dùng đi.

- Nhưng Lão Đại, cũng chỉ là một cô gái, làm sao mà chịu nổi sức mạnh của thuốc chứ.

- Cứ làm theo.

Nói rồi hắn đứng dậy đi về phía căn phòng đó. Từ xa xa đã nghe thấy tiếng rên rỉ the thảm cùng tiếng khóc thút thít. Mặc Băng Tước lập tức mở cửa, đập vào mắt là một Lục Tuyền Yên thân trần mà đại, không còn đầu vệ hoạt bác như thường ngày.

Hắn nhẹ nhàng đi vào, nhưng tiếng giày lộc cộc vẫn vang lên trong không gian không một tiếng động.

Lộc cộc...

Lục Tuyền Yên vẫn đang cực kì hoảng loạn thì tinh thần càng xuống hơn khi nghe âm thanh ấy tiến về phía mình. Nó rất giống, giống với âm thanh đó.

- Baba, tha cho con, con biết lỗi rồi, con không qua lại với hắn nữa. Làm ơn, con mệt mỏi lắm rồi!- Cô hét.

Mặc Băng Tước không hiểu và cũng không muốn hiểu cô đang muốn gì. Hắn đưa tay mình đặt lên đầu Lục Tuyền Yên nhẹ nhàng nói.

- Gọi.

Mghe thấy âm thanh ảm áp đó, Lục Tuyền Yên cảm giác như mình vừa bị kéo khỏi cái đầm lầy không đáy. Cô không dựa dựa nữa, mọi hành động lời nói quái dị đều như vậy mà bay đi mất. Giọng cô khàn đặc lên tiếng.

- Băng.

- Đừng sợ.

Hắn lau nước mắt của Lục Tuyền Yên đã từ trên lần dài xuống dưới. Nhìn cô nhớ nhót như thế, nếu không phải phải hóa trị hay xạ trị gì đó như Trương An nói thì hẳn đã sớm vác cô lên vào ném vào phòng tắm rồi.

- Em sẽ không chết đâu. Ngoan.

Nhưng Lục Tuyền Yên lại nghe thành...

"Cậu sẽ không chết đâu. Ngoan, thả lỏng nào."

- Bát Giới. Xin lỗi, đại sư huynh xin lỗi. Dư Vỹ, tớ không cố ý, tớ không biết mọi chuyện sẽ ra nông nổi này mà.

- Lục Tuyền Yên, Lục Tuyền Yên!!

Hắn hai tay vỗ vỗ vào má Lục Tuyền Yên. Lại một lần nữa cô bị giọng nói của hắn kéo về thế giới thực. Bây giờ, bây giờ Lục Tuyền Yên rất muốn khóc rồi làm nũng với ai đó, nhưng... người thân của cô đâu có ở đây.

- Lão Đại, thuốc đến rồi.

- Thuốc...!!

Nghe đến chữ thuốc, Lục Tuyền Yên lại tiếp tục hoảng loạn. Cô lại tiếp tục dựa dựa trong vô vọng mong thoát khỏi những sợi xích vướng quanh tay. Tiếng bước chân cứ như vậy mà gần hơn.

- Trương An, cởi giày ra.

- Vô ích thôi, tai của cô ấy còn thính hơn tai chó.

Hắn khó hiểu nhìn Trương An.

- Từ đâu mà người biết?

- Cô ấy chính là bệnh nhân mà tôi nhất quyết không muốn bỏ ca.

Mặc Băng Tước gật đầu như đã hiểu. Hắn ngồi lên chiếc ghế đã chuẩn bị sẵn dựa người ra sau xem xét mọi chuyện.

Chương 24: Tôi sẽ bảo vệ em

Bạn đang đọc truyện *Lên Giường Với Tôi Thì Phải Cưới Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Tôi sẽ bảo vệ em

Tên truyện: Lên giường với tôi thì phải cưới tôi.

Tác giả: Chó Sủa.

Chương 24: Tôi sẽ bảo vệ em

Lại như bao lần, Lục Tuyền Yên đang nằm trên giường và bị đánh giấc bởi ánh nắng chiếu qua cửa sổ. Mở mắt dậy và xoay mình, nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc đó đang thản nhiên thờ ơ khiến Lục Tuyền Yên giật mình. Còn không mặc quần áo nữa cơ. Và cả cô cũng thế.

Lại là chuyện gì nữa đây, tại sao cô lại ngủ trên giường với hắn? Tình cảnh này giống hệt như lúc gặp nhau lần đầu, chẳng lẽ cô đã xuyên không về quá khứ rồi?

Nhưng, cái cảm giác đau khi mất đi lần đầu không có. Vậy có nghĩa là... hôm qua thật sự đã xảy ra chuyện gì vậy nhỉ.

Bỗng nhiên Mặc Băng Tước mở mắt nhìn cô. Hắn đưa tay cốc nhẹ lên đầu Lục Tuyền Yên.

- Anh làm gì vậy?

- Vừa sáng sớm đã to tiếng như thế, xem ra sức khỏe em đã hồi phục rồi nhỉ.

- Sao? Sức khỏe? Hôm qua... hôm qua đã xảy ra chuyện gì?

Lục Tuyền Yên ngơ ngời, giọng nói nhỏ riu như đang hỏi chính bản thân mình. Nhưng Mặc Băng Tước nghe tất, hắn ngẫm nghĩ lại, chuyện ngày hôm qua như thế mà Lục Tuyền Yên lại không nhớ được, rốt cuộc cái chất độc đó còn bao nhiêu công dụng nữa đây?

Ợt!!~~~

Lục Tuyền Yên xấu hổ cúi đầu, tại sao lại là trước mặt hắn cơ chứ.

- Tắm đi, rồi xuống dưới ăn sáng.

- Khoan đã!! Tôi và anh... - Vừa nói cô vừa chỉ hắn rồi chỉ mình.- Tại sao lại như vậy.

Mặc Băng Tước im lặng rồi lạnh mặt nhìn cô nói.

- Tại rượu đây.

Nói rồi hắn quay đi vào phòng tắm. Tiếp theo chỉ nghe thấy vài tiếng xối nước sau đó hắn bước ra với áo choàng tắm đen trên người. Hai hàng áo lười biếng không kín đáo, Lục Tuyền Yên nhìn những giọt nước lăn xuống trên ngực hắn mà nuốt nước miếng. Thật xấu hổ, cô quay đi hướng khác nằm xuống lần nữa.

Hôm qua, sau khi kéo Lục Tuyền Yên ra khỏi cáng cô vẫn còn rất hoảng loạn. Cứ bám riết Mặc Băng Tước không chịu buông và gọi tên "Tống Minh". Hắn bên cạnh nghe mà muốn chói tai, muốn đẩy cô tránh xa mình nhưng lại không thành. Lục Tuyền Yên ôm chặt lấy hắn như bạch tuyết, tay dính như các xúc tu.

Lúc ấy Liễu Hê từ đâu bước vào mang trên tay một hũ gì đó khá cũ. Đến khi cô bỏ lên bàn nhìn hắn với ánh mắt mừng rỡ triu mến.

- Hũ rượu tổ ừ cuối cùng cũng xong rồi. Tôi nay chúng ta cùng nhau uống.

- Rượu...

Nghe đến chữ rượu Lục Tuyền Yên chợt nhảy khỏi người Mặc Băng Tước lao đến ôm lấy nó mở nắp ngay, hành động mà Liễu Hê phải nhẹ nhàng mới dám làm, mà Lục Tuyền Yên lại mạnh bạo như vậy.

Bên trong có ba chai rượu cỡ nhỏ, Lục Tuyền Yên liền mở một chai ra mà nốc sạch. Liễu Hê há hốc mồm, uống hết một chai không say thì là hòn đá mất rồi, nhưng thứ rượu này cô dành để thưởng thức từ từ, còn Lục Tuyền Yên lại một hơi nốc sạch như thế. Thật là uống, uống quá đi.

Uống xong, Lục Tuyền Yên trực tiếp ngã ra sau vào lòng Mặc Băng Tước cười tà. Biết ngay cô đã say hắn liền muốn đẩy ra. Lục Tuyền Yên loạn choạng rồi khỏi người Mặc Băng Tước đụng vào cạnh bàn, đau điếng.

- Đau!!

Lục Tuyền Yên ngân một hơi dài như làm nũng. Trương An nhìn thấy vậy thương cảm liền đi đến đỡ cô dậy. Thuận thế Lục Tuyền Yên ôm cổ Trương An cười mê muội.

- Nóng quá~~

Trương An liền xấu hổ đỏ mặt, nhưng đôi tay lại không muốn buông Lục Tuyền Yên ra. Ba mươi năm nay của anh chưa biết mùi phụ nữ là gì, nếu Tam Lão Đại và Lão Đại mà rời khỏi đây, lập tức anh sẽ đè cô trên cái cáng mà làm. Nhưng có vẻ ý định này của anh phải mau dập tắt đi, vì ánh mắt như muốn phóng ra tia sét chết người đang phóng về hướng này, rồi chuyển tầm nhìn lên bàn tay Trương An đang sờ mó những nơi không phải kia.

Chỉ trong ba bước, Mặc Băng Tước bước đến cúi người vác Lục Tuyền Yên lên vai. Trong cơn mơ màng cô lại nhớ đến trước kia, trong cái hoàn cảnh mình bị người ta bỏ vào bao bắt đi mất lại tiếp tục la hét hoảng loạn đâm thùm thụp lên lưng Mặc Băng Tước.

- Buông tôi ra tên bất cóc đáng ghét. Buông ra!! Buông...

Rượu có lẽ đã khiến Lục Tuyền Yên mất đi sức lực, chỉ còn cách bắt lực lưng lay trên vai hắn mà khóc rống. Mặc Băng Tước vác cô đi không thèm nói lời nào, vì cho dù có nói chắc gì đã nghe?

Hắn đẩy cô vào xe thất dây an toàn rồi khỏi căn cứ, sau đó lái xe về biệt thự của mình. Đến nơi hắn lại tiếp tục vác cô trên vai mang lên phòng, giữa sân thì trời mưa, Mặc Băng Tước không ngần ngại thả Lục Tuyền Yên xuống. Trời mưa càng nặng hạt hơn, nhưng hắn cứ đợi và giữ vững hai chân cho Lục Tuyền Yên đến khi cả người ướt sũng sau đó lại tiếp tục bế cô vào phòng tắm, lột sạch hết đồ rồi văng thẳng lên giường.

Lúc này Lục Tuyền Yên vẫn như con sâu rượu mà mê man nằm lên chiếc gối êm ái. Trông thấy Mặc Băng Tước vừa ngồi lên giường liền lao đến ôm lấy cổ hần cười một nụ cười quỳn rữ.

- Anh đẹp trai thật đấy. Ngủ với tôi không.

Mặc Băng Tước không nói gì nhếch miệng cười. Hần nói vang vang bên tai cô.

- Là em mời gọi tôi.

Nói rồi hần đẩy cô xuống giường, cả hai thân thể không vật cản mà sờ soạng nhau. Lục Tuyền Yên hình như lấy lại được một chút ý thức mà nhủ mảy thờ hồn hên, nhớ như giọng nói này mình đã nghe ở đâu đó, nhưng rồi lại quên bèn đi mất, cảm giác hai phần da thịt khác nhau cọ sát quả thật rất thoải mái.

Mặc Băng Tước bắt đầu mê cái thân hình bé nhỏ lùn hơn hần hai mươi mấy xăng này. Đến khi hai tay lần mò xuống dưới lại cảm thấy vẫn rất khít, cơ thể hình như đang run lên vì e thẹn.

- Mở ra.

Con kích tình làm cho hần cũng mất đi hơi thở. Mặc Băng Tước hôn nhẹ vào môi Lục Tuyền Yên rồi chuyển sang ngậm lấy tai cô đầy âu yếm. Hơi thở không đều nhưng cứ phả ra liên tục.

- Nhanh lên. Mở ra.

- Cái... gì chứ.

Cô không hiểu hần muốn nói gì nhưng cũng ngoan ngoãn thả lỏng cơ thể, để một tay hần cầm lấy một chân mình dặt lên hông.

- A... Đ...

Định nói thì Mặc Băng Tước liền hôn lấy cô. Trong cái tình huống này hần không muốn người phụ nữ dưới thân mình nói đau, vì như thế sẽ nghĩ rằng hần không nhẹ nhàng. Nhưng lần một rồi lần hai đến lần ba, chưa bao giờ hần nhẹ nhàng với phụ nữ như thế. Có lẽ, thật sự phải đưa người phụ nữ này vào danh sách ngoại lệ.

Con đau từ thân dưới cứ như vậy mà truyền đến liên tục, nhưng lần này cô không rên đau nữa mà trực tiếp chủ động hôn hần, hai thân xác dính vào nhau tưởng như không rời, mang đến cho nhau cái khoái cảm mà không phải muốn là có.

- U'...

Thỏa mãn, Mặc Băng Tước thật sự rất thỏa mãn rên lên thành tiếng. Hần thờ dốc bên cạnh Lục Tuyền Yên, hạ bộ vẫn giữ trong người Lục Tuyền Yên không muốn lấy ra, cũng vì thế mà hần không thể thờ đều được. Vì mỗi lần di chuyển cơ thể lại sợ cô đau.

Lần này Lục Tuyền Yên lại chủ động đưa lên cô hần liếm một cái lên xương quai xanh. Khiến hần muốn dừng lại cảnh muốn thêm. Mặc Băng Tước một tay ôm lấy lưng cô còn một tay bẻ hông đẩy mạnh về phía mình, Lục Tuyền Yên kêu lên một tiếng gục đầu lên vai hần, miệng muốn kêu nhưng lại thôi. Thay vì than vãn, cô chọn cách cắn mạnh vào vai hần mạnh nhất có thể. Nhưng Mặc Băng Tước không thấy đau, ngược lại càng cảm thấy sung sướng đến tận trời xanh.

- Em thật là...

- Nửa đi... nửa...

- Haha... em đúng là đồ damdang.

Mặc Băng Tước cười sung sướng tiếp tục, sau khi đã ra rồi vẫn giữ khư khư bên trong Lục Tuyền Yên. Con đau đó khiến cho cô chỉ muốn ôm lấy hần càng chắc hơn, với suy nghĩ rằng con đang sẽ dịu đi.

Và tất cả, Lục Tuyền Yên đã nhớ ra tất cả khi nhìn thấy bộ áo bệnh nhân ở trong phòng tắm thể này. Cô nhìn nó và cảm lên, nó bốc mùi kinh khủng nhưng vẫn còn vương vấn rất đậm mùi hương đặc biệt từ cơ thể cô. Lục Tuyền Yên co người trong bồn tắm, dù đã ba lần lên giường với hần, nhưng cái cảm giác đó khi cùng làm chuyện này với hần chỉ có một. Lục Tuyền Yên rất thắc mắc, tại sao khi bên hần cô lại bộc ra cảm xúc như thế? Chẳng lẽ khi làm chuyện này với đàn ông sẽ cảm thấy sung sướng như vậy? Hay là chỉ mình hần?

Thay xong bộ quần áo choàng thân màu xám đen, Lục Tuyền Yên xỏ chân vào đôi dép Koala đã được chuẩn bị sẵn. Điều khiến cô thích thú đó chính là nó rất là ấm a!!

Vừa nãy khi đang trong phòng tắm, dù rất nhiều hơi nước xộc lên cùng với mùi sữa tắm dầu gội bay khắp nơi nhưng Lục Tuyền Yên vẫn ngửi được mùi thức ăn từ bên ngoài. Bụng cũng đang đói, cô lao nhanh ra ngoài đi xuống dưới. Rồi mới để ý, lần này cô không còn đau như bao lần trước khi hoạt động nữa. Lục Tuyền Yên thích thú chạy nhiều hơn xung quanh.

- Làm gì vậy?

Khi bị hấn gọi Lục Tuyền Yên liền giặt mình rồi nhìn lại, thì ra mình đã chạy xuống bàn ăn. Cô nhìn hấn đang mang thức ăn ra bàn liền ngồi lên.

- Là cho tôi phải không?- Cô đắc ý nhìn hấn.

Nhưng Mặc Băng Tước chỉ nhìn cô cười sau đó lại tiếp tục quay vào trong. Hấn dùng nĩa hốt một ít thức ăn cho vào đĩa rồi lại lấy thêm một cái bát lớn cho canh vào rồi sao đó hai tay bùng ra. Đến cửa nếp hấn chợt nhìn thấy đôi dép lông Koala mà mình đã để lại cho Lục Tuyền Yên. Không tự chủ được nhìn lên phía trước, cô ngồi đó đung đưa đôi chân trần trên không trung, người thì cứ nhúi về trước để thưởng thức mùi hương của thức ăn.

Hấn mang vào đi đến nghe tiếng loạn xoạc rõ to. Lục Tuyền Yên nghe vậy liền mỉm cười nhẹ.

- Tài nghệ của anh hơn tôi rồi. Ngày nào đó rảnh rồi có thể truyền bí kíp không?

- Tôi không phải giáo viên.- Hấn lạnh lùng nói.

- Đừng có keo kiệt như vậy, sẽ chiều hư vợ tương lai của anh đó.

Mặc Băng Tước liền phì hơi cười.

- Vợ của tôi? Cô ấy có thể nấu ăn cho dù không ngon lắm.

Lục Tuyền Yên trề môi khinh thường hấn sau đó bắt đầu bữa ăn. Cô chủ động múc com cho hấn, còn gấp cho hấn vào miếng thịt vào bát.

- Cô muốn như đêm qua nữa sao?- Hấn nhìn bát của mình liếc nhìn Lục Tuyền Yên mà nói.

- Sao... sao anh lại nhắc đến chuyện này khi đang ăn cơm chứ?

Lục Tuyền Yên bực bội cúi người ăn không thèm nhìn mặt hấn, mỗi lần hấn phát ngôn là coi như đang chọc ghẹo cô, đáng ghét.

Dùng xong bữa ăn, hấn bảo cô ngồi yên đấy còn mình xếp bát đĩa. Nhưng Lục Tuyền Yên lại buống bình đi sau hấn rồi đẩy hấn sang một bên còn mình rửa chén.

Nhưng mà con mẹ kiếp! Đến cái bồn rửa chén nhà hấn cũng cao như thế này. Đứng thôi mà đã gần ngang ức cô rồi. Mặc Băng Tước đứng một bên dựa người vào thành bếp nhìn cô khổ sở rửa chén.

Cảm nhận ánh mắt hấn cứ nhìn mình khiến Lục Tuyền Yên xấu hổ chết đi được. Dù sao cũng đã giành lấy chỗ của hấn thì phải làm đến cùng, nhưng chưa được bao lâu lại bị hấn cướp lấy bát.

- Ra bàn ăn ngồi.

- Tôi làm được.- Lục Tuyền Yên háng giọng.

- Đi đi, nắm lùn.

?!

- Anh...

- Hừ...?

Lục Tuyền Yên muốn tiếp tục đấu mồm với hấn nhưng lại thôi. Nhờ đâu khiến hấn nổi giận, nơi này chỉ có hai người, cô không phải là tấm bia của hấn thì là ai?

Thế là Lục Tuyền Yên ngoan ngoãn ra bàn ăn ngồi. Một lúc sau Mặc Băng Tước cũng xuất hiện.

- Chúng ta vào vấn đề chính.

Tâm thái lo lắng của Lục Tuyền Yên lập tức thu phục lại nghiêm túc nhìn hấn. Vào vấn đề chính? Là chất độc sao?

- Hôm qua anh đã đưa tôi đến đâu?

- Căn cứ của tôi. Cô vẫn an toàn đấy thôi.

- Làm ơn trả bằng xét nghiệm máu cho tôi.

- Cô nghĩ Trương An sẽ phân tích máu cô lâu như thế à?

- Trương An? Là bác sĩ Trương? Anh ta là người của anh sao?
- Yên tâm, tôi không có ý muốn hại gì cô. Chỉ là người như cô dường như chẳng có ai là số hai trên thế giới này.
- Anh đã biết được bao nhiêu rồi?
- Chẳng gì cả. Có thể nói chỉ là con số không. Có thể cô khiến tôi rất hứng thú, nhưng chưa phải bây giờ là cách tìm tòi nó. Tôi hỏi cô, những tên bắn tia đó, cô biết sự hiện diện của chúng. Đúng chứ?!
- Anh muốn nói gì?
- Tôi sẽ bảo vệ em. Bằng mọi giá.
- Tại sao? Một kẻ không quen không biết?
- Chỉ là bây giờ đầu cô chỉ toàn bả đậu, sau này khi nó được thay bằng chất xám, lúc ấy hỏi cũng không muộn.
- Có cần phải nói khó nghe như thế không?
- Câu hỏi cuối cùng. Tổng Minh, Dư Vỹ, Bát Giới mà cô nhắc đến là ai? Người của tổ chức sao?- Hấn nhếch miệng khinh bỉ nhìn cô.
- Họ là bạn của tôi. Là từ thuở nhỏ và thời đại học.

Chương 25: Dư Vỹ trở về.

Bạn đang đọc truyện *Lên Giường Với Tôi Thì Phải Cười Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Dư Vỹ trở về

Tên truyện: Lên giường với tôi thì phải cười tôi.

Tác giả: Chó Sủa.

Chương 25: Dư Vỹ trở về.

- Họ là bạn của tôi. Là từ thuở nhỏ và thời đại học... nhưng chuyện của tôi thì liên quan gì đến anh chứ?!

Mặc Băng Tuyết chỉ im lặng không nói.

- Từ thời đại học vốn dĩ chỉ có một mình. Nhưng rồi cho đến khi cuộc thi hoa khôi của trường, bốn chúng tôi đã thân với nhau. Gồm tôi, Quách Ân, Tuệ Mẫn và Dư Vỹ.

Mặc Băng Tuyết nghe cô kể, cũng im lặng lắng nghe mà không nói gì.

- Tuy vậy nhưng sự hạnh phúc đó chỉ kéo dài bốn năm đại học. Sau đó, chúng tôi hoàn toàn bị chia nhau ra. Vì một số lý do... nếu có ngày, tôi sẽ giới thiệu cho anh người đạt giải nhất trong bốn chúng tôi.

- Cô nghĩ tôi có hứng thú sao?

- Tất... anh có thể đừng làm mất hứng người khác như vậy không? Hử!!

Cũng tốt, như vậy mà hấn không còn nhìn cô với ánh mắt tra khảo nữa. Hấn đứng dậy.

- Đến công ty.

Lục Tuyền Yên vui vẻ đứng dậy chạy lên lầu. Hấn bỗng nhiên nói vọng lên.

- Không cần mặc quần áo nhân viên.

Lục Tuyền Yên hiểu ý mỉm cười, cái này không phải là muốn cho cô nghỉ làm, chỉ là cho cô được thoải mái một bữa. Và chắc chắn, lần này cô sẽ được đi bằng lối bí mật của hắn. Nghĩ đến đây Lục Tuyền Yên cao hứng lên phòng chọn đồ sau đó xuống ngay. Cô mặc bên trong là áo sơ mi của hắn dài đến tận đầu gối. Không biết tìm ở đâu ra một cái áo khoác người nam tính nhỏ nhắn, một lúc sau hắn mới ngó ra nó là của Tống Liêm.

Lục Tuyền Yên biết bản thân vì sao lại thoải mái thế này. Cũng chỉ là nghe theo tiếng nói con tim mình, nó nói rằng hãy vui vẻ khi ở bên hắn, cô sẽ không phải chịu khổ. Với lại, thật sự khi bên hắn cô luôn cảm thấy yên bình khó đoán, chỉ cần rời xa hắn là lòng bức rức khó chịu bồn chồn không yên. Còn về cái chuyện giường chiếu kia, Lục Tuyền Yên không thực sự cảm thấy phiền lắm ngược lại bản thân còn cảm thấy rất hài lòng với nó. Cái này có thể gọi là nhu cầu sinh lý chăng?

Mỗi con người đều có nhu cầu sinh lý riêng của mình. Giờ thì cô đã nhận ra của mình là gì, phải chăng là tình dục?

- Tôi nay chúng ta sẽ gặp Tống Đăng Tường.

Bước chân Lục Tuyền Yên có hơi hụt hẫng rồi lại trở lại bình thường. Vì bỗng nhiên có cảm giác bất an xảy đến. Không biết là đến với hắn hay là đến với cô.

- Ta lại ăn cơm rồi mới đi gặp ông ta chứ?

Hắn gật đầu nhẹ, Lục Tuyền Yên lại tiếp tục nở nụ cười. Kể từ giờ đây, Lục Tuyền Yên đã có người cùng nhau ăn cơm uống nước rồi.

Niềm vui của cô cứ như vậy mà kéo dài đến khi lên xe của hắn. Mặc Băng Tuyết nhìn qua gương chiếu hậu về mặt của cô, nó bỗng nhiên đến nỗi không thể nhìn ra trong cái ánh mắt đó chứa đựng thứ gì không phải là một màu thuần khiết. Bỗng nhiên hắn nghĩ, quá khứ con người chính là thứ tàn nhẫn nhất phải không? Nó có thể thay đổi một người như dời núi Thái Sơn, một thứ mà chẳng phải là hiện vật.

...

Trong sân bay đông nghịt người qua lại, xung quanh hầu như mọi người đều ríu rít ôm ấp nhau sau bao nhiêu lâu không gặp mặt. Nhưng trong đó, hình như chỉ duy nhất một người vẫn ung dung đi ngược dòng người đơn độc kéo vali về phía cổng sân bay. Dư Vỹ vuốt tóc rồi tháo kính, một vẻ đẹp rạng ngời khó ai sánh bằng.

Hai mắt Dư Vỹ to tròn nhìn quang cảnh xung quanh mình, dường như chẳng có gì thay đổi. Dư Vỹ vận trên mình một bộ đầm liền thân màu vàng phơ ra ba vòng dây đàn 90-60-90. Hai chân bước uyển chuyển trên đôi gót đỏ chót trong ánh mắt say đắm của bao chàng trai. Khiến cho bạn gái họ phải nhìn Dư Vỹ bằng ánh mắt ganh ghét khó ưa. Nhưng cô lại thích điều đó quay.

Những ánh mắt đó khiến cô đã tự tin rồi càng tự tin hơn với ngoại hình của mình. Dư Vỹ nhếch môi hình bán nguyệt với màu son đỏ chót. Đôi môi mỏng manh mấp mấp một chút. Hai mắt cô rất to và còn tròn nữa cực kì hấp với khuôn mẫu khuôn mặt, nó gần như chữ điền nhưng cũng gần giống trái xoan. Mũi thì hơi tẹt như cũng hơi cao vừa vặn với tỉ lệ khuôn mặt, xương mặt nâng lên hạ xuống theo đường đi của chân mày khiến Dư Vỹ trong mắt mọi người càng trở nên hoàn hảo.

Tiếng chuông điện thoại lại vang lên lần nữa, dù thật sự cảm thấy phiền nhưng Dư Vỹ vẫn phớt bất máy. Chuông to như thế, không bắt cũng kì.

- Alo.

- Con đã đến nơi chưa.

- Con đến rồi, ba mẹ không cần đến, con sẽ bắt xe về thẳng công ty.

- Được được. Tôi về nhé Vỹ Vỹ, mẹ nấu cho món mà con thích nhất. Một năm ở Mỹ chắc con ăn toàn sơn hào hải vị nên thiếu hương vị quê hương phải không...

- Thôi được rồi được rồi. Tôi con sẽ về công việc đã hoàn thành.

Nói rồi Dư Vỹ tắt máy chẳng để mẹ mình nói thêm câu nào đi thẳng ra ngoài bắt taxi đến công ty.

- Đến Băng thị.

...

Sau khi xuống xe Lục Tuyền Yên mới nhận ra mình đang ở tầng hầm. Cô bước ra khỏi xe theo sau hắn không nói lời nào. Đây rồi, chính là lối đi bí mật mà hắn thường dùng để không bị nhân viên xuất hiện. Trong cái Băng thị này có ba thứ mà Lục Tuyền Yên vẫn chưa khám phá ra cái hiện đại của nó. Một là thứ hiện đại sắp sùng nó để di chuyển, hai cái còn lại là hai cái nhà này để sản xuất đồng hồ kia. Nhưng mà cô lại có hứng thú với cái nhỏ hơn. Nếu được chắc chắn sẽ lên vào xem sao?

- Nghĩ gì vậy?

Lục Tuyền Yên liền giật mình nhìn sang hắn, rồi mới nhận ra bản thân mình đã đứng trong thang máy tựa lúc nào. Và tốc độ của nó cũng rất nhanh, thoáng chốc đã đến tầng bốn mươi. Và Lục Tuyền Yên vẫn chưa xem xét được gì hết. (v)

Cánh cửa thang máy đã mở ra báo hiệu đến tầng bốn mươi. Nhưng Lục Tuyền Yên chỉ kịp nhớ được hình dáng kết cấu của nó chính là xung quanh được bao phủ bằng một màu đen công nghệ. Với lại trong lúc di chuyển lên cô còn thấy rất nhiều chữ cái nhỏ nhảy lòng vòng xung quanh rất rối loạn cho nên không thể nhận ra đó là gì. Có lẽ là mật mã gì chăng? Lần sau chắc chắn sẽ theo hấn đến nơi này một lần nữa, một lần nữa. Vừa nói Lục Tuyền Yên vừa giờ tay thanh nắm đấm nâng lên như muốn nói rằng "chai độ".

- Còn đứng đó làm gì?

Cô hờ người nhìn hấn rồi hạ tay xuống bước ra khỏi thang máy. Thì ra cánh cửa chính là tấm gương dài to một cách bất thường như thế này bên trong phòng riêng của hấn. Nếu như vậy có thể cho rằng ngoài hấn thì chỉ có mình cô đặt chân vào trong này rồi. Tại sao hấn lại đối xử với cô đặc biệt thế nhỉ?

- Này Băng à, anh là tổng giám đốc của Băng thị tại sao lại phải di chuyển một cách...

- Không phải lén lút. Mà là đang kiểm soát nhân viên của mình.

- ... - Hấn luôn phản ứng nhanh nhẹn, hơn cô tưởng.

Ra khỏi đó liền thấy Liễu Hê và Khả Sanh ngồi tán gẫu ở salon. Họ cũng chẳng còn gì bất ngờ nữa khi thấy Lục Tuyền Yên bước ra từ căn phòng đó. Những chuyện này đều do Mặc Băng Tuyết quyết cả. Nếu hấn chọn cách tin tưởng một ai đó như thế thì chắc chắn người này sẽ không làm họ thất vọng.

- Lục Tuyền Yên!!

Liễu Hê trở mắt nhìn Lục Tuyền Yên trong bộ trang phục đơn giản là áo sơ mi nam và áo khoác jean nhỏ nhắn. Nhìn cô như vậy nhỏ con cực kì, lại rất là đáng yêu trong mắt người khác. Khả Sanh bên cạnh cũng chăm chú ngắm nghía một chút, trên đời đây là lần đầu tiên anh thấy một người phụ nữ hai mươi bảy tuổi lại trông trẻ trung năng động như thế khi đôi cách ăn mặc.

- Xoay một vòng tôi xem nào.

Nghe vậy cô liền làm theo xoay một vòng cho Liễu Hê xem. Nhưng dù sao đây cũng chỉ là áo sơ mi, xoay một chút mà xem đã lộ hết nội y rồi. Thế là chỉ mới nửa vòng hấn đã kéo Lục Tuyền Yên lại giấu ngay sau lưng.

- Lại kia ngồi.

Hấn chỉ tay, là vị trí chiếc ghế tổng giám đốc đã được thay mới.

- Tôi được dùng máy tính chứ.

Nghe đến đây Mặc Băng Tuyết liền thay đổi thái độ lạnh lẽo nhìn Lục Tuyền Yên, ánh mắt có thể phóng dao mà giết người. Thật sự lúc này muốn đùa giỡn với hấn chút, nhưng trông nghiêm túc như thế thì ai dám hé răng nữa đây?

- Ý tôi là... tôi có thể dùng máy tính của mình chứ?

Lần này hấn không nói gì, sắc mặt trở lại bình thường mà quay sang Liễu Hê và Khả Sanh.

- Vào vấn đề thôi.

Cả ba người họ đều ngồi xuống salon đối diện nhau, lúc này Lục Tuyền Yên đi sang bàn làm việc lấy máy tính thì nghe rõ ràng lời Liễu Hê nói.

- Đã sa thải 134 nhân viên ở tầng một và tổng cộng 123 nhân viên ở các tầng khác. Có tổng cộng là 198 nữ nhân viên và còn lại là nam.

Lục Tuyền Yên ngồi xuống ghế kinh hoàng lắm nhắm số nam nhân viên bị sa thải, lên đến tận 59 người. Nhưng thế quái nào lại đuổi họ? Tận 134 người ở tầng 1. Không phải là cái lần hấn cùng cô dùng bữa ở canteen đó chứ? Lúc ấy hấn ăn xuất ít hơn, không lẽ là để xem xét chất lượng nhân viên của mình sao? Nhưng mà chỉ trong vài phút ngắn ngủi đã có thể quyết đoán như thế, hấn hấn ít nhất cũng phải có một đầu óc tinh vi lanh lợi cùng cái trí nhớ siêu phàm rồi.

Vậy cô có làm gì sai để bị hấn đuổi đi không ta? Cô có ăn chơi xa đọa lắm không? Có trang điểm lòe loẹt lắm không?

- Làm gì vậy? Có muốn ăn trưa không?

Hấn xuất hiện ngay trước mắt Lục Tuyền Yên trong một không gian không hề phát ra tiếng động. Nghe hấn nhắc đến ăn cô lại đói bụng, đồng thời cũng lo cho cái công việc của mình hiện tại. Nuốt nước miếng xuống cô nói.

- Tôi cũng đói rồi.

What!! Mày nói cái *** gì thế? Phải nói là "Tôi vẫn còn no" chứ. Đúng là không thể phản bội lại con tim mình mà.

- Đồng phục bên này. Tuyền Yên, thay rồi hãy cùng Băng xuống dưới nhé.

- Tôi... ăn cùng anh sao?

- Vấn đề gì?

- À... không!! Không gì cả.- Lục Tuyền Yên cười ngược nhìn hần.- Chúng ta đã cùng nhau một lần thì cũng có thể lần hai mà.

- Vậy lần ba rồi sẽ có lần bốn chứ?

- Anh... vấn đề này không liên quan đến ăn uống. A!!

Mặc Băng Tước không thương tiếc búng vào trán Lục Tuyền Yên một cái rõ đau.

- Đầu óc còn rất tỉnh vì đây.

Lục Tuyền Yên đỏ bừng mặt, hần nói không sai. Cô đúng là có đầu óc đen tối mà.

Thấy hần đã đi đến cầu thang Lục Tuyền Yên liền lấy bộ âu phục giành cho nhân viên vào trong phòng thay đồ rồi phóng ra như một chiếc xe tăng. Hần khoanh tay chờ đợi, trông thấy cô liền nhấn nút xuống tầng dưới cùng.

Lúc này Lục Tuyền Yên chỉ nghĩ đến một phương án. Liệu lần này hần sẽ đuổi thêm bao nhiêu nhân viên? Và trong số đó có Lục tiểu thư này hay không? Haong mang thật!! (=.=!!)

Trông thấy Lục Tuyền Yên lại bước ra cùng anh chàng đẹp mã đó, Liễu Nạch từ xa đã cảm thấy ghét rồi còn cay cú hơn. Cô đưa cho cô gái hầu cạnh mình khay cơm rồi đi đến quầy dành cho các đầu bếp.

- Nhan sắc của ta đây làm sao có ai sánh bằng.

Liễu Nạch vừa nói vừa trộn cơm lên cho vào miệng nhai nhồm nhoàm. Cô ta nhếch miệng nhìn Lục Tuyền Yên và Mặc Băng Tước ngồi xuống một cái bàn trông miệng lăm nhăm.

- Lại sắp thành heo đói rồi.

Hai cô hầu bên cạnh chả biết gì đâu. Nhưng nhìn Liễu Nạch cười cũng cười theo cho có có thôi. Chứ biết cô ta đã làm cái ** gì.

Đúng như dự đoán, lần này lại là Lục Tuyền Yên đi lấy thức ăn. Mặc Băng Tước trong thấy cô như thế cũng không ngăn cản ngồi yên đợi đồ ăn đến.

Và cũng không nằm ngoài dự đoán, Lục Tuyền Yên lấy cho mình một suất thật to hết mức. Còn hần như đã quá quen với việc này nên cũng không nói gì nhiều nữa. Cả hai cùng nhau cầm cúi ăn. Quy luật được đưa ra là khi ăn không được hé miệng.

Lục Tuyền Yên vừa cho vào miệng miếng đầu tiên và nhai liền cảm thấy có điều gì đó không đúng ở đây. Vì cô dị ứng với cái gì sẽ cực kì nhạy cảm với thứ đó. Và, trong nước chan cho cơm của cô lại có mùi của tôm chiên. Không chần chờ thêm giây phút nào Lục Tuyền Yên ôm miệng chạy khỏi đó. Cô muốn tìm thứ gì đó để nhả toàn bộ thức ăn vào.

Mặc Băng Tước ban đầu vẫn ăn rất ngon lành. Nhưng khi nhìn thấy Lục Tuyền Yên ôm bụng chụp miệng như thế chỉ nghĩ đến một phương án. Không lẽ có thai rồi?

Đó cũng chỉ là nghi hoặc, hần vẫn đi theo sau xem sao.

Lục Tuyền Yên nhìn thấy một cái sọt rác trước mắt liền dừng lại ới tất cả thức ăn vào đó. Cơ thể cô bắt đầu nóng lên, cảm thấy rõ ràng làn da mình không còn mịn màng như trước nữa.

Mặc Băng Tước cũng vừa vặn đến nơi xuất lưng cô hỏi hang.

- Không sao chứ?

Lục Tuyền Yên liền nói.

- Tôi bị dị ứng với hải sản.

Nói rồi cô nép vào thân người to lớn của hần mong sẽ che mình đi trước mặt mọi người. Hần cũng hiểu liền cởi áo khoác của mình choàng lên đầu Lục Tuyền Yên rồi dẫn cô đi.

- Chúng ta đi đâu vậy?

- Khu y tế của Băng thị.

Là bất quá hần mới đưa cô đến đây. Nếu không thì đừng hòng một lần đặt chân đến.

...

Thấy Lục Tuyền Yên chạy đi Liều Nạch liền cười như được mùa, hai cô gái bên cạnh cũng không kém cười như con điên. Cuối cùng cũng được một lần hả dạ, một lần vật ngã được con đàn bà này.

Chuyện là lúc này nhân lúc các đầu bếp lo cho món khác Liều Nạch đã nhanh chóng múc một muỗng lớn nước chan của tô chiên mà rải đều lên thứ thịt mà lúc nào cũng thấy trong khay cơm của Lục Tuyền Yên. Chỉ biết là cô ta dị ứng, chứ ai ngờ lại nặng đến vậy.

- Hahaha.

...

Lục Tuyền Yên được hấn đặt xuống cang. Sau khi móng vừa chạm lên chất vải mềm mại cô liền thò một bàn tay ra nắm lấy mép chăn phủ lên mình. Kín tay chân lẫn kín đầu. Tình cờ Mặc Băng Tước nhìn thấy, những đốm đỏ chi chít trên mu bàn tay của Lục Tuyền Yên.

Lúc này bác sĩ phụ trách khu y tế ở đây cũng xuất hiện. Đó không phải ai khác chính là Dư Vỹ. Cô khoác lên người chiếc áo blu bó sát lộ ra đường cong trên cơ thể. Mặc Băng Tước chán ghét quay mặt đi hướng khác.

Dư Vỹ cũng không ngờ người đến nơi này lại là Mặc Băng Tước. Trông thấy vẻ mặt lạnh lùng lịch lãm của hấn khiến cô thẹn thùng đỏ mặt, sau một năm đi công tác nước ngoài quay về, dung mạo của anh vẫn không thay đổi.

- Người bệnh.

Hấn chỉ buông hai chữ nhưng cũng chẳng nhìn thẳng vào mặt Dư Vỹ. Cô liếc mắt sang người được cho là bệnh nhân đang ngồi một cục trên cang, nhỏ con như thế chắc là phụ nữ rồi.

Dư Vỹ bắt đầu đeo bao tay cao su vào nhẹ nhàng lật một chút chiếc khăn xem như thế nào. Trùm kín như thế này chỉ có thể là dị ứng.

Nhưng khi vừa nhìn thấy làn da với những đốm đỏ ửng kia, Dư Vỹ ngay lập tức biết đối phương là ai. Cô tức giận lùi một chân ra sau thân nhiên nói những lời nói như đã thuộc lòng từ rất lâu.

- Bệnh nhân bị dị ứng với hải sản, tôi sẽ đi kê thuốc.

Nghe thấy giọng nói này, Lục Tuyền Yên không ngần ngại nhan sắc của mình tệ hại như thế nào liền chồm một chút ra khỏi khăn, và đó chính là Dư Vỹ, không sai vào đâu nữa.

- Dư Vỹ, cuối cùng cậu cũng trở về rồi.

- Đừng nói như kiểu chúng ta là bạn.

- Cậu vẫn không thể tha thứ cho tớ sao?

- Khi nào Tuệ Mẫn sống lại, tôi nhất định sẽ còn yêu thương cô, giống như nỗi hận của tôi hiện tại vậy.

Nói rồi Dư Vỹ rời đi ngay. Còn lại Lục Tuyền Yên một mình trong phòng bệnh. Sao cô đau quá!! Đau lắm. Nhưng sao lại không khóc được?

Lục Tuyền Yên vội vớ cánh tay đầy mụn đỏ ra khỏi không khí vớ lấy điện thoại. Trong chăn nhún một con số rồi nhấn gọi.

Bên Mi hiện giờ đang là đêm. Quách Ân vừa tắm xong rời khỏi phòng tắm liền nhận được cuộc gọi. Và cái nhạc chuông này chính là cuộc gọi từ Trung Quốc. Cứ nghĩ rằng đó là bố mẹ nên rất niềm nở cầm lên. Nhưng khi nhìn thấy dãy số cùng cái tên lưu trên màn hình Quách Ân liền trở nên nghiêm trọng. Lục Tuyền Yên ư? Cô ấy chưa bao giờ chấp nhận bỏ một số tiền lớn để gọi đi ngoại quốc.

- Alo.

- Dư Vỹ... cậu ấy ở Băng thị.

Chương 26: Lại phải dời.

Tớ muốn nói lời xin lỗi. Vì hôm nay gặp một số trường hợp quá cay cú và ức chế nên đã không kiểm được mà vắng tục. Nhưng không sao, tác giả đã dùng ảo thuật biến nó thành dấu sao rồi!>

Mong mọi người thông cảm~~~

Bạn đang đọc truyện *Lên Giường Với Tôi Thì Phải Cưới Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Lại phải dòi

Tên truyện: Lên giường với tôi thì phải cưới tôi.

Tác giả: Chó sữa.

Chương 26: Lại phải dòi.

Sau khi Lục Tuyền Yên chủ động tắt máy Quách Ân không ngăn được sự phẫn nộ mà văng mạnh cái điện thoại xuống giường. Cô lại chộp lấy nó gọi cho bạn mình nhiều lần nữa nhưng Lục Tuyền Yên lại chẳng nghe máy. Chết tiệt!!

Không do dự thêm phút giây nào, Quách Ân gọi điện hủy bỏ tất cả lịch trình để bay về Trung Quốc.

...

Sau khi thả điện thoại khỏi tay Lục Tuyền Yên thần thờ như một pho tượng. Cô lại trùm kính đầu mình lại sau đó co ro tại một vị trí. Tại sao? Tại sao cô lại không khóc được?

Mặc Băng Tuyết từ đầu giờ cho đến cuối giờ vẫn ngồi đây. Vì không biết làm gì hần quan sát hết thấy hành động của cô. Trông xung quanh chẳng còn ai qua lại hần liền đứng dậy đi đến bên Lục Tuyền Yên cúi người xuống bế cô lên.

Hành động này khiến cô hơi giật mình định ngược lên nhìn hần nhưng bị tâm chắn trắng che lại. Và cảm thấy cũng chả sao cả. Cô thuận tiện dựa vào lòng hần, tay nắm chắc lấy tấm chắn đồng thời cũng là áo hần.

- Đưa tôi về. Giúp nhé.

Nói rồi Lục Tuyền Yên miềm cười nê thiếp đi.

Đằng sau hai người, Dư Vỹ đã kê thuốc xong rồi quay lại. Chỉ là tình cờ trông thấy người mình yêu đang bỗng người con gái khác trong tay, khuôn mặt lộ ra vẻ thoải mái chưa từng có khi ở bên cô. Và người đó lại là Lục Tuyền Yên, người phụ nữ mà Dư Vỹ này hận đến tận xương tủy.

Hai mắt Dư Vỹ hơi ngấn nước phẫn nộ văng mạnh túi thuốc vừa kê vào sọt rác. Ngay bây giờ, cô muốn giết người hơn bao giờ hết.

- Nội quy không chỉ định rằng không được văng thuốc vào sọt rác ư? Và số tiền bồi thường luôn luôn là gấp mười số tiền bị mất đi đấy.

Dư Vỹ giật mình quay lại đằng sau.

- Tổng quản lí!!

- Nhắc lên.

Liễu Hê không thèm chào lại mắt liếc ra lệnh cho Dư Vỹ nhặt lấy số thuốc mình vừa bỏ đi.

- Nhưng đó là thuốc đã hết hạn.

- Cô làm bác sĩ bằng cấp nào rồi? Chẳng lẽ không biết thuốc hết hạn sử dụng mà đem đốt đi sẽ mang lại những gì sao?

Dư Vỹ hoàn toàn câm nín nhìn túi thuốc mình vừa văng vào sọt mà tiến đến cầm nó lên. Liễu Hê cũng như vậy mà muốn đi ngang qua cô và phốt lò. Nhưng rồi chợt nhớ gì đó mà dừng lại.

- Cô không cần phải ảo tưởng vị trí phu nhân Mặc gia. Tôi muốn nói rằng cô không xứng.

Nói xong Liễu Hê bước nhanh đi trên hành lang quanh vắng. Dư Vỹ vẫn chưa chịu thua ầm ức quay lại mà nói lớn.

- Tôi yêu tổng giám đốc.

Liễu Hê cũng rất nhanh quay lại mà đáp.

- Trên thế giới này không chỉ có mình cô là như thế.

Ra khỏi khu y tế, Khả Sanh đã đợi Liễu Hê từ trước.

- Tại sao lại nặng lời như vậy.

Liễu Hê cười khẩy một cái.

- Tôi trung thành với cậu ấy.

Nói rồi cô nhấp chân bước đi, cả hai người họ đều giống nhau cả. Khả Sanh cũng nở nụ cười theo sau cô tự hỏi.

"Dư Vỹ à tại sao cô quay lại đây? Chẳng phải nơi này là mồ chôn của cô sao?"

"Tôi trở về lần này là để dứt khoát giành lấy trái tim của anh ấy. Lục Tuyền Yên ư? Cô ta dù gì đi chẳng nữa cũng luôn luôn đứng sau Dư Vỹ này mà thôi."

...

Mặc Băng Tước chỉ biết lối đi đến căn chung cư mà Lục Tuyền Yên đang ở chứ không biết chính xác là phòng nào. Hắn cứ ôm cô trong lòng như cục bông nhỏ rồi hỏi hăng tưng người mà hắn gặp trên đường. Cho đến cuối cùng, hắn nhớ người này là ai.

- Phòng Lục Tuyền Yên ở đâu?

Tô Lộ Minh vốn đang ngắm quang cảnh xung quanh khu phố từ đây thì bị ai đó chạm vai. Quay lại thì thấy ngay Mặc Băng Tước trên tay đang ôm lấy cục bông trắng nhỏ nhỏ. Sau khi hắn hỏi xong thì anh đã biết người bọc trong chăn kia là ai.

- Căn phòng này.

Hắn không nói gì dùng tay rút chùm chìa khóa bên hông Lục Tuyền Yên cho vào ổ mở cửa bước vào trong rồi dùng chân đá lại. Tô Lộ Minh bên ngoài cũng có chút không thích ứng được hơi ngậy ngô một chút sau đó mới định thần đắm chiều nhìn cánh cửa vừa khép lại kia. Cô nam quả nữ trong một căn phòng không đáng ngờ sao?

Mặc Băng Tước đặt Lục Tuyền Yên trên giường. Vừa cảm nhận được hương ấm nhà mình, Lục Tuyền Yên lăn ra ngủ ngay lập tức.

Còn Mặc Băng Tước, hắn nên làm gì bây giờ?

Ách xì!!

Không biết là đã ngủ trong bao lâu, Lục Tuyền Yên chỉ biết mình bị thức giấc bởi chiếc lông mềm mại từ cái đuôi của MaoMao. Cô chui đầu ra khỏi chăn nhìn xung quanh, Mặc Băng Tước chắc là đã về rồi nhỉ. Không thấy hắn xung quanh đây, có lẽ là vậy.

Lục Tuyền Yên gạt bỏ tấm chăn đi để lộ ra bản thân với làn da trắng đỏ. Nó chi chít khắp người cô nhưng chỉ vài hạt nhỏ trên khuôn mặt, như những đốm mụn của những cô gái mới dậy thì.

- Đói bụng quá!!

Lục Tuyền Yên ôm lấy MaoMao đi vào trong bếp, có lẽ con bé vẫn chưa ăn gì cho đến giờ hoặc là không thể ăn ngon. Vừa nhìn vào chén thức ăn của MaoMao cô vừa nghĩ.

Khi vừa đặt chân gần đến nhà bếp, chợt nghe thấy những âm thanh lạ. Không lẽ có trộm? Lục Tuyền Yên chụp lấy cái cây chổi được dựng ngay gần bên học tường, chỉ cần nó cộng với cái mặt như quỷ của cô đây chắc chắn sẽ khiến hắn sợ hãi là chạy mất. MaoMao thì trông cực kì bình thản, nó cứ trốn sau lưng mẹ nó rồi xem tình hình thôi.

Ló đầu vào trong một chút thì nhìn thấy một bóng lưng to lớn mặt áo sơ mi trắng đang mặc tạp dề kê nĩa nấu ăn. Tên trộm này... hắn là Mặc Băng Tước!!

- Huh?

Mặc Băng Tước nghe thấy tiếng động liền quay mặt ra sau một chút rồi nhanh chóng quay lại. Cuối cùng nấu cũng xong. Cái bếp này quá thấp với một người cao 1m92 như hắn, làm mỏi lưng quá đi thôi.

Lục Tuyền Yên chạy nhanh đến bên giường của mình lấy tấm chăn đó trùm lên mình thêm lần nữa. Sao hắn lại còn ở đây? Trễ như thế rồi chưa về, không lẽ muốn bắt cô đi gặp Tổng Đăng Tường nữa sao?

- Phiền chết được!!

Vừa nói hết câu Lục Tuyền Yên bỗng nhiên thấy bản thân mình nhẹ hẫng như đang trên không trung. Quay lại thì thấy hắn đang thuận tay ôm mình đến bàn ăn. Không biết phải đối diện với tình trạng này như thế nào, Lục Tuyền Yên nhắm mắt lăn ra ngủ tiếp trong lòng hắn.

Bịch!!

Mặc Băng Tước rất nhanh nhận ra điều này không thương tiếc văng Lục Tuyền Yên xuống cái ghế cứng nhắc. Mông bị một vố đau điếng, Lục Tuyền Yên đưa tay xoa xoa cảm hận nhìn hấn.

- Không thể nhẹ tay sao? Tồi là phụ nữ đấy!!

- Ăn đi.

Hấn chỉ văng vòn vẹn hai chữ sau đó cúi đầu ăn ngon lành.

- Cũng phải đi gặp Tổng Đẳng Tường sao?- Lục Tuyền Yên cảm phẫn nói.

- Mặc hấn.

Khuôn mặt cô bỗng dịu đi sau cái sự trầm tĩnh lạnh lùng đến đáng sợ của hấn. Nhưng... cô không dám đưa cái mặt mình ra ngoài. Hấn nhìn sẽ khóc thét khi ăn mất.

- Dung nhan cũng không quá khó nhìn. Ăn đi.

Nghe vậy Lục Tuyền Yên chui mặt ra khỏi chăn.

- Anh đọc được suy nghĩ tôi sao? Hìhì.

Nói thật là Lục Tuyền Yên đói bụng lắm rồi. Từ trưa đã phẩu bỏ bữa vì có nước hải sản, bây giờ cho đến tối cũng chưa được ăn. May ra còn có hấn, công nhận là rất giỏi chế biến những thứ bê bét trong tủ lạnh của cô thành những món ăn đặc sản nhà hàng.

- Ngon quá!!

Mặc Băng Tước chỉ nhếch miệng cười không nói. Đồ ăn hấn nấu vốn dĩ đã quá quen thuộc rồi mà. Cũng không biết từ đâu, cái thói quen nhìn cô ăn trở đi đây, mỗi lần hấn vào bếp là mong tương lai của một giờ sau lại thấy nụ cười đó, miệng mấp máy nói ngon quá.

Suốt cả bữa ăn hấn chẳng nói một lời. Đăm ra, chán kinh khủng luôn. Cô thật sự muốn hỏi làm sao hấn có thể giữ vững sự im lặng như vậy từ nhỏ? Cho đến giờ.

Bỗng nhiên Mặc Băng Tước đẩy một cái đĩa gì đó đến trước mặt Lục Tuyền Yên. Là vài chú cá nhỏ bé đáng yêu, cô nhìn hấn, hấn liếc mắt sang MaoMao. Cô hiểu ý liền cầm lấy nó cho đặt lên chiếc ghế bên cạnh vỗ vỗ vài cái. MaoMao bên dưới thấy vậy liền nhanh nhẩu nhảy một nhịp phóng thẳng lên chiếc ghế. Trông thấy cá, nó mừng rỡ ăn ngấu nghiến. Lục Tuyền Yên thấy vậy có vui mà cũng phiền, trong tình cảnh như thế này sao mà tâm cho nó đây?

- MaoMao ơi ăn đừng để bẩn, mẹ mệt.

Cô chỉ nói khề thôi. Ai biết đầu tình cờ lại lọt vào tai hấn.

Dùng xong bữa ăn, Lục Tuyền Yên không ngờ hấn vẫn chăm chỉ mang cô về giường nhẹ nhàng đặt xuống sau đó đến bàn ăn xếp dọn bát đĩa. Cô lại chui mặt khỏi chăn nhìn hấn, là hấn đang xếp bát đĩa, thật đấy. Tại sao vậy ta?

Rồi một chốc sau, hấn ở rất lâu trong đó. Lục Tuyền Yên đợi đến mòn cả mắt, sau đó hoàn toàn thiếp đi.

Mặc Băng Tước sau khi rửa chén xong vụng về dùng khăn lau tay. Hấn vừa bước ra đã nhìn về phía chiếc giường đơn kia. Cô đã ngủ, một dáng ngủ quái dị. Cái này gọi là "Bán mặt cho đất, bán mông cho trời".

Mặc Băng Tước không do dự bước đến đổi lại dáng ngủ cho Lục Tuyền Yên. Trong lúc di chuyển tình cờ chạm vào làn da của cô, nó sần sùi như da cóc. Hấn nhử mày nhìn nó, có thật sự bình thường? Cuối cùng, hấn nhìn MaoMao bằng ánh mắt dị ứng.

...

Hôm qua, lúc về Mặc Băng Tước đã quên áo của mình tại phòng bệnh. Dư Vỹ nhận lấy nó trong sự vui mừng không nào diễn tả được. Có cơ để đi gặp tổng giám đốc rồi.

- Nói một chút về Dư Vỹ và lí do Dư Vỹ biết được dung mạo Mặc Băng Tước. Đó là trong một lần cùng ba mình đi gặp mặt đối tác với ý định của ba Dư Vỹ là sẽ dùng con gái để gây sự chú ý cho Mặc Băng Tước. Nhưng ông ta lại không để ý tới hấn chính là tổng giám đốc của Băng thị, và như đã được báo từ trước là đến đây để bãi bỏ hợp đồng. Nhưng vì cái tính ngang bướng và cái lợi trước mắt, ông ta cứ đĩnh đĩnh sắc đẹp của Dư Vỹ nhà ông sẽ khiến cho Mặc Băng Tước siêu lòng. Và từ ấy có cái gọi là tình yêu sét đánh (-.-) Nói đến đây thôi nha-

Dư Vỹ cầm chiếc áo trên tay đi một cách công khai đến phòng của Mặc Băng Tước. Khả Sanh thì đang bàn bạc với nhân viên ở phòng lắp ráp, còn Liễu Hê vẫn mãi mê với số lượng nhân viên. Bây giờ chẳng còn ai là rào cản nữa, Lục Tuyền Yên thì chỉ cần nhỏ đi là có thể sống rồi.

Cốc!!

Dur Vũ vừa gõ cửa đã nhận được hai chữ lạnh lùng của Mặc Băng Tuyết. Cô vui mừng mở cửa đi vào trong. Thấy hắn đang ngồi trên ghế bấm máy tính, Dur Vũ đứng ngay ngắn nghiêm chỉnh trước mặt hắn.

Khi biết được đó là Dur Vũ, Mặc Băng Tuyết chán ghét thả tay xoay ghế ra phía cánh cửa thủy tinh kia nhìn ra bầu trời từ tầng bốn mươi. Sau lần hủy bỏ hợp đồng đó hắn đã chẳng muốn gặp bất cứ ai trong gia đình đó nữa. Vậy mà con gái lão cứ như vậy mà bám theo hắn, thật may cho cô ta vì không nói cho người trong công ty biết hắn là ai, nếu không thì có lẽ bây giờ cô ta đã phải nằm yên một chỗ một đường đi xuống địa ngục.

- Hôm qua tổng giám đốc bỏ quên cái áo...

- Tôi vứt nó rồi. Mang nó đi đổi cho tấm chăn cũng được.

Hắn vừa dứt câu Dur Vũ liền ầm ức nắm chặt áo hắn ở trong lòng.

- Tổng giám đốc, bao giờ anh mới hiểu được tình cảm của em?!

- Xem lại cách xưng hô rõ ra khỏi đây.

- Là Lục Tuyền Yên phải không?

Từ trước đến nay lúc nào Mặc Băng Tuyết đối với cô cũng lạnh nhạt, nhưng hôm nay nó còn băng giá hơn mọi khi nữa. Giống như... thật sự chẳng muốn nói chuyện vậy.

- Cút!!

- Tại sao?

- Công ty??

Dur Vũ run người ôm chặt cái áo ầm ức ra khỏi phòng làm việc. Rốt cuộc cô phải làm gì để tổng giám đốc chú ý mình đây?

- Cậu đi đâu vậy?

Thấy hắn chưa xong giờ làm việc đã mặc áo muốn rời đi Liễu Hê liền thắc mắc hỏi. Hắn luôn là người tôn vinh cái gọi là thời gian, nhưng hôm nay lại sáng sủa phá vỡ chúng.

- Thăm người. Tin tức của Tô Lộ Minh đã có chưa.

- Cậu cho tớ thêm chút thời gian.

Mặc Băng Tuyết đắm chiều nhìn ra xa xăm suy nghĩ. Hắn ta chắc có lẽ là người của Mộ Vấn Lập, suốt ngày cứ bám theo hắn như thế.

Mặc Băng Tuyết rời khỏi đó bằng thang máy tư. Ra khỏi công ty lái xe nhanh đến chung cư.

Cứ mỗi lần dị ứng thì Lục Tuyền Yên bắt buộc phải ở trong nhà suốt ba ngày liền hoặc hơn. Vì chỉ cần có gió hắt vào một chút lập tức da lại ửng đỏ và càng nổi mẩn nhiều hơn. Trước khi quyết định ra khỏi căn, Lục Tuyền Yên quyết định xem xét kiểm định lại xung quanh một lần nữa xem cái cửa sổ nào còn mở không. Khi cúi đầu ra khỏi căn một cách thoải mái, cô lại thấy ai đó trước mặt mình. Lại là Mặc Băng Tuyết!! Lục Tuyền Yên nhanh nhẹn cúi vào lại rồi hé mắt nhìn ra, hắn lại làm gì ở đây?

Mặc Băng Tuyết ư!! Hắn ngủ rồi. Ngủ trên chiếc ghế dài lùn tịt đó. Cả người hắn thả lỏng ngả đầu sang một bên tay chống vào thành ghế mà ngủ, hai chân bắt đống lên rất ra dáng quý ông. Ôi chao!! Hắn chủ ngủ thôi mà nhìn ew chết được.

Còn MaoMao, nó lại đang ở trong lòng hắn. Lục Tuyền Yên liền giật mình phần ra khỏi căn chạy đến định ôm lấy MaoMao ra khỏi Mặc Băng Tuyết, vì nghe từ Liễu Hê nói hắn cực kì ghét mèo. Nhưng ngẫm nghĩ lại từ khi gặp nhau đến giờ hắn chọc ghẹo cô không hề ít, nếu trả đũa bằng cách này cũng chưa chắc đã đủ. Nên quyết định để vậy.

Những đốm đỏ trên cơ thể đã có dấu hiệu mờ đi, dưới cẳng chân cũng mọc không nhiều nên có thể di chuyển được. Nhìn Mặc Băng Tuyết thế kia cô lại nghĩ đến Hạ Sách Mịch, cái tên lang băm đáng ghét đó. Khi biết cô bị dị ứng thì cái tính công tử lại xuất hiện, hắn sợ bị lây nên nhất quyết không lại gần cô và luôn đứng xa trong phạm vi 3m. Và trong ba ngày chống chọi với nó, cô tuột đi không dưới năm cân.

Cả đêm qua hắn không ngủ. Mặc Băng Tuyết đấy!! Không biết là vì lo sợ điều gì vì cứ cảm thấy có sự nguy hiểm luôn tồn tại quanh đây. Nó cứ mất rồi hiện cứ như tên sát thủ đang phóng rồi che đi sát khí của mình vậy. Càng giống hơn là đang muốn dẫn dụ hắn.

Hắn dù sao cũng là con người. Những sinh hoạt thường ngày thiếu đi cũng đâu phải là điều tích cực!! Nhưng cả đêm hôm qua không ngủ thì hắn chỉ cảm im lặng vài tiếng để hồi phục lại năng lượng đã mất. Và bây giờ là lúc hắn tỉnh dậy.

Không hơn không kém, đúng ba giờ đồng hồ Mặc Băng Tuyết mở mắt bật dậy. Hắn cảm thấy cơ thể mình đang bị bao phủ bởi cái gì đó. Tắm chân? Là

tắm chân vô tình lấy về từ khu y tế của Băng thị. Nó nặng mùi của Lục Tuyền Yên, mùi kì lạ từ cơ thể đó.

Mặc Băng Tước đi chuyển tay nhưng có thứ gì đó có phản hồi nặng nề đè lên. Hắn tò mò đưa tay "bóp bóp", thứ gì đó mềm mềm dẻo dẻo.

Lông?! Là mèo sao??

Mặc Băng Tước khẩn trương đứng dậy bật MaoMao ra khỏi lòng mình. Nó tiếp đất an toàn còn hắn thì bật ngã xuống sàn. Còn cái thứ mềm mềm mà hắn vô tình bóp phải là gì? Là vú của nó?

Nhìn MaoMao, nó đang e thẹn nhìn hắn uyển chuyển sang chánh bước đến. Một chú mèo hoàng gia dễ thương với khuôn mặt nũng nịu thì ai lại chẳng muốn nựng đúng không? Nhưng Mặc Băng Tước này thì không, mỗi bước chân nó nháp đến nơi này trong mắt hắn y rằng từng bước chân nặng trĩu của một con quái vật, nanh nó dài, lưỡi nó liếm mép như muốn ăn hắn đến nơi. Mặc Băng Tước lạnh lùng đứng dậy đi chuyển sang chỗ khác, và nó cũng như vậy mà đi theo.

Hai cá thể một lớn một nhỏ cứ đi chuyển xung quanh nhà hết ba bốn vòng, cuối cùng Mặc Băng Tước chẳng còn căng thẳng nữa phi nhanh vào bếp ôm lấy Lục Tuyền Yên đẩy ra trước. Hắn ở đằng sau chỉ chỉ.

- Đuổi nó đi đi.

Lục Tuyền Yên quay ra sau nhìn sắc mặt khó chịu của hắn liền bật cười.

- Tổng giám đốc!! Anh sợ mèo sao?

Mặc Băng Tước liền phóng ánh mắt giết người về phía Lục Tuyền Yên sau đó lại nói.

- Đuổi nó đi.

Lục Tuyền Yên haha phát sau đó tiến đến bên MaoMao nói nhỏ.

- MaoMao của mẹ, bây giờ về phòng ngủ lát nữa mẹ sẽ nấu cho con cá mà Tiểu Hắc Miêu đã mang đến cho con. Nhé!!

Nó liền hiểu ngay quay đầu ra khỏi bếp. Mặc Băng Tước thả hắn ra một hơi nhẹ nhàng nó liền quay lại lần nữa khiến hắn nín thở. Chết tiệt!! Trên đời này ai hắn cũng không sợ, lại đi run rẩy bỏ chạy trước một con mèo.

- Tôi nấu xong rồi. Anh ngủ ngon không?- Vừa lau tay Lục Tuyền Yên hỏi hắn.

- Nhanh vậy sao?

Hắn phớt lờ đi câu hỏi của cô vì đang quan tâm đến chuyện khác quan trọng hơn. Xong rồi thì con mèo kia sẽ ra ngoài này, và hắn lại phải vật vã với nó một lần nữa.

- Tắm đi!!

?!

- Tôi vừa tắm lúc nãy.

- Tắm đi!!

Chưa kịp nói tiếp Lục Tuyền Yên bị hắn đẩy vào nhà tắm kèm với một số thứ cần thiết. Ôi chao có cả quần lót và áo ngực.

- Tôi đã nói là tôi vừa tắm rồi.

Cạch!!

- Một tiếng.

Nghe tiếng khóa cửa từ bên ngoài Lục Tuyền Yên liền chạy lại đập cửa kêu í ới. Hắn liền giật mình bước đến.

- Anh làm gì vậy?

- Tắm trong vòng một giờ thì sẽ sạch sẽ hơn.

Lục Tuyền Yên ngớ người, chẳng phải là lộ liễu lắm sao? Hắn sợ mèo, cô biết rồi còn cố nói dối?

Thôi không nói nữa. Cô quay vào trong cởi đồ ra, khi bị dị ứng như thế này ngâm nước ấm sẽ cảm thấy đỡ hơn rất nhiều.

Ngẫm nghĩ lại có người sống chung cũng rất là vui. Có thể nói chuyện chia sẻ cùng nhau rồi cùng có thể đùa giỡn. À cũng tiết kiệm được không ít thời

gian nữa. Bỗng nhiên Lục Tuyền Yên nảy ra suy nghĩ, cô và hắn đều ở cô độc một mình, hay là cùng nhau sống chung nhỉ?

Không được không được!! Nam nữ thọ bất tương thân.

Chương 27: Những lời đồn vô thật.

Bạn đang đọc truyện *Lên Giường Với Tôi Thì Phải Cưới Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Những lời đồn vô thật

Tên truyện: Lên giường với tôi thì phải cưới tôi.

Tác giả: Chó Sủa.

Chương 27: Những lời đồn vô thật.

Cạch!!

Đúng một giờ sau Mặc Băng Tước mở cửa. May mắn tiếng kéo chốt lớn nên đã lôi Lục Tuyền Yên từ trên chân mây về lại mặt đất. Cô ra khỏi bồn tắm mặc đồ mà hắn đã đưa vào.

Bước ra khỏi đó, dù rất bình thường như Lục Tuyền Yên vẫn cảm thấy có gì đó không đúng.

- MaoMao??

- Lại ăn đi.

- MaoMao đâu rồi!! Hà?!

- Ăn xong tôi sẽ thả nó.

Myaoooooooo~~~~~

Lục Tuyền Yên rung mình nổi da gà khi nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của MaoMao từ phía trên. Cô run rẩy ngược đầu lên nhìn.

- MaoMao!! Băng, anh làm gì MaoMao vậy? Nó rất sợ độ cao, mèo rất sợ độ cao.

Mặc Băng Tước nhú mày.

- Ăn xong tôi sẽ thả nó xuống.

- Không được!! Thả MaoMao xuống.

Lục Tuyền Yên đưa ánh mắt cầu xin hắn, MaoMao từ trước đến giờ như người nhà của cô vậy, nó đau thì cô cũng đau, nó sợ thì cô cũng sợ. Nghe tiếng kêu thảm thiết của nó Lục Tuyền Yên cũng đôi phần cảm nhận được sự sợ hãi của nó, thật sự rất muốn đưa nó xuống ngay lập tức.

- Băng, anh thả nó xuống đi, tôi cầu xin anh.

Hắn nhìn sâu vào trong đôi mắt trong veo của Lục Tuyền Yên, nhìn giọt lệ sắp rơi khỏi mí mắt mà lòng bắt đầu rung động.

Và sau khi đáp đất, MaoMao cứ như đã chẳng xảy ra chuyện gì leo lên trên chân Mặc Băng Tước nằm mà nũng nịu.

À à!! Thì ra là nó mê trai.

Lục Tuyền Yên nhếch nhếch khóe miệng, mắt con rồi.

...

Lần này không hiểu sao đến tận một tuần những chấm đỏ ấy mới hoàn toàn biến mất. Và tất nhiên những ngày đó Mặc Băng Tước đều chăm chỉ ghé thăm.

Hôm nay Lục Tuyền Yên đến công ty, hần còn có lòng tốt đến đón. Cô không biết phải nói làm sao nhưng giờ người ta cũng đã cho lòng tốt thì mình đành nhận, sau này rồi hần trả sau cũng không muộn.

Đến công ty cả hai tách nhau ra, Lục Tuyền Yên trở lại với con đường như trước mình đã đi trước bao nhiêu ánh mắt của mọi người. Cô cũng chẳng bận tâm họ nhìn mình bằng ánh mắt gì vì căn bản mỗi người đều có cuộc sống riêng chẳng liên quan đến ai cả.

- Thấy không?! Là cô ta cướp người yêu của Dư Vỹ đó.
- Cái gì? Là chàng trai cao cao hay đi chung với cô ta đó sao? Tính lại thì tôi thấy Dư Vỹ với anh ta hợp hơn nhiều.
- Thật không ngờ cô ta lại là người như vậy. Vừa đến Băng thị đã mang đến không ít tiếng tăm ai ngờ con người thật thì...
- Thôi làm việc đi. Hơn một trăm nhân viên bị sa thải rồi, không chừng đợt tiếp theo là chúng ta đó!!

Một trong hai người họ nói khi thấy có vẻ Lục Tuyền Yên đang dành tai lắng nghe. Lục Tuyền Yên có nghe thật, vốn không có hứng thú chuyện bao đồng. Nhưng chuyện này lại liên quan đến Dư Vỹ. Cô không thể nhắm mắt bỏ qua được.

Nhưng người mà họ nói đến có phải là Mặc Băng Tước không? Anh ta là bạn trai của Dư Vỹ sao? Đúng là hai người họ rất là đẹp đôi. Lục Tuyền Yên cúi đầu đi vào thang máy, nhưng lại không chỉ có một mình cô.

"Sau giờ ăn trưa tại khu đất trống".

Một trong ba cô gái nhét vào cho Lục Tuyền Yên mảnh giấy nhỏ. Cô chẳng thèm mở ra xem, chỉ là khi lên đến phòng làm việc mới hé ra nhìn thử. Hình như có gì đó không ổn đang xảy ra ở Băng thị, và nó hoàn toàn có liên quan đến cô.

Hần đến, Lục Tuyền Yên chào hần rồi lại ngồi xuống không hơn không kém.

Mặc Băng Tước đang có ý định muốn chào lại, nhưng hần lại nhận ra có muộn phiền gì đó trong mắt Lục Tuyền Yên. Hần vào ghế bắt đầu làm việc với máy tính, mắt không lúc nào ngừng nhìn lên cô gái trước mặt.

Lục Tuyền Yên có cảm thấy hần đang nhìn mình nhưng cô cứ nhủ lòng hãy cho qua. Chắc là do cô ảo tưởng mà thôi. Lục Tuyền Yên này tuy xinh đẹp nhưng cũng không thể gọi là mỹ miều nhất thế giới, với lại vẫn còn nhiều khuyết cọng với những vết mụn đỏ chưa phai hoàn toàn trên mặt. Không lẽ hần chú ý đến những cái nhỏ nhặt đó? Không không!! Lục Tuyền Yên này không thích như vậy. Cô liền đưa một tập giấy hồ sơ lên che mặt lại, vừa vịn rồi còn gì?

- Làm gì vậy?
- Anh... Tổng giám đốc làm gì ở đây?
- Xem xét chất lượng.
- Xem xét chất lượng? Tôi làm gì không tốt sao?
- Tinh thần.

Cô nhìn hần bằng tia phức tạp rồi quay lại đối diện với màn hình máy tính.

- Tôi không sao.

Cốc cốc!!

- Vào đi!!

Dư Vỹ mở cửa và bước vào liền nhìn thấy hần đang đứng bên phía bàn làm việc của Lục Tuyền Yên. Còn Lục Tuyền Yên thì mặt mày đỏ như trà gấc. Dư Vỹ cắn chặt môi, thật ra hai người này có quan hệ với nhau như thế nào?

Mặc Băng Tước quay về ghế ngồi dán mắt vào máy tính. Mở địa chỉ email rồi nhìn vào ô tin nhắn, có vẻ như Tổng Giám Trưởng không thể không gặp rồi.

- Em đến để báo cáo về số nhân viên...
- Bắt đầu từ ngày mai không cần đến. Báo cáo cho Trương An.
- Trương An là ai?

- Trưởng khu.

- Sao?

Hiện tại Dư Vỹ là trưởng khu của khu y tế. Cho nên cứ sau một tuần là sẽ đến tận phòng giám đốc để báo cáo về sức khỏe của nhân viên. Cái này cũng chỉ là một ít đặc ân mà Dư Vỹ hưởng được khi biết dung mạo của Mặc Băng Tuyết. Hẳn cho cô bước lên đây vì muốn xem xét tình hình, xem thử cô có phải là người của tổ chức ngầm nào đó hay không.

- Em là trưởng khu mà. Tổng giám đốc, anh có nhầm lẫn gì không?

- Trương An là trưởng khu.

Dư Vỹ cảm nín chết trân tại chỗ. Cô không biết Trương An mà tổng giám đốc nói đến là ai, thậm chí những nhân viên y tế trong khu cũng không ai có cái tên này. Và cả trình độ cũng chẳng có ai bằng Dư Vỹ này. Không lẽ là người ngoài? Trương An này rốt cuộc là nam hay nữ.

- Bây giờ đã ra ngoài được chưa?

Liễu Hê đã vào trong từ lúc nào. Dư Vỹ nhìn Liễu Hê hậm hực bước ra khỏi đó. Lòng cô đau như cắt, chỉ mới công tác về hai ngày đã trực tiếp bị tổng giám đốc gián chức trưởng khu. Tất cả tại Lục Tuyền Yên cả, tại cô ta đã xuất hiện tại nơi này. Nước mắt Dư Vỹ rơi là chảy, mỗi lần Lục Tuyền Yên xuất hiện đều mang đến cho cô một điều bất lực khó tả.

- Chị Dư Vỹ?

- Liễu Nạch?

- Chị làm sao thế? Sao lại khóc ở nơi này?

Ở công ty này có rất nhiều người ủng hộ Dư Vỹ. Cô luôn được mọi người động viên an ủi khi buồn, và mỗi lần có gì đó bất công với Dư Vỹ thì ai nấy đều đứng ra bảo vệ và minh chứng. Trong mắt họ Dư Vỹ chính là một thiên thần thuần khiết nhất.

- Tôi bị gián chức rồi - Dư Vỹ ảm ức nói.

- Cái gì? Bị gián chức sao? Là ai? Là ai đã làm chuyện này.

- Lục Tuyền Yên. Cô ta... cô ta...

- Lại là Lục Tuyền Yên? Cô ta cướp đi bạn trai của cô rồi bây giờ còn mách lẻo với tổng quản lý rồi gián chức cô sao?

Dư Vỹ hai tay dụi mắt gạt đầu. Cô không thể nói rằng tổng giám đốc trực tiếp gián chức mình xuống. Nhưng ở đây có Lục Tuyền Yên, đem cô ta ra làm lá chắn là tuyệt vời rồi.

- Được lắm!! Cô ta được lắm. Tôi sẽ giúp cô trả thù. Dư Vỹ à, cô đã quá nhân từ rồi. Bây giờ tôi cùng mọi người sẽ ra tay đòi lại công bằng cho cô.

Dư Vỹ lại tiếp tục gạt đầu. Liễu Nạch nhẹ nhàng đỡ Dư Vỹ đứng dậy rồi đi. Trông Dư Vỹ hoàn toàn mất hết sức sống như một cọng bún thiêu, tinh thần cô đã hoàn toàn tụt xuống khi bị tổng giám đốc hắt hủi rồi.

Trên cầu thang, Lục Tuyền Yên đứng đó chứng kiến tất cả. Cô lạnh lùng quay lưng lại đi vào trong, chẳng quan tâm vì sao Liễu Nạch lại có mặt ở nơi này.

Vào trong và ngồi làm việc thêm một chút, Lục Tuyền Yên quyết định xuống ăn trưa. Cô có ý muốn mò Mặc Băng Tuyết ăn chung nhưng khi nhớ lại lời nói của Liễu Nạch thì ý định đó hoàn toàn bay đi. Nếu thật sự Mặc Băng Tuyết và Dư Vỹ có quan hệ thì tốt nhất nên tránh xa. Cô không muốn phải đắc tội thêm với Dư Vỹ nữa.

Sau khi dùng bữa xong, theo lời trong tờ giấy đã viết Lục Tuyền Yên ra khu đất trống được cho là cấm nhân viên lui đến. Nhưng hình như chỉ có cái quy luật này là khó bắt buộc được ai trong nơi này.

Vừa ra khỏi tầm nhắm của camera Lục Tuyền Yên bị hai cô gái tóm lại bịt mắt mang đi. Cô bị họ kéo đi đâu thì không biết, chỉ biết rằng những người này đều hành động vì Dư Vỹ. Cũng không biết tại sao mình lại có suy nghĩ đó, chỉ ước rằng những người này là yêu thích Dư Vỹ, mà Dư Vỹ rất ghét cô cho nên mọi chuyện mới như vậy. Không như dự đoán của chúng, Lục Tuyền Yên không dây dụa mà ngoan ngoãn đi theo.

- Cô ta đến rồi.

Không biết bọn chúng định làm gì, rõ ràng là không hề dây dụa mà vẫn cứ giữ lấy hai cánh tay của cô.

- Các người tính làm gì?

- Làm gì? - Vừa nghe đã biết đây chính là giọng của Liễu Nạch. - Loại người như cô đúng là khó đoán. Trước mặt tôi nói những lời nghĩa hiệp còn sau lưng? Cô cướp lấy bạn trai của Dư Vỹ còn dùng thủ đoạn để cô ấy bị gián chức. Thật ra Dư Vỹ đã làm gì mà cô lại muốn hại cô ấy? Hay là cô ghen tỵ

với Dư Vỹ vì nhan sắc của mình luôn đứng vị thứ hai?

Lục Tuyền Yên im lặng và lắng nghe. Không muốn nói và cũng không biết nên nói gì. Cũng chẳng thèm quan tâm điều đó có đúng sự thật không nữa. Đây hẳn là do suy nghĩ của Dư Vỹ mà nên. Cũng như sự cố năm năm trước, Dư Vỹ luôn đinh ninh rằng chính cô đã giết Lâm Tuệ Mẫn.

Thấy Lục Tuyền Yên vẫn im lặng Liễu Nạch tức điên lên cầm lấy chai gì đó nhỏ nhỏ trên tay của một cô gái khác xịt thẳng vào mặt Lục Tuyền Yên.

- Cô bị cảm sao?

Xịt!!

- Á!!

Chất lỏng từ nó vừa tuôn ra liền ăn mòn da mặt của Lục Tuyền Yên. Cô đau đớn và bắt đầu dụi dụi nhưng hai bên tay bị giữ lại rất chặt. Lục Tuyền Yên muốn sờ nó, sờ đến khuôn mặt mình. Cảm thấy da mặt mình như muốn cháy đi để lại con bông rất cực độ.

- Đau quá!! Đau quá!!

- Mang cô ta vào kia rồi thả đi.

Lục Tuyền Yên được dắt đi vào trong một chút rồi được thả ra. Hai cô gái ấy chạy đi mất. Còn Lục Tuyền Yên nhanh chóng dùng tay tháo băng bịt mắt. Không dám mở mắt ngay vì sợ sẽ bị va vào vật. Cô biết thứ mình vừa bị đánh phải là gì.

Chương 28: AX là gì?

Bạn đang đọc truyện *Lên Giường Với Tôi Thì Phải Cười Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: AX là gì?

Tên truyện: Lên giường với tôi thì phải cười tôi.

Tác giả: Chó Sủa.

Chương 28: AX là gì?

Trả lời: Là Axit chứ gì? (:v)

Lục Tuyền Yên ôm mặt mình chạy lên bằng thang bộ. Khi vừa bị chất lỏng ấy dính vào mặt đã nhận ra ngay đó là axit, không biết bây giờ nó đã lan ra đến nơi nào rồi. Lục Tuyền Yên vừa ôm mặt vừa khóc, đau quá đi mất.

Thời hiện đại này thang máy có ở khắp mọi nơi, cho nên cầu thang bộ hầu như luôn bị đóng bụi vì chẳng có ai sử dụng cả. Len men trên con đường, dường như chỉ có tiếng giày lóc cóc của Lục Tuyền Yên vang vọng.

Lục Tuyền Yên vẫn cứ ôm mặt mình mà đi lên từng tầng. Không biết mình đã đến tầng bao nhiêu cũng chẳng thèm quan tâm. Đến cái cầu thang dẫn lên phòng làm việc quen thuộc thì theo phản xạ mà bước lên thôi.

Tay vừa đặt vào nắm cửa Lục Tuyền Yên liền tưởng tượng có Mặc Băng Tuyết bên trong đó, còn đang ở bàn ghế làm việc. Sợ hẳn sẽ thấy vết bóng này nên nhanh chóng xoa tóc dài xuống. May mắn tóc cô vừa dài vừa nhiều nên cũng che đi khuất mắt. Lục Tuyền Yên nhìn lại mình trong kính cửa, ổn rồi đấy nhỉ?!

Nhưng bên trong vẫn không thấy hẳn, cô thầm hô thật may mắn. Con người hẳn tỉnh vì như thế, cái mớ tóc này làm sao mà che được tầm nhìn của hẳn.

Lục Tuyền Yên an tâm ngồi xuống bàn làm việc của mình. Vết bóng đối diện với tầm nhìn của hẳn nên chắc sẽ an tâm hơn. Có quay sang cũng sẽ không bị thấy.

Vừa ngồi xuống ghế mở máy tính lên là đúng lúc Mặc Băng Tuyết ra khỏi phòng riêng của mình. Hẳn đói bụng và muốn mời cô cùng ăn cơm nhưng nhìn lên đồng hồ thì quyết định nhịn vì bản thân bây giờ cảm thấy không có cô thì thức ăn rất nhạt nhẽo.

Khịt khịt!!

Mùi của Mặc Băng Tước cũng tương đối thính. Hắn hít nhẹ thêm một hơi rồi nhìn sang Lục Tuyền Yên. Vì có mùi gì đó rất lạ, và nó phát ra từ cô rất nồng nặc.

Hắn bước đến gần tay muốn vén tóc cô lên.

Bụp!!

Lục Tuyền Yên rất nhanh chụp lấy tay của Mặc Băng Tước chỉ trong một giây, ngón tay dài nhất của hắn còn chưa chạm đến sợi tóc dài nhất vuron ra từ đầu Lục Tuyền Yên. Hắn đơn giản nhủ vậy, rõ ràng cô không có thấy hắn lại có thể chính xác bắt lấy như vậy. Chứng tỏ bây giờ sự cảnh giác của cô đang là tuyệt đối. Nhưng hắn đâu có muốn làm gì!!

- Trời lạnh.

Lục Tuyền Yên phun ra hai chữ nhưng vẫn không quay mặt lại. Cảm thấy hắn có dấu hiệu rút tay lại liền thả tay hắn ra thu mình về. Nhưng không ngờ Mặc Băng Tước lại gian manh hơn đưa tay lên vén tóc Lục Tuyền Yên sang một bên. Cô có nhận ra nhưng lại chẳng nhanh bằng hắn.

Tóc được vén lên, những gì hắn thấy chính là một vết bông lớn bên má trái của Lục Tuyền Yên. Còn có cả một đường dài kéo xuống như vết lằn của một giọt nước.

- Axít?

Lục Tuyền Yên nhanh chóng gạt tay Mặc Băng Tước ra lấy túi xách bên cạnh che mặt mình lại. Cô không muốn bất cứ ai thấy dung nhan của mình hiện giờ, nó rất kinh khủng, rất ghê gớm.

- Đừng nhìn!!

Mặc Băng Tước lại rất nhanh bắt lấy cổ tay Lục Tuyền Yên lần nữa làm rơi một bên túi xách lộ ra vết bông. Hắn phần nộ quá!!

- Ai? Là ai đã làm chuyện này?

Lục Tuyền Yên vẫn cứ co chân mình ngồi trên ghế sợ hãi run người. Cô rất sợ, rất sợ hắn sẽ ghé thăm cô. Dung nhan phụ nữ rất quan trọng trong mắt đàn ông mà phải không.

Hắn rút điện thoại gọi một cuộc cho Khả Sanh. Hắn không thể bóp nát nó ngay trên bàn tay mình.

- Kiểm tra tất cả camera trong công ty sau giờ ăn trưa ai đã rời khỏi tầng một và phòng ăn. Tập hợp tất cả lại một phòng.

Khả Sanh bên kia dây ngắn người khá lâu. Anh chưa bao giờ thấy Mặc Băng Tước nói nhiều với mình như thế, từ trước giờ nhiều nhất chưa đến mười chữ mà bây giờ anh cũng không muốn đếm. Khả Sanh thấy hắn bắt đầu dùng nhiều từ ngữ hơn trong giao tiếp là từ khi gặp Lục Tuyền Yên và hắn chỉ sử dụng duy nhất cho một mình cô. Cho nên cũng đủ suy chuyện này hoàn toàn liên quan đến Lục Tuyền Yên.

Lục Tuyền Yên không hiểu tại sao hắn lại làm như thế. Cô tức giận giật tay khỏi hắn.

- Dừng lại đi Mặc Băng Tước. Tại sao anh lại làm vậy? Tại sao vì tôi mà anh lại làm vậy? Tôi và anh là gì của nhau chứ?! Chẳng phải là đồng nghiệp thôi sao? Anh làm vậy... anh làm vậy tôi sẽ... tôi sẽ... yêu anh mất. Tôi không muốn... tôi sợ lắm Mặc Băng Tước.

Hắn nghe cô nói thế không hiểu sao nghe thỏa mãn vô cùng. Hắn cười hiền hậu hướng đến phía cô xoa nhẹ quanh vùng vết thương cười nhẹ.

- Vậy em cứ yêu tôi đi. Tôi không ngại đâu.

- Không!!- Lục Tuyền Yên gạt hắn ra một lần nữa.- Tôi không thể yêu anh. Còn Tống Minh, anh ấy vẫn đang chờ tôi.

- Vậy cho đến khi cô và Tống Minh gặp nhau thì cô vẫn có thể yêu tôi mà.- Hắn vẫn rất bình tĩnh nói.

Lúc này Lục Tuyền Yên mới trực tiếp ngược lên nhìn vào đôi mắt sâu hoáy của hắn. Nó cứ đảo qua đảo lại như ả ngân hà khiến cô khó xác nhận được đó có phải thật lòng hay không. Nhưng, cô cảm thấy nó thật ấm áp, như là có ngọn lửa đã chính thức được ai đó đốt lên trong lâu đài băng giá tận ngoài Bắc Cực.

Hai mắt Lục Tuyền Yên ngấn lệ, nhưng rất nhanh đã lau đi.

- Tại sao lại không để nó rơi xuống?- Hắn khó hiểu hỏi.

- Tôi không muốn rơi nước mắt trước mặt người khác. Cảm ơn anh đã nói như vậy. Nhưng... chẳng phải anh đã có bạn gái rồi sao?

Mặc Băng Tước đứng thẳng người đi về phía bàn làm việc của mình.

- Sắp rồi.

- Vậy anh còn muốn tôi yêu anh làm gì?! A!!

Bình!!

Một hạt nút từ xa bay đến chạm mạnh vào trán Lục Tuyền Yên khiến cô ngã quào ra sau ngồi lên chiếc ghế xoay qua lại vài lần.

- Chẳng ai ngốc bằng cô đâu.

Hắn biết ai đã bày ra vụ này. Đưa tay nhấn một cái nút gì đó trên bàn hắn liền nói.

- Gọi Dư Vỹ lên đây.

Liều Hê bên đầu dây kia gạt đầu ngay. Ba phút sau, Dư Vỹ xuất hiện tại phòng hắn với khuôn mặt đầy sự hứng khởi. Đây chính là lần đầu, lần đầu hắn trực tiếp gọi cô đến. Dù không biết là điềm tốt hay xấu nhưng rất vui, và có cả hạnh phúc nữa.

- Tổng giám đốc gọi tôi có chuyện gì không?

- Ai là bạn gái tôi?

Dư Vỹ liền đứng hình, lại là chuyện này. Lúc trước cô đã một lần làm như thế như hắn đã du di cho qua. Lần này chắc chắn sẽ không may mắn như thế nữa.

- Sao... sao tôi biết chứ?!- Dư Vỹ áp úng đan choàng hai tay. Vừa bị tổng giám đốc gián chức, vậy bây giờ sẽ bị đuổi ra khỏi công ty sao?

Mặc Băng Tước không nói gì rồi ghé bước đến bên Lục Tuyền Yên. Hắn cúi người nói nhỏ với cô.

- Nghe rồi chứ?! Sau giờ làm việc cùng tôi đến bệnh viện.

Thấy hắn vẫn cứ bơ mình như vậy Dư Vỹ tất nhiên pha lẫn giữa buồn và phẫn nộ. Và phẫn nộ thì chắc chắn là giành cho Lục Tuyền Yên rồi. Đối với Dư Vỹ, Lục Tuyền Yên xuất hiện trên cuộc đời này chính là một tai họa. Sự xuất hiện của Lục Tuyền Yên luôn khiến cho cuộc sống cô bị đảo lộn. Và hơn hết, Lục Tuyền Yên luôn trước đi những thứ mà không bao lâu nữa sẽ thuộc về cô.

Nổi tức giận vẫn cứ như vậy mà xen lẫn, Dư Vỹ rời phòng làm việc mà không thèm chào tổng giám đốc. Lục Tuyền Yên cũng ở đó, chào? Chẳng phải là chào luôn cô ta sao?

Sau khi Dư Vỹ rời đi rồi Lục Tuyền Yên mới thở mạnh mà phàn nàn.

- Anh... không cảm thấy Dư Vỹ cũng rất yêu anh sao?

Khi nghe đến hai từ "Dư Vỹ" phát ra từ miệng Lục Tuyền Yên, Mặc Băng Tước không biết cơn phẫn nộ xuất phát từ đâu ra lạnh lùng đứng thẳng trừng mắt nhìn xuống cô. Giọng nói hắn không lớn, vừa nghe. Nhưng mang theo cả tầng lạnh bao phủ.

- Em hay lắm. Tôi cho phép em yêu tôi, tạo điều kiện cho em tiếp cận tôi. Mà cuối cùng em lại cố ý đẩy tôi đến cho người phụ nữ khác. Là đang lấy tôi ra làm trò đùa phải không?

- Tôi không có...

Chưa kịp nói tiếp Mặc Băng Tước đã quay lưng đi. Hắn vào thẳng phòng riêng đóng chặt cửa nghe một cái rầm. Lục Tuyền Yên giật mình chạy theo hắn, không hiểu sao lại rất sợ hắn sẽ giận. Cô đưa tay đập rầm rầm!!

- Mặc Băng Tước!! Băng, tôi xin lỗi. Tôi không có ý đó. Chỉ là...

Trong lúc do dự thì cánh cửa mở ra, Lục Tuyền Yên vừa nãy quá mệt nên dựa luôn vào cánh cửa. Nó bị bắt chợt mở ra nhưng vẫn rất may mắn đã đứng vững được trên mặt đất.

Trên tay Mặc Băng Tước cầm trên tay túi y tế. Hắn đẩy vai Lục Tuyền Yên cho cô lùi ra sau cho đến khi cô ngồi hẳn xuống ghế rồi đặt túi y tế lên bàn.

- Anh... anh làm được không đấy?

Lục Tuyền Yên nghi hoặc hỏi hắn. Đột trước khi vai của cô bị thương, hắn còn không biết băng keo cá nhân là gì. Lần này, liệu hắn có biết băng gạc là gì? Và biết nó dụng như thế nào hay không? Nguy hiểm, nguy hiểm quá.

- Chưa thử sao biết.

Cô lại lo cho dung nhan của mình lắm. Nó đã bị tàn phá đến mức này rồi bây giờ vào tay hắn có khi còn kinh khủng hơn. Đúng, tuy hắn là tổng giám đốc, hắn nói gì tất nhiên cũng phải tuân theo. Nhưng bây giờ nhan sắc đối với Lục Tuyền Yên là hàng đầu.

- Hay... hay bây giờ cùng nhau đến bệnh viện.

Cứ tưởng hấn sẽ không đồng ý và tiếp tục ngang bướng mà băng bó nơi không cần này cho cô. Nhưng có vẻ hôm nay hấn ăn chay thì phải.

- Được. Ta đi ngay bây giờ.

Lục Tuyền Yên lại một lần nữa được hấn khoác áo lên bản thân. Hấn cảm thấy có gì đó không đúng!! Cho nên trèo lên luôn cả đầu. Cô đang xoa tóc, cảm nhận rất rõ từng vị trí sợi tóc mình đang bị xáo trộn.

Và sau đó, Lục Tuyền Yên im lặng một cách kinh khủng. Hấn cảm thấy hôm nay cô nói ít hơn mọi ngày. Nhan sắc với phụ nữ chẳng lẽ lại quan trọng đến thế.

Lục Tuyền Yên đã quyết rồi!! Lần này nhất định phải nhìn cho ra cái thang máy công nghệ này của hấn.

Chiếc gương được mở ra, cô cùng hấn bước vào trong.

Ban đầu cũng chỉ là một cái thang máy bình thường mà thôi. Nhưng cho đến khi hấn bắt đầu ấn nút thì xung quanh liền chuyển động. Những cạnh tường thang máy như màn hình cảm ứng mà bắt đầu xuất hiện những dòng chữ rồi nhảy đi loạn xạ không có trật tự. Nó rất cuốn hút, loại công nghệ này rất kì lạ khiến Lục Tuyền Yên hiếu kì rời chân khỏi vị trí mà đi xung quanh nhìn nó. Khung nền là một loại hình công nghệ, bên trong nó là những chữ cái rất khác nhau đến từ nhiều quốc gia khác nhau. Có cả Trung Quốc, Hàn Quốc, Việt Nam, Nhật Bản,... đặc biệt còn có cả tiến Mi Latinh nữa. Lục Tuyền Yên quay sang nhìn Mặc Băng Tước, hấn vẫn rất chăm chú nhìn lên màn hình. Ánh mắt hấn đảo qua đảo lại đều đặn rồi chấm dứt. Như đã hiểu những gì nó viết lên vậy.

Lục Tuyền Yên quay lại bức tường thêm lần nữa. Cô nhìn lên màn hình đảo mắt theo những con chữ, những thứ này rốt cuộc là gì? Cái thứ công nghệ này có thật là do hấn tạo ra hay không? Đây là thang máy của hấn, chuyện này đã quá rõ ràng rồi. Nhưng, cô không tin là mình không giải được nó.

Và sau một hồi trong những phút giây tự do mà Mặc Băng Tước đã cho cô từ tầng bốn mươi xuống tầng hầm để xe, vô tình Lục Tuyền Yên đã giải ra được một dòng chữ.

"Chiếc đồng hồ mã OLBT190 đang bị nhảm đến".

Chương 29: Thợ hay lành?

Bạn đang đọc truyện *Lên Giường Với Tôi Thì Phải Cưới Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Thợ hay lành

Tên truyện: Lên giường với tôi thì phải cưới tôi.

Tác giả: Chó Sủa.

Chương 29: Thợ hay lành.

Trong bệnh viện, Trương An vẫn chưa làm xong thủ tục thôi việc. Chỉ là đang sắp xếp đồ đạc lại nhìn thấy Lão Đại từ xa hùng hổ đi tới liền cảm thấy rất sợ hãi như tận thế đến. Anh đứng ở quầy trước bệnh viện.

- Xin chào Tổng giám đốc Băng thị.

- Vào trong.

Mặc Băng Tước nhỏ giọng chỉ cho một mình Trương An nghe thấy. Anh cũng hiểu ý của hấn liền đi vào trong quay sang chị y tá ở quầy.

- Tôi có bệnh nhân cực kì thân thiết nên sẽ ở lại thêm một chút. Cô báo lại cho viện trưởng giúp tôi.

- Tôi biết rồi anh Trương.

Nói rồi anh quay sang cái người bé bé nhỏ nhỏ bên cạnh Mặc Băng Tước. Cái dáng hình này, cái mùi hương này chắc chắn là Lục Tuyền Yên rồi.

- Cô đi theo tôi.

Lục Tuyền Yên bị Mặc Băng Tước dùng áo trùm kín đầu không cho tháo ra. Thành ra bây giờ có bị khuất mắt tầm nhìn rồi cũng không dám kiện kiến hấn. Bệnh viện dù sao cũng là nơi công cộng, rất nhiều người.

Khi Trương An lên tiếng bảo mình đi theo, Lục Tuyền Yên rất nhanh chớp lấy bàn tay anh ta mà lui thui theo sau. Trương An cảm thấy khá cao hứng vì đây là lần đầu anh nắm tay người khác giới. Định tung tăng bước vào phòng khám thì rất nhanh đã cảm nhận thấy một làn khói đen phóng về phía này. Rất mãnh liệt và dữ dội.

- À... Lục Tuyền Yên, cô nắm áo tôi thôi cũng được.

Trương An dẫn Lục Tuyền Yên vào một căn phòng kín ít ai và hầu như là không ai lui đến. Anh phải làm như thế vì đây cũng chính là lệnh ngầm của Lão Đại Mặc Băng Tước.

Trương An đặt Lục Tuyền Yên ngồi trên một cái giường nhỏ rồi mình lấy một chiếc ghế cao trung bình vừa bằng với chiều cao mà cô ngồi giường anh ngồi ghế rồi mới dám tháo chiếc áo ra khỏi đầu. Lúc này Mặc Băng Tước cũng đến. Thủ tục cũng đã hoàn thành xong.

Tháo cái áo của hấn ra chính là một cái đầu tóc rối bù xù như vừa mới bước ra khỏi giường ngủ vào buổi sáng sớm. Lục Tuyền Yên đưa tay vuốt lại mái tóc mình rồi nhìn người trước mặt. Là bác sĩ Trương đứng rồi nhĩ.

Trương An liền nghiêm túc bắt tay vào công việc nhìn chăm chú vào vết thương.

- Là do axit. Ai đã ra tay tàn nhẫn như vậy.

Lục Tuyền Yên im lặng nhìn Mặc Băng Tước rồi nhìn xuống dưới sàn. Ánh mắt của hấn đúng là quá có sức ép, nếu nhìn thêm một lúc nữa chắc chắn cô sẽ buộc miệng nói ra mất.

- Vết bỏng do axit gây ra căn bản không thể không để lại sẹo. Tôi xin lỗi nhưng chỉ có thể làm mờ đi.

Câu nói của Trương An in hấn vào tâm trí của Lục Tuyền Yên rồi cứ lặp đi lặp lại không thôi. Cô bắt đầu cảm thấy sợ hãi, vậy là phải sống đến cuối đời với vết sẹo trên má này.

- Không còn cách nào sao?- Mặc Băng Tước vẫn gặng hỏi lại. Cũng là vì có liên quan đến hấn mà cô mới bị như thế.

- Nhưng...

Trương An đưa tay sờ nhẹ vào vết thương của Lục Tuyền Yên mà chính xác hơn là vùng da gần đó. Theo cảm nhận trong nghề của anh, có thứ gì đó rất kì lạ sau lớp da người.

- Lục Tuyền Yên!! Cô cho phép tôi lấy mẫu da của cô để nghiên cứu chứ?!

- Không!!

Hành động quả quyết của cô khiến Trương An và Mặc Băng Tước đều ngạc nhiên ngược lên. Bất gặp ánh mắt của cả hai cô mới để bản thân mình bình tĩnh lại.

- Tôi... tôi có cách để vết sẹo này hoàn toàn biến mất. Tôi có anh bạn ở bên Mỹ, anh ấy sẽ làm được.

- Phẫu thuật thẩm mỹ?

- Không phải!... À, đúng rồi tôi sẽ phẫu thuật thẩm mỹ.

- Không!! Em không được phẫu thuật thẩm mỹ.

- Tại sao? Tôi là phụ nữ, không thể sống với nó suốt cuộc đời này được.

- Tôi sẽ làm cho nó biến mất.

Lục Tuyền Yên nhìn hấn vô vọng ôm lấy mặt mình. Hấn không biết sự thật về con người cô, về cơ thể cô thì làm sao có thể chứ?! Chỉ có người bạn bên Mỹ của cô mới làm được điều này.

- Anh không làm được. Cho tôi một tuần, tôi sẽ trở về.

- Em muốn nghỉ làm một tuần? Phải đợi tôi cho phép đã.- Hấn vẫn cứ bướng bỉnh, những gì cô nói ra đều rất bí ẩn. Và một kẻ viết kịch biết ta như hấn lại không thể biết gì về con người cô, khiến hấn muốn phát điên lên.

- Tổng giám đốc!! Tôi cầu xin anh.

Bất quá!! Lục Tuyền Yên không muốn lời hấn vào chuyện của mình. Cô đứng dậy cúi người trước hấn một góc 120°, đã khiến cho cả hai bất ngờ lại càng ngạc nhiên hơn.

Mặc Băng Tước thật sự không thích điều này. Trương An đã rất nhanh nhận ra nó, anh nhanh chóng bước lại đỡ Lục Tuyền Yên đứng lên.

- Lão Đại... Tổng giám đốc Mặc không thích như vậy.

- Được rồi.

Hấn nói, khiến cho hành động của Trương An cũng dừng lại.

- Một tuần em phải trở về.

Thấy hấn đồng ý và không nhấn gì đến chuyện tiền lương, Lục Tuyền Yên sung sướng đến muốn hét lên. Nhưng cô chỉ mỉm cười nhìn hấn, một nụ cười tựa như thiên thần tỏa nắng.

- Cảm ơn anh.

Hai anh em auto đứng hình trước Lục Tuyền Yên. Mặc Băng Tước cũng phải mất ba giây để lấy lại phong độ lạng lạng.

- Sáng mai tôi đưa em ra sân bay. Còn bây giờ... tôi đưa em về.

- Tôi về sao?

Hấn không nói gì bước đến bên chiếc giường cầm áo lên tiếp tục khoác lên đầu Lục Tuyền Yên rồi trực tiếp ôm đi. Bây giờ hấn có việc hệ trọng hơn cần phải giải quyết.

Mặc Băng Tước đưa cô lên tận phòng, nấu cho cô thêm một mâm cơm rồi mới yên tâm rời đi. Lục Tuyền Yên nhìn bóng thân của hấn cảm thấy tủi thân kinh khủng. Nếu không phải là lời hứa với Tống Minh lúc nhỏ, chắc chắn bây giờ cô đã chấp nhận là mình đã yêu hấn mất rồi.

Nhưng dù vậy, hấn đã nói thế cô vẫn rất muốn một lần hỏi lại. Thật ra tại sao hấn lại đối xử tốt như thế với cô?

Sau khi Mặc Băng Tước rời đi Lục Tuyền Yên tự do thả lưng xuống giường của mình. Nhưng đột nhiên lại có tiếng chuông cửa, quên mất bản thân đang bị thương Lục Tuyền Yên đứng dậy ra mở cửa. Thì ra là Tô Lộ Minh.

Tô Lộ Minh đối diện với khuôn mặt tỉnh bơ của Lục Tuyền Yên mà tròn tròn mắt. Bất được cái biểu hiện kì lạ của anh cô mới nhận ra bản thân mình đang bị cái gì vội đưa tay che mặt mình lại.

- Tôi xin lỗi!!

- Cô làm sao thế kia?!

Sợ người qua lại nhìn thấy Tô Lộ Minh một bước vào trong đóng cửa lại. Anh nhẹ nhàng lấy tay Lục Tuyền Yên ra khỏi má nhìn thẳng vào vết thương.

- Ai lại dám làm ra chuyện này chứ?!

- Tôi... tôi không sao mà.

- Vết thương như thế này sẽ nhiễm trùng. Vào đây, tôi sẽ băng nó lại.

Tô Lộ Minh rất nhanh nắm lấy tay Lục Tuyền Yên dẫn đến sofa đặt cô ngồi lên đó. Còn mình thì cuống lên đi tìm xem hộp y tế đang ở đâu.

Sau khi tìm thấy anh còn rất rành rọt mở ra lấy những thứ vật dụng cần thiết. Sau đó bắt đầu tha thuốc rồi băng bó cho cô.

- Sẽ để lại sẹo mất.

Lục Tuyền Yên nhìn sang sắc mặt của Tô Lộ Minh. Nó mang vẻ lo lắng lo sợ. Cô không hiểu, tại sao lại như vậy? Cô và anh ta... quen biết đã đến mức này sao?

- Sao anh lại lo lắng cho tôi như vậy?!

Hành động của Tô Lộ Minh rất nhanh đông cứng lại. Anh, chính anh cũng không biết tại sao mà. Rõ ràng anh đến đây để tiếp cận Lục Tuyền Yên là muốn bắt cô về rồi thỏa ham muốn của mình. Nhưng lại thành ra có cảm giác muốn săn sóc cô như thế này, có phải lắm không? Nhưng hành động này là phát ra từ tận đáy lòng, là tận lòng anh muốn làm như vậy.

- Tôi không biết... nhưng cứ để tôi băng bó nó lại cái đã. Để như thế này sẽ nhiễm trùng mất.

Nhưng Lục Tuyền Yên lại không đành lòng chấp nhận nó. Cô đã nhận những thứ này từ Mặc Băng Tuyết quá nhiều, bây giờ nếu ngay cả Tô Lộ Minh, cô không dám.

- Tôi làm được!!

Cô rất nhẹ nhàng cầm lấy tay Tô Lộ Minh. Chính hành động đó cũng khiến cho anh lấy lại phong độ cho chính mình. Tô Lộ Minh buông tay đứng dậy.

- Đúng rồi!! Tôi muốn xin từ cô một ít muối.

- Để tôi lấy.

Từ đằng sau, không ngờ Mặc Băng Tuyết vẫn còn chưa rời đi. Hắn là quên mất chìa khóa xe nên mới quay lại, rồi nhìn thấy cảnh này đây.

Tô Lộ Minh lấy xong thứ mình cần liền rời đi. Nơi này bây giờ chỉ còn Mặc Băng Tuyết và Lục Tuyền Yên. Không gian ngột ngạt khó tả, khiến cô cứ nghĩ rằng là mình vừa gian díu với đàn ông trước mặt chồng mình vậy.

- Không có tôi em liền dẫn hắn vào phòng, là muốn chết phải không?

Đây là phản ứng gì từ hắn? Chẳng phải cho ai vào nhà là quyền của cô sao?

- Là...

Cạch!!

Lần này là Quách Ân từ ngoài cửa đi vào.

Chương 30: Đi Mĩ, ăn mình một tuần.

Bạn đang đọc truyện *Lên Giường Với Tôi Thì Phải Cưới Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Đi Mĩ, ăn mình một thời gian

Tên truyện: Lên giường với tôi thì phải cưới tôi.

Tác giả: Chó Sủa.

Chương 30: Đi Mĩ, ăn mình một tuần.

Sau từ nước ngoài trở về, đúng lúc nhà Quách Ân xảy ra một số chuyện. Cho nên việc đến thăm Lục Tuyền Yên bị trực tiếp đẩy sang một bên.

Trước khi quay lại gặp cô bạn mình, Quách Ân quyết định một chuyện mà không nói cho Lục Tuyền Yên biết phòng hờ cô từ chối và ngăn cản. Cho nên bất quá phải liên hệ với cái người mà cô đã đắc tội kia, Khả Sanh. Chuyện này Quách Ân nghĩ rằng anh ta sẽ giúp được mình.

Trong phòng quan sát, Khả Sanh vẫn đàn rất chăm chú điều tra điều mà Mặc Băng Tuyết nói đến là ai đã rời khỏi phòng ăn và tặng một thì nhận được một cuộc điện thoại. Không hiểu sao khi vừa nhìn vào dãy số anh lập tức biết đó là ai.

Ban đầu vốn có ý định không nghe, nhưng vì lí do Quách Ân là bạn Lục Tuyền Yên nên anh quyết định nghe máy.

- Alo.

- Anh rảnh chứ?! Cho tôi một cuộc hẹn được không?

- Tại sao tôi phải hẹn với cô.

- Làm ơn! Coi như đây là một thỉnh cầu cho anh.

Khả Sanh im lặng một hồi sau đó tắt máy. Quách Ân bên kia cũng như vậy mà hạ tay xuống. Vậy là không được sao?! Quách Ân tự hỏi.

Bên này, Khả Sanh tạm thời bỏ qua việc của mình. Anh chỉ mới tóm gọn lại danh sách những người đã rời khỏi phòng ăn và phòng một. Cũng không nhiều lắm, chưa đến mười người nếu không tính Lục Tuyền Yên.

Đây cũng coi như là một khẩn cầu cho anh? Hôm nay không hiểu cô ta bị cái gì. Khả Sanh bỗng nhớ lại ngày hôm đó khi đến phòng nha của Quách Ân khám răng, không tin rằng hai người họ chính là một. Muốn biết ngày hôm ấy Quách Ân đã làm gì anh ư?!

Trầm ngâm thêm một hồi Khả Sanh quyết định gọi lại số đứng đầu nhật kí gần đây. Bên kia, Quách Ân vừa thấy số điện thoại ấy trên màn hình liền nhấn nút xanh bắt máy.

- Alo!!

Khả Sanh có phản hồi ngạc nhiên khi nghe ngữ điệu có phần hào hứng của Quách Ân.

- Cho tôi địa điểm.

Quách Ân vui vẻ đưa ra vị trí một quán cafe không xa đó lắm. Cũng không làm mất thời gian, Khả Sanh quyết định gặp Quách Ân ngay bây giờ.

Sau khi vào quán anh đảo mắt nhìn xung quanh. Rất nhanh đã tìm thấy Quách Ân đang ở một góc kia tươi cười vẫy tay chào mình. Khả Sanh không cảm xúc bước đến và ngồi xuống.

- Cảm ơn anh vì đã đến.

- Cô muốn tôi giúp gì?

- Cho tôi vào Băng thị.

- Cô tưởng Băng thị là công viên à?!

- Không được sao?!

Quách Ân tỏ ra thất vọng. Bây giờ cô chỉ quen mỗi Khả Sanh trong Băng thị, Lục Tuyền Yên thì không thể để cậu ấy biết chuyện cô muốn vào Băng thị được. Nhất định sẽ bị từ chối ngay.

- Cô có thể nói chuyện trực tiếp với tổng giám đốc.

- Cái anh chàng đẹp trai đó sao?

- Cô biết?

- Tôi đã từng thấy qua. Làm cách nào để tôi gặp anh ấy?

- Tại sao cô lại muốn vào Băng thị?

Quách Ân có hơi lưỡng lự trước câu hỏi này của Khả Sanh. Chuyện này cũng vì Lục Tuyền Yên cả. Không biết quan hệ của cậu ấy và Khả Sanh như thế nào, nếu nói lí do này cho anh ta biết không biết có tác dụng hay không.

Nhưng vì muốn vào Băng thị, Quách Ân chấp nhận kể cho anh ta nghe. Dù sao lời nói ra cũng không thể rút lại, mà chuyện này nếu là một chàng trai thì đơn giản sẽ không hứng thú. Nếu anh ta bỏ đi và cho qua thì đơn giản chỉ là quên độ một chút thôi mà.

Sau khi nghe Quách Ân bày tỏ lí do dù không được rõ ràng lắm và biết được quan hệ của Lục Tuyền Yên và cô ấy không phải là bạn bè bình thường. Cho nên, anh cũng không ngại nói ra những gì mình vừa điều tra. Và còn về vết axit trên mặt Lục Tuyền Yên nữa. Khả Sanh biết nó cũng vì vô tình bắt gặp cuộc trò chuyện của Lục Tuyền Yên và Mặc Băng Tuyết ở phòng làm việc.

Khi nghe xong, Quách Ân như trở thành con người khác cảm ơn anh một lần nữa rồi rời đi. Chính là đến thẳng căn hộ mà Lục Tuyền Yên đang ở. Cô có chìa khóa, bây giờ cô muốn trốn nữa cũng không được.

Lục Tuyền Yên không ngờ Quách Ân đến mà không báo trước như thế này. Và tất nhiên cái vết băng gat trên mặt cô rất nhanh đã bị Quách Ân nhìn thấy. Lục Tuyền Yên chết trân đứng đó nhìn cô bạn hùng hổ tiến đến phía mình mà không quan tâm bên cạnh là Mặc Băng Tuyết.

Hắn đứng bên cạnh nhìn sắc mặt tức giận của Quách Ân cứ nghĩ rằng Quách Ân sẽ mắng Lục Tuyền Yên một trận với tư cách là một người bạn. Nhưng mà Quách Ân sau khi tiến đến về tức giận trên mặt rất nhanh đã biến mất. Một tay cô đặt lên cái má bị thương của Lục Tuyền Yên hai mắt rung rung.

- Tại sao cậu lại không nghe lời tớ. Dư Vỹ chi mới về đây đã khiến cậu ra nông nổi này.

- Không!! Không phải là do Dư Vỹ mà.

Lục Tuyền Yên vẫn rất kiên quyết tiếp tục bác bỏ ý định này của Quách Ân. Quách Ân có nhận ra những gì bạn của mình làm, cũng tất nhiên hiểu ý nghĩa sâu xa của nó. Chắc chắn Lục Tuyền Yên biết chuyện này có liên quan đến Dư Vỹ và tại Dư Vỹ bản thân mình mới như thế nhưng vẫn cố gắng

bao che. Là tại quá khứ cả, tại cái chết của Lâm Tuệ Mẫn vẫn rất ám ảnh trong tâm trí của Lục Tuyền Yên.

- Còn muốn chối?

Bỗng nhiên Mặc Băng Tước lên tiếng khiến cả hai giật mình. Lục Tuyền Yên quên mất hân cũng đang ở đây.

- Không, không phải.

- Em nghĩ tôi không thể tìm ra những người đã khiến em thành như thế này sao? Và họ sẽ điên rồ đến nỗi bao che cho một người đẹp hơn mình? Và được nhiều đàn ông chú ý hơn mình.

- Anh... định làm gì Dư Vỹ chứ?!

- Còn hỏi?

- Tổng giám đốc!!- Quách Ân rất nhanh bắt âm tiếp theo của câu nói Mặc Băng Tước.- Dư Vỹ cứ để tôi giải quyết.- Cô nói rất nhỏ, không hề có ý định cho Lục Tuyền Yên biết.

Sau khi lấy chìa khóa và biết rằng Quách Ân sẽ ở lại, Mặc Băng Tước yên tâm rời đi. Quách Ân biết là Lục Tuyền Yên chỉ bị thương ở mặt còn lại tất cả đều rất bình thường nhưng cô nhất quyết không cho Lục Tuyền Yên động chân động tay. Vì cô rất hiểu tâm trạng bạn mình bây giờ như thế nào. Đại học đã một lần, lúc ấy vô tình bị búng nước sôi lên mặt Lục Tuyền Yên đã rất sợ bị hủy hoại dung nhan mà khóc thét hết cả một buổi. Đó cũng như một nỗi đau khá lớn về tinh thần. Quách Ân cũng biết vết sẹo này cũng sẽ được biến mất đi.

Ngoài gia đình Lục Tuyền Yên ra, Quách Ân cũng biết về bí mật của Lục Tuyền Yên.

Lục Tuyền Yên ngồi bên giường nhìn Quách Ân bên cạnh sắp xếp đồ đạc cho mình mà cảm thấy ấm lòng. Nó làm cô nhớ đến mẹ của mình lúc nhỏ đã rất lo lắng khi lần đầu cô phải xuất ngoại.

- Ngày mai ai sẽ đưa cậu đi?

- Là tổng giám đốc.

- Ha!! Quan hệ hai người đến mức này rồi à?!

Không ngoài dự đoán Lục Tuyền Yên lập tức thẹn thùng đỏ mặt.

- Không phải như cậu nghĩ, cũng chỉ là đồng nghiệp mà thôi. Tớ là trợ lý của anh ta, anh ta phải bảo vệ cho cánh tay của mình chứ.

- Haha!! Rồi rồi.

- Tại sao cậu lại cười.

- Chẳng phải cậu hiểu nhất sao?- Quách Ân lại tiếp tục ghẹo.

- Tớ đã nói là không phải rồi mà.

- Đã bao nhiêu tuổi rồi hả đại sư huynh?Hahaha!!

Thú vui tiêu khiển của Quách Ân khi căng thẳng đó chẳng gì khác ngoài trêu chọc Lục Tuyền Yên. Vì bản thân Lục Tuyền Yên bề ngoài là một cô gái mạnh mẽ nhưng thực chất lại rất đáng yêu. Là vì hoàn cảnh cậu ấy mới như thế, chứ nếu không thì đã có thể sống một cuộc đời thanh xuân rạng rỡ rồi.

...

Vào xe, Mặc Băng Tước rất nhanh khởi động máy rồi bật định vị. Bản đồ 3D cũng được kích hoạt, dấu chấm đỏ trên màn hình càng ngày càng nhấp nháy dữ dội hơn.

Hắn đưa thiết bị liên lạc không dây lên tai.

- Băng, đằng sau cậu!!

Khả Sanh rất nhanh bắt được vị trí của Mặc Băng Tước và cũng nhận ra ý định của đối phương không phải chỉ là đoạt lấy lại chiếc đồng hồ mà còn muốn một lần thủ tiêu luôn Mặc Băng Tước để có thể an toàn đoạt lấy những chiếc đồng hồ còn lại. Nhưng hắn giấu nó ở những vị trí khác nhau, số lượng lên đến cả trăm cái, muốn tìm mỗi cái cũng như đang truy tìm kho báu vậy.

Mặc Băng Tước quẹo ra đường lớn đi vào quốc lộ sau đó tăng tốc tối đa. Ba bốn chiếc xe đằng sau vẫn không nhường bước mà tiếp tục nhấn ga. Nhưng làm sao có thể bằng tốc độ xe hắn?

Và thế là một trong chúng rốt cuộc không ngăn nổi phần khích mà chúi đầu ra khỏi xe cắm xúng nhón vào bánh xe Mặc Băng Tước. Ông chủ đã nói chỉ

cần bắt sống hoặc giết hắn sẽ được thưởng rất nhiều tiền.

Băng!!

Đằng sau không ngờ vẫn còn người của Mặc Băng Tước. Khả Sanh đưa một tay ra khỏi đó, chân đều đặn xoay bánh lái còn bản thân cúi người ra khỏi cửa sổ bắn vào đầu tên có ý định tấn công. Và thế là sự chú ý của chúng đa phần đều dồn về Khả Sanh. Vì anh có súng.

Khả Sanh chạy xe mui trần. Anh giơ tay lên cao giơ hai ngón ra hiệu. Nhưng con đua đằng sau cứ tưởng là những người bình thường lại rất nhanh phóng lên cầm súng nã đạn vào bọn chúng. Không thích bắn vào bánh xe, chỉ một khắc bắn vào đầu chúng thôi.

Đối phương sợ hãi vì số lượng bên Mặc Băng Tước bỗng nhiên tăng lên cho nên rất nhanh đã bị bắn hạ hết. Khả Sanh nhả ga chạy bằng hắn.

- Không sao chứ?!

Để không gây sự chú ý cả hai vẫn dùng bộ đàm để liên lạc. Vì không biết người của Hạ gia có còn ở đây không.

- Là người của Hạ gia. Nhưng chúng ta không thể giết hết bọn chúng. Chúng có sự chống lưng của Mộ Vấn Lập.

Lại là Mộ Vấn Lập, cái tên hắn nghe đi nghe lại không biết bao nhiêu lần nhưng lại chẳng biết hắn là ai. Mặc Băng Tước đơn giản nhíu mày.

- OLBT190 còn an toàn không?!

- Đã được chuyển vị trí cất giấu.

Bí mật về việc làm của Mặc Băng Tước sẽ được đề cập đến vào từng chương.

...

Sáng hôm sau, Mặc Băng Tước rất sớm đã có mặt ở nhà Lục Tuyền Yên. Còn vào lúc mà cả hai còn đang ôm ấp nhau trên giường. Hắn vì vẫn còn giữ chiếc chìa khóa của Lục Tuyền Yên nên có thể tự do ra vào.

Hắn vào tủ lạnh, trống không. Cả đồ ăn cũng chẳng còn. Có lẽ phải dời giờ bay, vì nếu bây giờ đi ăn cũng không kịp.

Vẫn còn đang mê man trong cơn mơ ngủ thì đột nhiên nghe thấy tiếng khao khao chén đĩa trong bếp. Lục Tuyền Yên và Quách Ân cùng nhau mở mắt nhìn nhau. Cô thì lấy cây gạt chích điện đầu giường còn Quách Ân thì ra sau lấy một đoạn cây hút bụi tháo lớp mà mang đi.

Cả hai rón rén mở cửa và bước ra ngoài. Sáng sớm mà, chắc tên trộm ấy vì đói nên mới lục tung cái bếp ra đây mà. Nhưng hôm qua, cô và Quách Ân mải đến nỗi đồ gì còn trong tủ lạnh đều mang ra chế biến qua loa mà ăn. Cho nên bây giờ chẳng còn gì trong đó nữa cả. Haha, cười thay cho số phận tên trộm.

Khịt khịt!!

Mùi Lục Tuyền Yên rất thính, rất nhanh đã ngửi được cái mùi hương kì lạ phát ra từ cửa bếp. Cô liền thả lỏng tay mình xuống, cái tình huống này cực kì quen thuộc.

- Băng?!

Lục Tuyền Yên tò mò vào phòng bếp mà không hề có phòng bị. Và chính xác là Mặc Băng Tước đang ở đó.

- Dậy rồi?

- Anh đến đây làm gì?

- Tôi đặt vé rồi.

Lục Tuyền Yên lập tức cầm nín nhìn hắn. Cả thân người cô không nhúc nhích như bị cả tấn đá đập lên, nhìn bóng lưng hắn từ phía sau, không hiểu sao lại ảm áp đến lạ thường. Lục Tuyền Yên nhắm mắt thở nhẹ vài lần, bây giờ mới thật sự cảm thấy, những câu nói và hành động của hắn thật sự là ăn sâu vào tâm can của cô. Không lẽ... yêu hắn thật rồi.

Huyết!!

Quách Ân bắt gặp cái cảnh đứng như tượng của bạn mình thì phì cười, rõ ràng là có tình cảm với người ta mà lại chối.

- Trễ rồi đấy. Vào nhà vệ sinh đi.

...

Mặc Băng Tước dùng xe mình đưa cả Quách Ân và Lục Tuyền Yên đến theo đường sân bay. Nhưng giữa đoạn Quách Ân lại đề nghị xuống xe không

biết làm gì. Vì thời gian dùng bữa sáng quá đã nên Lục Tuyền Yên cũng không truy cứu miễn cười tạm biệt Quách Ân.

Đến sân bay, Mặc Băng Tước rất nhanh mang vé đến và đưa tận tay cho Lục Tuyền Yên. Cô cầm lấy nó mà lòng thật sự cảm thấy rung động. Đúng là tạo điều kiện để cô được ở bên hắn, nhưng như thế này còn giống gì tạo điều kiện? Trong mắt Lục Tuyền Yên và cả người khác, cả hai có khác gì tình nhân đâu?

Phút giây tạm biệt nhau trên sân bay Lục Tuyền Yên thật sự không biết nên nói gì với tăng giả như Mặc Băng Tước. Cho nên cô chỉ một lời cảm ơn rồi đi mất hút. Còn bảo rằng những khoản tiền đó hãy trừ vào lương của mình.

Còn hắn, đứng cả buổi trong im lặng chỉ chờ câu nói "Tôi đi đây" mà khó khăn quá.

Chương 31: Lục tiểu thư.

Bạn đang đọc truyện *Lên Giường Với Tôi Thì Phải Cười Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Lục tiểu thư

Tên truyện: Lên giường với tôi thì phải cười tôi.

Tác giả: Chó Sủa.

Chương 31: Lục tiểu thư.

Vài năm về trước trước khi Lục Tuyền Yên gần đạt ngưỡng tuổi hai mươi bảy như hiện giờ, lúc ấy chính là năm cuối trong cuộc đời đại học của cô, là năm mà sắc đẹp của bốn người bạn họ được công nhận.

Trước ngày công bố số phiếu bình chọn và kết quả người đạt quán quân trong cuộc thi hoa khôi toàn khối, có một rắc rối nhỏ xảy ra, chính vì vậy đã khiến cho kết quả vốn đã như thế liền bị thay đổi 360°.

Người tham gia cuộc thi rất nhiều bao gồm toàn bộ nữ sinh trong toàn trường đại học. Và có bốn nữ sinh viên được chiến thắng vào vòng chung kết gồm Lục Tuyền Yên, Dư Vỹ, Quách Ân và Lâm Tuệ Mẫn. Vòng này khiến ban giám khảo rất đau đầu vì không biết nên quyết định cho ai nhất ai nhì vì tài năng họ và cả sắc đẹp đều tương đương nhau. Và cũng vì vậy họ giao cho học sinh toàn trường ra phiếu bình chọn.

Sau khi số phiếu đã được tổng hợp khoảng ba phần học sinh toàn trường, đó là lúc ban kiểm phiếu cũng đã tò mò mà tính xem số phiếu hiện tại của từng người. Trùng hợp Dư Vỹ đi ngang qua phòng học của họ.

- Này!! Cậu nhìn xem, Lục Tuyền Yên của khối Y khoa đạt số phiếu cao nhất luôn đó. Người đứng hai là Dư Vỹ, ba là Quách Ân và cuối cùng là Lâm Tuệ Mẫn. Không thể tin được là cả sinh viên toàn trường đều tham gia bình chọn.

- Là Lục Tuyền Yên? Tất nhiên rồi, cậu ấy có nét đẹp tự nhiên dễ nhìn, vẻ đẹp sắc sảo. Tớ đã đơn thuần đoán trước kết quả rồi haha.- Một người khác nói.- Còn Dư Vỹ, cậu ấy vốn chẳng có tài năng gì nổi bật. Đó là theo ý kiến tớ. Tớ thấy cô ấy còn thua kém Lục Tuyền Yên rất nhiều, ngay cả số phiếu cũng chênh lệch rất lớn. Nếu cộng tất cả số phiếu của số sinh viên chưa bình chọn còn lại thì may ra mới sánh được với Lục Tuyền Yên.

- Đúng ta!! Nếu tổng lại thì sẽ hơn Lục Tuyền Yên tận ba phiếu.

- Làm gì có chuyện đó, tầm nhìn của họ không phải ai ai cũng như tớ, nhưng chắc chắn không đến 50% là sẽ bình chọn cho Dư Vỹ đâu.

- Haha cậu thắng thắng quá đấy!!

Kiểm phiếu xong xuôi cả hai cùng nhau cười nói sắp xếp lại đồ đạc rồi khỏi phòng học. Dư Vỹ nép sang một bên để phòng bị nhìn thấy. Cầm phần nhìn họ, Dư Vỹ này có gì thua Lục Tuyền Yên? Tài năng không có gì nổi bật ư?! Vô lý.

Sau đó...

- Giải nhất hoa khôi toàn trường chúng ta là thí sinh số 23, Dư Vỹ. Mời lên khán đài nhận thưởng.

- Vô lý!! Số phiếu Lục Tuyền Yên tại sao lại không tăng? Còn của Dư Vỹ lại tăng vọt như thế?

Một trong hai người kiểm phiếu bên trong cánh gà cảm thán. Cảm thấy thật sự có điều vô lý ở đây. Toàn bộ số phiếu chưa bầu chọn còn lại đều chọn Dư Vỹ, không một phiếu nào thiên về Lục Tuyền Yên cả.

- Chuyện gì sao?- Đây cũng là hai người bạn học cùng lớp với Quách Ân.

- A!! Số phiếu của Dư Vỹ bỗng nhiên tăng một cách lạ thường. Chúng tớ cảm thấy có điều gì lạ ở đây.

Quách Ân nhú mồm nhìn ra cô bạn Dư Vỹ của mình, có vẻ rất hạnh phúc và mãn nguyện thì phải.

- Này!! Tớ thấy cậu ấy vào Bari hôm qua.

- Cậu nói cái gì vậy?! Không thể nào như vậy đâu.

Quách Ân chỉ chăm chú lắng nghe. Lúc này cô đã làm việc ở Bari, cũng có quen biết một số người.

Đêm hôm ấy Quách Ân nói dối rằng mình trở về thăm gia đình nhưng thay vào đó là đến thẳng Bari. Với danh tính là Hạ Mi cô đã có một mối quan hệ rất rộng và mật thiết với những tay chơi lớn ở đây. Đương nhiên cô chỉ bán danh bán nghệ chứ không bán mình.

Và Quách Ân cũng biết kẻ đào hoa phóng đảng với phụ nữ nhất Bari hiện giờ là ai.

Lúc này chỉ có mình Quách Ân là nữ ở Bari, sau khi cả hai thật sự trở nên thân thiết hơn cộng với những sự chán nản của cuộc đời Lục Tuyền Yên đã chấp nhận cùng gia nhập.

- Tôi muốn gặp Beny.

Người phục vụ rất nhanh đã đưa Beny đến. Anh ta cực kì tôn trọng Hạ Mi cho nên không mang theo người phụ nữ nào bên mình cả.

- Có chuyện gì sao?

- Tôi muốn biết danh tính người hôm qua đã quan hệ với anh.

- Dư Vỹ. Cô ta là một sinh viên, còn trinh đó.- Beny chẳng ngần ngại mà nói thẳng.

- Anh đưa cô ta bao nhiêu?

- Ba vạn.

- Cô ta nói rằng mình cần tiền sao?

- Cô ta chỉ cần khoảng một phần nhỏ số tiền đó. Nhưng tôi rộng lượng mà cho thêm thôi.

Hạ Mi trầm ngâm suy nghĩ một lúc sau đó quyết định xin phép ông chủ rời khỏi Bari. Hôm nay xin phép một hôm để được thoải mái. Và đúng sáng mai cô về lại kí túc. Khi Lục Tuyền Yên và Lâm Tuệ Mẫn đã đi trước, đến lúc chỉ còn có cả hai trong phòng cô mới bắt đầu chất vấn Dư Vỹ.

- Cậu chơi bản, Dư Vỹ.

- Ý cậu là sao?

- Là cậu mua số phiếu đó đúng chứ?!

- Sao cô biết? Tôi lấy đâu ra tiền để ăn hối lộ bọn họ?

Quách Ân bỗng nhiên phần nộ quay lại sắc bén nhìn vào Dư Vỹ.

- Dơ bản.

Nói rồi bước ra khỏi phòng.

- Ha! Bản? Tôi có gì không hơn cậu ta chứ?!

- Tất cả.

Ra khỏi kí túc Quách Ân chạy nhanh đến nhà vệ sinh nữ đau khổ khóc sụt sùi. Dư Vỹ lại có thể làm ra chuyện như vậy vì lòng đố kị, sẵn sàng bỏ bạn mình lại phía sau.

Lục Tuyền Yên ư? Cậu ấy sau khi biết được sẽ ra sao đây?

...

Xuống máy bay, Lục Tuyền Yên đưa tay tháo kính đen của mình vò vệt như một người bình thường. Cô bắt đầu đảo mắt nhìn xung quanh, đúng như cô đoán gu thời gian này rất nhiều người diện. Và có tất cả ba người có vóc dáng và trang phục giống cô ở quanh đây.

Lục Tuyền Yên kéo vali bước đi, đưa chiếc điện thoại lên tai cười nói tự nhiên, nhưng không biết là nói chuyện với ai.

- Xác định được mục tiêu. Đang di chuyển đến công.

Kê ở đầu dây bên kia lập tức nâng cao cảnh giác khỏi động thiết bị liên lạc không dây trên tai.

- Lão Đại, đã thấy mục tiêu.

Bên này, Mặc Băng Tước đã đến phòng làm việc của mình. Hắn mở máy tính lên và để đó, màn hình cứ hiện mãi không tắt. Chính là đang ngắm cô gái mập mạp xấu xí trong cái màn hình kia.

Hắn ngửa đầu ra sau.

- Tuyệt đối không được để mất dấu. Có vấn đề gì lập tức báo lại.

- Vâng thưa Lão Đại.

Nói xong kê theo dõi đó liền rời khỏi quán cafe mình đang uống mà hòa nhập vào dòng người đông đúc. Thật sự cảm thấy nguy hiểm, vì hướng mà Lục Tuyền Yên đang tiến đến lại là công viên công cộng, nơi mà có rất nhiều người qua lại.

Bỗng nhiên Lục Tuyền Yên dừng chân cười nói với vào bà mẹ trẻ đang trông con chơi đùa ở xích đu., xung quanh cũng có rất nhiều người khác. Mà ở phương Tây trai gái đều cao một cách vượt trội, một người cao 1m63 như Lục Tuyền Yên muốn không bị chôn xuống bởi cái đầu của họ cũng khó. Giày cao gót ư?! Dộn đến 10cm rồi.

Tên theo dõi Lục Tuyền Yên theo lệnh Lão Đại mình rất nhanh đã nép vào một quầy kem gần đó. Để đánh lạc hướng ánh nhìn của Lục Tuyền Yên anh ta quay lưng lại mua vài cây kem. Minh một còn lại phân phát cho những cô cậu nhóc. Sau một hồi quay lại và chú ý, cái đầu với mái tóc đen duy nhất vẫn còn ở đó.

Anh ta thờ phào nhẹ nhõm ngồi lên ghế nhâm nhia cây kem, đúng là phụ nữ.

- Như thế nào rồi?

- Cô ta vẫn còn đứng đó tán gẫu với những bà mẹ trẻ. Cũng đã được 30p rồi.

Nhưng rồi hắn nhìn lại, cái vali không có. Hốt hoảng đứng khỏi ghế và chạy đến, cái người với mái tóc đen duy nhất đó là một bà mẹ trẻ khác.

- Tôi mất dấu cô ta rồi.

Mặc Băng Tước nghe vậy hít một hơi thật sâu cố nén cơn giận xuống. Cái lũ này phải nói là vô dụng hay là Lục Tuyền Yên quá tinh ranh? Chẳng lẽ phải đích thân hắn đưa ra tầm nhìn mới có thể bắt được cô gái này sao?

Lục Tuyền Yên leo lên một chiếc xe buýt trống người. Cô ngồi trên đó lấy một cái áo khoác thật rộng trùm lên mình. Một phần là để che nắng, một phần là để che đi tầm nhìn của người ngồi trước mình.

Bên trong cái tấm áo đó, cô đã liên lạc với người của mình không qua lời nói mà qua hành động. Thiết bị liên lạc của Lục gia chế tạo rất nhạy cảm, chỉ cần gõ nhẹ bên ngoài cũng có thể truyền âm thanh đến bên kia. Và cô đưa tay gõ lần dài lần ngắn cách quãng khác nhau. Bên kia cũng đã nhận được tín hiệu.

Vì đây là tuyến xe buýt rỗng chỉ vài ba người mà người của Mặc Băng Tước lại ngồi ngay trước Lục Tuyền Yên. Anh ta không chắc rằng cô đã ngủ nên không dám lên tiếng, chỉ lặng lẽ theo dõi từ kính chiếu hậu phía trên bác tài xế.

Đến trạm cũng đúng lúc Lục Tuyền Yên cởi áo trùm mặc lại cho mình. Cô xuống xe, anh ta cũng xuống theo.

Không ai chú ý rằng, chiếc vali đã không cánh mà bay.

Lục Tuyền Yên rẽ mình vào một quán cafe gần đó. Để tránh bị chú ý anh ta lưỡng lự một chút rồi mới vào. Nhưng khi vào trong, chẳng thấy đâu nữa.

- Tôi lại mất dấu rồi Lão Đại.

Mặc Băng Tước chán nản nhắm mắt. Người của hắn có lẽ không đủ trình độ để đối đầu với cô rồi.

Ra khỏi quán bằng cửa sau, Lục Tuyền Yên nhìn lại xung quanh lần nữa rồi leo lên chiếc xe trước mặt mình. Chiếc vali vẫn còn ngoan ngoãn ở đó.

- Về thôi!!~

Lục Tuyền Yên cao hứng ưỡng ngực, cô không biết chủ của đối phương là ai nhưng thoát được là mừng lắm rồi. Đành phải chờ người điều tra sau vậy.

Xuống lúc trên máy bay cô không ngủ vì xung quanh mình có rất nhiều kẻ khả nghi. Cô còn thấy đầu lâu với hoa hồng trên cổ bọn chúng, chính là từ một Bang mà ra. Nên bây giờ ngủ phát. Về đến nhà rồi hãy tính những chuyện tiếp theo.

- Tiểu thư, chúng ta về đến rồi.

Bác tài xế nói rất nhỏ nhẹ nhưng cũng đã đánh thức được Lục Tuyền Yên. Cô lên tiếng.

- Chú Ân, chú thả con ở đây và đừng nói cho ai biết chuyện con quay về. Con muốn tạo bất ngờ cho mọi người.

- Vâng thưa tiểu thư.

Xuống khỏi xe nhìn cái dinh thự khổng lồ trước mắt, cô mỉm cười.

- Ba, con về rồi.

Lục gia là ngôi nhà và cũng là gia đình thật sự của Lục Tuyền Yên. Mặc dù cô không phải là con ruột của gia đình này nhưng họ rất yêu thương cô, như là con ruột vậy.

Đây là một cái dinh thự to lớn, được xây lên với sức chứa cả nghìn người. Con số thống kê có đến hơn bảy trăm hầu cận ở nơi này tính đến cả đầu bếp, giúp việc, tài xế, quản gia. Lục gia là một gia thế lớn có tiếng ở thế giới ngầm.

Lục Tuyền Yên quang minh chính đại đi vào cổng chính nhìn những chú bác đang tia cây. Trong số đó có một cô hầu gái đang quét dọn những lá cây được cắt đi đã nhìn thấy Lục Tuyền Yên. Hai mắt liền sáng rực mà lao đến.

- Tiểu thư!! Tiểu thư về rồi.

Trên môi cô ập nờ nụ cười mà nước mắt lại rơi. Âm lượng giọng nói rất to phát vang cả sân nhà. Những người đang có mặt tại đó nghe thấy đều dừng công việc của mình mà lao nhanh ra cổng.

- Tiểu thư!! Tiểu thư về rồi.

Rất nhiều người đồng thanh nói câu đó. Tất cả cùng nhau xếp thành hai hàng như một con đường để Lục Tuyền Yên đi vào.

Họ tuy là người làm của Lục gia, đời này qua đời khác đều phục vụ cho Lục gia mà lại chấp nhận một đũa roi rớt như cô là tiểu thư. Lục Tuyền Yên vui lắm, vui đến phát khóc. Sự yêu mến dành cho họ cũng không hề nhỏ. Cô không xem họ chính là người làm của mình mà xem như là người bạn, cũng chính là gia đình.

Lục Tuyền Yên đặt vali xuống dưới đất dang hai tay sang hai bên hít một hơi thật dài rồi nói lớn.

- Mọi người ơi tôi về rồi.~~~~

Tất cả đều rất hào hứng cười lớn. Lục Tuyền Yên đứng dậy cầm lấy vali kéo đi vào trong nhà, một gia nhân trong đó liền rời khỏi đám đông cầm lấy vali của cô. Cũng rất may mắn khi tất cả bọn họ đều không phát hiện ra điểm bất thường trên khuôn mặt của cô, nếu biết không biết mình sẽ bị chìm trong biển người như thế nào nữa.

- Tiểu thư, để tôi mang nó lên phòng.

- Cảm ơn anh.

Qua màn chào hỏi tất cả đều quay về làm việc với niềm cao hứng vừa được truyền đến. Phải nói là khối đoàn kết giữa những người ở Lục gia và làm việc cho Lục gia là tuyệt đối. Họ luôn có một con tim trung thành hướng về những người trong gia đình lớn, và tuyệt đối chưa từng có chuyện tranh cãi hay ganh đua nhau ở đây. Lục Tuyền Yên không biết ông đã rèn luyện họ như thế nào, cô cũng muốn được như bố mình lắm.

Tiếp theo còn phải qua từng khu dinh thự để chào tất cả mọi người vẫn còn mải mê làm việc ở đó. Ở đây đông người như thế, sẽ rất là mệt đấy.

Chương 32: Lục gia.

Bạn đang đọc truyện *Lên Giường Với Tôi Thì Phải Cưới Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Lục gia

Tên truyện: Lên giường với tôi thì phải cưới tôi.

Tác giả: Chó Sủa.

Chương 32: Lục gia.

Trở về Lục gia cũng xem như Lục Tuyền Yên đang trở về với cuộc sống nhân hạ của mình. Lúc này cô đang ngồi trên bàn hân hô chén đĩa để chuẩn bị buổi trưa. Thật tình, như một đứa con nít.

- Tiểu thư!! Tiểu thư cuối cùng cũng về rồi.

Đằng sau, một giọng nói già nua vang lên phóng thẳng đến tai Lục Tuyền Yên. Nó mang theo sự lo lắng vui mừng của đôi phương, sự cố gắng để lời nói của mình có thể chạm đến tai Lục Tuyền Yên.

Lục Tuyền Yên quay lưng lại, đó chính là Ông Mộc, người già nhất trong Lục gia. Tính đến nay ông đã gần một trăm tuổi rồi và đang ngồi xe lăn.

- Ông Mộc!! Ông... ông..

- Tạ ơn trời là tôi có thể gặp tiểu thư lần cuối khi nhắm mắt.

- Đừng nói vậy. Lần sau, lần sau rất nhanh cháu sẽ quay về gặp ông mà.

Lục Tuyền Yên bước đến quỳ xuống trước ông Mộc nhẹ nhàng ôm lấy ông. Ông cũng đưa tay xoa lấy đầu cô rất hiền hậu làm cô nhớ đến lúc xưa, khi cả cô và ba mình nghịch ngợm ở vườn hoa bị ông khờ vào đầu xung vũ. Năm ấy ông mới bảy mươi mấy tuổi gần tám mươi nhưng vẫn còn rất năng động. Còn đủ sức để đuổi bắt hai cha con cô khắp vườn cơ. Nhưng không ngờ lại có ngày ba ra đi vì tuổi già, năm ấy ông Mộc không còn tăng động như trước nữa mà ngồi mãi trên xe lăn như hiện giờ.

- Cùng lại dùng bữa. Con sẽ dắt ông ra vườn chơi.

Ông Mộc nhìn Lục Tuyền Yên mà lòng lắng động. Đúng là cô rất hiểu tâm can ông. Cũng đã rất lâu từ lần cuối Lục Tuyền Yên trở về đây, cũng đã rất lâu chưa bước ra khỏi dinh thự Lục gia rồi.

- Nước cam ép đây!!

Lục Tuyền Yên cao hứng nhìn từng khay nước cam được mang ra. Cô vô thức cầm lấy một cốc cho mình rồi thêm một cốc mang đến cho ông Mộc đang ngồi phía bên kia cái bàn.

- Tiểu thư, tôi muốn uống cốc nhiều hơn.

Thấy vậy Lục Tuyền Yên liền đưa cốc mình cho ông Mộc. Vì sợ rằng sức khỏe ông đã khác đi sẽ không thể ăn hay uống nhiều. Nhưng sai rồi, già nhưng vẫn còn rất sung mầu đấy.

- Chúng ta cùng nhau uống đưa nhé.

- Tôi muốn uống trước một ngụm.

- Tất nhiên.-Lục Tuyền Yên tươi cười nhìn ông trù mẩn.

Đây là trò từ nhỏ mà Lục Tuyền Yên đã luôn chơi cùng ông Mộc và ba. Mỗi lần chán nản họ đều chơi, và uống đến khi bản thân no bụng. Người giành giải nhanh nhất lại luôn là ông, người không phân biệt lứa tuổi.

- Trước khi vào cuộc tôi muốn nói một câu. Tiểu thư, cô đừng nên oán hận ai cả.

Chưa đến 5s, Lục Tuyền Yên đã sang cốc thứ hai. Còn ông Mộc thì..

Choang!!

Lục Tuyền Yên gật mình nhìn sang. Trong cái ánh nắng vừa lên chói qua cửa sổ chiếu thẳng lên người ông Mộc, ông ngồi đấy trên chiếc xe lăn, cái đầu gục xuống miễm cười mẫn nguyện.

- Ông Mộc?

Lục Tuyền Yên lơ ngơ nhìn ông tay đặt lên bàn tay gầy gò chỉ còn xương của ông. Cô lấy nó úm lên khuôn mặt mình.

- Ông Mộc, ông sao vậy?

Lục Tuyền Yên nhìn ông thêm một lúc nữa, bỗng nhiên từ khóe miệng ông túa ra một chút máu. Tất cả mọi người đều hốt hoảng trừ Lục Tuyền Yên. Cô đứng như trời trồng nhìn ông ngồi trên xe lăn mà ái ngại. Ông... đã đi rồi ư?!

Đằng sau, bỗng nhiên một người vận một cái áo blu trắng đi tới. Theo như quy định một khu chỉ có một bác sĩ riêng.

Đó là bác sĩ Lộc, ba mươi tuổi. Nhưng anh ta không phải là bác sĩ ở khu này. Cũng không ai biết anh ta đến vì chuyện gì.

Trông thấy ông Mộc bỗng nhiên có dấu hiệu lạ bác sĩ Lộc liền rất nhanh chạy đến để kiểm tra tình hình. Tất cả người thân ở đó mặc dù rất đau lòng nhưng không có quyền tiên đến. Vì phải qua tay bác sĩ mới được chạm vào người thân. Những kẻ được cho là gián điệp trà trộn vào Lục gia tuyệt đối không phải những kẻ đơn giản như thế.

Khi bác sĩ Lộc vừa đưa tay đến định nắm lấy và bắt mạch ông Mộc, Lục Tuyền Yên tình mất nhanh tay chụp lấy nó vật ra sau. Thuận tay còn cho thêm một cái tát. Chưa hết, còn nắm lấy cổ của anh ta một tay xách lên đặt mạnh lên bàn nhìn qua cái dao thái hoa quả đang ở đó cầm phần giờ cao lên và đâm xuống.

Những người hầu khác vẫn đứng đó trông chừng từng hành động của Lục Tuyền Yên. Khi trông thấy cô giờ cao dao lên và dứt khoát đâm xuống, rất nhiều người không dám nhìn mà ngoảnh mặt sang hướng khác.

Là người của Lục gia đều có minh chứng cả. Trên gáy của họ có một hình xăm của con chim ưng, và để xóa bỏ nó cũng chỉ có một cách.

Phập!!

Máu văng ra tung tóe dính lên mặt của bác sĩ Lộc. Anh ta nhìn Lục Tuyền Yên trước mặt mà nước mắt lăn ròng chảy xuống. Giọng nói đầy sự than vãn cầu xin.

- Tiểu thư...

Ban đầu rõ ràng đã có ý định một nhát đâm sâu vào gáy của bác sĩ Lộc và giết chết anh ta. Nhưng Lục Tuyền Yên, cô không thể giết người, không thể giết người trong Lục gia. Ba cô ở trên trời không thích thế, nhất định sẽ rất thất vọng về cô.

Mà máu tuôn ra đó, là do Lục Tuyền Yên đâm xuyên qua cánh tay đầy thịt của mình. Máu không ngừng chảy nhỏ giọt xuống sàn.

- Tiểu thư!!

Một trong những người hầu cận rất nhanh chạy đến ôm lấy cánh tay Lục Tuyền Yên đỡ cô ngồi xuống. Hai mắt cô ấy lưng ròng nước mắt, vì đã tìm hãm con giết người lại.

Bác sĩ Lộc sau khi thoát khỏi vòng tay đè muốn dứt cổ của Lục Tuyền Yên vì tức giận, anh ta hạ người dựa bên bàn ăn mà vẫn tiếp tục rơi nước mắt.

Bên khác, bác sĩ của khu này đã đến và bắt mạch cho ông Mộc.

- Tôi rất tiếc.

Anh ấy cúi mặt không thể kiềm nước mắt, vì ông Mộc chính là ông nội của anh.

Những người khác cũng rất nhanh chạy đến.

- Ba!!

- Ông ơi.

Tiếng khóc vang lên khắp cả căn phòng. Rồi nó bỗng tắt hẳn khi Lục Tuyền Yên lên tiếng.

- Đem hẩn lên giáo đường quỳ ba ngày ba đêm. Chưa hết không được cho hẩn ra ngoài. Không được để hẩn cắn lưỡi.

Hai thanh niên trong phòng rất nhanh túm lấy bác sĩ Lộc mang đi. Anh ta lúc này mới uất ức mà hét lên.

- Tiểu thư, mọi người, tôi xin lỗi. Tôi bị ép, là tôi bị ép. Hãy tha thứ cho tôi...

Hắn cứ nói đi nói lại một câu mãi cho đến khi mình bị kéo xuống cầu thang. Lục Tuyền Yên bơ phờ nằm trong vòng tay của ba cô người hầu quanh mình, máu cứ mãi chảy xuống, nhưng cô chẳng thêm quan tâm nữa.

- Tiểu thư...

Họ cũng không biết nên an ủi cô như thế nào.

Rồi bất chợt, trên khuôn mặt xinh xắn ấy lăn xuống hai hàng nước mắt. Lục Tuyền Yên đứng dậy đi qua bên cạnh ông Mộc mà quỳ xuống. Cô ôm lấy đầu của ông tựa vào vai mình. Máu ông dính lên cả chiếc áo màu xám tro.

- Ông Mộc...

Khóc!! Lục Tuyền Yên khóc rồi. Đây cũng chính là lần đầu tiên mọi người được chứng kiến Lục Tuyền Yên khóc. Vì từ khi được nhận nuôi đến tận bây giờ, cô chưa bao giờ một lần than nhớ nhà hay nhớ gia đình. Cô trong mắt họ chính là một cô gái mạnh mẽ. Nhưng hôm nay... lại rơi nước mắt.

Và Lục Tuyền Yên khóc rất nhiều, nước mắt cứ thay nhau thấm lên tấm lưng áo của ông Mộc. Nhưng ông nào biết.

Kẻ nào giết người mà Lục Tuyền Yên thật sự quý trọng. Cô muốn giết hắn!!

Lại một lần nữa con thịnh nộ lại đến. Lục Tuyền Yên dứt khoát kéo con dao ra khỏi cánh tay mình trước bao ánh mắt lo lắng của mọi người rồi đặt lưỡi dao vào lòng bàn tay kéo mạnh.

Vì cô vẫn không thể giết người.

- Aaaaaa!!!!

Cô chỉ biết hét lớn, để cố gắng xua đi nỗi đau trong lòng. Mọi người nhìn Lục Tuyền Yên mà bất lực, bây giờ có thể nói gì đây? Với một con tim đang tổn thương như thế. Không lẽ nói rằng trên trời ông Mộc sẽ mỉm cười? Sẽ không thích khi cô khóc? Không! Nó quá xa vời rồi.

- Chuẩn bị lễ hỏa táng.

Cầm con dao ra khỏi phòng, đi thẳng lên giáo đường.

Bên trong, bác sĩ Lộc bị đè mạnh quỳ xuống trước giáo đường của Lục gia. Anh đau khổ rơi nước mắt nhìn lên, Lục Tuyền Yên đã đứng ở trước tựa bao giờ.

Không đợi bác sĩ Lộc lên tiếng biện hộ cho mình Lục Tuyền Yên dứt khoát nắm lấy bàn tay anh ta giơ lên. Trên từng đầu ngón tay vẫn còn lấm tấm từng lốm bột trắng. Cô nhìn anh, là một ánh mắt ra lệnh đầy dứt khoát.

- Hắn là Mộ Vấn Lập.

Bác sĩ Lộc biết mình không thể giải thích cái gì bây giờ, anh bỏ cuộc. Nhưng gì tiểu thư sắp làm... là vậy đúng không?!

Anh đưa tay vào túi móc ra một mảnh giấy gói nhỏ. Nó giống như ma túy, mùi cũng tương tự nhưng không phải thế. Là ma túy không thể một khắc giết chết ông Mộc như thế.

Máu trên vết thương của cánh tay chảy xuống lên cả con dao trên tay. Cô cầm chặt nó, nhất định phải kiểm chế lại.

- Tiểu thư... cô giết tôi đi! Ngay cả khi còn sống và ở Lục gia, tôi cũng không dám đối mặt với cô ấy.

Nhưng Lục Tuyền Yên không nói gì đi ra khỏi giáo đường.

- Tôi không thể giết người trong gia đình mình.

Đi mãi về tầng một rồi đi bộ sang khu nghiên cứu. Cô muốn thanh thoi một chút, chứ không chừng lại chẳng thể kiểm chế mà đâm Tax mất.

Đi rất lâu mới đến khu nghiên cứu, Lục Tuyền Yên trực tiếp bước vào. Đó chỉ là một tòa nhà to như biệt thự thông thường, được cho là nhỏ nhất ở Lục gia. Và trong đó chỉ có duy nhất một người docks mình vì sự nghiệp với sự trung thành nên còn độc thân.

Tax, anh ấy đang rất chăm chú nghiên cứu mẫu thuốc lỏng trong kim châm được Lục Tuyền Yên gửi từ Trung Quốc sang. Nghe thấy tiếng mở cửa tùy tiện liền biết ai đến. Nhưng lại không biết tiểu thư đã về từ lúc nào.

- Tiểu thư.

Đây cũng như là một lời chào. Lục Tuyền Yên gật đầu chào lại. Cô đưa tay lật lộn tóc mình lên lộ ra vết bỏng nhỏ. Vừa nhìn là biết ngay do axit, Tax nhủ mày quay lưng lại đến quấy pha chế. Cơ thể của cô là tác phẩm của hóa học, cho nên cũng chỉ có hóa học mới xử lý được nó.

Trong lúc đợi Tax chế thuốc, Lục Tuyền Yên đi qua khu vực kiểm định. Cô vớ lấy chiếc áo blu trắng mặc vào ngồi trên ghế đối diện một chiếc máy. Trên mảnh giấy gói đó vẫn còn một ít thuốc.

Cô lấy băng gạc tạm thời cầm máu.

- Tôi lại bị chúng nhắm đến bởi một loại chất khác. Mẫu ở bên này.

- Vâng, thưa tiểu thư.

Tax trả lời nhưng không quay đầu lại. Quá trình quan trọng như thế này, chỉ cần lơ là một chút là đổ vỡ ngay. Anh chăm chú lắng nghe, rồi thềm trả lời lại.

Cô lấy một cái khay tròn nhỏ thủy tinh rồi dùng bình xịt nước cất xịt nhẹ lên mảnh giấy bạc. Nước thấm vào cùng chất bột tạo ra một chất lỏng màu trắng rơi xuống khay tròn. Còn một giọt Lục Tuyền Yên cho thẳng vào cái máy nào đó. Sau đó cô áp mắt mình vào, hai tay nhấn phím điều khiển gì đó bên trong cái máy.

Sau khi hoàn thành thao tác Lục Tuyền Yên lấy mẫu thử được cho vào lăng kính mang đến một cái máy khác cho vào rồi lại lấy ra một cái ổ đĩa tí hon. Cuối cùng cô lấy nó mang đến cái máy chiếu to lớn đó. Nhưng không phải dùng máy chiếu, mà là cái đồ họa 3D kia.

Vừa đặt ổ đĩa vào khớp với khe đĩa, lập tức trên không trung xuất hiện một cái bản đồ mô phỏng. Cô nhìn nó, căn cứ của Mộ Vấn Lập cách đây không xa. Và cô cần một ở đây, hiện tại một đang ở trong người của cô và rất nhiều ở hân.

Lục Tuyền Yên đã dùng máy phân tích hàm lượng sắt có trong chất bột trắng đó rồi bắt đầu định vị được vị trí của hân. Ba cái chấm đỏ trên màn hình, nó sẽ giúp cô dễ dàng trốn thoát hơn.

Rồi ghé, cũng là lúc Tax chế xong loại thuốc ức chế tác dụng của chất độc trong một thời gian nhất định. Thuốc có tác dụng trong sáu giờ đồng hồ.

Uống một hơi lấy chất lỏng màu xanh lục đen đặc Lục Tuyền Yên rồi nhanh khỏi đó. Đến phòng của trường khu điều dưỡng để băng bó cánh tay. sau đó đến thẳng hang ổ của Mộ Vấn Lập.

- Tiểu thư... cô định đi đâu vậy.

- Đừng lo lắng - Cô lạnh lùng trả lời.

Nhưng cô hầu hái ấy vẫn cực kì lo lắng. Vì tiểu thư đi đâu phụ thuộc vào trang phục cô đang mặc. Và bây giờ, cả một combo quần, áo, kính, giày, nó được dùng trong những cuộc đàm phán với các ông chủ của thế giới ngầm. Và họ cũng được định trước là những kẻ thù của Lục gia.

Vừa vận đồ xong Lục Tuyền Yên một bước ra khỏi phòng đi xuống hầm xe và ngồi vào chiếc xe gần đó. Cầm ổ đĩa lên và cho vào một cái khe bên cạnh bánh lái, lập tức trên không trung hiện lên một tấm bản đồ 3D giống như trong phòng nghiên cứu. Khởi động xe, Lục Tuyền Yên bắt đầu suy nghĩ đến những chuyện không liên quan.

Mặc Băng Tước, chiếc xe của hân cũng là từ Lục gia. Vậy rốt cuộc Lục gia và Mặc gia có quan hệ như thế nào? Những loại xe này chỉ được chế tạo để trong nội bộ chưa từng được công bố ra bên ngoài. Hân hai bên phải rất thân thiết hân mới nhận được loại xe như thế này.

Đi theo vô số đường vòng đối với cô là con đường ngắn nhất để đến với căn cứ của Mộ Vấn Lập, cảm thấy thuốc bắt đầu mất tác dụng.

Chương 33: Chạm mặt.

Bạn đang đọc truyện *Lên Giường Với Tôi Thì Phải Cưới Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Chạm mặt

Tên truyện: Lên giường với tôi thì phải cưới tôi.

Tác giả: Chó Sủa.

Chương 33: Chạm mặt.

Chẳng mấy chốc đã phát hiện ra căn cứ của Mộ Vấn Lập. Nó cao tuốt trên một cái đỉnh núi được bao bọc bởi những cái cây đại thụ to vô cùng. Lục Tuyền Yên đậu xe gần đó được cho là không nằm gần lãnh địa của Mộ Vấn Lập rồi hai chân bước thẳng vào trong.

Trước khi vào căn cứ của hân, Lục Tuyền Yên nép lại một góc cây khuất tầm ngắm của camera. Trên tay cô thả một con chip nhỏ như móng tay ngón út xuống đất. Nó như chạm phải nút kích hoạt mà mọc ra sáu cái chân như nhện lên vền đến gần bờ tường của căn cứ Mộ Vấn Lập. Nó leo lên trên cái bức tường cao hơn 10m chỉ trong nháy mắt rồi nhảy hân vào trong.

Trong thời gian chờ đợi, Lục Tuyền Yên lấy một cái khăn nhỏ che mặt mình lại, chính xác là cái vết thẹo chưa kịp xử lí kia. Rồi con chip lại xuất hiện

nhảy lên tay Lục Tuyền Yên. Cô nắm lấy nó bỏ vào cái ô nhỏ cực kì nhỏ trên gong kính của mình. Lập tức trước mặt xuất hiện một cái bản đồ không gian ba chiều. Cô nhìn vào nó rồi xem cho mình con đường nào là phù hợp nhất để vào bên trong.

Cô phát hiện, ở một phía duy nhất có hai tên đang thay ca. Và đúng hơn là phía hần đang không có người. Lục Tuyền Yên chơi liều một phen đi nhanh tới, mắt vẫn dán lên cái bản đồ trên cặp kính. Rồi nhận ra, không phải đang thay ca mà là thay đổi vị trí canh gác.

Đôi chân đi trên giày cao gót chạy đến nhưng lại phát ra tiếng lộc cộc. Rất nhanh đã tìm ra cách giải quyết, Lục Tuyền Yên lấy một ít băng gạc từ dụng cụ y tế mini mình mang theo dán xuống cái đỉnh guốc rồi chạy đến với một màn đêm đen bao phủ. Tiếp theo, cô phồng tay lên trên, trong lòng tay có thứ gì đó đã nhận được đủ lực liên văng ra chạm cứng trên bức tường cao gần 10m. Tay kia của Lục Tuyền Yên liền tháo hai miếng băng gạc đã dán ra nhấn vào cái nút gì đó rồi đi lên tường. Chạm dính được tán ra, Lục Tuyền Yên rất nhẹ nhàng di chuyển trên bức tường 90° với mặt đất mà không gây ra tiếng động.

Khi gần leo lên được đến đỉnh tường, bàn tay Lục Tuyền Yên vô thức chạm lên nó. Không may, bị điện giật. Cô vội tháo tay ra khỏi hơi bị lung lay một chút. Cái móc thép dán lên bức tường cũng đang muốn rơi ra. Cô nhìn xuống bên dưới, tên kia đang rất cảnh giác nhìn ngắm xung quanh. Chỉ cần lơ là một chút và rơi xuống dưới, không chừng cô sẽ không thể toàn thân trở về.

Lục Tuyền Yên kích hoạt cái mắt kính còn lại. Không gian liền trở nên màu đỏ, và những sợi dây điện vô hình giăng lên tường càng đỏ chói hơn. Cô dùng tay đặt lên những lỗ hồng của sợi dây để giữ vững bản thân, một chân bước lên rồi hai chân. Lục Tuyền Yên cố gắng giữ cho thân mình thẳng bằng với sợi dây bằng hai cái gót giày.

Phút chốc cô đã leo khỏi đó và nhìn xuống, chẳng lấy một ai canh gác và cả xung quanh. Chẳng thêm bận tâm chúng có ý đồ gì, điều mà Lục Tuyền Yên quan tâm hiện giờ chính là thoát khỏi bức tường đầy cạm bẫy này.

Hấp!!! Hụp!!!

Lục Tuyền Yên đáp đất an toàn rồi nhìn xung quanh lần nữa. Vô may một tên xuất hiện sau cánh tường, nhưng trước khi hắn kịp hô toán lên cô đã nhanh hơn tay luồn ra sau vào trong áo khoát rút ra một khẩu súng gây mê. Cô mang theo nó là bởi vì nó gây ra tiếng động cực kì nhỏ, lại không giết được người nếu không ghim trúng huyết. Rồi cô lại đi theo con đường hành lang thông qua cửa chính nép lại một cách rón rén. Tránh xa những ánh mắt của những tên canh gác. Cô đã biết vị trí của Mộ Vấn Lập. Vấn đề bây giờ là làm cách nào để thuận tiện đến đó.

Bập!!!

Bỗng nhiên từ xa một viên đá bay đến. Lục Tuyền Yên có phát hiện ra nó nhưng lại không né kịp. Tốc độ nó lao đi một cách kinh hoàng, chỉ kịp nép đầu đi một chút để nó không va phải cái kính. Ngay bây giờ, nó chính là thứ giúp cô có thể tồn tại ở nơi này.

Đây không phải là một viên đá sần sùi bình thường. Cô ôm lấy cái đầu đang muốn rỉ máu của mình nhìn lên. Trên lầu trên có một cô gái đang đứng đắc ý cười tươi gian manh nhìn cô một tay thấy đá một tay xoay ná. Biết mình bị nhìn thấy cô ta liền thả tay ra, chiếc ná cùng những hòn đá rơi xuống nghe lạch cạch. Rồi cô rơi đi vào trong bóng tối. Ở nơi đó, chiếc kính của cô không hiểu làm sao lại chẳng thể nhìn thấy. Đó cũng chính là phòng của Mộ Vấn Lập.

Không chần chừ nữa Lục Tuyền Yên đưa tay rút một khẩu súng ra phòng thủ rồi lại rón rén đi lên trên. Đến cửa của căn phòng đó nhìn vào qua ổ khóa, Lục Tuyền Yên thấy bên trong xa xa còn thêm một cánh cửa, hai bên có hai tên to con lực lưỡng canh gác.

Vừa nãy, cô còn lo sợ mình sẽ ra tay giết người mất. Nhưng bây giờ, nỗi hận về Mộ Vấn Lập không thể nguôi ngoai. Hắn là kẻ đã khiến một người trong gia đình lớn của cô mất đi rồi xa trần thế. Cũng khiến cô suốt cuộc đời còn lại chẳng thể tâm sự cùng ai. Ở Lục gia, cô chỉ có ba mình và ông Mộ là tri kỉ. Suy nghĩ đó chợt xảy đến khiến Lục Tuyền Yên nổi điên lên. Cô đập mạnh cánh cửa lao vào bên trong rồi đóng cửa lại thu hút hai tên lực lưỡng trên kia. Không bận tâm, Lục Tuyền Yên quay lại rút trong thiết bị trên cánh tay mình ra một sợi dây kim loại thật chắc chắn đến nỗi lửa cũng không thể hóa lỏng nó cột chặt hai nắm cửa lại một cách thuận thạo.

Lục Tuyền Yên xoay lưng tiến đến bọn chúng. Tiếng bước chân lộc cộc vang đều khắp hành lang.

Hai tên cao to ấy thoáng chốc đã chú ý đến con người với âu phục đen đang hướng về phía mình. Chúng quay lại nhìn nhau khó hiểu rồi gật đầu quyết định đi với hướng ngược lại với Lục Tuyền Yên. Cô thì vẫn trầm tĩnh như thế, đợi bọn chúng đến.

Đúng lúc, khi cô và chúng chỉ còn cách nhau một mét thì Lục Tuyền Yên nhảy lên một tay nắm lấy gáy sau tên này đập ập vào tường thật mạnh đến chảy máu. Còn lại thì giờ chân ra sau, cái chân của đôi giày cao gót đột nhiên phóng ra một con dao nhỏ đâm thẳng vào cổ họng tên còn lại. Thế là, cả hai đều chưa kịp hét lên một tiếng đã rất nhanh cùng nhau diêm vương.

Lục Tuyền Yên nhìn một chút máu dính lên tay mình có chút chột dạ.

Đích đến đã trước mặt đây, còn muốn day dưa ân hận cái gì nữa? Cô đã hứa với ba trước khi qua đời là không được để bàn tay dính máu. Nhưng bây giờ, muộn mất rồi. Lục Tuyền Yên cười khổ, cô giết người rồi!!!

Lục Tuyền Yên mất ba giây để định thần lại. Cô lại trực tiếp bước về phía trước cúi đầu nhìn vào ổ khóa. Sẵn tiện luôn cúi người về phía trước kéo một đường khuy được may dưới chân quần lên. Liền xuất hiện những loại thanh kim loại lớn nhỏ. Lục Tuyền Yên lần mò rút một cái lên. Tay kia của cô vuốt nó qua một lần, không hiểu sao bỗng nhiên nó sáng lên. Rồi Lục Tuyền Yên lại đẩy vào trong ổ khóa. Nó có ánh sáng, rất nhanh đã nhìn ra và mở được ổ khóa cửa. Lục Tuyền Yên giơ chân đập mạnh không do dự tiến vào.

Thì ra đây cũng chỉ là một cái bẫy, vừa bước vào khoảng năm bước, cánh cửa tự động đóng lại và khóa chặt.

Phía trước, có cánh cửa sổ đang mở. Qua cái ánh trắng mờ mờ chiếu qua cửa sổ thì nhìn thấy một bóng người cao to đang nhàn nhã nhấp ly rượu đầy. Có lẽ Lục Tuyền Yên đơn thuần đã biết hẳn là ai, nhưng thật sự nhìn hẳn rất có sức hút, cực kì quyến rũ.

Sau đó, trong cái không gian yên tĩnh lại nghe tiếng đùng đùng của ghế ngựa gỗ. Lục Tuyền Yên cảm giác có điều gì đó không hay liền nâng cao cảnh giác dùng súng bắn về trước đúng phía của hẳn mà cô đã ước lượng. Nhưng âm thanh rất rõ đã vang lên, là bắn hụt.

Hạ súng xuống cô lại tiếp tục cảm nhận được bên cạnh mình đột nhiên xuất hiện một ai đó. Lục Tuyền Yên đưa súng qua định nhắm vào hẳn rồi bóp cò nhưng tốc độ còn chậm. Mộ Ván Lập đã rất nhanh nắm lấy một bên tay Lục Tuyền Yên ghi chặt, một chân gạt mạnh cho cả hai cùng ngã xuống nằm trên chiếc giường êm ái. Tay còn lại nắm thuần thạo tấm khăn che mặt của cô, còn cái kính, dù đã bị vô hiệu hóa ở không gian này cũng bị hẳn tháo đi văng về một góc.

Biết mình đã hoàn toàn bị cho vào tròng nhưng Lục Tuyền Yên vẫn cực kì bình tĩnh. Cô nằm yên một chỗ không chút nhích mặc cho hẳn muốn làm gì thì làm. Vì bây giờ bản thân cô chẳng còn gì để mất nữa.

Mộ Ván Lập cảm thấy cực kì thoải mái với kiểu tư thế nam trên nữ dưới như thế này. Hẳn ghé sát vào tai Lục Tuyền Yên mê muội nói.

- Em có biết... anh đã mong chờ khoảng khắc hai chúng ta gặp nhau như thế này bao nhiêu lâu rồi không?! Thời gian đúng là chẳng chờ đợi ai cả, em càng lớn lại càng khiến anh mê hoặc hơn.

Hẳn bỗng nhiên ngưng lời không nói nữa. Chính là đang mong chờ câu nói gì đó từ Lục Tuyền Yên. Nhưng cả hai đều ở khoảng cách cực kì nhỏ như thế, Mộ Ván Lập cứ cảm thấy như cô chẳng quan tâm đến mình dù chỉ một chút, dù trong tay hẳn đang giữ người trong gia đình cô.

Mộ Ván Lập không chịu nổi nữa nhất thời lên tiếng.

- Em đến... chỉ để tôi đè xuống giường như thế này thôi sao?!

Lục Tuyền Yên liền rất nhanh trả lời. Giọng điệu như đã rất muốn buông tất cả những bức tức của mình ra ngoài ngay bây giờ.

- Tại sao anh lại biết những thứ về cơ thể tôi?

Từ nãy đến giờ hẳn nói gì, chào hỏi cô như thế nào cô cũng không hề quan tâm.

Mộ Ván Lập nghe xong câu hỏi thì phì cười. Hẳn không muốn trả lời chút mình xuống một bên cổ của Lục Tuyền Yên hít một hơi thật mạnh, làm cho con kho chịu trong cô càng ngày càng tăng lên.

- Mùi hương của em thật quyến rũ Lục Tuyền Yên. Nếu anh có thể ôm em mỗi ngày và hưởng thụ nó thì tốt biết bao nhiêu.

Có qua có lại, Mộ Ván Lập không nhanh không chậm quay sang bên kia. Làn da má của hai người vừa chạm nhau, Mộ Ván Lập liền cảm thấy sự nhót nhát truyền đến. Còn ngửi thấy mùi tanh tanh, chứng tỏ đó là máu. À thì ra, là cô gái dưới thân hẳn đang chảy máu. Biết là chảy máu thông thường nhưng hẳn lại có suy nghĩ khác. Mộ Ván Lập chồm đến vết thương đưa môi hôn lấy một cái nhẹ rồi ngoạm lấy hút ngấu nghiến. Chính là hút máu. Con đau bỗng nhiên truyền đến khiến Lục Tuyền Yên nhíu mày.

- Lục Tuyền Yên!!! Anh muốn máu của em thấm ướt ga giường của anh.

Lục Tuyền Yên rất nhanh đã khinh bỉ trả lời.

- Rất tiếc, giường của anh không có phúc đó.

- Em yêu Mặc Băng Tuyết sao?

Mặt tương của Lục Tuyền Yên đột nhiên xuất hiện rất nhiều cảm xúc. Bắt đầu đảo mắt nhìn mặt cũng giống như tâm cảm của cô hiện giờ. Vì nó không rõ ràng lắm. Lục Tuyền Yên không nghĩ sẽ có ngày mình bị người khác hỏi câu này. Vậy, liệu là cô thích hẳn... hay là yêu hẳn?

Và tiếp tục, cô lại chọn cách im lặng đáp lại câu hỏi đó. Mộ Ván Lập chỉ mới một hai lần như đã quen nói tiếp. Y như đang độc thoại một mình.

- Tôi biết tất cả mọi thứ về em Lục Tuyền Yên. Về cuộc sống của em, về cơ thể em, về bí mật của em và cả về gia đình em. Vậy mà em lại yêu hẳn, một kẻ mà đến một chút nổi lòng của em cũng không thấu nổi. Em đúng là vẫn như xưa, luôn chọn thiệt thòi vì người khác. Như thế càng làm anh yêu em mãnh liệt hơn, và còn muốn em hơn nữa Lục Tuyền Yên..

Mỗi lần Mộ Ván Lập nói ra một vẻ thì hẳn lại điên cuồng cúi xuống hôn lên từng nơi trên mặt, vai và xương quai xanh của Lục Tuyền Yên. Hẳn hành động cũng không khác gì Mặc Băng Tuyết. Nhưng, nếu là hẳn thì thật là kinh tởm. Chưa hết, phía dưới của hẳn đã cương cứng hung hăng đâm vào đùi cô. Lục Tuyền Yên bất giác run run. Nhưng đã đến đây rồi thì không thể lui được nữa.

Sau đó, Mộ Ván Lập có lẽ đã chẳng thể kiềm chế dục vọng của mình nữa một tay lần mò vào trong sườn áo của Lục Tuyền khiến cô cảm thấy có phần hơi mát lạnh đằng sau.

- Tôi hận anh Mộ Ván Lập.

Lục Tuyền Yên phun ra sáu chữ và còn cố ý nhấn mạnh tên của hắn. Để hắn biết rằng cái tên này đã in hằn vào trong tâm trí của cô. Lục Tuyền Yên đôi mắt có phần hơi căm phẫn nhìn hắn, đôi mắt như muốn phóng ra tia lửa.

Mộ Vấn Lập từ nãy đến giờ luôn giữ trạng thái chủ động nhưng bây giờ lại bị lật kèo. Hắn mở to mắt nhìn cô tức giận vùng tay cô ra khỏi mình như thể nó là thứ dơ bẩn. Hắn đứng dậy hét lớn.

- Cút!!!

Lục Tuyền Yên không do dự ngồi dậy. Thời gian lâu như thế cô đã sớm kích hoạt được chức năng còn lại hiếm có của kính áp tròng mình đang đeo. Cô đi đến góc tường coi trời cho cô gái đang bị buộc tay chân bịt cả miệng rồi kéo đi. Đây chính là người của Lục gia mà hắn đã bắt đi.

Cô rời khỏi đó một cách rất thuận lợi đến khi leo luôn lên xe. Lúc này cô gái kia mới dám òa khóc ào vào người Lục Tuyền Yên. Cô đưa tay vỗ lưng dỗ dành cô ấy.

- Tôi xin lỗi NiuLy.

- Không tiểu thư, cảm ơn cô đã không màn tính mạng cứu một đứa hầu gái thấp hèn như tôi.

Sau một hồi khóc lóc cả hai rất nhanh trở về tư thế. Lục Tuyền Yên bắt đầu lái xe nhủ rằng cần rời xa nơi này càng sớm càng tốt.

- Tiểu thư!!!

Trên đường đi cứ cảm thấy NiuLy cứ nhìn mình. Dù cũng là người trong Lục gia nhưng cũng tương đối khó chịu. Cô thở phào khi khi nghe NiuLy lên tiếng gọi.

- Tiểu thư bị thương sao?

- Sao?

Cô vội dừng lại tấp ngay vào lề đường định thần lại một chút kiểm tra xem bản thân mình có đau nhức chỗ nào không. Nhưng nào có?!

- Đây này!!!

Niu Ly đưa tay chỉ vào vết máu vron ra chảy xuống như giọt nước trên xương quai xanh của Lục Tuyền Yên. Cô nhìn nó rồi đưa tay chạm vào nhưng lại thôi, quyết định vớ người lên trước cầm lấy tấm khăn giấy chậm nhẹ. Vết máu được lau đi sạch sẽ, nhưng bên dưới chẳng có vết thương nào cả.

...

Trong Lục gia ở đại sảnh chính, tất cả mọi người đều rất im lặng nhìn lên tấm di ảnh mới tinh. Thời gian tưởng niệm này cứ kéo dài như thế, tưởng chừng như là mãi mãi.

NiuLy có nghe mọi người kể lại tất cả sự việc mà Lộc đã làm. Họ không biết cô muốn làm gì chỉ lủi thủi vào giáo đường. Nơi mà hiện tại không ai được đặt chân đến ngoài những người quét dọn mang thức ăn. Thật lâu sau không thấy cô ấy trở ra nữa.

...

Trong căn phòng tối om, Lục Tuyền Yên đã ở đó tận ba ngày. Cô ôm lấy một bên tóc của mình dựa vào cánh cửa ra vào bầy lực như kẻ vô hồn. Phải có lắm mới có thể nhấp điện thoại lên nhấn phím gọi một cuộc gọi đi ngoại quốc.

Tại một căn phòng VIP trong khách sạn năm sao nổi tiếng ở Luân Đôn, một người phụ nữ đang nằm yên trên giường trong căn phòng tối om. Điện thoại chột vang lên khiến bà choàng tỉnh. Nhạc chuông này bà chỉ đặc biệt cài cho một người. Bà định đánh một câu bằng tiếng anh, giọng bà trong trẻo, nghe sao thật dịu dàng ấm áp. Thật khó tin bà là kẻ đã ngoài năm mươi. Vì đang nói chuyện với con gái dù đang ngụ trú sống trên mảnh đất quê hương đã không biết bao lâu bà thành thạo nói với đối phương bằng tiếng Trung.

- Ta nghe đây con gái.

- Con giết người rồi!!!

Bên đầu dây kia im lặng một hồi lâu rồi lại cất tiếng.

- Eny, con trưởng thành rồi. Bây giờ ta có nhắm mắt cũng đã mãn nguyện. Phái Alextra giao lại cho con.

- Đừng mà mẹ!!!- Lục Tuyền Yên bỗng nhiên meo meo.- Ông Mộc mất rồi, con chỉ còn một mình mẹ...

- Ta hiểu mà con gái...

Hai người cứ thế nói chuyện qua lại. Không biết mẹ của Lục Tuyền Yên nói gì mà khiến cô từ một trạng thái khóc lóc vì sợ hãi cô đơn trở nên vui vẻ cười

đưa rảo đi nước mắt.

Cũng chẳng biết, đêm ấy Lục Tuyền Yên có nhắm mắt được giây nào không.

Chương 34: Trở về.

Bạn đang đọc truyện *Lên Giường Với Tôi Thì Phải Cưới Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Trở về

Tên truyện: Lên giường với tôi thì phải cưới tôi.

Tác giả: Chó Sủa.

Chương 34: Trở về.

- Baba ơi con về rồi!!!

Lục Tuyền Yên giờ hai tay sang ngang đứng trước cổng Lục gia hết lớn. Một người đàn ông đã qua năm mươi đang tựa cây ngạc nhiên nhìn cô mỉm cười rồi cũng đáp lại. Lục Tuyền Yên lao đến, cả hai cùng giải quyết bằng một cái ôm.

- Về lại không báo, muốn ta yếu tim chết sao?

Ông ân cần nói và mỉm cười. Lục Tuyền Yên nhìn những nếp nhăn đang hình thành trên mặt ông, lòng có chút buồn giờ lên sờ lấy nó.

- Hôm nay baba nhớ là ngày gì không?

- Tất nhiên, hôm nay là...

Quả nhiên là ông lại áp úng không nhớ.

- Hôm nay là sinh nhật baba đó.

Ông vui vẻ xoa đầu đứa con gái duy nhất của mình.

- Đúng là con... thật là tốt quá đi.

Ông thật sự cảm động, vì đứa con gái này dường như biết mình không phải con ruột của Lục gia, bị hầu hết tất cả mọi người lừa dối mà vẫn thân nhiên mỉm cười giúp đỡ mọi người. Từ trước đến nay chiến đấu ở thương trường, rất lâu ông đã không biết hương vị gia đình là gì.

- Vào nhanh!!! Con có mua bánh kem rồi.

Lục Tuyền Yên nhí nhảnh đưa tay lên giờ trước mặt ông, ông mỉm cười ôm lấy con gái mình lần nữa.

...

- Baba!!!

Thoáng chốc, tất cả không gian đều nhòe chìm vào một màu máu tươi đen. Ba của cô bỗng nhiên bị vô số viên đạn ghim vào người ngã nhào về phía trước. Lục Tuyền Yên vô thức thả tay mình làm rơi cái bánh xuống đưa hai tay lên. Máu, máu dính đầy vào cả người cô. Và bây giờ, là cô đang trong tay chum lấy vết thương của ba mình mà cố gắng cầm máu.

...

- Baba!!!

Lục Tuyền Yên thở dốc trời lên khỏi mặt nước ở buồng tắm. Theo như trong giấc mơ cô đưa hai tay mình lên nhìn. Máu!!! Nó vẫn ở đó. Trong khi đó chỉ là một loại chất lỏng đỏ tươi do Tax chế tạo để làm thuốc hồi phục cho Lục Tuyền Yên.

- AAAA!!!

Lục Tuyền Yên thét lên kinh hoàng. Bên ngoài Tax vẫn đang mài mê điều chế và phân tích mẫu thuốc mới do cô chủ mình đưa cho thì nghe thấy. Anh không ngần ngại đang thân trần trong buồng tắm một mạch lao vào vớ lấy cái áo da thú dày cộm.

Vào được bên trong, Tax không nói không rằng lao đến thành thạo đắp cái áo lên miệng bồn tắm, hai tay choàng xuống nước vớt Lục Tuyền Yên lên trên, chất lỏng màu đỏ ướt đầm cả một vùng nền. Chiếc áo to lớn ấy cũng vừa vặn che hết những nơi cần thiết trên cơ thể Lục Tuyền Yên.

Lục Tuyền Yên đang khóc, cô sợ hãi ôm lấy cổ Tax đầu dựa vào ngực anh. Trái tim anh bắt đầu đập liên hồi mà cô nào biết.

Tax không delay đưa nữa mang cô sang phòng tắm bên cạnh và đặt xuống. Nước trong bồn trong veo, tác dụng với nước tạo ra màu hồng của hoa sen. Tax yên bình rời khỏi đó. Cô đã thiếp đi, nhưng lòng cũng dịu hơn.

Trong đại sảnh của Lục gia, không thể đếm xuể bao nhiêu người đứng đó, một màu đen tang bao phủ khắp căn phòng. Thời gian cứ thế trôi đi, nhưng mọi người như biến thành pho tượng mà đứng nghiêm một chỗ. NiuLy và Lộc cũng ngồi đó, không biết tựa bao giờ đã rời khỏi giáo đường.

Cánh cửa lớn ở đại sảnh đột nhiên bật mở. Trên tay Lục Tuyền Yên kéo theo cái vali đen xì y như bộ đầm cô đang mặc. Chiếc mũ cũng màu đen bao kín đầu xoe xuống, còn có một tấm lưới bất qua. Cô bước vào bằng đường chính giữ hai hàng người đi đến phía bàn thờ cúng. Nhìn bức di ảnh của baba và ông Mộc bên nhau cô bất giác mỉm cười. Chúng ta sẽ đoàn tụ sớm thôi, đúng không ba?

Nói rồi cô bước đến ôm lấy hũ tro cốt của ông Mộc mà nước mắt bắt đầu rung rung. Nó rơi khỏi cầm động lại rồi thấm ướt tấm vải đậy cái hũ tro cốt đó.

- Mọi người, tôi đi đây!!!

Nói rồi cô một mạch rời khỏi đó, sợ rằng mọi người thấy mình mang hũ cốt ra đi sẽ lại đau lòng hơn nữa. Lục Tuyền Yên lau đi nước mắt, khóc như thế là đã quá đủ rồi.

...

Xuống máy bay, Lục Tuyền Yên cúi gằm mặt một tay kéo vali một tay ôm lấy hũ cốt ra khỏi khu máy bay hạ cánh. Sau đó lại ngược mặt lên quyết định nhìn về phía trước. Bản thân cũng không nên quá đau buồn, như thế ông Mộc sẽ không thể an nghỉ và yên tâm nơi chính suối.

Nhưng khi vừa ngược mặt lên, Lục Tuyền Yên tròn mắt nhìn người đàn ông đang đứng sừng sững trước mặt mình. Hắn vẫn như vậy, đứng yên một chỗ nhìn cô với khuôn mặt lạnh lùng khó tả. Mặc Băng Tuyết cảm thấy rất khó chịu, vì phải đứng đó hóng một giờ đồng hồ. Nhưng khi cô xuất hiện hắn lại cảm thấy rất nhẹ nhàng, rồi lòng chợt chộn đi khi nhìn thấy bộ âu phục đen giăng cho tang lễ đang khoác lên người cô. Còn cả cái hũ cốt cô ôm vào lòng một cách nhẹ nhàng nâng niu.

Trông thấy Mặc Băng Tuyết, Lục Tuyền Yên không thể giấu được cảm xúc của mình mà há miệng trợn mắt. Đôi mắt rung rung nhìn hắn tựa hồ có thể rơi nước mắt bất cứ lúc nào.

Ở đây, có người vẫn đón chờ cô trở về... có đúng không?

Cô vẫn cứ phức tạp đi vào cái thứ xúc cảm đó, một thứ mới lạ. Cô nhìn hắn trung trung như thế mãi, cho đến khi nhận ra nước mắt mình sắp rơi xuống liền gạt mình đưa tay chạm lấy nước mắt. Lục Tuyền Yên quay sang một góc tám mươi độ kéo vali rời đi. Thú thật là đang muốn tránh mắt hắn.

Biết Lục Tuyền Yên nhìn mình Mặc Băng Tuyết đứng đó thêm một hồi lâu. Hắn nhìn cô, tuy không mỉm cười mang gương mặt lạnh lùng nhưng lại cảm thấy bản thân rất bối rối. Lí do chính là cái bộ âu phục đen sì kia. Hắn không phải kiểu người đau lòng trước cảnh người thân đi mất, nhưng khi nhìn cô như vậy, đặt bản thân mình vào như thế lại cảm nhận một cái nhói đau từ tận đáy lòng.

Bỗng nhiên cô quay lưng bước đi, hắn nhủ mày nhanh chân bước đến phía cô đang muốn trốn chạy. Một bước của hắn bằng hai bước của cô cho nên rất nhanh đã đuổi kịp. Hắn đưa một tay lên trước bắt lấy bàn tay đang kéo vali của cô nâng lên, tay kia thuận tiện cầm lấy nó. Lục Tuyền Yên gạt mình quay lại nhìn hắn, nghe hắn hỏi một câu rất là trẻ con.

- Sao lại không để nó rơi xuống?- Ý của hắn chính là nước mắt của cô.

Lục Tuyền Yên nhìn hắn vô cảm cười nhạt, tựa hồ có chút vui mừng.

- Nước mắt của tôi quý hơn cả kim cương, khó tìm hơn cả khoáng thạch titan. Anh nghĩ muốn thấy nó dễ dàng vậy sao?!... Anh... anh đến đây làm gì?

Hắn hai tay điều chỉnh lại độ cao của thanh kéo vali ôn nhu nói.

- Tôi đến đón em về.

Lục Tuyền Yên ngẩng ngốc nhìn hắn hai tay ôm lấy cái hũ cốt. Và rồi hắn đi trước, cô theo sau. Hắn biết bây giờ hắn cô đang rất buồn. Về mặt như thế chắc là mất người thân. Mặc Băng Tuyết nắm lấy tay cô, cả hai đi chậm rãi cùng nhau đến phía cổng sân bay. Ai ai cũng nhìn họ, như một đôi thanh mai trúc mã.

Đến cổng, Lục Tuyền Yên bỗng nhiên đứng lại.

- Anh có lẽ vẫn còn việc ở công ty. Nhưng... tôi hiện tại vẫn chưa đi làm lại được. Anh trả cho tôi cái vali, tôi đến Diêm Sơn.

Nói rồi cô chồm người đến định nắm lấy cái vali của mình thì bị hấn đẩy sang một bên.

- Tôi đến đón em, là em đang muốn đuổi khéo?

- Tôi... không có...

- Vậy thì tôi đưa em đến Diêm Sơn.

Nói rồi hấn lại dắt cô đi. Cả hai vào xe, xe lăn bánh.

Xe Mặc Băng Tước đậu ở mép đường kia để một ít khoảng trống cho những người khác đến thăm viếng rồi xuống xe. Lục Tuyền Yên ôm hũ cốt của ông Mặc bước xuống đi trước, Mặc Băng Tước lặng lẽ đi theo.

Đi mãi đến mấy cái đường vòng, cả hai dừng lại trước phần mộ mang tên Lục Cát Tư. Mặc Băng Tước nhìn tấm di ảnh và cái tên trên miên đá khẽ lặng thời lâu.

Lục Tuyền Yên bước lên một bước lấy hai cây nhang nhỏ đốt lên. Một cho mình, một cho hấn.

- Đã đến rồi cũng thấp một nén đi.

Hấn nhận lấy rồi cả hai cùng khấn vái thấp lên. Tiếp tục, cô bước ra sau phần mộ, nó không phải là một phần đất ụ vển lên cao thông thường. Mà bên trong như cả một cung điện mini hoàng tráng. Và cái thứ được gọi là chánh điện kia lại là những lòm đất chồi lên, nhưng không chỉ là một ụ nhỏ. Nhìn hũ cốt trên tay Lục Tuyền Yên hấn cũng nhận ra điều này.

Rồi cô bước lại một góc của ngôi mộ, ở đó có vài cái xèng đang dựng đứng. Cô lấy một cái, hơi chần chừ rồi lấy thêm cái nữa đem lại chỗ hấn.

Cô đưa cho hấn không nói gì bắt đầu đào một cái hố nhỏ bên cạnh cái ụ đất kia. Hấn nhìn cái xèng trên tay mình rồi cũng ngồi xuống giúp cô một tay. Khi vừa đặt hũ cốt xuống, bỗng nhiên trời lại đổ mưa. Mặc Băng Tước rất tự nhiên cởi áo khoác ngoài của mình choàng lên cho Lục Tuyền Yên.

- Anh... cái này không được!!!

- Giữ lấy. Em hiện tại rất dễ nhiễm bệnh.

Lục Tuyền Yên mệt mỏi không nói gì thêm tiếp tục lấp đất. Lâu lâu lại liếc mắt nhìn trộm hấn. Trông hấn từ góc độ này, góc nghiêng này luôn luôn rất đẹp trai. Cô thần thờ nhìn hấn một chút rồi giặt mình.

- Tôi... tôi có một người bạn từ thuở nhỏ. Cậu ấy chính là Tống Minh, năm nay chắc cũng đã trạc tuổi anh rồi.

Hấn nghe thấy bĩu môi nói.

- Em phải gọi cậu ấy là anh chứ?!

- Aha!!! Tôi biết chứ, tôi định gọi cậu ấy là bố nữa cơ. Vì từ khi sinh ra, Tống gia và gia đình tôi đã là bằng hữu với nhau nên đã đưa Tống Minh sang xem. Ai ngờ đâu, cậu ấy lại tự tiện bông tôi đi và bảo rằng sẽ tự mình chăm sóc.- Cô bật cười.- Buồn cười lắm phải không?- Rồi cô thở dài.- Cho đến khi tôi bảy tuổi, lúc ấy tôi đã được Tống Minh dạy cho rất nhiều khi bản thân đang ở ngưỡng tuổi 14. Và rồi tôi đột nhiên phải chuyển đi, tôi liền được anh ấy bảo rằng hãy xưng hô như bạn bè. Vì nhờ sau này gặp lại nhưng đã có gia đình thì có thể thoải mái nói chuyện.

Lần này, Mặc Băng Tước rất chăm chú nghe Lục Tuyền Yên nói. Tựa như hấn rất chăm chú vào chuyện này.

- Tống Minh, em nghĩ thế nào về cậu ta.

- Không đùa anh, anh ấy là mối tình đầu của tôi.

Hấn liền bật cười.

- Chỉ mới bảy tuổi, em đã biết tình yêu là gì rồi sao?

- Năm ấy còn non dại, nhưng thật sự tôi biết cảm giác ấy rất thật. Cho đến bây giờ... tôi vẫn rất rõ ràng cảm nhận được nó.

- Vậy em đã bao giờ nghĩ tôi là Tống Minh chưa?

- Chưa hề.- Lục Tuyền Yên dứt khoát trả lời.

- Tại sao? Tôi khác cậu ta chỗ nào?

- Tổng Minh là một tên xấu xí.

Hắn ngán người, nhìn Lục Tuyền Yên như chẳng thể tin vào lời cô nói vậy.

Lục Tuyền Yên mãi chăm chú mức từ úm đất nhỏ cho xuống hố. Còn hắn, cứ chần chừ mãi từ lúc này đến lúc khác.

Hắn bỗng nhiên lên tiếng lắng sang vấn đề khác.

- Công việc ở công ty của em không ít. Vẫn là nên sớm quay lại để hoàn thành. Tôi tuyền em, là để em giúp tôi lĩnh vực này.

- A!!!- Lục Tuyền Yên lúc này mới ngộ ra.- Anh... anh không trừ lương tôi chứ?!

Hắn nghe thế liền biết cô mắc câu cười gian manh nói.

- Đêm nay nếu em đến nhà tôi, có lẽ tôi sẽ suy nghĩ lại.

Chương 35: Cảm lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Lên Giường Với Tôi Thì Phải Cười Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Cảm lạnh

Tên truyện: Lên giường với tôi thì phải cười tôi.

Tác giả: Chó Sủa.

Chương 35: Cảm lạnh.

Đúng theo như lời hắn nói, tối đó cô bắt buộc phải đến nhà hắn. Nhưng không phải vì..

Bởi bỗng nhiên gió nổi lạnh mà hắn lại chỉ phong phanh một lớp áo sơ mi, cho nên đã vô tình bị cảm mưa. Phải rất khó khăn và khổ sở mới có thể đưa hắn vào được trong xe. Vì hắn cao tận mét chín còn cô chỉ gần mét bảy cho nên khả năng bị lấy thịt đè người rất cao. Cứ lúc vác hắn đi cứ lo sợ rằng mình sẽ không cẩn thận mà làm đau hắn.

Xe của hắn chẳng phải quá quen thuộc với cô rồi sao? Cho nên vừa bước lên xe rất nhanh cô đã khởi động rồi lui nó ra khỏi Diêm Sơn hướng đến ngọn núi mà căn biệt thự hắn đang ở đó.

Khi chỉ vừa đến phía bên ngoài cổng nhà hắn Lục Tuyền Yên mới giật mình nhận ra rằng nếu muốn vào cho được bên trong thì phải đi qua cái mê cung dài lênh thênh. Nhưng rồi bỗng nhiên hắn lên tiếng.

- Mã số 2401.

Nhìn hắn đơng giãn cũng hiểu ra, cô nhấn chiếc nút đỏ bên cạnh thiết bị bao vùng bản đồ khu vực sau đó lại đưa tay nhấn con số hắn vừa nói. Lập tức, bản đồ của khu mê cung hiện lên. Liếc mắt chưa đầy một phút cô đã tìm ra lối vào.

Vào được bên trong lại phải một thân nhỏ nhắn kéo hắn lên bên trên. Vào được giường của hắn lại chính là cả một quá trình dài.

Được ngã lưng xuống giường, Mặc Băng Tuyết thuận tiện nhắm tịt mắt xem như đang nghỉ ngơi. Nhìn người trên giường nhắm mắt rồi cô mới đi xuống bếp định rằng sẽ làm gì đó cho hắn ăn.

Không biết hắn lui tới nơi này bao nhiêu lần một tuần, mà sao vẫn thấy sạch sẽ quá.

Vào trong bếp, cô gặp một bóng dáng nhỏ nhỏ. Nó đang cầm cái lau và bếp đã bóng nhờn. Lại gần hơn một chút mới nhận ra đó là Tống Liêm. Cũng vì đã lâu lắm rồi không gặp lại, dù chỉ là cái thoáng qua nhưng thật sự Lục Tuyền Yên lại thấy có thiện cảm với cậu trai này.

- Xin chào.

Tổng Liêm giật mình như gặp ma, cậu tròn tròn mắt quay lại nhìn thử đối phương đằng sau mình là ai thì chợt nhận ra đó là Lục Tuyền Yên. Hai người chỉ gặp nhau nói phiếm một chút qua lần đầu tiên, nhưng mà cậu cũng không đăng trí đến nỗi không nhìn ra cô ấy.

- Lục Tuyền Yên?

- Haha đúng rồi.

Bỗng nhiên cô giơ hai tay lên trước, Tổng Liêm nhất thời không tiêu hóa được mà giơ hai tay mình lên chậm chạp đập vào nó. Lục Tuyền Yên vui vẻ.

- Tôi cứ nghĩ cậu sẽ chẳng nhớ tôi là ai.

- Tôi phải nhớ chứ. Cô là tình nhân của anh Băng Tước mà.

Tình nhân?! Cô cứ cảm thấy hai chữ này rất là chói tai. Như nói rằng cô chính là tiểu tam trong cuộc tình của hắn và ai đó vậy. Cũng không biết là có thật hay không, nếu là thật thì hẳn Tổng Liêm biết người phụ nữ "chính thức" của hắn là ai.

- Không. Tôi không phải tình nhân, tôi là người phụ nữ của anh ta.

- Người phụ nữ?! Thật sao?

- Đúng vậy... mà thôi. Bây giờ không có thời gian. Băng bị bệnh rồi, tôi phải nấu cháo.

- Sao? Anh ấy bị bệnh? Sốt đấy sao? Để tôi, để tôi.

Nhìn cái biểu cảm như không có gì của Tổng Liêm cô bất giác nhiều mảy ngại ngại. Tại sao cô lại quýnh lên khi nghe cậu ấy nói thế? Đã vậy cũng đã buộc miệng nói rằng mình chính là người phụ nữ của hắn. May mắn không có hắn ở đây. Nếu không thì sẽ ngại chết mất.

- Hay quá Mặc Băng Tước có người phụ nữ của riêng mình rồi.

Định mặc bước lên lầu thì bỗng nhiên nghe Tổng Liêm nói vậy. Chi là vô tình mà thôi. Lục Tuyền Yên bất giác đỏ mặt, thế này là thế nào?

- Đây là cháo của anh ấy. Chị đem lên giúp nhé.

Lục Tuyền Yên vội vàng nhận lấy chén cháo nóng hổi nhìn Tổng Liêm đang có ý rời đi. Nhưng cô cũng không giữ lại làm gì đánh bước lên lầu vào phòng hắn.

Khi ngủ không hẳn bản thân đã không có phòng bị. Nhưng Mặc Băng Tước, hắn còn để chế độ cảnh giác ở mức cao nhất. Bởi vậy nên khi Lục Tuyền Yên đến gần, với cái khứu giác nhạy như cún của hắn liền nhận ra. Hắn lơ mơ mở mắt thì thấy được thứ gì đó mà trắng đục hình chữ nhật nhỏ nhỏ xinh xinh đang hướng về phía mình.

- Cô làm gì vậy?!

Mặc Băng Tước giật phần mình hoàn toàn thoát khỏi cơn buồn ngủ mà hét lên khi nhận ra thứ trên tay Lục Tuyền Yên cầm là gì.

Cô cũng giật mình không kém vì cô chỉ là đang cầm miếng dán hạ sốt và muốn dán lên trán hắn. Không biết bản thân mình đã làm gì khiến một người mà cô xem là bệnh nhân lại hốt hoảng như thế.

- Đây là miếng dán hạ sốt thôi mà.

- Đó là cái thứ dùng cho con nít 3,4 tuổi. Tôi 34 tuổi thì hà cớ gì phải dùng thứ đó.

- ...!!! Nó cũng giảm cơn sốt của anh được mà. Không sao, để tôi.

Lục Tuyền Yên tiến đến định trực tiếp dán lên lần nữa thì vẫn bị Mặc Băng Tước nhất quyết cự tuyệt.

- Cô đừng hòng, tránh xa ra. Phải là chườm đá, đi lấy đá chườm cho tôi.

Bất quá, cô phải đi lấy đá cho hắn. Từ trước nay chưa hề nghĩ rằng có một ngày hắn sẽ có cái loại cảm xúc này. Lục Tuyền Yên bất giác mỉm cười, ba mươi tư tuổi sao? Sao lại chẳng khác gì một đứa con nít.

- Đây là cháo do Tổng Liêm nấu.

- Đúng... vậy.

- Trong bếp còn gạo không?

- Cũng hết luôn rồi.

- Chưa no. Nấu cháo thêm đi.

Lục Tuyền Yên theo quán tính tròn mắt nhìn hấn.

- Ngay bây giờ?- Cô đói bụng.

- Cô cũng chưa ăn không phải sao?

Nhanh chóng gạt gù, vì bỗng nhiên cô cảm thấy bụng mình sôi lên.

- Anh nghỉ ngơi một chút. Tôi đi một lát rồi sẽ quay lại. Ngày mai đưa anh đến bệnh viện.

Hấn nghe nhưng không nói gì quay lưng lại với Lục Tuyền Yên. Cô nhìn chòm chìa khóa trên bàn vội vớ lấy mang đi.

Cô không mua gạo vì sẽ mang đi rất gò ghề. Cho nên mặc dù hấn thích hay không cô vẫn mua một túi cháo ăn liền. Không phải một, cả lóc. Lâu rồi không đi mua sấm, đây cũng là tiền của hấn, như thế là tha hồ rồi.

Mang cả vài chục túi đồ lên và nhét vào hàng ghế sau của xe, Lục Tuyền Yên thở hắt hển. Không ngờ mua qua lại những thứ đồ linh tinh thôi cũng nhiều đến như vậy. Và cũng chẳng hiểu sao bản thân không tự chủ được mà mua vài gói băng vệ sinh. Bây giờ không mang theo tiền túi riêng, nhờ hấn hỏi hàng khi tiền bị hụt thì sao đây? Nhưng cũng có thể cô suy nghĩ quá nhiều. Hấn nhiều tiền như thế, chẳng nhẽ lại keo kiệt như vậy?

Đang trên đường trở về biệt thự, bỗng nhiên chiếc gương chiếu hậu ánh lên ánh đèn đỏ. Là thành viên Lục gia cô có nhận ra loại ám hiệu này, rằng có người đang theo dõi mình đằng sau. Quan trọng hơn, chúng rất lén lút và còn mang theo súng.

Và rồi, chiếc điện thoại chung trên kệ xe bỗng nhiên reo lên. Cô nhìn nó, không biết có nên bắt máy hay không.

Trong lúc phân vân, Lục Tuyền Yên nhấp máy nhưng không nói gì cả. Và đầu dây bên kia vang lên giọng nói gấp gáp đầy lo lắng.

- Băng!!! Chúng ở ngay đằng sau cậu.

Nghe vậy Lục Tuyền Yên nhanh nhẹn đưa tay lên tắt đèn báo hiệu ở kính chiếu hậu rồi nhìn rõ hơn, trên con đường rộng lớn này ba chiếc xe hơi đang lần chiếm lòng đường và chạy về phía này với tốc độ cực nhanh. Cô cực kì thắc mắc, mặc dù biết bản thân mình cũng là đang nằm trong tầm ngắm của những thế lực ở thế giới ngầm nhưng chúng chưa hề lộ liễu truy bắt cô ở những nơi lộ liễu như thế này. Suy ra phương án khác, có lẽ chúng nhắm đến thứ gì đó của Mặc Băng Tuyết, ngay trên chiếc xe này. Bỗng nhiên cô cảm thấy bản thân rất bức tức liền hét lên.

- Rốt cuộc là chúng muốn cái gì?!

Khả Sanh bỗng nhiên trở nên im bất nhìn sang người đang lái xe bên cạnh. Giọng nói nữ nhân này tựa hồ cảm thấy rất quen, và duy nhất chỉ có Lục Tuyền Yên.

- Tại sao cô lại đi xe của Băng?

- Anh ấy cảm sốt. Tôi đi mua ít cháo.

Rồi Khả Sanh im bất một hồi lại nói tiếp.

- Cô nhìn xung quanh xem có chiếc hộp màu trắng nào không.

Theo quán tính Lục Tuyền Yên liếc sang ghế phụ, nó nằm ắt ờng ngay trên đó.

- Có.

Là một chiếc hộp trắng tinh, dưới một góc của chiếc hộp có mã gì đó.

"RJ"

Cô lăm nhăm trong đầu.

- Tôi đang đi ngược chiều với cô. Lúc ấy hãy văng nó sang bên này.

- Được.

Nói là đang đi ngược chiều nhưng bằng cách nào đó Khả Sanh đã lái xe đi cùng chiều với cô. Hai xe chạy song song với nhau, cánh cửa được hạ xuống.

- Mau!!! Văng nó qua đây cho tôi.

Lục Tuyền Yên vội vớ lấy nó định văng sang rồi phát hiện gì đó bên trong chiếc kính chiếu hậu. Cô hơi hụt hẫng nắm lại chiếc hộp văng vào lại chiếc ghế

phụ im lặng lái xe tiếp.

- Lục Tuyền Yên. Cô muốn chết sao? Mau đưa nó cho tôi.

Cô vẫn im lặng nghiêm túc lái xe nhìn phía trước. Nhìn thần thái của cô như thể làm anh chàng ngồi bên ghế lái cảm thấy có chút tò mò nên nhìn một chút. Trong phút giây lơ đãng lại quên nhìn đường cuối cùng lại tông vào một cái ổ voi to đùng trên đường.

Và lúc ấy Khả Sanh vẫn đang cầm điện thoại liên lạc cho Mặc Băng Tuyết thì bị con giật làm cho cả người nhảy lên. Chiếc điện thoại thuận thế văng ra khỏi cửa sổ. Anh không tiếc lắm nên chỉ đơn thuần liếc nhìn nó đang bay đi thì bỗng nhiên một viên đạn lao đến đâm xuyên qua nó. Anh ngạc nhiên tròn mắt nhìn cái lỗ y nguyên in trên chiếc điện thoại một hút rồi nhìn sang Lục Tuyền Yên. Cô đã biết trước rồi chẳng? Nếu chiếc hộp vừa này mà văng ra, với cái phát đạn như thế đảm bảo vật bên trong sẽ chẳng còn nguyên vẹn.

- Tôi sẽ bảo vệ nó. Các anh hỗ trợ từ đằng sau đi.

Từ trước đến giờ ngoài Mặc Băng Tuyết Khả Sanh chưa hề nghe theo lệnh của ai. Nhưng điều anh ngạc nhiên đó chính là Lục Tuyền Yên có thể rất tự nhiên mà ra lệnh cho người khác. Nhìn cô, ánh mắt nghiêm túc kiên định ấy khiến anh phải tuân lệnh theo mà không có thêm bất cứ phản kháng nào.

Lục Tuyền Yên đột nhiên tăng tốc bỏ xe của Khả Sanh lại phía sau. Anh thuận tiện nấp và chạy lùi vào một con hẻm. Người cầm lái rất tinh ranh đã rải rất nhiều đinh lớn trên lối đi. Cả hai rất nhanh đã chuồn đi đâu mất chỉ còn con đường luôn trống vắng.

Cô chẳng biết đi đâu, nên đã một mạch chạy thẳng ra đường cao tốc. Cũng như vậy, bọn chúng lại có thêm cơ hội để đưa con mồi vào tròng. Lục Tuyền Yên không biết và cũng không nghĩ ra thứ bên trong chiếc hộp là gì. Và cả hấn từ trước giờ cô thấy có làm điều gì sai trái đâu? Bất cứ cuộc họp nào cô cũng có mặt, người điều hành nó cũng đâu phải là ai khác.

Nhưng mà... tại sao cô lại nghĩ như vậy nhỉ? Bản thân hấn làm gì ở đâu thì làm sao một người ngoài như cô biết được. Thật quá ngu ngốc!

Reng!!!

Tiếng chuông trên bàn xe đột nhiên vang lên khiến Lục Tuyền Yên giật mình. Nó là thiết bị liên lạc duy nhất phòng hờ chủ nhân không có di động hoặc quên mang. Khi cô vừa đưa tay lên để nhấn nút nhận cuộc gọi thì bất chợt một đường đạn phóng đến đâm mạnh vào nó. Tiếng chuông cũng như vậy mà tắt lịm. Cô giật mình rơi vào hoảng loạn, bây giờ phải làm thế nào đây, cũng đã quên mất việc mang theo điện thoại rồi.

Hai tay vẫn cứ lái và mắt nhìn về phía trước. Lục Tuyền Yên cời đi đôi giày cao gót ra, hai chân vô vọng kéo mờ từng cái học xe. Từ công khai đến bí mật. Và tìm được rất nhiều thứ, súng, đạn với cả một số loại bom mini được đặt ngay ngắn trên chiếc khay nhỏ bé. Số lượng cũng tương đối một chút.

Một tay cô cầm lái, trên con đường quốc lộ rộng và dài nép vào một bên đường giành cho xe máy. Một tay Lục Tuyền Yên hốt vài quả bom nhỏ dùng miệng tháo còi rồi văng ra giữa đường. Tên bắn tia bên kia rất nhanh nhẹn bắn thêm một phát nhưng chỉ trúng một quả bom. Mà nó gần như cao bằng vị trí cô đang ngồi đây. Nó nổ lớn gần như là chói tai, Lục Tuyền Yên chụp lấy một bên tai mình chân nhấc ga chạy tiếp.

- Lục Tuyền Yên!!! Cô không sao chứ?!

- Tôi ổn.

Cô quát lại cho Khả Sanh một câu rồi lại chạy trước những chiếc xe như những con sư tử đang cố vồ con mồi. Mồ hôi ước đầm tẩm lưng, Lục Tuyền Yên rơi vào trạng thái hơi mê man. Vì lúc chiều cũng có nhiễm một ít mưa nên bây giờ có hơi nóng trong người. Không phải cô cảm rồi đó chứ? Ngay lúc này có thể gọi là thích hợp sao.

Và cứ vậy Lục Tuyền Yên đi mãi, ngay cả bản thân mình đi đâu cô cũng không rõ. Chỉ biết bọn chúng đã ép cô vào một con đường khá vắng vẻ và cũng chỉ có một lối duy nhất. Không chần chừ cô kết luận mình đang ở trên đèo.

Cạch... cạch... cạch...

Tiếng động cơ ừ ù bên tai Lục Tuyền Yên rồi tắt hẳn. Lòng cô bắt đầu hoảng loạn bối rối, tại sao lại hết năng lượng vào lúc này?

Lục Tuyền Yên khóc không ra nước mắt. Tại sao? Tại sao chứ?!

Cô tức mình đập đập liên hồi vào cái xe với sự phẫn nộ đến tột cùng. Sự điên tiết lấn chiếm luôn cả sự sợ hãi với cái chết. Như một đứa con nít, Lục Tuyền Yên ngồi yên tại chỗ chỉ chốc chửi nhau với cái thứ đồ vật vô tri vô giác kia.

Động cơ của chiếc xe này hơn hẳn những loại xe thông thường khác. Mãi đến một lúc sau mới nhìn thấy những bóng đèn xe nhấp nháy đằng xa. Lục Tuyền Yên cười nửa miệng nhìn vào kính chiếu hậu. Vì bản thân quá ngu ngốc đã quên mất mình còn một con bài ngửa trong tay.

Chiếc xe vẫn đang đậu đơn độc bên vành an toàn trên cây đèo. Chúng nhìn chiếc xe, xác định là nó mới mừng thầm cười tà chạy nhanh đến.

- Ông chủ bảo, không lấy được thì giết và tiêu hủy.

Hắn nói xong ba chiếc xe rất nhanh đã phóng đến. rồi một chiếc dừng lại, như đang muốn chứng kiến khoảng khắc xe của Lục Tuyền Yên rơi xuống...

Cô ngồi trong xe vẫn chăm chú quan sát đằng sau. Cho đến khi nó đã gần đến phía mình cô liền nhấn ga, một tay đẩy nhẹ cần điều khiển nào đó tay còn lại vẫn cầm chắc bánh lái. Ở chiếc xe này có một hệ thống gas dự phòng. Cô chỉ biết là còn gas chứ không biết là bao nhiêu. Không biết có đủ cho một cú lao đâm đầu không.

- 3... 2... 1...!!!

Từ vị trí đứng yên, chiếc xe không biết bằng động lực chỗ dựa nào mà khiến nó quay lại đằng sau 180° sau đó lao nhanh đến phía trước. Làm cho bọn chúng một phen giật mình, không sợ hãi nhưng sự bất ngờ ngạc nhiên đã khiến chân tay chúng bủn rủn đôi chút. Nhưng hai đối với một mà nói dù sao cũng hơn một phần. Cô cũng bị đẩy ngược lại chỉ một chút nữa là rơi xuống vực. May mắn vẫn còn gas trong bình, cô quyết định sử dụng hết, đánh cược mạng sống của mình vào chính ván bạc này. Bỗng nhiên tay lái chúng lỏng đi, là thương tiếc vì cô là phụ nữ sao, nhưng cũng nhờ như vậy mà chiếc xe của cô đã đủ lực mà hất tung bọn chúng không thương không tiếc rơi hẳn xuống vực.

Tạch... tạch... tạch...

Và như vậy, chính thức chiếc xe hết hoàn toàn nhiên liệu. Lục Tuyền Yên thở dốc ra hơi nhưng không dám thở mạnh. Nhìn xem, đuôi xe của cô là đang ở bên bờ vực. Hiện tại, ngồi yên như thế này vẫn có thể giữ được mạng sống. Còn nếu như mạo hiểm bò ra khỏi xe sẽ tạo mối làm ăn cho thần chết. Chỉ bằng ở đây một chút, có lẽ Khả Sanh sẽ có cách giải quyết.

Bíp bip!!!

Cô là một người cảm nhận âm thanh tương đối tốt. Tiếng còi này, không phải phát ra từ chiếc xe mà Khả Sanh đang đi.

Bật!!!

Bóng đèn đột nhiên sáng lên chiếu hẳn vào con ngói trong suốt của Lục Tuyền Yên.

- Thì ra là một cô gái à.

Là giọng của một người đàn ông xa lạ. Cô neho mắt lại và thấy hẳn đang đứng bên cạnh chiếc xe lạ kia.

- Đây!!!

Là hẳn ra lệnh cho tên còn lại trong xe, còn mình thì đứng bên ngoài miễn nguyện cười ngấm.

Rồi Lục Tuyền Yên chỉ nhìn thấy, chiếc xe đó vang lên tiếng động cơ rõ mồn một lao nhanh một cách điên cuồng. Ánh mắt Lục Tuyền Yên nhòa đi vì ánh sáng và thứ chất lỏng kia hòa vào làm một. Và rồi, nó nhắm nghiền lại.

Ầm!!!

Lúc này Khả Sanh cũng đã đến nơi. Anh vội vã xuống xe chứng kiến một cảnh tượng thật hãi hùng, một chiếc xe hưng hăng đẩy mạnh chiếc xe khác. Mạnh đến mức nó văng qua rào an toàn trực tiếp lao xuống cái thung lũng sâu dưới kia. Anh đương nhiên biết đối phương là ai, mà anh bận tâm hơn chính là tính mạng của Lục Tuyền Yên kia.

Tuy đã buông bỏ mọi cảm xúc, nhưng Lục Tuyền Yên vẫn còn điều khiển được mọi âm thanh xung quanh. Nó giống như chính cô là người đã rơi xuống nhưng không, âm thanh đó chỉ là suy tư.

Cô chậm chậm mở mắt, nhìn thấy chiếc xe quen thuộc đang chắn ngang trước mắt mình. Bên trong, Mặc Băng Tước mặt trắng bệch đang hùng hổ nhìn về phía cái rào an toàn đã bị phá nát kia.

Rồi hẳn thu ánh mắt lại nhìn qua cô. Lạnh lùng nhưng ấm áp. Lúc này Lục Tuyền Yên chỉ muốn thoát lên, may quá mình đã thoát chết rồi.

- Mặc Băng Tước.- Đôi môi cô bỗng nhiên tự động mấp máy. Hai hàng lệ chực sẵn để rơi xuống. Cô ập đầu vào vô lăng ân thâm thúy thít.

- Lục Tuyền Yên!!!... Không sao chứ.

Lục Tuyền Yên nhìn hẳn khẽ gật đầu, tay lau đi giọt nước mắt sắp rơi xuống.

Hắn rời mắt khỏi cô móc cái gì đó vào chũu xe rồi rời đi. Cứ mãi nhìn theo hẳn, khi chiếc xe giật luren một cái mà làm cho cô như muốn nhảy tìm ra ngoài. Hai chiếc xe lên ga hết mức chạy về phía trước, cho đến khi xe của cô nằm hoàn toàn trong lòng đường cái. Nhưng Lục Tuyền Yên vẫn chưa hoàn hồn. Cô ngồi yên một chỗ, thất thần nhìn về phía trước.

Cốc Cốc!!!

Lục Tuyền Yên giật mình nhìn sang thì thấy hẳn. Không hiểu sao lòng cô thấy ghen lại vội mở cửa xe. Khi vừa đặt chân xuống đã rất nhanh lao đến xúc động nhảy lên người Mặc Băng Tước ôm chặt hẳn vào lòng.

- Tôi đã sợ lắm

Ngay cả chính hắn, dù cho có thần thông quảng đại như thế nào cũng không tưởng tượng ra cô sẽ có hành động này. Hắn chỉ theo bản năng ôm lấy cô từ trên không trung rồi âu yếm lấy. Vì came nhận được rất rõ, sự run rẩy vẫn còn rất rõ ràng.

- Không sao, an toàn rồi.

Nhưng chỉ trong tức khắc, Lục Tuyền Yên rất nhanh đã thay đổi sắc mặt buông hắn ra.

- Chẳng phải anh đang bệnh, đến đây làm gì.

- Tôi vừa cứu em đấy.

- Anh nghĩ chút chuyện còn con này Khả Sanh cũng không giải quyết được sao? Bạn của anh, mà anh lại mất niềm tin đến vậy?

Đằng sau, bỗng nhiên Khả Sanh bật cười thành tiếng. Anh liền quay sang hướng khác ho khan rồi nhìn lại. Mặc Băng Tước thấy thế cũng chẳng nói gì. Đưa tay lên định xoa đầu Lục Tuyền Yên nhưng rồi chuyển thế búng một cái thật mạnh lên trán cô.

- A!!! Mặc Băng Tước?!

- Đi về, đừng nhiều lời.

Nói rồi cô bị hắn dẫn đi nhét vào trong xe. Đến khi tỉnh táo lại thì xe đã lăn bánh một đoạn xa rồi.

- Cháo!!! Tôi đi mua cháo cho anh không phải sao?!

- Người cô hôi quá rồi đó.

Lục Tuyền Yên giật mình ngửi xung quanh. Đúng là... hơi bốc mùi. Cô đưa tay kéo cần, cánh cửa như vậy mà từ từ hạ xuống.

- Không trách tôi được.

Chương 36: Bitch?!

Bạn đang đọc truyện *Lên Giường Với Tôi Thì Phải Cười Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Bitch!!!

Tên truyện: Lên giường với tôi thì phải cười tôi.

Tác giả: Chó Sủa.

Chương 36: Bitch!!!

Điều làm Lục Tuyền Yên cảm thấy cảm động chính là hắn đã ngủ quên trong lúc đưa cô về. Mặc dù chính hắn đến đây để bảo vệ cái đồng hồ kia. Hắn mệt đến nỗi khi cô vô ý ngồi vào lòng của hắn để lái xe vẫn không phát hiện. Lục Tuyền Yên mỉm cười, có phải hắn luôn kiệt sức như thế này hay không. Vì chiếc ghế không được rộng lắm nên tư thế của hắn và cô cũng khá ư là ám muội. Hai tay hắn rất ung dung đặt hai bên eo cô và cả cái đầu cũng tựa vào vai cô. Lục Tuyền Yên đỏ mặt, đây chỉ là tai nạn mà thôi.

Vậy bây giờ phải làm sao để đưa hắn vào? Cô như thế hắn như thế. Chênh lệch không nhiều nhưng cũng đủ để hắn vô tình gây ra án mạng rồi. Cũng thế để mặc hắn như thế, gần ba mươi phút sau cô cũng lên đến nơi.

Trong phòng tắm, lúc này cô mới dám cởi chiếc băng tay của mình ra. Rất may là ban đêm nên không ai thấy, viên đạn ghim sâu như thế, nứt mất một đoạn xương rồi. Chưa kể, nó không phải viên đạn thật sạch sẽ, có lẽ người đứng đầu những tên kia không ngoại trừ việc cô ở bên cạnh hắn. Nhưng tại sao hắn lại biết? Rõ ràng vốn dĩ cô và Mặc Băng Tước không hề quen biết với nhau.

Dùng khăn lau đi lọn tóc ướt, Lục Tuyền Yên bàng hoàng khi vừa bước ra ngoài đã thấy hắn ung dung đọc sách trên giường.

- Sao... sao anh lại ở đây. Sao không ở lại phòng của mình đi.

Lục Tuyền Yên ngai nhất chính là người khác trông thấy mình lúc vừa tắm xong. Vì nhìn cô, chẳng khác gì một cái xác sống biết đi cả.

- Đây là nhà của tôi. Vậy nơi nào là không phải của tôi?

- !!!...

- Xuống lấy cháo nấu cho tôi. Đói rồi.

Hắn không nói gì nữa lạnh lùng ra khỏi phòng. Cô cảm thấy như có một tảng lạnh bao phủ nơi này. Lại cảm thấy như chính mình đã làm gì sai vậy.

- Mặc Băng Tuyết!!!

Hắn dừng lại nhưng không nhìn cô, chỉ ngược đầu như đón lời của cô.

- Đừng mắng Khả Sanh. Anh ta không phải là không hoàn thành trách nhiệm của mình.

- Im miệng!!!

Rầm!!!

Những hành động của hắn thật sự làm cho cô cảm thấy tổn thương.

Mang cháo lên phòng, cô thấy hắn đã ngủ rất say rồi. Đặt mâm cháo lên bàn và định ra ngoài thì bỗng nhiên hắn lên tiếng.

- Đút cho tôi.

- !!!

Rồi hắn mở mắt ngồi dậy một cách tự nhiên. Nhưng trong mắt cô, nó xa lạ hiếm thấy. Lục Tuyền Yên bước tới bưng bát cháo lên khuấy đều và bắt đầu múc cho hắn. Như kiểu cho một đứa con nít ăn vậy.

- Đun cho tôi một cốc nước nóng.

Lục Tuyền Yên vẫn không nói gì lặng thầm làm theo. Không biết cái tôi của cô đã bay đi đâu mất, tại sao cái hoàn cảnh này cô lại không thể phản kháng, như mọi lần cô thường làm. Rốt cuộc, cô đã làm sai điều gì khiến hắn trở nên như thế. Hay là cái bí mật về chiếc hộp màu trắng kia trong xe hắn là điều mà một người ngoài như cô không được biết.

Mang nước vào phòng cho hắn, cứ định nói gì đó để hỏi khéo thử xem thì lại chẳng suy nghĩ được gì. Nên vậy, cô nên rời đi. Không phải rời khỏi đây, vì nếu những gì cô nghi ngờ là đúng thì có lẽ sẽ có muôn vàn câu tra hỏi mà hắn giành cho cô.

Thế nhưng, khi chỉ vừa đảo đi được một bước về phía cánh cửa. Nằm ngoài dự đoán cô bị hắn kéo lại về phía chiếc giường và ngã vào lòng hắn.

- Không có gối ôm không ngủ được.

Lục Tuyền Yên giật mình im lặng nhìn hắn đứng đưng không nói gì và cũng không biết nói gì. Có thật hắn sẽ chỉ xem cô là gối ôm thôi không?

Sáng hôm sau sau khi tỉnh dậy, Lục Tuyền Yên cảm thấy bản thân mình vẫn an toàn. Đúng thật hắn chỉ xem cô như gối ôm rồi.

Nhưng mà... cô vẫn chưa rời khỏi giường. Vì bỗng nhiên thấy hắn đẹp trai quá!!! Lục Tuyền Yên nhìn hắn không kiềm được mà đưa tay lên vô tình vuốt ve khuôn mặt hắn. Cô giật mình buông tay đồng thời cũng làm hắn tỉnh giấc.

Hắn nhìn cô một chút rồi ánh mắt chuyển hướng xuống phía dưới. Chẳng kiểu sao hắn cứ chăm chăm bên dưới. Cảm thấy kì lạ Lục Tuyền Yên cũng ngược xuống. Ôi trời ơi!!! Ngực cô sắp bung ra khỏi lớp áo tắm rồi. Giật mình nhận ra cô ngồi bật dậy kéo áo lại vị trí ban đầu.

- Che cái gì?! Chẳng phải cũng đã thấy hết rồi sao?

- Anh... anh đâu phải một con cú. (Chính là khi hai người cùng làm chuyện đó đều vào ban đêm.)

- Vậy bây giờ thì sao???

Hắn đột nhiên ghé sát mặt mình đến cô khiến cô giật mình lùi ra sau, hai gò má bỗng chốc đỏ ửng.

- Anh... cảm thấy thế nào nếu...

Chưa kịp nói tiếp Lục Tuyền Yên đã bị hắn khóa thể dưới thân. Hai tay cô tuy vẫn còn nằm giữa bản thân hai người nhưng áp lực mà hắn gây ra mỗi lần ở khoảng cách này đều không đổi. Cho đến cuối cô vẫn cứ như vậy mà chịu khuất phục trước hắn.

...

Đúng ra hết ngày hôm nay cô mới trở lại công ty cho nên chuyện này xảy ra cũng chả vấn đề. Nhưng để càng nhiều ngày công việc sẽ càng chất đống. Vẫn là nên giải quyết bất cứ lúc nào hay lúc đó.

Khi Lục Tuyền Yên tỉnh dậy, cái cảm giác đau nhói hình như đã hoàn toàn biến mất. Như chính cô đã quen với nó vậy. Vừa định ngồi dậy thì lại bị hấn kéo xuống lần nữa.

- Mai mới đi làm

- Nhưng..

- Phải nghe lời. Tôi là sếp của cô.

Cô đứng hình nằm trong lòng hấn, không hiểu sao tim lại đập nhanh thế này. Đây là hiện tượng của bệnh tim giai đoạn đầu sao?

Và rồi, cô lại thiếp dần vào giấc ngủ.

Tại một nơi cách đó không xa chính là căn hộ mà Lục Tuyền Yên đang ở. Quách Ân ở trong đó trông nom nó giúp cô bạn mình vì có MaoMao ở đây. Chỉ có cô mới biết rằng Lục Tuyền Yên yêu MaoMao nhiều đến mức nào. Nhưng lại không chỉ có mình cô. Không biết anh chàng Tô Lộ Minh đó ở đây làm gì. Rõ ràng cô đã bảo là không cần nhưng anh ta vẫn cứ đĩnh đĩnh qua lại nơi này hàng ngày.

- Lục Tuyền Yên vẫn chưa về sao?

Quách Ân nhìn đồng hồ rồi nói.

- Tôi cũng không biết tại sao bây giờ cậu ấy chưa về. Chắc là đến thẳng công ty để làm việc rồi.

Quách Ân kì lạ khi thấy anh ta im lặng không nói gì. Cô ngước nhìn sang thì giật mình nhận ra người đã đi đâu mất. Và chợt nhận ra chính mình cũng có việc ở Băng thị.

- Tôi hiện tại cũng nên đi làm. Phiên anh trở về phòng của mình được không?

- Tôi và cô đều đến cùng một chỗ làm. Hay là hai ta cùng nhau đi nhé.

- ...

Quách Ân khó hiểu nhìn Tô Lộ Minh với một câu hỏi mơ hồ với sự phân vân không biết có nên hỏi hay không. Và hơn hết, sao anh ta biết cô sẽ đến Băng thị?

- Anh là ai?- Bất chợt Quách Ân lên tiếng nói nhỏ. Vốn chỉ định nói trong ý nghĩ nhưng lại bật ra thành tiếng.

- Tôi? Tôi chính là Tô Lộ Minh. Là bạn của Lục Tuyền Yên.

Nói xong anh ta cười miệng trắng liềm đi xuống cầu thang.

- Đi thôi ta cùng đến công ty.

Quách Ân gạt gù bước lững thững xuống phía dưới cầu thang. Trực giác của cô cho biết ở tên này có gì đó rất là lạ.

Trên phòng làm việc, Lục Tuyền Yên nhìn sắp tài liệu chất cao như núi thầm khóc ròng trong lòng.

- Tổng giám đốc, anh nhất định không cho tôi thờ phải không..

Nhưng có vẻ Mặc Băng Tuyết không quan tâm mấy đến lời than vãn của cô. Hấn chăm chú nhìn hộp đồng hồ mã RJ. Cô ám ức ngồi xuống bàn làm việc, nếu nó quan trọng đến như vậy sao không chưng trong nhà kính hay là phá hủy nó đi. Hà có gì lúc nào cũng muốn mang nguy hiểm vào mình.

Được một chút hấn cảm điện thoại gọi cho Khả Sanh. Có gì đó rất nghiêm trọng. Nhưng cô không quan tâm, cái cô cần làm bây giờ chính là giải quyết hết những thứ này.

Thang máy nở cửa, Khả Sanh vội vàng bước vào.

- Chuyện gì sao?

- Bị đánh tráo rồi.

- Sao?

- Mộ Vấn Lập.

Mặc Băng Tuyết hoàn toàn không thể hiểu nổi, đúng thật là hấn bỏ bà bụi trong xe, nhưng đây là xe của hấn muốn mở ra cũng là một vấn đề lớn. Cấu trúc chiếc xe này chỉ có hấn và người của Lục gia là biết sử dụng... Hấn nhìn sang Lục Tuyền Yên.

- Lại đây.

Lục Tuyền Yên giật mình nhìn sang hấn chằm chằm như muốn hỏi "gọi tôi sao?" nhưng rồi cô không lên tiếng. Chuyện quan trọng mà hấn đang bận tâm có liên quan gì đến cô chứ?

Khi Lục Tuyền Yên vừa vận đứng trước mặt hấn, hấn cũng đưa mã bên hông chiếc hộp cho cô xem. Lục Tuyền Yên hơi ngạc nhiên nhìn hấn, là muốn cô đoán cái mã này sao?

- Tổng giám đốc anh...

- Là gì?

- RJ.

Khả Sanh to mắt nhìn sang hướng Lục Tuyền Yên. Người như cô ấy lại có thể giải được mật mã do chính Mặc Băng Tuyết tạo nên.

- Cô là ai?- Anh bắt ngờ cảnh giác lên tiếng.

- Tôi là Lục Tuyền Yên.- Cô bình tĩnh trả lời nhưng vẫn có chút chột dạ trong lòng.

- Quay lại làm việc đi.

Cạch!!!

Cửa được mở ra. Liễu Hê bước vào cùng với một người phụ nữ đằng sau nữa. Mặc Băng Tuyết như đã biết trước hấn liền nói.

- Cô sẽ đảm nhiệm chức trưởng khu thay cho Trương An.

- Quách Ân!!!!???

Việc Lục Tuyền Yên ở đây tuy Quách Ân không đoán trước nhưng cũng không lạ lắm. Cô mỉm cười vui vẻ bước đến ôm lấy Lục Tuyền Yên.

- Mình muốn được làm việc cùng công ty với cậu... Cho nên... tổng giám đốc à, anh làm vậy... cựu trưởng khu sẽ nghĩ xấu về tôi đấy.

- Vậy vẫn là nên để Dư Vỹ làm nhì.

- Không!!!- Quách Ân cười vui vẻ.- Tôi rất vinh hạnh được tổng giám đốc chiếu cố như vậy.

Nói rồi Mặc Băng Tuyết văng bậy chiếc hộp về phía Lục Tuyền Yên. Cô ôm lấy nó cảm thấy tương đối tủi thân. Rõ ràng cô đang sống một cô gái bình thường với cuộc sống bình thường, đôi khi có những bước phong cách thân hiểm thấy. Nhưng cũng không cần nghi ngờ cô như thế chứ.

Quách Ân cảm thấy không gian có vẻ căng thẳng, chiếc hộp mà Lục Tuyền Yên đang cầm trên tay có lẽ là nguyên do dẫn đến vấn đề này.

- Sư huynh, đệ đối rồi.

Quách Ân trước mặt mọi người nhong nhẹo với Lục Tuyền Yên. Bọn họ đều nhìn thấy nhưng họ biết cô đang làm gì mà nhì.

- Chúng ta cùng xuống canteen nhé.

Giọng nói Lục Tuyền Yên, rõ ràng là đã mất hết sức sống rồi. Cô mang chiếc hộp lại bàn làm việc đặt đấy rồi cùng Quách Ân xuống dưới.

- Cậu không sao chứ?

Nhìn sắc mặt tái mét của Lục Tuyền Yên Quách Ân cực kì lo lắng pha chút tức giận. Thật ra bọn họ đã làm gì khiến cho cô bạn của cô vừa về nước đã mang một cú sốc lớn về tinh thần rồi.

- Tổ không sao. Chỉ là... Sẽ như thế nào nếu... không. Không sao. Chúng ta cùng đi ăn.

- Chuyện cậu là người của Lục gia hấn biết rồi chứ.

- Tổ có giấu đằng trời cũng không được. Vì Anh ta cũng đang tìm hiểu về Mộ Vấn Lập cho nên...

- Dù gì Tổng gia cũng lạc kẻ thù của Lục gia. Cậu vẫn là nên cân nhắc. Đừng để cảm xúc chi phối.

Nói rồi Quách Ân ôm lấy Lục Tuyền Yên như truyền thêm sức mạnh.

Xuống đến canteen, mọi người đều trầm trồ khi thấy lại có thêm một mỹ nhân sánh vai cũng mỹ nhân. Họ dừng hết thảy mọi hành động nhìn hai người. Còn về cả hai, một chút ngượng ngùng của không có.

Đến một bàn trống được nhường, Lục Tuyền Yên ngồi xuống bàn vì Quách Ân nhất quyết muốn tự mình đi lấy thức ăn. Cô ngồi nghĩ về chiếc đồng hồ, tại sao nó bị tráo lại nhìn cô? Chẳng phải cô đã cùng hắn đi suốt đoạn đường rồi còn cùng nhau làm mọi chuyện. Vậy chẳng lẽ hắn đang nghĩ tới chuyện cô lấy xe hắn đi mua cháo rồi tráo cho người của Mộ Vấn Lập?

Vẫn đang trầm ngâm suy nghĩ, bỗng nhiên cảm Lục Tuyền Yên bị ai đó nắm lấy bả vai gần 90°.

- Cô là ma phải không? Một con đi điếm suốt ngày trang điểm làm đẹp để thu hút đàn ông...!!!

Chát!!!

Liễu Nạch bị tấn công bất ngờ vội vã lăn xuống sàn. Cô ta cảm nhận được chiếc răng đã lung lay, lực tay còn mạnh đến mức chiếc khuyên tai của cô bị bay đi không biết phương nào.

Quách Ân đi đến quầy cách khá xa bàn ăn. Cô nhai những món ăn được bày lên tùy tiện cho vào một ít thịt nướng, cánh gà và chút rau. Nói chung, tất cả những gì chỉ cần không phải từ biển cô đều lấy trọn. Phải chọn cho cô bạn của cô thật kỹ lưỡng sau đó mới qua loa cho mình.

Bên cạnh Quách Ân, ba cô gái cũng đang háng háng gấp từng chút đồ ăn nhưng một cách nhẹ nhàng và từ tốn. Họ cứ khinh miệt nhìn Quách Ân, ban đầu cô không để tâm lắm nhưng rồi nghe được cuộc nói chuyện nói chuyện thì thâm liên biến sắc. Quách Ân ghét sát vào ba người họ, đáng cô cao, nên cũng đa phần dọa được đôi chút.

- Nói cái gì?

Cả ba cô gái giật mình vì sự xuất hiện của Quách Ân như một cơn gió.

- Suốt ngày không có việc gì làm thì đi chà lại nhân phẩm của mình đi.

Nói rồi cô bỏ đi.

Liễu Nạch vẫn chưa hoàn hồn sau cú bạc tai đó. Cô ôm lấy bên má mình nhìn lên Lục Tuyền Yên. Ánh mắt cô sắc lạnh nhìn xuống như muốn chém cô ra đến nơi. Liễu Nạch dùng chân lùi ra xa vài mươi xăng rồi mới nhờ hai con tiểu tở bên cạnh đỡ mình.

- Lục... Lục Tuyền Yên, cô... cô dám đánh người nơi công cộng.

- Tổng quản lí ở tầng 40, tôi không phiền nếu cô gọi xuống.

- Đúng là đi điếm, đã giật được đàn ông của người khác còn ra tay đánh người. Mọi người thấy rồi chứ, cô ta...

Thấy Lục Tuyền Yên đang dần dần tiến về phía mình, Liễu Nạch im bất lùi ra sau một cách từ từ.

Lục Tuyền Yên nham hiểm nói.

- Nếu kìm điều ngược lại tôi có thể kiện cô vì xúc phạm nhân phẩm người khác. Đi điếm? Chỉ nhưng con điếm mới có thể thốt ra những lời như thế.

- Cô nói...

Bạt!!!

Một lốc ảnh từ trong túi của Lục Tuyền Yên được móc ra ném thẳng vào mặt Liễu Nạch bay tung tóe. Xung quanh, mọi người đều nhìn những tấm ảnh bay trên không trung, người thì e thẹn vì chính mình trong ảnh, người thì tức muốn điên lên vì người phụ nữ bên cạnh không phải là mình.

- Đây là bạn trai của tôi.

- Liễu Nạch, cô... cô dám quyến rũ chồng tôi?

Chính Liễu Nạch cũng không ngờ bản thân lại rơi vào tình cảnh như thế này. Cô ta lại chẳng biết làm gì ngoài việc từ chối, chối bỏ những gì mình đã làm.

- Không... tôi không có.

Quách Ân từ xa chứng kiến thâm cười trong bụng. Động đến nhân phẩm của Lục Tuyền Yên? Xem ra cô gái đó ngày mai không cần phải đến công ty này nữa rồi.

- Tuyền Yên. Ta ăn thôi.

Phía sau lưng Lục Tuyền Yên Tô Lộ Minh đang ngồi đấy. Anh ta cầm cúi ăn từng miếng com trong khi tất cả mọi người đều đang xem kịch hay. Hắn thậm chí cười trong miệng. Đùng là người mà anh đã chú ý, không thể không có chút sự đặc biệt nào.

Chương 37: Cho phép tôi theo đuổi cô.

Bạn đang đọc truyện *Lên Giường Với Tôi Thì Phải Cưới Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Cho phép tôi theo đuổi cô

Tên truyện: Lên giường với tôi thì phải cưới tôi.

Tác giả: Chó Sủa.

Chương 37: Cho phép tôi theo đuổi cô.

Hành động của Lục Tuyền Yên đã làm náo loạn cả tầng một. Ấy thế mà lại chẳng có ai nhỏ mọn mà đi mách lẻo với cấp trên. Cô và Quách Ân ung dung ngồi xuống, dù có mời cả tổng quản lý xuống đây thì bà đây cũng cóc sợ. Cùng lắm là đuổi việc.

Nhưng mà ở thời điểm hiện tại, muốn đuổi việc cô là dễ sao?

Quách Ân và Lục Tuyền Yên ăn trong im lặng trước sự chứng kiến của bao người. Họ nhìn hai người vừa với ánh mắt ngưỡng mộ, vừa đố kỵ, còn có cả những ánh mắt khó bắt được cảm xúc.

Được thêm một lúc Lục Tuyền Yên nhận thấy có ai đó đang tiến đến ngồi bên cạnh mình. Thì ra là Tô Lộ Minh. Cô nhìn thấy anh, trông thấy anh cười hiền hậu với mình, bản thân cũng tự động nở một nụ cười.

- Anh cũng ăn trưa ở đây sao?

- Tôi đã ăn cả tuần nay rồi. Vì dạo cô để cùng ăn chung. Nhưng cả tuần đấy cô lại đi nước ngoài bỏ tôi một mình bơ vơ.- Tô Lộ Minh nói một cách thân nhiên, cứ như hai người đã quen nhau từ rất lâu vậy.

Nghe Tô Lộ Minh nói thế Lục Tuyền Yên có chút không đỡ được. Cô bối rối nhìn sang Quách Ân, và cô bạn mình cũng đang khó hiểu nhìn anh.

- À... tôi có một chút chuyện nên phải sang Mĩ.

- Ngày mai là ngày nghỉ, cô có thể cùng tôi đi ăn không? Một bữa com, tôi biết có nhà hàng này ngon lắm.

- ... Tôi... tôi không có ngày nghỉ. Xin lỗi anh nhé.

Tô Lộ Minh có chút hụt hẫng ngừng ăn một vài giây. Rồi anh ta nhìn sang Lục Tuyền Yên.

- Cả một tuần cũng không lấy một ngày nghỉ, cái tên tổng giám đốc này bị hâm à.

Vừa dứt câu bên kia còn lại của Lục Tuyền Yên lại nghe tiếng đặt khay thức ăn xuống. Cô nhìn sang lại thấy Mặc Băng Tước đang cầm cúi ăn một cách bình thản.

- Anh..

- Lần sau có đi ăn cũng phải nói với anh một tiếng.

- ???

- Đây là...

Tô Lộ Minh vờ như khó hiểu nhìn sang Mặc Băng Tước. Mặc Băng Tước tất nhiên nhận ra nhưng hắn không thèm để vào mắt. Không hiểu tâm trạng hắn bây giờ rất khó chịu.

- Anh không cần biết.

Tô Lộ Minh đắc ý cười. Anh ta lại nhìn sang Mặc Băng Tuyết, vẻ mặt như đang muốn đánh một ván cược.

- Tôi lại nghĩ rằng anh là bạn trai của Lục Tuyền Yên thì không phải à. Vậy thì tốt cho tôi rồi. Lục Tuyền Yên, cô cho phép tôi theo đuổi cô chứ?

Lục Tuyền Yên trợn mắt nhìn sang Tô Lộ Minh.

- Tôi? Anh không nhầm đấy chứ?

- Không.- Tô Lộ Minh trả lời không chút do dự.- Từ lần đầu tiên gặp cô tôi đã muốn cùng cô xây dựng tổ ấm sau này. Tôi cũng 32 còn cô 27. Hai chúng ta chẳng phải rất hợp nhau sao?

Lục Tuyền Yên bây giờ lại chuyển ánh mắt sang Quách Ân. Cô ấy cũng ngạc nhiên không kém. Nếu vậy thì cô phải làm sao đây.

- Trưa mai cô có thể ăn trưa cùng tôi không?

Vì có chút căng thẳng, vừa nghe Tô Lộ Minh hỏi cô liền lập tức trả lời.

- Tôi..

- Ngày mai cùng tôi đi gặp Tổng Đăng Tường.

Bị cắt ngang, Lục Tuyền Yên cũng không còn hứng để nhận kèo ăn trưa nữa. Nhưng.. tại sao cô lại không thể từ chối hẳn? Dù bản thân có chán ghét thế nào chỉ cần là hẳn bảo cô đều có thể làm, dù cho nó thật sự nguy hiểm và đôi khi thậm chí còn gây bất lợi lên cuộc sống của cô.

Sáng hôm sau, không hiểu sao Lục Tuyền Yên vẫn thức dậy với sự phiền não không biết từ đâu ra. Đáng lẽ chuyện này cô không nên để tâm mới đúng. Hôm nay Quách Ân không có ở đây. Vốn định ngó lơ để cậu ấy cùng ngủ với cô một đêm nhưng ở gia đình lại xảy ra chuyện. Buổi tối hôm qua, không hiểu sao cô lại nhận lời cùng Tô Lộ Minh trở về. Tình cờ lại bị Mặc Băng Tuyết bắt gặp. Nhưng hẳn lại chẳng làm gì cả, chỉ nhìn rồi lẳng lặng bỏ đi. Khiến cho cô có chút chột dạ.

Vệ sinh tất cả chuẩn bị đi làm. Lục Tuyền Yên bây giờ chỉ cần đợi nước sôi sau đó nấu một gói mì. Nhưng tâm trạng của cô mách bảo bây giờ vẫn là nên đến công ty đi. Miệng cũng chẳng buồn ăn, Lục Tuyền Yên vớ lấy xấp tài liệu trên bàn rồi khởi.

Ra bên ngoài cô lại thấy Tô Lộ Minh đang chống tay ở ban công nhìn xuống dưới. Hình như là nghe tiếng chốt cửa anh ta liền quay lại.

Trông thấy Lục Tuyền Yên anh ta có vẻ vui mừng lắm hơn hờ nói.

- Chúng ta cùng nhau đến công ty nhé.

- Anh đợi tôi bao lâu rồi.

- Tôi cũng vừa mới đây thôi. Đi nào.

Lục Tuyền Yên có chút khó hiểu gật đầu rồi cùng Tô Lộ Minh xuống dưới.

Và rồi, trong ánh nắng của buổi sáng sớm chiếu xuống trạm xe, có một đôi nam nữ đứng đó cùng nói chuyện rôm rả. Chính Lục Tuyền Yên cũng không hiểu sao bản thân lại thích nhìn nụ cười của anh ta như vậy. Nó giống với ai đó mà cô lại không nhớ ra. Khi nhìn thấy nụ cười ấy cô lại có chút hoài niệm.

- Tô Lộ Minh, anh là người gốc ở đâu, sao tôi lại thấy anh có nét Tây.

Anh ta nhìn cô hơi trầm ngâm một chút. Giống như đang tìm kiếm câu trả lời vậy.

- Bố tôi là người Trung Quốc nhưng mẹ lại là người Mĩ. Bà ấy hiện đang ở London. Còn bố tôi thì đã mất cách đây vài năm rồi.

- Tôi xin lỗi, tôi không cố ý hỏi sâu về gia đình anh...!!!

- Cẩn thận!!!

Trước mắt hai người họ, một tai nạn thảm khốc xảy ra. Chiếc xe hơi lúc này nếu không có sự giúp đỡ của Tô Lộ Minh có khi bây giờ Lục Tuyền Yên không biết là sống hay chết rồi.

- Cảm ơn anh.

- Không sao, chỉ cần tôi ở đây tôi sẽ bảo vệ cô.

Lục Tuyền Yên cảm kích nhìn anh, dù sao cũng là người vừa cứu mình một mạng.

- Tôi sẽ sắp xếp một ít thời gian cùng anh ăn một bữa cơm.

!!! Tô Lộ Minh như vừa nhớ ra điều gì đó.

- Tôi có tận hai phần ăn sáng. Cô ăn chưa, chúng ta cùng ăn nhé. Như thế là đủ với tôi rồi.

- Như thế này không hay lắm.

- Không sao, dù sao tôi cũng dư. Đáng lẽ hôm nay chính là ngày nghỉ của tôi nhưng tôi lại được bạn mình xấp xêpa cho công việc. Có chút phiền nhưng như thế mà được cứu cô rồi cùng ăn với cô. Như thế thì còn gì bằng.

Nói xong Tô Lộ Minh cười tươi rói, Lục Tuyền Yên bỗng nhiên cũng thấy lòng vui vui cười theo anh ta. Thật là, khi đàn ông họ muốn theo đuổi một ai đó đều nói nhiều như thế sao.

Họ đến công ty còn cùng nhau tìm một nơi trống trải để cùng nhau ăn cơm. Xong xuôi tất cả cô mới bắt đầu lên phòng làm việc. Lục Tuyền Yên móc trong túi ra, chiếc đồng hồ này sẽ chứng minh cô không phải của Mộ Văn Lập.

Lên đến tầng bốn mươi, khi vừa hé mắt thì một chuyện xui xẻo ập đến.

- Cô đến muộn 7p, trừ lương.

Lục Tuyền Yên há hốc mồm.

- Tổng giám đốc, anh không cần phải quá đáng như thế chứ.

- Chuyện tình của đôi cầu nam nữ các người chỉ có thể dừng lại ở bên ngoài. Còn ở Băng thị này, tuyệt đối cấm tình yêu đồng nghiệp.

Lục Tuyền Yên như bị sét đánh ngang tai vội vàng đính chính lại.

- Sao? Cấm tình yêu đồng nghiệp?

Bỗng nhiên Mặc Băng Tước cảm thấy mình hơi quá đáng, ngữ hiệu của Lục Tuyền Yên cũng có chút hụt hẫng.

- Làm việc đi. Buổi trưa cùng tôi gặp Tổng Đăng Tường.

Lục Tuyền Yên không nói không rằng quay lưng nhích chiếc bàn làm việc của mình. Không hiểu sao lồng ngực cô cứ cảm thấy khó chịu. Cô vẫn không chịu ngồi xuống đứng đây sắp xếp lại giấy tờ hôm qua đã bày ra. Rồi giật mình nhận ra nước mắt mình sắp rơi rồi.

Hắn bảo rằng ở Băng thị cấm tình yêu đồng nghiệp. Vậy nếu bây giờ trái tim cô lỡ yêu hắn thì phải làm sao?

Không! Mày không yêu hắn Lục Tuyền Yên à. Đây chỉ đơn thuần là cảm giác thích một người thôi nhỉ. Mà thích, chắc chắn sẽ bỏ được. Cô gật gật đầu, cô cũng là có người theo đuổi, hà cớ gì phải buồn lòng vì câu nói của hắn? Hắn cấm tình yêu ở Băng thị, vậy chỉ cần ở bên ngoài cô muốn gần gũi với ai lại chả được.

Vẫn đang cảm cúi sắp xếp lại giấy tờ, bỗng nhiên vai cô bị ai đẩy nắm lấy xoay đi một góc. Thì ra là Mặc Băng Tước. Cô khó hiểu nhìn hắn, lại muốn làm gì đây?

Mặc Băng Tước khi đã nhìn thấy Lục Tuyền Yên nhìn mình bàn tay hắn lại xấu xa ôm lấy bờ mông cô đẩy mạnh vào người hắn, Lục Tuyền Yên xấu hổ ra mặt.

- Anh làm gì vậy.

- Đang suy nghĩ cái gì?

- Tôi chỉ là đang cố...

Bỗng nhiên hắn ghét sát đến như muốn hôn cô làm Lục Tuyền Yên không dám nói nữa. Cô nhìn sâu vào đôi mắt của hắn...

- Anh đừng làm vậy... Khả Sanh và Liễu Hê...

Chưa kịp nói tiếp Lục Tuyền Yên đã bị hắn hôn lấy một cách nhẹ nhàng. Rất nhẹ nhàng, nhẹ nhàng nhất từ trước đến giờ. Vì sự nhẹ nhàng đó, cô đã rất nhanh cùng hắn làm những hành động đồi bại trước một không gian trống rỗng mà lúc nào cũng có thể có người vào. Bây giờ... cô muốn mất tiêu rồi.

Vẫn đang trong cơn say mê ái tình với nụ hôn cùng Lục Tuyền Yên, Mặc Băng Tước đột nhiên mở mắt. Hắn cúi người xuống bỗng cô lên, nhưng hai người vẫn chưa có ý định rời xa nhau.

Hắn đặt cô lên giường tại phòng riêng rồi mới rời đôi môi mềm mại ấy, nhẹ nhàng cởi áo khoác ngoài. Về phần Lục Tuyền Yên, áo quần đã sộc sệch, cô kéo nó lên ngồi co chân vào góc giường. Lần này cô rất tỉnh táo, còn biết trước chuyện gì sắp xảy ra. Cô ôm ngực thở dốc tựa đầu vào thành giường nhắm mắt lại. Những chuyện sắp tới cô không dám tưởng tượng.

Chỉ cời xong áo vest ngoài, hắn không ngần ngại va vào cô tới tấp. Lục Tuyền Vẫn như vậy, cô không chống đỡ lại được áp lực mà hắn gây ra thành ra vẫn là nghe theo lời hắn, làm theo những gì mà hắn bảo. Cho đến khi cả hai chẳng còn gì cản trở nữa, Mặc Băng Tuyết bắt đầu tiến vào.

Nhẹ nhàng và nhẹ nhàng, Lục Tuyền Yên dần dần cảm nhận cơn đau một lúc một tăng, tiếng thở dốc cũng ngày càng nhiều hơn. Mỗi lần thở cô lại đau như muốn ngất đi. Đã bao lần rồi, cô vẫn rất đau như thế.

- Băng..

- Hử?!

- Tôi đau..

- Dám gian díu với người đàn ông khác bây giờ lại dám than vãn? Cô cũng to gan đấy.

- U... nhẹ, làm ơn nhẹ thôi. Tôi... tôi không dám nữa... A... Băng..

- Tốt, ngoan nào, hạ người xuống.

- Được...

Sau khi cảm thấy Lục Tuyền Yên đã ổn định hơn Mặc Băng Tuyết mới bắt đầu nhẹ nhàng ra vào. Kể từ giây phút ấy, hắn cũng không nghe cô than vãn thêm một câu nào nữa. Chỉ là những âm thanh của bao lần ái tình.

Hắn cứ lần này đến lần khác, hành hạ Lục Tuyền Yên cho đến khi cô kiệt sức nằm ngủ đi. Nhìn Lục Tuyền Yên đã yên giấc hắn cũng dừng lại. Định rời giường thì lại bị cô ôm lấy cổ mình. Lục Tuyền Yên vẫn còn trong cơn mê nương người hôn hắn, cứ như cô muốn thêm một chút.

- Là em mời gọi tôi.

- Em.. em.. U... uuuuu....

Khoái cảm của tình dục luôn khiến con người họ mất đi lý trí, đôi khi chính họ còn không điều khiển được hành động của bản thân rồi lại mang đến những điều sau này khó đoán trước được.

- Lục Tuyền Yên.- Hắn đột nhiên gọi tên cô.

- Hửm...- Chỉ là tiếng trả lời tiếng gọi của hắn lại mang đủ chất kích tình. Mặc Băng Tuyết vốn dĩ đã muốn dừng lại. Nhưng dường như hắn đã mê một âm thanh này của cô mất rồi. Hắn đột nhiên vỗ vào chiếc mông đầy thịt của Lục Tuyền Yên.

- Đau!!!- Trong cơn mê muội cô không nhéo.

- Em đã làm ướt ga giường của tôi, nhất định sau này phải cùng nhau bước trên lễ đường với tôi.

- Ừm..

Lục Tuyền Yên chính thức chìm vào giấc ngủ.

Thức dậy với tấm thân lửa thiêu trên giường nhìn bầu trời qua cửa sổ. Lục Tuyền Yên trợn mắt ngạc nhiên pha chút hốt hoảng, tại sao lại chiều đến như vậy.

Cô vội nhìn xung quanh, điện thoại để ngoài túi xách mất rồi.

Lục Tuyền Yên vào nhà tắm rồi bước ra với chiếc khăn tắm trên người. Làm sao mà cô có thể đoán được là phát sinh chuyện này.

Ra khỏi phòng riêng của Mặc Băng Tuyết, cô tiến thẳng đến chiếc bàn làm việc của mình. Tình cờ từ bên ngoài Liễu Hê bước vào. Phải nói gặp nhau ở tình cảnh này chính là rất khó nói.

Liễu Hê có hơi đứng hình nhìn Lục Tuyền Yên từ trên xuống dưới một lúc sau mới giật mình.

- À! Băng nhờ tôi đưa cái này cho cô. Khá là bổ dưỡng, ăn cho nóng nhé.

Nói xong Liễu Hê liền có ý định đi ngay.

- Cô... không thấy kinh tởm tôi sao?

Liễu Hê có chút khó chịu đứng lại. Đôi mắt có chút buồn xoay lưng nhìn Lục Tuyền Yên.

- Nếu là cô thì không sao cả. Băng đã chọn cô, chắc chắn cậu ấy đúng. Chúng tôi tin cậu ấy, và cả cô cũng vậy.

Và một lần nữa, Liễu Hê rời đi trong sự bất thần của Lục Tuyền Yên. Lục Tuyền Yên cầm ít đồ ăn trên tay ngồi xuống bàn làm việc, không hiểu sao lại rơi ra hai hàng nước mắt.

Bên ngoài, sau khi đóng cánh cửa. Liễu Hê tựa thân vào nó không còn sức lực. Làm sao mà cô dám nói ra suy nghĩ của mình lúc này cơ chứ? Và cả, Lục Tuyền Yên nếu biết được con người của cô là như thế liệu cô ấy còn nói chuyện đầm đìa như ban nãy hay không.

Ánh mắt đượm buồn khó tả, Liễu Hê từng bước nặng nề bước đi. Đi được một đoạn, cô lại nhìn thấy bóng lưng Liễu Hê từ đằng xa.

Cộc!

Liễu Hê khoanh tay đứng trước mặt Dư Vỹ nhìn ngấm từ trên xuống.

- Nếu một lần nữa sau khi rời khu y tế cô không mặc đồng phục, tôi có thể trực tiếp đá cô ra khỏi Bệnh thị này.

- ...

Dư Vỹ rõ ràng lúc này nhìn thấy Liễu Hê đang kiểm tra chất lượng nhân viên ở tầng bảy. Thế quái nào bây giờ lại xuất hiện trước mặt cô như thế này?

- Tôi muốn gặp tổng giám đốc.

- Tổng giám đốc và thư kí đã đi họp rồi. Không có chuyện của cô ở đây nữa, về đi.

Dư Vỹ xoay lưng, chán ghét ra mặt.

Lục Tuyền Yên cầm điện thoại trên tay nhìn thanh thông báo đầy góc trên màn hình. Tất cả đều là tin nhắn từ Tô Lộ Minh. Như kiểu anh ta đang rất lo lắng cho cô khi đã bỏ xứ hơn năm tiếng đồng hồ. Lục Tuyền Yên có đôi chút chán nản nhấn lại cho anh ta rằng mình đang rất bận. Kể từ đó không thấy thông báo tin nhắn mới nữa.

Lúc sáng, Mặc Băng Tước rõ ràng bảo cô cùng hân đi gặp Tổng Đẳng Tường. Nhưng bây giờ lại chẳng thấy hân đâu. Không lẽ là đi gặp một mình rồi đấy chứ. Không hiểu sao trong cô có chút chột dạ, Lục Tuyền Yên nhấn số của hân và gọi. Nhưng.. cô đang làm gì thế này. Vội vàng tắt máy vì cảm thấy chuyện này không đáng nói. Vài giây sau lại có cuộc gọi đến từ Mặc Băng Tước.

- Chuyện gì?

- Tôi...

- Đợi chút.

Nói rồi hân cúp máy ngay. Chỉ 10p sau cô đã thấy hân xuất hiện trước mắt mình. Nhưng lúc này cô lại bối rối chẳng dám nhìn thẳng vào đôi mắt sâu thẳm của hân.

- Đã xong rồi sao.

- Không sao. Nếu mệt thì ngủ tiếp.

- Tại sao anh lại làm vậy với tôi?

- Sao? Thiệt thòi?

- Tôi...

Reng...

Điện thoại Lục Tuyền Yên bỗng run lên. Cô nhìn dãy số lạ trên màn hình rồi nhìn Mặc Băng Tước sau đó nhấp máy.

- Alo?

- Em là Thiên Cung.

Chương 38: Xem mắt.

Bạn đang đọc truyện *Lên Giường Với Tôi Thì Phải Cưới Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Xem mắt

Tên truyện: Lên giường với tôi thì phải cưới tôi.

Tác giả: Chó Sủa.

Chương 38: Xem mắt.

- Alo?

- Em là Thiên Cung.

Dứt lời Lục Tuyền Yên nghe tiếng tiếng giành giật điện thoại ở đầu dây bên kia. Và sau đó là giọng nói của một người phụ nữ mà khi vừa cất tiếng đã khiến Lục Tuyền Yên cảm hận đến tận xương tủy.

- Chào con, ta là...

Lục Tuyền Yên rất nhanh đứng dậy tự mình bước ra phía cửa kính trong suốt nhìn xuống dưới.

- Không cần bà nói, tôi không quan tâm. Tôi chỉ muốn nói chuyện với Thiên Cung.

Bà ta lại đặc ý nói.

- Thế... sẽ như thế nào nếu ta nói rằng mình đã tìm được tung tích của Tống Minh rồi?

- ...

- Chúng ta cùng nhau có một cuộc hẹn vào tuần sau nhé. Sau khi chúng ta du lịch về rồi sẽ cùng con ăn một miếng cơm. Con gái cưng của mẹ.

Rup!!!

Tiếng gác máy vang lên, tâm trạng Lục Tuyền Yên rối bời. Chuyện này là thế nào? Tống Minh? Làm sao mà bọn họ biết là cô đang tìm Tống Minh.

Mặc Băng Tước từ xa quan sát từng nhất cử nhất động của cô. Có vẻ như cô đang rất khó chịu. Hắn cầm túi xách mà mình đã mang về đây đưa cho Lục Tuyền Yên.

- Thay đồ rồi cùng tôi đi ăn tối.

Lục Tuyền Yên nhất thời không dám nhìn thẳng vào mặt hắn mà ôm lấy túi đồ rồi đi. Tống Minh quay về, nếu thật là như thế thì cô biết phải đối diện với hắn sau này như thế nào.

Những lúc như này cô vẫn hay tìm Quách Ân nói chuyện.

- Quách Ân, chúng ta cùng nhau đi uống được chứ.

Quách Ân bên đầu kia ngăn người nhú mày. Mặc Băng Tước? Hắn ta đã làm gì Lục Tuyền Yên bé bỏng của cô rồi.

- Tất nhiên, tối nay tớ sẽ đến và ngủ với cậu.- Sự nũng nịu của Quách Ân nhất thời làm cho Lục Tuyền Yên bật cười. Còn cảm thấy bản thân mình được an ủi đôi phần.

Sau ba tiếng ngồi ở quán nhậu, Lục Tuyền Yên đã không còn biết trời trăng mây gió. Cô cứ nhìn hai thành ba rồi ba thành bốn, khó chịu nhưng thú vị, cô cười tã.

- Quách Ân! Tại sao cậu lại không uống?

Quách Ân giật mình chột dạ nhìn Lục Tuyền Yên, nếu cô mà uống nữa thì ai đưa cậu ấy về đây.

- Đệ có uống chứ. Là huynh chưa thấy mà thôi.

Lục Tuyền Yên bỗng nhiên lớn giọng.

- Ta phải thấy! Mau uống, cùng ta uống hết thùng bia này.

Quách Ân có chút hoang mang nhìn Lục Tuyền Yên. Lục Tuyền Yên từ lượng lớn cho nên này giờ uống tận gần mười chai rồi mà vẫn còn tỉnh táo. Về phần cô có từ lượng cực kì yếu. Không chừng chưa đến năm chai đã say bí tỉ rồi.

Nói hỏi Quách Ân móc điện thoại ra, bây giờ chỉ còn nước đi này mà thôi.

- Cậu làm cái gì đấy?- Lục Tuyền Yên giật lấy chiếc điện thoại trên tay Quách Ân.- Đã đến đây còn lấy điện thoại ra để làm gì? Cậu muốn gọi người tới? Không được, nhất quyết không được. Chỉ mình hai chúng ta, tớ chỉ muốn cùng cậu..

Nói rồi Lục Tuyền Yên khóc nức lên từng tiếng. Hình như nỗi đau trong lòng cô bây giờ rất lớn. Quách Ân nhìn cô bạn mình không thể kiềm lòng mà cầm lấy cổ bìa.

- Nào! Ta cùng uống.

Và thế là... xuyên suốt thêm ba tiếng sau, sau khi tất cả đã gần về hết, quán sắp phải đóng cửa mà hai người cứ phải cụng nhau từng ly bìa hò hét nhau dữ dội. Chủ quán vẫn thấy họ như thế cũng không muốn can ngăn. Đôi khi có những nỗi đau chỉ có thể ăn chơi tới bến cùng bạn mình may ra mới có thể vui đi hết. Bà chủ nghiêng người chống cằm nhìn Lục Tuyền Yên và Quách Ân thầm nhớ lại quá khứ lúc còn trẻ bất chợt nở nụ cười.

Nhưng... là hai người phụ nữ, nếu ngủ tại quán như thế này thì phải làm sao? Bà chủ không thể đưa cả hai họ về nhà được. Nhưng khi suy nghĩ ấy vừa tắt đi thì bên ngoài cửa cô lại nghe thấy tiếng chốt mở. Bất thình lình có hai chàng trai bước vào đi thẳng đến phía bàn rượu của hai cô gái.

- Thanh toán giúp hai cô ấy luôn nhé.- Bà chủ chỉ là luôn miệng nói mà thôi.

Khả Sanh nghe thế thì rút ví đưa cho bà chủ một số tiền lớn. Nhìn phong cách biết ngay người có thể lực. Bà không ngại mà nói luôn.

- Anh không cần số tiền lẻ này đâu nhì.

Mặc Băng Tước nhìn xuống Lục Tuyền Yên, xung quanh cô ấy toàn là những chai bìa thủy tinh thậm chí còn bị vỡ, dưới chân còn có không biết bao nhiêu là vết đứt chảy máu. Hắn nhủ mày, là chuyện gì khiến cô phải tổn hao sức lực như vậy.

Cả Khả Sanh và Mặc Băng Tước không nói gì nhau cùng nhau bế hai người họ ra xe. À mà không phải bế, riêng Khả Sanh lại các Quách Ân lên vai như là bao cát vậy.

Về đến căn hộ của Lục Tuyền Yên cả hai cùng đưa nhan nôn thốc nôn tháo. Riêng Quách Ân lại nặng hơn vì từ lượng cô rất yếu, với cả dạ dày yếu cũng khiến cô chỉ muốn nôn hết tất cả những thứ có trong bụng.

Và lúc này trái với Lục Tuyền Yên chỉ có ngủ thì Quách Ân lại quậy phá như đứa trẻ con. Cô cứ bám lấy Khả Sanh không buông, cứ vài phút lại kêu lên một lần. Khả Sanh nhiều lần muốn bỏ qua nhưng chính bị cô tìm đến khiến anh không còn cách nào khác.

- Aaaaaaaa!!!

Khả Sanh vẫn còn đang thờ dốt tránh xa với mùi nôn mửa thì lại nghe thấy tiếng kêu của Quách Ân. Anh vội vàng chạy đến, Quách Ân như con nít ngồi trên giường nũng nịu đòi Khả Sanh ôm lấy.

Anh không còn cách nào khác ngoài ôm lấy cô vào mang vào phòng tắm.

Sau khi nôn xong, nửa mặt xong xuôi tất cả. Bỗng nhiên Quách Ân bật khóc rồi quay sang Khả Sanh ôm thật chặt.

- Khả Sanh... anh làm ơn nói tôi biết... thật sự Mặc Băng Tước đã làm gì lại khiến Tuyền Yên ra nông nỗi như thế.

Quách Ân vừa nói vừa khóc nức lên từng tiếng. Đôi khi chính anh còn không nghe rõ câu chữ cô ấy nói dù khoảng cách miệng và tai đã gần nhau một cách tối đa. Thì ra cô ấy đã tỉnh, Khả Sanh bỗng nhiên mềm lòng ôm lấy cô gái vốn đã nằm trong lòng mình xoa đầu âu yếm.

- Cô đừng lo, Băng cậu ấy không làm gì cả. Bây giờ thì đi ngủ thôi.

Bên ngoài, Mặc Băng Tước rất khổ sở với việc kéo bàn tay của Lục Tuyền Yên khỏi mép áo. Người phụ nữ này không ngờ trong trạng thái vô ý thức thế này lại vẫn có thể có sức mạnh như thế. Hắn ngồi lên giường đối đủ kiểu tư thế với mong ước có thể tháo được bàn tay kia. Nhưng hình như càng ngày nó lại càng chắc hơn trước. Hắn đột nhiên nâng người cô lên ngồi đối diện mình có ý định đánh thức nhưng rồi bỗng nhiên Lục Tuyền Yên nhanh hơn dùng hai tay mình ôm chặt hai má hắn. Mặc Băng Tước có chút ngạc nhiên nhìn cô, vẫn là trong trạng thái vô ý thức, vậy hành động này là có ý gì.

5s sau, Lục Tuyền Yên lại như cọng bún mà ngã trên vai hắn, hai tay đã chuyển sang tư thế ôm hắn thật chặt từ phía đối diện.

Cũng đúng lúc này Khả Sanh bế Quách Ân đi vào. Hắn chỉ có thể nói.

- Không tháo ra được.

Khả Sanh không nói gì đặt Quách Ân xuống nằm bên cạnh vị trí Lục Tuyền Yên rồi rời đi.

- Tôi sẽ làm nước giải say.

Trong lúc ấy, Mặc Băng Tuyết không thể hay là mình sẽ có hành động này. Hắn âu yếm cô một cách nhẹ nhàng. Hắn nhẹ nhàng vuốt đầu cô, xoa nhẹ vòm lưng của cô. Một lúc sau, Lục Tuyền Yên bỏ tay khỏi người Mặc Băng Tuyết, hắn nhẹ nhàng đỡ cô nằm xuống rồi ra ngoài.

Sáng hôm sau, Lục Tuyền Yên và Quách Ân cũng thức dậy với trạng thái cả hai đang ôm ấp nhau. Thay vì suy nghĩ rằng tại sao mình lại ở đây và ai đã đưa mình về thì hai người lại tiếp tục ôm lấy nhau âu yếm. Hạnh phúc biết bao khi được ở bên nhau như thế này.

Một lúc sau cả hai cùng rời giường. Khi bước ra phòng ăn thì giật mình khi thấy Khả Sanh đang nghiêng đầu trên ghế ăn, còn Mặc Băng Tuyết thì đang hì hục nấu ăn ở trong bếp. Mùi hương nứt mũi cực kì. Quách Ân khó hiểu bước đến chiếc ghế Khả Sanh đang ngồi, chẳng phải là hôm qua chính hắn đã đưa cô về chứ? Nếu thật là như thế thì cô cũng có chút quá đáng nếu lại tiếp tục trêu ghẹo anh ta nhỉ. Quách Ân vào trong phòng lấy ra chiếc khăn nhỏ trùm lên cho Khả Sanh. Cảm nhận được hơi ấm anh ta lại ngủ ngon hơn.

Lục Tuyền Yên nhìn bóng lưng Mặc Băng Tuyết cảm thấy ấm áp vô cùng, có phải thật sự là cô đã yêu hắn? Nếu như thế thì sau này cô phải làm sao?

Lục Tuyền Yên bước đến đón lấy con dao trên tay Mặc Băng Tuyết.

- Anh ra ngoài đây ngồi, tôi vẫn tiện hơn.

Hắn rất nhanh giành lấy lại con dao.

- Trà chanh ở đây. Lấy mà uống đi.

Lục Tuyền Yên ngạc nhiên nhìn theo hướng hắn chỉ, lòng vẫn cứ luôn tự hỏi tại sao hắn lại lo lắng cho cô như vậy. Hay chỉ là nhất thời hoặc là sự tiện tay. Hoặc cũng có thể thiếu cô hắn không thể làm việc được?

Bỗng nhiên điện thoại Lục Tuyền Yên reo lên. Vẫn là dãy số đó hiện lên quen thuộc. Cô đặt máy lên tai không muốn lên tiếng.

- Chúng ta về nước rồi.

- Một tuần chính là một tuần.

Người phụ nữ ở đầu dây bên kia có chút không kiên nhẫn tặc lưỡi. Bà lại tiếp.

- Trước mắt ta muốn gặp con vào ngày mai.

Lục Tuyền Yên im lặng suy nghĩ mấy hồi rồi lại lên tiếng.

- Cho tôi địa chỉ.

Gác máy, Lục Tuyền Yên lục vuốt tóc mình đòi hỏi sự tỉnh táo. Cô không biết những gì mà họ đang làm có thật sự là Tống Minh đằng sau không. Nếu không thì họ lại muốn đưa cô vào một nơi như thế nào nữa.

- Tuyền Yên!!!

Vì sự căng thẳng cao độ chỉ một tiếng gọi nhỏ của Quách Ân cũng khiến Lục Tuyền Yên giật mình. Quách Ân nhủ mảy nhìn chiếc điện thoại trên tay Lục Tuyền Yên đang bị nắm chặt hết mức mà lòng thấy khó chịu.

- Cậu ngồi xuống đây. Rốt cuộc là có chuyện gì khiến cậu trở nên như thế? Là ai dám uy hiếp cậu? Tình trạng sợ sệt như thế này của cậu tớ lại chưa thấy bao giờ.

Lục Tuyền Yên có chút không yên ổn nhìn Quách Ân. Cuối cùng thì cô cũng nói.

- Âu Dương gia liên lạc với tớ. Và họ bảo rằng họ đã tìm được Tống Minh rồi.

Reng!!!

Cùng lúc ấy bỗng nhiên tiếng chuông cửa vang lên, Lục Tuyền Yên nhanh chóng ra mở cửa. Thì ra bên ngoài chính là Tô Lộ Minh.

- Có chuyện gì không?

- Tôi nghe nói hôm qua cô nhậu cùng bạn rất lâu mới về nên hôm nay mang canh giải rượu sang. Cô cảm thấy thế nào rồi...

Vừa nói Tô Lộ Minh cũng rất tự nhiên đi vào trong. Nhưng đến vị trí bàn ăn thì anh lại giật mình nhận ra ở đây không chỉ có mỗi anh là đàn ông.

- Anh cũng ở đây sao? Vậy thì tốt quá rồi, tôi mang rất nhiều đồ ăn đến. Cùng ăn thôi.

- Không cần.- Mặc Băng Tuyết vừa nói vừa mang hết những đĩa thức ăn lên.- Chúng tôi đã nấu rồi.

Tô Lộ Minh vờ như có chút hụt hẫng chìm vào im lặng chỉ cười trừ. Anh nhìn những thứ thức ăn trên bàn cũng đặc sắc hơn đồ mà anh mang qua.

Hình như có đôi chút khó xử, Lục Tuyền Yên ngượng miệng lên tiếng.

- Cũng đã đến rồi, hay là ở lại dùng bữa com nhé.

Không gian ngọt ngào khó tả, ai cũng cảm nhận được sát ý của Mặc Băng Tước đang hiện hữu nơi đây. Lục Tuyền Yên là người phụ nữ của hắn mà lúc nào cũng không muốn rời mắt. Thế mà bây giờ lại để cho một tên uất ơ nào đó ngỏ lời muốn theo đuổi. Có phải là hắn quá lơ là hay không.

Mặc dầu cảm nhận được ánh mắt đầy sát ý của Mặc Băng Tước đang nhìn mình như Tô Lộ Minh vẫn rất điềm đạm như không có gì. Anh ta hơn hớ cao giọng.

- Ôi! Thế thì tốt quá. Tôi có thể ăn trưa cùng với cô sao? Thế thì còn gì bằng.

Đáp lại niềm vui mà Tô Lộ Minh biểu lộ ra bên ngoài Lục Tuyền Yên cũng chỉ cười trừ một chút.

Vì sự xuất hiện của Tô Lộ Minh mà vị trí ghế ăn cũng thay đổi. Mặc Băng Tước hẳn có ý định ngồi bên cạnh cô nhưng lại sợ Tô Lộ Minh sẽ ngồi chỗ còn lại. Cho nên hắn để Quách Ân ngồi bên kia của Lục Tuyền Yên còn mình thì bên này. Bữa ăn cực kì căng thẳng, chả ai nói nhau câu nào chỉ nghe tiếng khao khát của chén và đĩa com. Rồi bỗng nhiên, Tô Lộ Minh gấp một miếng thịt cho vào chén Lục Tuyền Yên.

- Nên ăn nhiều thịt một chút để có chất dinh dưỡng.

Hành động này trực tiếp rơi vào tầm mắt của Mặc Băng Tước. Hắn tức mình không những gấp cho Lục Tuyền Yên một mà gần hết một đĩa tôm chiên. Cô trợn mắt nhìn hắn, như thế này thì làm sao mà cô ăn com được.

- Băng à, tôi không...

- Của hắn thì cô nhận nhưng tôi thì không?

Chiếc đĩa gấp con tôm đỏ rực trên không hạ xuống dần dần rồi đưa vào miệng. Lục Tuyền Yên hơi chột dạ nhìn Mặc Băng Tước, hẳn sẽ không vì chuyện này mà giận chứ.

Với phán đoán của Khả Sanh thì anh lại sợ Mặc Băng Tước sẽ không còn hứng ăn nữa mà ra sofa ngồi. Nhưng không ngờ hắn lại sẵn sàng ở lại nghiền ngẫm. Đúng là bạn nhưng đôi khi vẫn không thể hiểu được suy nghĩ của nhau là như thế nào.

Tự nhiên Khả Sanh cảm thấy có một hiện tượng lạ, miếng thịt tự dưng lại đùng đùng nhảy vào chén anh? Anh nhìn theo hướng đôi đĩa thì thấy Quách Ân đang có lòng tốt gấp thức ăn cho mình? Không phải chứ!!!

- Anh cũng mau ăn đi, không chừng vào bụng Lục Tuyền Yên hết rồi thì có muốn cũng không được đâu.

Nói rồi Quách Ân cúi đầu ăn chén com của mình. Và trong chén com ấy có mặt tất cả số thịt còn lại trên chiếc đĩa. Đúng là, con người như cô ta sẽ không có những lúc tốt nhất thời đâu nhỉ?

Hôm nay Lục Tuyền Yên được đặc ân không đi làm một hôm. Và cả ngày hôm đó cô chỉ nằm ở nhà có kẻ hầu người hạ. Mặc Băng Tước hẳn lãnh mạc như thế, băng lãnh như thế lại có thể tận tay chăm sóc một người như cô sao?

Quách Ân đã không còn ở đây nữa, cô đã về với gia đình rồi. Còn Khả Sanh, anh còn phải đến công ty và còn phải giải quyết cả công việc của Lục Tuyền Yên nữa.

Lục Tuyền Yên đang ngủ trong phòng thì bỗng nhiên bị đánh thức dậy. Cô nhui mày ra ngoài bàn ăn.

- Tôi đã ăn vừa nãy rồi mà.

- Ăn mà lấy sức.

Lục Tuyền Yên cảm thấy câu nói này của hắn chứa đựng rất nhiều sự nguy hiểm. Cô nhìn số thức ăn trên bàn, toàn là những thứ tẩm bổ.

- Tôi cảm thấy... hơi nhứt đầu nên... không muốn ăn.

- Vậy bây giờ nếu Tô Lộ Minh mang com tự tay hắn làm sang cô sẽ ăn sao?

- Anh... Sao lại nói như thế.

Mặc Băng Tước rất nhanh tiến sát đến Lục Tuyền Yên khiến cơ run rẩy ngửa người ra sau.

- Anh định làm gì?

Mặc Băng Tước cười tà, hần dám chắc là cô biết hần muốn làm gì.

- Em đoán xem.

Nói rồi hần chồm đến nhẹ nhàng chạm vào môi cô. Lần này Lục Tuyền Yên không chống cự nữa một nhịp mở miệng. Lưỡi hai người quấn vào nhau rút hết mật ngọt của nhau.

Và rồi cả hai bắt đầu thở dốc vì thời gian giữ ở trạng thái này rất lâu. Hần buông cô ra, mũi hai người chạm vào nhau.

- Em muốn không?

Ban đầu Lục Tuyền Yên vô thức gật đầu với trạng thái ngai ngừng nhưng rồi lại lắc đầu lia lịa. Cô ngược mặt lên nhìn thẳng vào hần, không biết bây giờ phải nói như thế nào.

Hần nhìn cô như thế cũng chẳng biết làm gì thêm vội vàng ôm lấy cô bồng vào phòng. Lục Tuyền Yên thăm tưởng tượng và suy nghĩ, sao lại giống những đôi vợ chồng vừa cưới nhau thế này.

Đặt Lục Tuyền Yên xuống giường, Mặc Băng Tước lại rất nhanh lao đến. Vẫn theo phương thức cũ, vẫn là chiếm lấy khoang miệng của cô trước.

Lần này, hần quyết định khóa luôn hai tay cô để lên đỉnh đầu. Tay kia lần mò xuống nơi tư mật mân mê nhảy múa. Lục Tuyền Yên run lên vài nhịp, vô tình phát ra những âm thanh đáng xấu hổ. Cô đỏ mặt mở mắt nhìn hần, môi bị khóa chắc nên không thể mở miệng. Cô chỉ biết um um, còn hần thì chẳng mấy may để ý đến.

- Biểu cảm của em tốt lắm.

- Ừm... Băng...

Sau đó cô lại bị hần khóa môi tiếp tục. Rồi hần thả tay trên đầu cô ra, tay kia vẫn giữ ở hạ thân, tay này thì lần mò tháo từng chiếc nút của chiếc áo sơ mi cô đang mặc. Rồi hần hung hăng đặt ngón tay giữa hai khe ngực của cô mà đùa giỡn.

Bên dưới, hai ngón tay của hần hung dũng đâm vào.

- Ừ! Băng...

- Hừm.

- Không... bé... bé quá.

Hần cười nhìn cô gái dưới thân mình.

- Em càng ngày càng hư hỏng.

- Thêm đi. Băng... em không chịu được...

Nói rồi hần lại chọc thêm một ngón tay vào nữa. Lục Tuyền Yên đau đón hét lên thành tiếng.

- Đừng mà... đừng mà... nhẹ nhàng thôi.

Hần cười nửa miệng cúi xuống cổ Lục Tuyền Yên mút nhẹ, một vết đỏ ứng hiện lên trên làn da. Hần vẫn cứ như thế, dùng ngón tay của mình để hành hạ cô chứ không có ý định gì hơn thế.

Lục Tuyền Yên bỗng nhiên lại cảm thấy tức giận.

- Băng Tước... sao anh... không vào đi. Anh muốn tôi chết mới vừa lòng...

Hần ngạc nhiên hơi to đôi mắt. Lần này cô lại chủ động như thế ư.

- Cởi quần cho tôi.

Lục Tuyền Yên bừng tỉnh nghe lời hần nói. Cái gì? Cởi quần? Cô vội cựa quậy cơ thể vờ như bản thân chưa nói gì.

- Hai tay của tôi đều bận rồi.- Hần nhìn là hần biết, cô đã muốn lắm rồi.

Ba ngón tay của hần càng khuấy sâu hơn vào Lục Tuyền Yên nữa. Chất dịch tiết ra càng nhiều dính cả vào lòng bàn tay hần. Mặc Băng Tước mạnh tay hơn muốn cô nghe những âm thanh đó. Là nó đang phát ra từ cơ thể của cô.

- Cầu xin tôi?

- Băng.. làm ơn... vào đi. Tôi sắp không thể chịu được nữa.

Mặc Băng Tước có vẻ rất thích biểu cảm này của cô. Hắn cúi người xuống nhẹ nhàng hôn lên chiếc nụ hoa của Lục Tuyền Yên. Sau đó lưỡi hắn lại nhẹ nhàng luồn vào bên trong.

Chúp chúp...

Hắn hôm nay xem nụ hoa của Lục Tuyền Yên như đôi môi cô. Thật là mềm mại và mang nhiều ẩm ướt. Hắn còn nhận ra, mùi hương cơ thể của cô đã rất đặc biệt, nơi này của cô không ngờ lại thơm đến thế.

Bên trên, Lục Tuyền Yên chật vật với cách làm này của hắn. Hai chân cô bị hắn dăng ra và cô không dám khép nó lại. Hắn bây giờ đang liếm mút bên dưới, Hành động có vẻ rất bản năng nhưng cô lại thấy thích vô cùng. Hắn càng lại cô lại càng muốn hơn nữa.

- A... a... Băng... tiếp tục. U...u... ôi không Băng ơi... anh làm ơn vào đi, em không thể chịu được nữa. A... Aaa.... ôi... a.... a... u... hờ... hờ... Mặc Băng Tước... a... ơ... ô... ôi... hờ... hờ... hờ... hờ...

Mặc Băng Tước vẫn cứ như thế, hắn không nghĩ làm như thế này sẽ khiến cô có sự khoái cảm rõ rệt như vậy. Hơn nữa, cô muốn hắn vào đã ba lần rồi. Có đôi chút thất vọng, tại sao bây giờ Khả Sanh vẫn chưa gọi nữa.

Sau khi đã nếm đủ, Mặc Băng Tước cúi tất cả nhưng gì trên người mình bắt đầu đè nặng lên người Lục Tuyền Yên. Cô cảm nhận được sự va chạm của da thịt liền nhanh chóng ôm lấy hắn, hông của cô cứ liên tục đẩy về phía hắn.

- Băng.. Băng.. nữa đi... Băng..

Hắn ngạc nhiên nhìn cô, vì hắn không cho mà cô lại khổ sở khóc sụt sùi như thế sao.

- Em tự làm đi.

Hắn đỡ cô ngồi dậy đối diện hắn. Lục Tuyền Yên mơ hồ nhìn xuống hạ thân của hắn, lòng bỗng nhiên nổi ham muốn không thôi. Hai tay cô đưa xuống kéo chiếc quần lót của hắn ra nhìn cái thứ đang cương cứng kia mà muốn cúi xuống để ngậm một cái.

- Làm đi.

Vừa nãy là hắn, còn bây giờ thì đến lượt cô. Lục Tuyền Yên cúi xuống ngậm lấy nó mút lấy một cách từ từ. Cô không cảm thấy kinh tởm nó như mình đã nghĩ, ngược lại còn thấy sung sướng vô cùng. Mặc Băng Tước lần đầu tiên được như thế này. Hắn sung sướng chống hai tay ra sau rên rỉ lên từng tiếng không muốn nó dừng lại.

Cô dám chắc bao lần lên giường cùng hắn, đây chính là lần đầu tiên cô cảm thấy hưng khởi như lần này.

- Em... em muốn.

- Vào đi.

Tay Lục Tuyền Yên cầm lấy nó tự động đưa vào cô bé của mình. Kì lạ, cô không còn cảm thấy đau nữa. Cô cứ đưa vào đến khi nó đã vào sâu nhất rồi cùng Mặc Băng Tước phối hợp nhịp nhàng. Cơ thể cô điều chỉnh uốn éo trước mắt Mặc Băng Tước, khiến hắn đêm nay không muốn rời khỏi đây.

Cảm thấy cô chủ động đã đủ hắn bỗng nhiên mạnh bạo đẩy cô nằm xuống giường, mình thì mạnh bạo đẩy vào đẩy ra.

- A...Băng, nhanh quá... mạnh quá...

Học học học học!!!

Hắn đam mê cuồng nhiệt vào ra một cách điên cuồng mãi cho đến khi ra vào bên trong cô vẫn không tha. Hành động của hắn lại quá nhanh khiến Lục Tuyền Yên chịu không nổi. Hai tay của cô một tay bám lấy thành giường tay kia nắm chặt lấy tấm đệm phía dưới. Hắn đẩy mạnh đến mức cô muốn chết đến nơi rồi. Mỗi lần hắn đẩy cô lại "a" một tiếng. Nó càng kích thích con quái vật trong hắn hơn nữa.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, hắn liếc mắt hưng phấn cầm lấy.

- Chuyện gì!!!

Bên đầu dây bên kia Khả Sanh nghe rõ tiếng thở dốc của hắn liền biết ngay chuyện gì đang xảy ra. Anh liền hạ thấp giọng.

- Tất cả đều thuận lợi. Một người bên phía chúng ta bị thương.

Mặc Băng Tước tắt máy cái rụp, chiếc điện thoại văng bậy vào một góc tường.

- U... u... u... u...

Cả đêm hôm đó, hấn hành hạ cô muốn tắt thở.

Chương 39: Xem mắt (phần tiếp).

Bạn đang đọc truyện *Lên Giường Với Tôi Thì Phải Cưới Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Xem mắt (phần tiếp)

Tên Truyện: Lên giường với tôi thì phải cưới tôi.

Tác giả: Chó Sủa.

Chương 39: Xem mắt (phần 2).

Mọi thứ lại bắt đầu với buổi sáng hôm sau. Lục Tuyền Yên sau khi mở mắt nhìn thấy Mặc Băng Tước trước mắt mình. Cô giật mình nhớ lại đêm hôm qua có chút tức giận vội trở mình thì cảm thấy toàn thân đau nhói. Thì ra bên dưới của hấn vẫn còn trong người cô.

Cùng lúc ấy, Mặc Băng Tước cũng mở mắt nhìn Lục Tuyền Yên. Hấn cảm nhận được sự tức giận của cô qua ánh mắt. Nhưng chắc chắn nó không giành cho hấn.

Lục Tuyền Yên nhìn hấn một chút nữa rồi hạ ánh mắt xuống một chút. Cô nhìn ngực hấn tựa đầu vào và nói.

- Hôm qua không phải là tôi..

Mặc Băng Tước cảm thấy cô có chút đáng thương. Nhìn cô dưới thân mình bé nhỏ như một cô bé đang cần người che chở, hấn không ngại cảm lấy cánh tay cô choàng qua eo mình. Hấn cho phép cô ôm hấn.

Hành động của hấn như thế khiến Lục Tuyền Yên như tìm được chỗ dựa mà ôm chặt lấy. Hấn bỗng cảm thấy lồng ngực có chút ẩm ướt. Thì ra là cô đang khóc. Hấn cũng không ngại mà nói ra.

- Hôm qua tôi bỏ thuốc vào thức ăn. Thuốc đó lấy từ túi của Tô Lộ Minh. Và dám chắc hấn đã bỏ vào số thức ăn mà đem qua cho cô.

Lục Tuyền Yên giật mình ngược mắt lên nhìn hấn.

- Tô Lộ Minh?

Mặc Băng Tước không còn phản ứng gì nữa nhẹ nhàng vuốt tóc Lục Tuyền Yên. Để cô có thể nhẹ nhàng chìm vào giấc ngủ.

Được một lúc sau, Mặc Băng Tước nghe tiếng chốt cửa từ bên ngoài.

- Sư huynh, đệ mua đồ ăn đến cho huynh...

Quách Ân mở cửa phòng liền thấy Mặc Băng Tước đang nằm trên giường và chắc chắn là khóa thân. Cả Lục Tuyền Yên cũng thế, nằm trong lòng hấn thoải mái để hấn xoa đầu.

- Tôi... tôi để thức ăn trên bàn...

Nói rồi Quách Ân đóng cửa phòng ra bên ngoài. Cô đặt thức ăn lên bàn rồi bật lửa hâm nóng lại tất cả. Không hiểu vì những chuyện gì lại rơi ra hai hàng nước mắt.

Ngay lúc đó tiếng chốt cửa một lần nữa vang lên. Khả Sanh bước vào liền nhìn thấy Quách Ân. Cô theo quán tính ngược lên nhìn đối phương, làm cho Khả Sanh nhìn thấy đôi mắt lấp lánh như viên ngọc kia. Cô vội xoay người lau đi sau đó xem như không có gì mà lấy túi rồi đi.

- Đợi chút! Để tôi đưa cô đến công ty.

- Tôi có thể tự mình đi.- Quách Ân từ chối ngay lập tức.

Tiếng đóng cửa vừa vang lên đồng thời làm Lục Tuyền Yên giật mình mở mắt. Cùng lúc ấy điện thoại cô cũng vang lên. Cô nhìn dây số có đôi chút do

dự trả lời. Mặc Băng Tước thấy thế liền rời giường lấy số quần áo mà Khả Sanh mang đến cầm trên tay rồi kéo tủ quần áo Lục Tuyền Yên ra lấy cho mình một chiếc quần lót.

Lục Tuyền Yên ngạc nhiên ra mặt.

- ???

Hắn rời đi, lúc này cô mới bắt máy.

- Con còn muốn ta và Thiên Cung đợi đến bao giờ.

- Tôi còn có việc ở công ty.

Nói rồi Lục Tuyền Yên tắt máy ngay lập tức. Cô cũng rời giường tìm cho mình một bộ váy liền thân. Cuối cùng thì cô vẫn không thể không gặp Vũ Tường Minh. Bà ta có lẽ là rất nghiêm túc trong chuyện này.

- Em định đi đâu?

- Em đến gặp mẹ ruột của mình...- Lục Tuyền Yên chợt nhận thấy cách xưng hô của mình có chút kì lạ.- Tôi... tôi đi đây.

Vốn có ý định mượn xe của Mặc Băng Tước đến đó để có thể nở mặt một chút với Vũ Tường Minh. Nhưng, sống ẩn 20 năm nay không một dấu tích bà ta còn có thể lần mò được số điện thoại thì có lẽ chuyện cô ở trong một căn hộ chật hẹp cũng không ngoài vùng hiểu biết của bà ta.

Trên taxi, Lục Tuyền Yên ngồi hàng ghế sau tựa đầu vào cửa mà nhìn lên ánh mặt trời. Hôm nay bầu trời thật đẹp, những làn mây cũng nằm phồng phênh rất đúng vị trí. Còn có những đàn chim bay đi vài vòng, những đôi chim sẽ ga tình trên những sợi dây điện. Nhìn bọn chúng cô thầm nghĩ đôi khi soái cánh làm những chú chim còn thích hơn những con người đi xe hơi ở biệt thự. nhìn bọn chúng tự do cô bỗng nhìn lại bản thân mình, từ nhỏ đã bị xem như một thứ cặn bã mà bị bán đi.

Đến một nhà hàng sang trọng, có vẻ như nó rất là quen thuộc. Nơi này giống như cô đã từng được Mặc Băng Tước đưa đến mà gặp Tổng Đăng Tường. Đi trên đôi cao gót lật lật bước vào trong, vừa vào đã rất nhanh nhìn thấy hình phòng một người phụ nữ rất trẻ trung đang cười nói với người đàn ông trước mặt mình. Bên cạnh còn có một người phụ nữ khác có vẻ trẻ trung hơn tầm 27 tuổi chỉ nhìn cười ngược. Cô ấy có vẻ ăn mặc không thời thượng lắm, tóc thì búi lên cho qua loa, sắc mặt tái nhợt rõ rệt, miệng thì nhìn người đàn ông trước mặt cười cho qua loa. Đôi mắt cô ấy đảo lia lịa, như đang tìm hình bóng ai đó.

Lục Tuyền Yên thờ hắc một hơi chậm chậm bước tới. Dáng người cao ráo chuẩn chu, Lục Tuyền Yên rất nhanh đã thu hút được ánh nhìn của rất nhiều người. Vũ Tường Minh vẫn đang mãi mê cười nói cũng vô tình bị thu hút bởi sự chú ý của cô. Bà ta còn không thể tin vào mắt mình cứ chớp chớp liên tục. Đến khi nhìn thấy Lục Tuyền Yên tiến đến bàn của mình đang ngồi mới vỡ lẽ, đây chính là đứa con gái năm kia bà đã bán đi ư.

Mất một lúc để lấy lại được bình tĩnh, bà nhẹ giọng nhìn cô mà âu yếm.

- Kia, con bé đến rồi. Hoàng Tuyền, con mau ngồi xuống đây.

Người đàn ông từ nãy đến giờ cùng nói chuyện với Vũ Tường Minh cũng tò mò quay lại. Là Tổng Đăng Tường?

Lục Tuyền Yên ngạc nhiên nhìn ông ta. Rồi nhìn sang Vũ Tường Minh và cô gái bên cạnh. Rốt cuộc bà ta gọi cô đến để làm gì, và tại sao lại có cả Tổng Đăng Tường ở đây?

Lục Tuyền Yên ngồi xuống chiếc ghế được Vũ Tường Minh kéo ra không khách sáo. Cô để túi xách lên bàn nhìn vị trí đối diện. Hình như hôm nay ông ta đi một mình.

Cũng đã đến, Lục Tuyền Yên nghĩ mình cũng nên chào hỏi qua một chút.

- Tôi là Âu Dương Hoàng Tuyền, đại tiểu thư của Âu Dương gia.

Tổng Đăng Tường nhìn cô có chút nhú mày nhìn sang phía Vũ Tường Minh.

- Thì ra đây mới chính là đại tiểu thư của Âu Dương gia bị thất lạc hai mươi năm nay? Đúng là xinh đẹp xuất chúng, có đôi chút hơn với nhị tiểu thư. Vậy... chúng ta có thể vào vấn đề chính luôn nhé.

Vũ Tường Minh tươi cười trả lời.

- Con bé bị mất tích năm bảy tuổi và lưu lạc đến bây giờ. Tôi tìm được ra con của mình sau hai mươi năm xa cách thật sự tôi rất là vui mừng. Con bé bây giờ cũng 27 tuổi cũng đã qua thời thanh xuân của phụ nữ nhưng lại chưa có ai để che chở. Suốt bao nhiêu năm sống bên ngoài thiên hạ, bây giờ tôi chỉ còn cách này để đền đáp nỗi khổ mà con bé phải chịu. Nếu Hoàng Tuyền của chúng tôi được gả vào Tổng gia, tôi rất mong nó sẽ có được một mái ấm hạnh phúc.

- Sao?

Lục Tuyền Yên trợn mắt lên tiếng. Vũ Tường Minh rất nhanh liếc sang hướng của cô, khiến cô buộc mình phải im lặng. Nơi này có rất nhiều người, khả năng cao còn có người của Mộ Văn Lập. Nếu cô gây chú ý, sợ không thể toàn mạng mà quay trở về.

Nổi bực tức như muốn bùng phát. Cô miễn cưỡng xin phép mình vào nhà vệ sinh. Nhưng không hẳn là nhà vệ sinh, cô lên hẳn sân thượng ngắm nhìn khu phố bên dưới.

Chuyện quái gì đang xảy ra? Tổng gia, mái ấm hạnh phúc? Hai mươi năm lưu lạc? Tìm kiếm? Chính tay bà ta bán cô cho Lục gia mục đích chính là chuột lợi, còn không quan tâm đến chuyện cô sẽ trở thành chuột bạch cho những thí nghiệm điên rồ của họ. Bà chỉ biết lúc ấy năm cô bảy tuổi cô là một con vẹt mập mập xấu xí. Là đứa con do bà cắt ruột đẻ ra nhưng bà lại xem cô như một cái gai trong mắt. Cô trái ngược hoàn toàn với Thiên Cung em gái song sinh của mình, từ khi sinh ra đã được nhiều người đồn đại là sẽ trở thành công chúa xinh đẹp trong tương lai.

- Chị... chị Hoàng Tuyền.

Hoàng Tuyền? Cái tên này đã rất lâu không có ai gọi cô. Chắc cũng đã hai mươi năm rồi nhì. Từ khi về đến Lục gia cô hoàn toàn thay tên đổi họ và cũng mang luôn cái tên Lục Tuyền Yên từ lúc đó. Cô miễn cười không quay đầu lại vì nghe rõ ràng tiếng chân đang một ngày một to hơn.

Đó chính là cô gái ngồi bên cạnh Vũ Tường Minh. Cô ta bước đến bên lan can đứng bên cạnh Lục Tuyền Yên cũng nhìn xuống dưới. Cô ấy chính là Âu Dương Thiên Cung, là cô em gái cực kì đáng yêu cũng chính là người duy nhất mà cô xem là gia đình, và cũng chính Thiên Cung là người duy nhất xem cô như là một thành viên của Âu Dương gia.

Thiên Cung nhìn phở đầy ánh đèn một lúc miễn cười.

- Là chị đây sao? Chị thật sự xinh đẹp. Chị Hoàng Tuyền...

Lục Tuyền Yên nhìn sang cô em gái song sinh của mình mà lòng thấy xót xa. Một thiên kim tiểu thư duy nhất của Âu Dương gia, tại sao lại bị đối xử như vậy. Cô đang hai tay ôm lấy Thiên Cung, con bé bắt đầu ôm chặt Lục Tuyền Yên khóc suốt mướt. Dù cũng đã 27 tuổi, nhưng Lục Tuyền Yên vẫn xem Thiên Cung như đứa em gái bé bỏng của mình.

Được một lúc Thiên Cung lại mếu máo.

- Chị... - Thiên Cung rất muốn nói gì đó nhưng rồi lại hụt hẫng thôi đi. - Em không thể chống đối ý kiến của mẹ. Âu Dương gia bây giờ chỉ còn mình em.. chỉ có em mới có thể thừa hưởng nó. Em... em thật sự không còn cách nào khác.

- Thiên Cung. Em bình tĩnh...

- Chị cố kéo dài thêm một chút, em sẽ dùng tất cả mối quan hệ của mình để tìm nguồn tài trợ khác cho Âu Dương gia.

- Em bị bệnh đúng không?- Lục Tuyền Yên bỏ ngoài tai những lời Âu Dương Thiên Cung nói cầm lấy bàn tay của em gái mình xem xét.

Ánh mắt Âu Dương Thiên Cung hơi chùn xuống. Cô nhìn xuống dưới đường phố đang lấp lánh ánh đèn.

- Bác sĩ bảo em bị nhiễm phóng xạ từ một chất độc không rõ nguồn gốc. Em có yêu cầu tìm hiểu nhưng ngày hôm sau thì họ không còn tiếp tục nghiên cứu về nó nữa. Cũng từ đó trở đi, họ xem trường hợp của em như một trường hợp bị lãng quên. Chỉ là mỗi tháng họ gọi em đến khám rồi kê thuốc. Nhưng có vẻ mọi thứ đã đỡ hơn.

- Em bị tình trạng như thế này từ bao giờ?- Là một người chị rất thương em, nghe Âu Dương Thiên Cung nói như thế Lục Tuyền Yên thật sự thấy mũi lòng.

- Sau một lần cùng ba đi gặp đối tác, em bị bắn.

Lục Tuyền Yên nhú mày ngạc nhiên. Âu Dương Thiên Cung là em gái song sinh với cô. Tuy là không giống nhau nhưng đôi khi lại có nét giống. Không lẽ ngay từ đầu cô không phải là mục tiêu của bọn chúng mà chính là em gái cô, người duy nhất có nét không hoàn toàn nhưng khá giống cô.

Lục Tuyền Yên vẫn còn có một số điều muốn hỏi thêm từ Âu Dương Thiên Cung. Nhưng cô nghĩ như thế là đã quá đủ. Nếu không may lộ ra thân phận của cô ở Lục gia, không biết sẽ có bao nhiêu rắc rối. Vẫn là để cho Âu Dương gia nghĩ cô vẫn chỉ là một đứa trẻ được bán đi mà thôi.

- Chị nhận cuộc hôn nhân này.

Âu Dương Thiên Cung nghe thế thì bật khóc.

- Chị không cần phải làm vậy... em sẽ có cách mà.

- Thiên Cung, cũng đã 20 năm chúng ta mới gặp lại nhau. Xem như đây cũng chính là điều cuối cùng chị làm cho em. Chị bỏ rơi em hai mươi năm, khiến em cứ sống cô đơn một mình. Chị xin lỗi.

Điều này không phải Lục Tuyền Yên chưa nghĩ đến. Nhưng như thế này thì quá bất ngờ. Nếu cô chấp nhận cuộc hôn nhân này, vậy sau này cô và Mặc Băng Tước sẽ ra sao?

Nói rồi điện thoại Âu Dương Thiên Cung reo lên. Là Vũ Tường Minh gọi đến. Lục Tuyền Yên không nói gì tự động diu Âu Dương Thiên Cung cùng xuống dưới.

Khi đến nơi thì Tống Đăng Tường đã rời đi mất. Lúc này trong lòng Lục Tuyền Yên nảy ra một chút lo sợ, liệu ông ta có nói chuyện này cho Mặc Băng Tước biết không. Nếu thật sự sẽ như thế thì cô biết phải làm sao để đối mặt với hắn trong thời gian sắp đến đây.

Lục Tuyền Yên mặc dù đã nói rằng mình sẽ nhận lấy cuộc hôn nhân này. Nhưng cô cũng nên nghe được một lý do gì đó từ phía họ.

- Bà bán tôi cho Lục gia, hai mươi năm sau đó không lấy đến một lời liên lạc. Đến bây giờ bà gọi cho tôi và gán cho tôi cái hôn sự này. Bà nghĩ rằng tôi vẫn mãi là con bài trong tay bà hay sao?

- Đúng như vậy.- Vũ Tường Minh đắc ý nói.- Vì cô vẫn còn trong người dòng máu của Âu Dương gia, và cô không quang minh chính đại vẫn là đại tiểu thư của Âu Dương gia. Vì tương lai Âu Dương gia sau này, chúng ta đành phải hi sinh cô thôi.

- Một người như bà, còn dám nói ra những lời đó?- Lục Tuyền Yên tức giận hai tay nắm thành nắm đấm.

- Vũ Tường Minh ta bán con còn dám, thế còn chuyện gì cắn rứt lương tâm ta không dám làm?

- Mĩ nữ, có thể cho anh xin số điện thoại?

Từ xa bỗng nhiên có ai đó bước đến. Anh ta là một chàng trai cao ráo rất soái ca nhưng giọng nói vừa phun ra đã đậm chất tra nam. Lục Tuyền Yên ghé tòm một ngử đuôi đi.

Người đàn ông đó không chịu chấp nhận bị bề mặt tại chốn đông người liền vô người đến nắm lấy tóc Lục Tuyền Yên vật ra sau ghế. Hành động của hắn chứng tỏ rõ ràng hắn cũng không phải một nhân vật nhỏ bé gì. Nhưng đối với Lục Tuyền Yên này cũng chỉ là một tên tiểu tiết mà thôi.

- Đêm nay cô phải nằm chung một giường với tôi.

Lục Tuyền Yên rất bình tĩnh nhìn hắn cố ý để lộ một chút mắt mẽ ở kẻ ngực. Hắn rất nhanh bị mê hoặc nói lỏng tay. Cô nhân cơ hội luồn tay vào cánh tay hắn bẻ nhẹ một cái. Rất nhanh cô đứng lên và lật ngược tình thế, còn cái đầu của người đàn ông thì bị đập mạnh xuống chiếc ghế đệm. Lục Tuyền Yên khinh thường đạo chân lên gáy hắn, hôm nay cô ăn mặc rất kín đáo, hoàn toàn không sợ bị lộ hàng.

- Ta là thiên kim tiểu thư, không phải là một người phụ nữ qua đường để người trêu đùa.

Nó rồi cô một bước xoay người rồi đi không một lần ngoái đầu. Hành động của cô khiến Âu Dương Hoàng Tuyền và Vũ Tường Minh có chút hốt hoảng nhưng bà cũng đã rất cố để lấy lại bình tĩnh.

- Tháng 8.

Lục Tuyền Yên thầm nhẩm. Cô còn 6 tháng bên cạnh Mặc Băng Tước.

Lục Tuyền Yên rời đi dưới tất cả những ánh mắt ngưỡng mộ của bao người. Nó cũng đánh dấu một bước ngoặt mới của cô. Nhà hàng này là nơi tụ họp những người có địa thế cao lớn, cô đã dám động vào họ, nhất định phải dám đối diện với họ.

Về nhà và thay đồ, Lục Tuyền Yên đến thẳng công ty. Vừa lên đến đã nhìn thấy Mặc Băng Tước đang vô tư xoay ghế. Nhìn thấy cô liền văng một xấp giấy vào mặt. Ra đó là vài tờ báo linh tinh. Vốn định kiểm chuyện để nói nhưng hắn ta đã nhanh hơn.

- Trang nhất của báo chí tuần này.

Lục Tuyền Yên nghe theo lời hắn mà nhìn lên tin nổi bật nhất. Hình ảnh đó, chính là cô đang dậm tên tra nam kia dưới chân mình. Đọc một chút thông tin lại biết thêm hắn chính là ông chủ tạo đoàn Lộ gia, là một đối thủ cạnh tranh cực lớn với Băng thị hiện giờ.

- ...

Lục Tuyền Yên nhú mày, cô phải giải thích tình cảnh này như thế nào bây giờ. Những suy nghĩ khác nhau từ những chuyện khác nhau cứ ập đến làm cô cứ xoay cuồng.

- Tôi sẽ nghỉ việc ở Băng thị.

Lục Tuyền Yên thẳng thắn nói cho hắn nghe, vì chuyện này sớm muộn gì cô cũng sẽ làm mà thôi. Nghĩ sớm, cả hai cách xa nhau biết đâu thứ tình cảm giản đơn mà cô giành cho Mặc Băng Tước cũng phai dần.

Nhưng mọi chuyện không như cô nghĩ.

- Cô nghĩ Băng thị không có khả năng bảo vệ cho nhân viên của mình? Tôi không có khả năng bảo vệ cho cô?

Chương 40: Gây sự hay gây sự chú ý.

Bạn đang đọc truyện *Lên Giường Với Tôi Thì Phải Cười Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 40: Gây sự hay gây sự chú ý

Đêm hôm đó sau khi trở về từ nhà Lục Tuyền Yên, Tô Lộ Minh tìm lại trong túi của mình không thấy chai thuốc đâu cả. Anh ta vội đứng dậy tìm khắp phòng không biết mình đã đánh rơi ở đâu. Vất vương ở đâu cũng được nhưng để những người không đáng nhặt trúng thì sẽ rất rắc rối.

Lọ thuốc đó, nó được anh chế hơn ba tuần. Dùng nguyên liệu lên đến ba con số nhưng sau khi chế thành lại chỉ còn một lọ bé tí. Phải nói nó rất quan trọng với anh. Một thì nó chính là một trong những thứ mà anh phải tự mình bỏ công thức, hai thì nó là thứ sẽ giúp anh và Lục Tuyền Yên có thể ân ái cùng nhau.

Chết tiệt!!! Không phải rơi tại nhà của Lục Tuyền Yên rồi đấy chứ? Ở đó có Mặc Băng Tước, nhờ hẳn biết được công dụng của nó rồi bỏ vào thức ăn của Lục Tuyền Yên, cùng cô ấy làm chuyện đó? Hẳn sẽ tức chết mất.

Rầm!!!

Tô Lộ Minh tức giận cầm lấy chiếc bình thủy tinh bên cạnh mình đập mạnh vào tường. Một Ván Lập ta ghét nhất chính là thành quả của mình bị người khác sử dụng.

Lục Tuyền Yên cầm lấy tờ báo mà Mặc Băng Tước đưa nhìn vào ngay trang đầu tiên. Đó chính là cô, và kẻ nằm dưới chân cô chính là tên tra nam đó. Nhà hàng này đúng thật là nơi nguy hiểm, chuyện vừa mới xảy ra còn chưa đến một tiếng đồng hồ đã rất nhanh lên trang báo, còn là trang nhất của báo tuần. Bọn họ thật đáng sợ.

Lục Tuyền Yên bất thần ngồi xuống chiếc ghế đối diện Mặc Băng Tước. Hình như hẳn không có ý định hỏi cô về chuyện cô đi đâu. Lục Tuyền Yên cũng thầm cảm ơn, như thế thì cô sẽ không biết nói với hắn như thế nào cho phải.

Cô dùng hai ngón tay vuốt thái dương, cô phải làm sao trong tương lai sắp đến đây.

- Tax, ẩn toàn bộ tất cả thông tin của tôi khỏi thế giới này.

Gác máy, Lục Tuyền Yên mệt mỏi gác xuống bàn. Khi trán cô gần chạm đến kẻ bàn thì bất giác thứ gì đó mềm mềm. Đó chính là bàn tay của Mặc Băng Tước.

- Vào bên trong mà nghỉ ngơi. Mọi chuyện cứ từ từ mà giải quyết.

Lục Tuyền Yên là thành viên của Băng thị, chuyện cô lên báo ảnh hưởng không nhỏ đến công ty. Không bao lâu sau, chỉ vì một người hét lớn tiêu đề bài báo mà tất cả những người trong công ty dưới phòng ăn đều biết đến sự việc này.

Những tờ báo cũng rất nhanh đến khu y tế và còn rất nhiều khu khác. Quách Ân nhìn vào vốn không định quan tâm nhưng rất tinh mắt bắt gặp hình ảnh của Lục Tuyền Yên. Cô nhủ mày cầm lên.

"Nhân viên Băng thị dùng chân đặt lên đầu đối thủ số một của công ty, Lộ Từ."

Rệt!!! Dư Vỹ xé rách tờ báo có đôi chút mừng thầm, như thế này thì kể từ bây giờ sợ Lục Tuyền Yên đến ra khỏi nhà còn không dám nói chi đến công ty. Nhưng thế, cô có thể được gặp Mặc Băng Tước nhiều hơn. Chức vụ trưởng khu cũng không còn, Dư Vỹ mình chẳng còn phải thiết tha gì cái khu y tế này nữa.

Nghĩ đến là Dư Vỹ muốn thực hiện ngay. Không ngoài dự kiến chỉ gần một tiếng sau đã có rất nhiều phóng viên công chúng đến trước cổng công ty. Trường hợp này xảy ra Dư Vỹ rất nhanh nắm lấy, ngoài Lục Tuyền Yên thì còn có cô biết dung mạo của Mặc Băng Tước. Nhưng bây giờ chuyện này xảy ra, liệu Mặc Băng Tước còn muốn thấy mặt cô ta không.

Dư Vỹ nhấn nút lên hần tầng 40.

Đến nơi cô ta làm ra vẻ hốt hải chạy vào bên trong mà không thèm nhấn chuông, nhất thời quên mất đây chính là điều Mặc Băng Tước ghét nhất.

- Tổng giám đốc.

- Ai cho phép cô bước lên trên này?

Vừa nhìn thấy Mặc Băng Tước đã chạm ngay khuôn mặt lạnh băng của hắn, Dư Vỹ có chút giật mình run rẩy nói.

- Phóng viên vì chuyện của Lục Tuyền Yên mà đến trước cổng công ty rồi.

- Những chuyện này của công ty cần một bàn tay như cô nhúng vào sao? Hãy nhớ kĩ nhiệm vụ của mình.

Dư Vỹ nín lặng không nói nữa. Cô khó xử nhìn quanh lúi ra vài bước.

- Nhưng...

- Ra ngoài.

Dư Vỹ âm ức muốn khóc, cô sẽ đi nhưng làm được gì thì chuyện lên tầng số bốn mươi này không có ý nghĩa.

- Tổng giám đốc, anh không có chút chú ý gì đến em sao? Công ty xảy ra chuyện như vậy nhưng lại không thấy cô ta đâu, Lục Tuyền Yên đâu? Để em làm thư kí bên cạnh anh không phải là sẽ tốt hơn sao? Em sẽ trung thành với anh, toàn tâm toàn ý theo anh, tất cả những gì anh cần em đều sẽ làm. Con Lục Tuyền Yên, cô ta ngày trắng ngày đen, đi làm không đúng giờ lại thường xuyên xin nghỉ dài hạn. Làm tất cả các công việc của cô ta đều dồn lên cho anh, anh không mệt sao? Em bên anh, em sẽ không để anh làm bất cứ việc gì... Băng Tước... Anh cần em hơn cô ta.

- Đã nói đủ chưa? Ra ngoài.

- Em nói như thế... anh không nghe lọt tai chút nào sao?

- Đừng để đến lần ba.

Dư Vỹ lập tức ra ngoài với con bực tức trong lòng. Dư Vỹ này có gì không hơn Lục Tuyền Yên chứ, ngay cả sắc đẹp, tài năng và cả bằng cấp đều hơn cô ta. Vậy mà Mặc Băng Tước, sao anh ấy lại mù quáng bên vực cho một con điếm ăn hại như Lục Tuyền Yên chứ?

- AAAAAAAAAA!!!

Dư Vỹ tức giận hét lớn nhìn qua cửa kính, phải làm sao để cô có thể tiến gần hơn với Mặc Băng Tước đây. Lục Tuyền Yên, cô ta chính là vật cản duy nhất.

- Đây không phải là nơi để cô la hét.

Liễu Hê từ đâu xuất hiện sau lưng Dư Vỹ. Nhưng chỉ nhắc khéo một câu rồi rời đi. Dư Vỹ có chút giật mình nhưng cũng rất nhanh lấy lại được sự tức giận đang tuôn trào.

- Tôi sẽ giết cô Lục Tuyền Yên.

Lúc thức dậy đã là chiều tà, Lục Tuyền Yên nhìn trời qua cửa sổ mà giật mình, tại sao cô lại ngủ quên đến mức này.

Rời giường và ra khỏi đó Lục Tuyền Yên phát hiện phòng đã bị khóa từ bên ngoài. Cô khó hiểu, Mặc Băng Tước khóa cửa từ bên ngoài để làm gì. Nhưng rồi như chợt hiểu ra gì đó Lục Tuyền Yên mở cửa sổ nhìn xuống phía dưới, nhưng ở đây là tầng 40, cho dù cô có siêu phàm cách mấy cũng không thể nhìn được những gì bên dưới. Nhưng thật sự cô rất muốn biết bên dưới có chuyện gì, có phải là chuyện mà cô nghĩ nó sẽ xảy ra không.

Lục Tuyền Yên lùi vào trong liếc dọc nhìn ngang. Đây là tư phòng riêng của Mặc Băng Tước, hẳn là sẽ không có camera đâu nhỉ. Lục Tuyền Yên liền nhanh chóng cởi áo sơ mi của mình ra lộ ngay chiếc áo ngực căng tròn. Bầu ngực của cô đều đặn hiếm thấy. Cái họa tiết trang trí giữa hai bầu ngực, Lục Tuyền Yên lấy nó bóc via bên ngoài thấy ra một viên màu tím như pha lê. Nhưng nó là chiếc camera di động trên không mà Lục gia chế tạo cho điệp vụ. Lục Tuyền Yên dùng nó chạm vào viên lấp lánh trên chiếc hoa tai của mình sau đó nhìn vào đồng hồ. Thao tác kết nối hoàn tất.

Tiếp theo, Lục Tuyền Yên mở cửa sổ thả nó tự do rơi xuống dưới. Cô dùng tần số âm thanh mình nghe được ở chiếc bông tai mà điều chỉnh, khi cảm thấy đã thích hợp cô ấn mạnh vào nó. Viên lấp lánh màu đỏ bùng ra bay lơ lửng trên không trung.

Còn lại là chiếc đồng hồ trên tay cô, nó đã được biến đổi lại một chút. Cô nhấn vào nút nhỏ bên cạnh đồng hồ, một màn hình thực tế ảo hiện lên. Và khung cảnh hiện lên cũng chính là quang cảnh Băng thị bây giờ ở bên dưới. Chính là phóng viên. Họ đã tìm đến tận đây rồi.

Nhưng dù gì chuyện này cũng do cô mù quáng phạm phải. Không thể trốn nhui trốn nhùi ở đây, phó mặc trách nhiệm cho người khác được. Nhất là Mặc Băng Tước... cô sẽ không để cho hắn khiến cô yêu hắn nhiều hơn nữa.

Cô bước đến bên cánh cửa lấy vài cái kim tóc trên đầu xuống bệ dãi sau đó bắt đầu phá khóa. Nhưng cái con mẹ nó, ngay cả cái ổ khóa cũng đặc biệt đến thế. Lục Tuyền Yên hi hục hơn mười phút vẫn chưa mở được. Hết cách, Lục Tuyền Yên lấy chiếc nhẫn trên ngón trỏ của mình. Bỗng nhiên nó chiếu ra một tia laser nhỏ, Lục Tuyền Yên chiếu thẳng vào bên trong đường khóa. Ngay lập tức tiếng chốt mở khóa vang lên. Cô nhanh chóng rời khỏi đó vào thang máy đi nhanh xuống dưới.

Xuống được phía dưới Lục Tuyền Yên không ngần ngại tiến nhanh về hướng đông người. Một số trong họ rất tinh mắt đã nhìn thấy cô rồi kêu la í ới khiến Lục Tuyền Yên rất khó chịu. Cô bước đến tùy tiện vớ lấy một chiếc micro của ai đó nói lớn.

- Tôi đề nghị mọi người mau giải tán nếu không đừng trách. Cảnh sát có thể đến đây bất cứ lúc nào.

Lục Tuyền Yên mang theo ngữ khí hăm dọa nói lớn, ánh mắt cô liếc ngang dọc nhìn một số người trong họ, không hiểu sao họ lại nhất thời chột dạ lùi về sau vài bước. Được thêm một lúc, hơn hai phần trong số họ đã ra về chỉ còn lại một vài người được cho là những nhà báo uy tín. Họ rất lịch sự tiến đến gần hơn với công Bằng thị, đương nhiên vẫn bên ngoài hàng rào bảo vệ đã được giăng sẵn. Không đợi họ hỏi thên câu nào Lục Tuyền Yên lại nhìn họ, với một cặp mắt rất ư bình thản nhưng lại có sát ý cực lớn. Được một lúc họ cũng rất nhanh bỏ ý định muốn rời đi. Nhưng cùng lúc ấy, một chiếc xe từ đằng xa đi tới dừng ngay trước Bằng thị. Cánh cửa mở ra, một hình bóng sừng sững bước xuống. Có vẻ rất quen thuộc.

Chàng trai bước ra từ chiếc xe nhìn xung quanh một cách kịch lắm. Anh ta tháo chiếc kính mắt mắc vào chiếc túi bên ngực trái sau đó nhận lấy từ người tài xế một bó hoa hồng to đùng. Và rồi một cách chậm rãi, anh tiến dần lại gần phía công.

Hắn ta tựa hồ làm cô cảm thấy có chút quen thuộc... hắn là Lộ Tử... chính xác là kẻ mà Lục Tuyền Yên đã đắc tội. Cũng chưa lâu lắm, còn chưa đến một ngày.

Lộ Tử cứ như vậy ung dung tiến gần đến, không cần sự cho phép của ai đó trong Bằng Thị lập tức cho người bề chiếc xích sắt thật dày. Cánh cửa được mở toang ra.

Sự việc xảy ra, những kẻ phóng viên được cho là bị Lục Tuyền Yên dọa bỏ đi lại sống chết chạy đến. Nhưng rất biết điều mà giữ khoảng cách với anh ta.

Tất cả mọi chuyện đều trôi đi một cách lặng lẽ cho đến khi Lộ Tử bước đến về phía bọn người của Mặc Băng Tuyết. Dù là bạn trên cùng một thương trường, nhưng lần này mục đích mà Lộ Tử đến đây không phải bàn công chuyện hợp tác.

Anh ta bước thêm vài bước rồi chậm chậm dừng lại trước mặt Lục Tuyền Yên. Cô hơi ngần ngại nhìn hắn với nhiều suy nghĩ phức tạp. Không phải là đến để báo thù vì cô làm nhục hắn ở Kim Thoa đây chứ. Còn bó hoa? Là muốn dùng hương thơm đầu độc cô sao? Cái kiểu trả thù này cũng nghĩ ra được à.

Lục Tuyền Yên rất cảnh giác lùi ra sau một chút. Ngay cả một kẻ nghiêm khắc về chủ quyền như Mặc Băng Tuyết lại nhón nhơ trơ mắt đứng nhìn Lộ Tử cho người bề khóa quang minh chính đại vào Bằng thị mà không có bất cứ phương thức thông hành nào. Cũng có thể suy ra, tên này cũng có địa vị không bình thường.

Nhưng...

Lộ Tử đột nhiên một chân quỳ xuống gơ bó hoa trước mặt Lục Tuyền Yên. Tay kia móc ra một chiếc hộp bên trong lấp lánh gì đấy. Lộ Tử chăm chú nhìn cô một hồi mỉm cười tươi rói rất tự nhiên nói.

- Lấy tôi nhé!!!

Không gian như ngưng đọng, tất cả mọi người ai cũng chết đứng nhìn đôi nam nữ một đứng một quỳ. Lục Tuyền Yên chết trân vài giây một lúc sau mới lấy lại tinh thần.

Ờ cờ mờ, cái tình thế quái gì thế này!!! Cứ nghĩ hắn muốn gây sự, là đang gây sự chú ý sao?

Bạn đang đọc truyện *Lên Giường Với Tôi Thì Phải Cưới Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Tình địch

Lục Tuyền Yên vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra. Cô nhìn người đàn ông trước mặt bất giác méo mó cả mặt mũi.

Lộ Tử, hắn ta cũng giống như Mặc Băng Tuyết. Có một ty riêng cho mình, những tiến trình công nghệ riêng của mình. Và hắn với Mặc Băng Tuyết còn là bạn trên thương trường lâu năm, hai người còn có mối quan hệ rất là tốt. Tất nhiên những điều này cô đều tìm hiểu trong một thời gian ngắn. Chỉ vòn vẹn khi cô từ trên tầng 40 xuống dưới tầng trệt.

Vài phút trôi qua, Lộ Tử vẫn giữ nguyên tư thế đó nhìn cô nở nụ cười tươi rói. Không biết hắn đã tự mình đóng thành tượng chưa. Thêm đôi phút, cô lại trở nên bối rối, sao hắn vẫn cứ không nhúc nhích như thế. Không nhìn được nữa Lục Tuyền Yên đành lên tiếng.

- A... à... Anh đang làm gì vậy.

Nghe thấy Lục Tuyền Yên trả lời mình Lộ Tử nhất thời hưng phấn run lên đôi chút. Anh dịu dàng nói.

- Như tôi đã nói, tôi muốn kết hôn với cô.

Lục Tuyền Yên khó chịu nhìn anh ta. Vô thức phun một câu.

- Người như Lộ thiếu gia đây lại thiếu phụ nữ à???

Lục Tuyền Yên chỉ thuận miệng mà hỏi. Khi phun hết câu lại cảm thấy có gì đó không đúng. Đúng như cô thấy, tụi phóng viên vẫn còn đây cơ mà. Cô nhìn xung quanh, đúng là tất cả bây giờ nhìn như đang ngưng đọng. Không ít người dùng ánh mắt sợ hãi nhìn Lục Tuyền Yên.

Lộ Từ hần lao đầu trên thương trường bao lâu nay thành công như bây giờ một phần cũng nhờ danh tiếng và thể diện. Một người như hần luôn được những kẻ bề dưới tung hô và ngưỡng mộ. Nhưng vừa nãy, chỉ một câu nói của Lục Tuyền Yên đã làm bay đi hết thể diện của Lộ Từ. Cô thật là muốn đập đầu xuống đất vì quá bất ngờ.

Nhưng có một điều là lạ, Lộ Từ lại chẳng biểu lộ cảm gì là khó chịu cả. Vẫn rất dịu dàng iêu kiều nhìn Lục Tuyền Yên. Đến nước này hần còn đề ý đến cái gọi là thể diện sao? Trong khi mà hần đã quyết định đến đây, dùng một chân quỳ ở đây trước mặt cô ấy là đã chấp nhận những gì mà truyền thông sẽ nói đến trong những bài báo rồi.

Lục Tuyền Yên lúc này chợt hoàn hồn bình tĩnh suy nghĩ một cách thấu đáo. Hần ta làm như thế này chẳng phải lại để cho ngày mai cô phải lên trang nhất nữa hay sao? Sáng nay chỉ là dẫm chân lên hần có một chút đã bị dìm pha không ít, thậm chí là bây giờ nhìn cô như muốn xé toạt người cô ra. Nước đi này của anh ta cũng không phải là vô nghĩa, chính là muốn cô ngóc đầu lên không được. Nhưng chuyện này, cô thật sự đã làm gì hần cơ chứ? Hôm qua chỉ là tự vệ thích đáng. Chắc chắn vẫn còn gì đó uẩn khuất ở đây.

Mãi đắm chìm trong suy nghĩ của mình, Lục Tuyền Yên không để ý bàn tay mình đang rất nhẹ nhàng được Lộ Từ nắm lấy. Nhưng kế tiếp sau đó là hành động mạnh bạo đến từ phía sau cô, Mặc Băng Tước lập tức kéo cô ra khỏi suy nghĩ của mình, bình tĩnh nhìn những gì xung quanh.

Mặc Băng Tước hần đang ôm eo cô trực tiếp kéo cô vào lòng hần, hơn nữa còn rất chắc. Rồi Lục Tuyền Yên xoay người lại nhìn Lộ Từ, tay của hần đang chơi vơi trên không trung, giống như vừa nắm tay cô nhưng bị hụt vay. Cô có chút chợt dạ chớp mắt, đây là tình huống gì đây? Bỗng nhiên lại dự cảm được chuyện chẳng lành.

- Ồ...

Lộ Từ chỉ ồ một tiếng. Nhưng thật khó để xác định tâm tình anh bây giờ như thế nào. Anh nắm lấy bó hoa đứng dậy, dù bản thân đã quỳ xuống đất hơn phút nhưng tư thế đứng của anh vẫn rất mượt mà không hề có bất cứ lỗi sai nào.

- Mặc tổng cũng ở đây à?

Lộ Từ hỏi Mặc Băng Tước, nhưng đôi mắt lại đôi chút dừng trên người Lục Tuyền Yên, chút chút lại nhìn xuống vòng tay đang ôm chặt lấy eo của cô. Hai tay rất muốn kéo ra nhưng hần dường như dùng hết cả sức lực của mình vào cái vòng tay này khiến cô bất lực buông xuôi.

Mọi thứ xung quanh đang bàn tán mọi thứ xung quanh nhất là những nhân viên của công ty ở tầng bậc thấp nhất đột nhiên rơi vào im lặng. Mặc tổng? Không phải là Mặc Băng Tước tổng giám đốc của Băng thị ấy chứ?

Bọn họ trở mắt nhìn người đàn ông cao to trước mắt đang ôm lấy Lục Tuyền Yên vào lòng. Vì ở công ty những người thấy được diện mạo của tổng giám đốc đếm trên đầu ngón tay kể cả họ cũng chẳng mấy quan tâm vị tổng giám đốc này là ai vì cái tin đồn tổng giám đốc công ty đã là một ông cáo già. Bây giờ thì đương một lần được sáng mắt, tổng giám đốc Băng thị là một người trẻ trung ngút ngời và soái đến thế?

Tuy nhiên, đây cũng chỉ là suy đoán của bọn họ.

Ở tất cả những buổi họp báo đại diện cho Băng thị chính là Khả Sanh, một tổng quản lí bên khu vực khác.

Người trực tiếp điều hành công ty cùng với việc chỉnh nhân viên cũng chính là Liễu Hê.

Cũng có người trong số họ nghĩ rằng tổng giám đốc là người có tuổi, không muốn nhúng tay vào những chuyện trần phàm như thế này.

Nhưng... vị Lộ Tổng kia được xưng danh là bạn bè trên thương trường với tổng giám đốc của bọn họ hôm nay tự mình đến đây, bỏ qua chi tiết cầu hôn Lục Tuyền Yên lại một tiếng gọi Mặc tổng!!!

Có một con ngu cũng đơn thuần nghĩ ra... Người đứng cao sừng sững ở kia, sánh vai cùng Lục Tuyền Yên vài lần xuống canteen chính là tổng giám đốc của họ. Những lần đó đều là thị sát?

Nghĩ đến đây, tất cả bọn họ đều không dám nghĩ nữa lập tức đổ mồ hôi hột yếu ớt nhìn về phía trung tập xem xem chuyện gì nữa sắp xảy ra.

Về phía Lục Tuyền Yên, cô chỉ đơn thuần nghĩ một câu. Mặc Băng Tước bao lâu nay luôn muốn giấu thân phận với nhân viên của công ty bây giờ lại bị một câu của vị Lộ Từ này làm cho bại lộ mất rồi. Cô hơi lo sợ liếc xéo Mặc Băng Tước, trên khuôn mặt anh vẫn giữ mãi một thần thái.

- Đã lâu không gặp.

Mặc Băng Tước chủ động đưa tay, Lộ Từ hiểu ý mỉm cười bắt lấy bàn tay.

- Đã lâu không gặp!!!

Tiếp đến, cả không gian lại chìm trong một bầu không khí hết sức ngọt ngào. Và Lục Tuyền Yên chính là người khó thờ nhất. Mãi đến một lúc sau khi cả

Lộ Tử và Mặc Băng Tuyết cảm thấy nhìn nhau đã đủ bàn tay đang ôm Lục Tuyền Yên mới dần dần nói lỏng hạ xuống bàn tay cô nắm chặt.

Lục Tuyền Yên giật mình nhìn anh, như thế này chẳng phải là đang giết cô đấy sao?

- Băng..

Lục Tuyền Yên khẽ gầm một tiếng nhưng hần làm như không nghe thấy kéo cô vào phía cổng công ty.

- Khả Sanh, tiếp khách. Liễu Hê, tiễn người.

Tất cả nhân viên bỗng nhiên giật mình trước phong thái lãnh đạo của hần, ngăn gọn xúc tích không nhiều lời. Đã vậy lời nói vừa buông ra khỏi cửa miệng Khả Sanh cùng Liễu Hê lập tức rời đi. Một sự ă ý khó nói thành lời.

- Giải tán!!!- Tất nhiên việc thu dọn đám nhân viên nhiều chuyện cũng thuộc về trách nhiệm của Liễu Hê.

...

Lục Tuyền Yên đang trong thế cực kì khó xử, cô cảm thấy bản thân mình đang bị bức đến xanh mặt. Cả hai tên này đều đang muốn cô lên báo? Tại sao lại không ý tứ mà tùy tiện làm những việc không suy nghĩ như thế. Càng nghĩ càng không thể nghĩ ra, tại sao bọn họ lại có thể làm ra hành động này. Đường đường cũng là hai nhân vật có tiếng tăm số một nơi này.

Lục Tuyền Yên vẫn cứ thế ngoan ngoãn theo sau Mặc Băng Tuyết đến khi vào thang máy vẫn không rời tay. Vào được bên trong, cảm nhận được nỗi bất an của cô hần nhẹ nhàng siết chặt tay một chút, ý muốn nói rằng cô hãy an tâm.

Nhưng mà an tâm thế quái nào được. Hai người rõ ràng là bạn trên thương trường nhiều năm nhưng vừa nãy nhìn nhau cứ như muốn xé nát nhau ra. Làm cô có thể yên tâm nổi sao?

Thang máy chứa hai người được đưa lên đầu tiên.

Vì Lộ Tử là khách với anh cũng có dẫn theo một số người mà có lẽ chính Mặc Băng Tuyết còn không ngờ tới. Anh nở ra nụ cười nhẹ, đây cũng chỉ là một bất ngờ nho nhỏ.

Lên đến phòng làm việc, cả hai cũng chẳng còn mấy câu mà hỏi cho nhau. Thật ra Lục Tuyền Yên có rất câu thắc mắc muốn hỏi hần, nhưng nghĩ lại cô và hần lại chẳng là gì.

- Tôi sẽ đi pha cà phê.

- 3 cốc.

- !!!

Nhưng cô cũng không thềm hỏi thêm nữa trực tiếp rời đi. Những chuyện cô sắp hỏi đây có lẽ không nằm trong phạm vi cô nên xía vào.

Mặc Băng Tuyết hơi khó chịu dùng ngón trỏ gõ gõ chiếc bàn cuối cùng không chịu được mà mở cửa sổ châm một điếu thuốc.

Một lúc sau Lộ Tử cũng lên đến nơi. Nhưng lại không chỉ mình hần, đằng sau hần còn có một nữ về đẹp ngút ngàn. Cô ta mặc một bộ sườn xám đỏ đô cá tính, tóc được búi lên theo cách truyền thống mang đôi giày ba phân có kiểu dáng với màu sắc y hạp với bộ đồ, trên tay còn cầm thêm chiếc quạt ve vậy trông thật quyến rũ. Cô tháo chiếc kính mát xuống nhìn người đàn ông duy nhất đang đứng trong căn phòng trống rỗng vội vàng chạy đến.

Bỏ đi hình tượng của một thiếu nữ, cô chạy lon ton như một đứa con nít đến bên cạnh Mặc Băng Tuyết.

Chuyện này rõ ràng hần không phòng bị, khi nghe thấy giọng nữ nhân chỉ có chút khó chịu quay lại nhìn xem đối phương thì đã bị cô gái ấy nhảy cẫ lên ôm lấy cổ hần thật chặt không buông.

- Anh Băng Tuyết!!!

Mặc Băng Tuyết bị tấn công bất ngờ đơn giản nhíu mày nhìn người phụ nữ trong lòng mình. Cô ta có theo sau Lộ Tử, sao hần lại không thấy.

- Sao em lại đến đây?

Cô gái ấy bắt đầu nũng nịu nói với Mặc Băng Tuyết.

- Người ta nhớ anh muốn chết đi được anh lại hỏi như thế, không sợ người ta trầm cảm rồi sinh bệnh sao.

Cô ấy cứ như vậy meo máo, hai tay vẫn ôm khư khư cổ của hần, và hần dường như cũng không có ý định tháo đôi tay trắng nõn nà mềm mại này ra.

- Được rồi. Bỏ ra được rồi.

- Không!!! Người ta muốn ôm chút nữa...

Nói rồi cô gái lại tiếp tục vùi vào lòng Mặc Băng Tước, nhìn từ xa thì bất cứ ai cũng có thể hiểu lầm họ chính là tình nhân.

Sau khi vào trong pha chế cafe được một lúc Lục Tuyền Yên liền nghe thấy giọng nói thanh thoát của phụ nữ bên ngoài. Cô nhúu mày chột dạ, đây không phải giọng Dư Vỹ, càng không phải của Liễu Hê. Rốt cuộc là ai mà có thể lên tận nơi này và hô to tên Mặc Băng Tước như vậy?

Quá gấp gáp Lục Tuyền Yên pha chế rất nhanh rồi ra bên ngoài.

Nhưng vừa ra đến lại thấy cảnh một người phụ nữ lạ đang ôm lấy Mặc Băng Tước mà còn rất chắc. Thần thái của cô có đôi chút biến sắc.

Hắn có vẻ cũng không có ý định tránh xa cô gái này.

Tiếng chân cao gót lộc cộc như thể hắn lại không phát hiện ra cô.

Lục Tuyền Yên nhìn ba cốc cafe trên khay ánh mắt có chút buồn, cốc cafe thứ ba này là giành cho cô ấy sao...

Lộ Tử bên cạnh không làm gì đã sớm nghe thấy tiếng giày cao gót từ xa. Cô gái vừa bước ra anh đã nhận ra đây là ai, đôi mắt còn lộ vẻ vui mừng. Người con gái ấy ra là thư kí thân cận bên cạnh Mặc Băng Tước sao.

Lộ Tử nhìn chăm chăm cô như vậy, nhưng trong mắt cô chỉ là hình bóng của Mặc Băng Tước khiến hắn có chút hụt hẫng. Trong đầu bỗng nhiên lại lóe lên câu hỏi, hai người này là có quan hệ gì.

Lộ Tử nhìn người con gái trước mặt mình ngấm ngấm một chút, đáng vẻ Lục Tuyền Yên đang nhìn Mặc Băng Tước bây giờ khác xa với cái ánh mắt mà cô dành cho anh lúc trước. Có chút dịu dàng hơn và còn có chút đau lòng.

Anh còn nhìn thấy đôi tay cô đang run rẩy tựa hồ như không thể cầm nổi khay cafe trong tay nữa. Lộ Tử nhẹ nhàng bước đến chạm vào Lục Tuyền Yên ý muốn cầm giúp cafe cho cô. Nhưng trái ngược với những gì anh tưởng tượng Lục Tuyền Yên giật mình làm một ít trà nóng đổ vào tay gây ra một vết bỏng nhỏ.

Khi nghe được tiếng rên lí rí của Lục Tuyền Yên Mặc Băng Tước mới giật mình nhìn sang.

Hắn vội vàng tháo hai tay của cô gái ấy xuống trực tiếp đến bên cạnh Lục Tuyền Yên.

- Làm sao vậy!?

Đến khi tỉnh lại Lục Tuyền Yên đã thấy bên cạnh mình hai người đàn ông đang vây lấy. Cô nhìn lên mu bàn tay của mình, sao nó lại đỏ choét thế kia.

- A!!!

Lục Tuyền Yên chột bưng tỉnh cảm thấy khay nước trong tay cười nói.

- Xin lỗi tổng giám đốc tôi hơi lơ đãng. Đây là cafe tôi pha cho ba người, xin mời.

Nói rồi Lục Tuyền Yên lùi ra xa ngay đứng sau hàng ghế cúi gầm mặt. Không hiểu sao lúc này cô chẳng dám nhìn thẳng vào Mặc Băng Tước, cảm thấy bản thân mình như một trò cười của ai đấy. Tất nhiên cô biết hắn không cố ý khiến cô trở thành như thế này.

Mặc Băng Tước, hắn nhận thấy rất rõ sự thay đổi từ thái độ đến hành động của cô. Mọi hành động có chút nhếch lên, hành động này là minh chứng cho chuyện gì đây.

Người hụt hẫng nhất chắc có lẽ vẫn là cô gái kia, vốn đang ôm Mặc Băng Tước rất âu yếm thì bỗng nhiên bị đẩy ra ngoài như chưa từng tồn tại. Cô ấy nhìn Lục Tuyền Yên khó hiểu, cô ta là ai mà khiến cho Mặc Băng Tước phải đích thân bước đến như thế.

Cô gái này chính là Lộ Mạc, em gái độc nhất của Lộ Tử. Cô ta được cưng chiều từ nhỏ, được hưởng tình thương đầy đủ từ cha mẹ và anh trai cho nên tính tình có hơi hống hách bất đồng. Lộ Mạc liếc mắt nhìn Lục Tuyền Yên lóe ra tia nguy hiểm, cô gái này là nguyên nhân khiến Mặc Băng Tước từ chối lời mời tiệc party của Lộ gia hay sao.

Lộ Mạc không thèm nghĩ nữa phẩy quạt ngồi xuống hàng ghế sofa bắt chân quý phái. Tay vẫn đang đưa vẩy quạt qua lại làm bay bay lọn tóc con hai bên mép tai.

Cô lấy một tách cafe khác với hai tách còn lại một ít ném thử đôi mắt liền sáng lên.

- Băng Tước, có phải anh đặc biệt chuẩn bị cho anh loại cafe mà em thích nhất?

Nói rồi Lộ Mạc lại cho một hóp vào miệng mình nhắm mắt hưởng thụ hương vị cafe đang lan tỏa.

Nghe hỏi thế Mặc Băng Tước nhìn sang Lục Tuyền Yên. Đây chẳng phải là tách cafe mà cô đã chuẩn bị riêng cho mình sao.

Hắn không nói gì ngồi xuống đón lấy tách cafe nhấp một ngụm.

Lộ Từ cũng làm theo hắn, có một chút ngạc nhiên với hương vị cafe này.

- Cái này...

- Sao? Không vừa miệng?

- Rất vừa miệng.

- Đến đây làm gì?

- Cậu chưa thấy sao? Cầu hôn.

- Cô ấy là người phụ nữ của tôi.

!!!

Cả hai anh em Lộ gia đều ngạc nhiên trở mắt, một kẻ băng lãnh như Mặc Băng Tước lại có phụ nữ bên cạnh? Hơn nữa chính là Lộ Mặc. Cô ta kích động đến nỗi đứng cả người dậy.

- Cô ta? Không phải chứ, Băng Tước, vậy thì em phải làm sao?

Đôi mắt Lộ Mặc bắt đầu rung rung như hai viên pha lê nhìn chăm chăm vào Mặc Băng Tước, như thể vẫn chưa tin vào những gì mình nghe lúc này.

- Chúng ta có hứa hẹn gì?

Câu nói dửng dưng của Mặc Băng Tước nhưng khiến Lộ Mặc thất vọng không thôi. Cô ta nắm chắc bàn tay, ngón tay bấu chặt vào da thịt méo mặt nhìn người đối diện mình. Hai hàng nước mắt không thẹn mà rơi xuống.

Nhưng hắn vẫn rất lạnh lùng không hề để biểu cảm của Lộ Mặc vào mắt. Điều này khiến cô tức giận hơn dậm chân rồi khỏi đấy một cách nhanh chóng.

Thấy em gái mình khóc Lộ Từ có chút khó chịu Mặc Băng Tước.

- Cậu không thể một chút nhẹ nhàng với con bé sao?

- Không hứng thú.

Lộ Từ nhú mày nhìn hắn, thái độ hôm nay của hắn rất kì lạ thậm chí có thể nói là thay đổi 360°. Hơn nữa, ánh mắt hắn giành cho anh không phải là ánh mắt đối thủ cạnh tranh bình thường. Ngay cả hắn còn có thành kiến khắc khe hơn với em gái anh, Lộ Mặc.

Cũng không tiện nán lại lâu, Lộ Mặc còn đang khóc. Lộ Từ nhanh chóng rời đi không quên gửi lời tạm biệt.

Sau khi tắt cả rồi đi, không gian chìm vào sự im lặng đến tĩnh mịch.

- Hey Siri! Tắt màn.

Ngay lập tức tất cả cánh màn được khép lại trả cho không gian một màu tối đen. Mặc Băng Tước đứng dậy bước chân lẹ cộc vào phòng làm việc.

Lộ Từ là đối tác cũng là đối thủ của Mặc Băng Tước. Hai người nói chuyện đương nhiên Lục Tuyền Yên không thể xen vào. Cho nên cô lẳng lặng vào phòng làm việc xử lí nốt số văn kiện đã chất chồng lên khi mình đi vắng.

Cánh cửa mở ra, cô rất nhanh đã cảm nhận được bước chân đang hướng về phía mình.

Nhưng không hiểu tại sao, cô không thể đối diện với nó ngay bây giờ. Cô thật sự không biết đối diện với hắn như thế nào, trong khi mọi chuyện xảy ra là điều hiển nhiên, rất bình thường.

- Làm gì đấy?

Bị hỏi bất chợt Lục Tuyền Yên giật mình nhìn lên hắn chưa đến một giây sau liền gục mặt xuống vùi đầu vào đồng giấy sách.

- Cảm ơn tổng giám đốc đã đồng ý kì nghỉ một tuần của tôi. Bây giờ công việc cũng chất đống, tôi cũng nên làm chứ.

Vừa nói Lục Tuyền Yên cũng vừa cười nói rất tự nhiên nhưng lại không nhìn vào Mặc Băng Tước khiến hắn có đôi chút khó chịu nhú mày.

- Còn gì để làm?

Hắn vừa nói xong bàn tay đang bận rộn trên phòng làm việc của Lục Tuyền Yên lập tức dừng lại. Đứng thật, mọi thứ đều đã hoàn tất, tất cả chỉ cần cô

kiểm tra và đóng dấu.

- ...

Ngay sau đó Lục Tuyền Yên liền cảm nhận bàn tay của Mặc Băng Tước đang hướng về phía mình. Cô biết hắn muốn gì liền cố ý né tránh. Nhưng hắn đã nhanh hơn chớp lấy chiếc cằm của cô, bắt buộc cô phải nhìn vào mắt hắn.

- Ghen?

Bỗng chốc mặt Lục Tuyền Yên đỏ bừng lên. Cô vùng vẫy muốn thoát khỏi bàn tay hắn nhưng hắn lại lưu manh tiến đến hôn nhẹ lên môi cô. Rất nhẹ nhàng, như cánh đào rơi giữa mùa xuân ấm áp.

Được một lúc, hắn có ý định rời đi. Nhưng Lục Tuyền Yên có đôi chút nhũn mảy không nổi, nhưng cô lại không dám đòi hỏi.

Sau đó, hắn quỳ một chân trước mặt cô, tay vẫn khư khư giữ chiếc cằm.

- Đó là tình địch của em đấy.

Nói rồi Mặc Băng Tước lại hôn cô thêm một lần nữa. Nụ hôn này, không biết là kéo dài bao lâu...

Bạn đang đọc truyện *Lên Giường Với Tôi Thì Phải Cưới Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Không phải minh tinh nhưng lại có scandal

Sáng hôm sau tỉnh dậy Lục Tuyền Yên mới nhận ra là mình đã ở cả đêm tại công ty và hơn nữa tại ngay phòng nghỉ ngơi của Mặc Băng Tước. Mở mắt dậy cô đã nhìn thấy hắn ngay trước mặt đang mệt mỏi nhắm mắt.

Kì lạ, mỗi lần cả hai làm ra chuyện này đáng lẽ người thiệt phải là cô mới đúng. Nhưng sao trông hắn lại mệt mỏi thế kia?

Lục Tuyền Yên đưa tay lên chạm nhẹ vào mặt hắn rồi miết xuống một cách nhẹ nhàng.

Hắn có tình cảm với cô không? Hắn có biết là từ khi lần đầu cùng hắn, cô đã phải lòng hắn mất rồi. Nhưng giá trị của một người con gái lại không cho phép cô biểu lộ nó ra bên ngoài, chỉ dám nhìn hắn từ xa, lặng lẽ xin vào công ty hắn làm... nếu hắn biết những việc cô làm chắc hắn sẽ kinh tởm cô lắm. Vẫn là không nên nói ra, giữ trong lòng có khi lại tốt hơn. Tóm lại nếu có nói ra thì thời gian của cô có cho phép cô tiếp tục với mối quan hệ này không?

Ngón tay Lục Tuyền Yên cứ thế mân mê lướt xuống vô tình rơi xuống cổ. Cô chạm nhẹ vào yết hầu của Mặc Băng Tước bỗng nhiên lại có một cảm giác lạ. Lục Tuyền Yên nhũn mảy đè mạnh vào nó một cái bỗng nhiên không biết từ đâu bàn tay cô bị nắm lấy. Hắn rất nhanh đè ngửa cô ra, cả hai nhanh chóng rơi vào tư thế nam trên nữ dưới. Phía bên dưới cô còn cảm thấy có gì đó nóng nóng chạm vào nơi nhạy cảm.

- ... Không... phải chứ...?

Chưa kịp nói tiếp Lục Tuyền Yên đã bị hắn nhào tới hôn ngẫu nhiên. Có chút tức giận lại pha chút cảnh báo, không biết cô đã làm gì sai.

Trên phòng làm việc của Liễu Hê và Khả Sanh tại tầng 39, hai người liên tục nhìn xuống dưới thờ dài. Phóng viên đã đến nhiều hơn hôm qua rồi, có đuôi họ cũng nhất quyết không chịu đi. Cả hai nhìn lên tờ báo được đưa đến sáng nay bất giác thờ dài. Băng thị này đã đủ nổi tiếng, bây giờ nhân viên của họ liên tục lên trang nhất hai lần, còn dính dáng đến những người có quyền lực to lớn trong giới. Như thế này thì đến đứa nhóc ba tuổi cũng biết Băng thị là gì mất.

Nhìn sang Khả Sanh cứ thấy anh bồn chồn không yên, Liễu Hê mắt nhắm mắt mở hỏi.

- Cậu làm sao đấy, ngơ ngơ ả.- Liễu Hê ngơ ngơ hỏi.

- Không!!! Cậu nghĩ xem Mặc Băng Tước bây giờ còn chưa gọi chúng ta, thế chúng ta có nên gọi cho cậu ta về chuyện Lộ Tử mở cuộc họp báo về người tình trong mộng không.

- !!!

Liễu Hê giật mình nhìn lên lá thư đang ở trên tay của Khả Sanh đắm chiêu suy nghĩ. Lộ Tử hắn làm ra chuyện này chẳng phải chính là đang thách thức Mặc Băng Tước lộ mặt trước dư luận sao.

Lộ Tử trước giờ luôn được cho là kẻ gian xảo trong giới. Thế lực của hắn trong thế giới ngầm cũng không hề nhỏ vì hắn được Lộ gia chống lưng còn cả không ít mối quan hệ bên ngoài giúp đỡ.

Xét về gia thế tuy không bằng Mặc Băng Tước nhưng nếu nói về việc tranh giành một người phụ nữ tầm thường như Lục Tuyền Yên chắc chắn không ảnh hưởng đến mấy.

- Ở đâu?

Bỗng nhiên một giọng nói trầm uất từ đằng sau vang đến khiến cả hai quay lại. Mặc Băng Tước lại có ngày tự mình đến tìm hai người như thế này.

Rất lấy làm lạ nhưng họ cũng không kịp nghĩ nhiều.

- Đây là bức thư mà Lộ Tử gửi đến.

Khả Sanh đưa ra một lá thư đã được bóc. Vì chỉ cần là cái gì đấy liên quan đến Mặc Băng Tước, cả hai người đều có quyền được xem.

Mặc Băng Tước không nói gì cầm lên xem lướt qua nội khế nheo mắt. Tại sao nơi Lộ Tử muốn khiêu chiến với anh lại là nơi này.

...

Tại Lộ gia, anh đang ngồi đàm phán với gia đình mình. Tuy bây giờ là người nắm quyền lớn nhất trong gia tộc, nhưng chuyện hôn nhân của anh các bậc trưởng bối cũng không thể không nhúng tay vào.

Tất cả bọn họ đắm chiều chìm vào suy nghĩ. Trước giờ Lộ Tử chơi đùa với biết bao nhiêu phụ nữ, hôm nay đột nhiên lại nói rằng muốn kết hôn với một người phụ nữ mình vừa gặp lần đầu tiên, lại là người hạ nhục mình như thế khiến họ rất lấy làm lạ.

- Tôi vẫn không ủng hộ cuộc hôn nhân này.- Một người phụ nữ lên tiếng, độ tuổi cũng trung niên, đây là mẹ của Lộ Tử, Mộc Như Hoa.- Con không thể kết hôn với một người tầm thường như cô ta. Lộ gia chúng ta là gia tộc gia giáo, người phụ nữ của con ít nhất cũng phải thuộc lớp thượng đẳng như con gái của Quách gia.

- Quách Ân?- Một người khác lên tiếng, người này lại là cha của Lộ Tử.- Một đứa con gái suốt ngày ăn chơi lêu lổng ở quán bar, lúc nào cũng bám vào công việc kiếm không ra tiền đó sao? Một kẻ không có tiền đồ sao lại có thể lọt vào mắt của bà?

- Ba và mẹ sai rồi.- Lộ Mạc ngồi bên cạnh Lộ Tử phất quạt lên tiếng.- Quách Ân, cô là một con quái vật đáng gờm đấy! Cô ta là bạn thân của cái cô Lục Tuyền Yên kia. Hai người đều được mệnh danh là thiên tài trong một thời gian dài khuấy động nền giáo dục bên Mi ở một tiểu bang. Con còn điều tra ra được cả hai người họ đều dính dáng đến một hắc bang nào đó, nhưng đến đây tất cả thông tin đều đã bị chặn, con không thể xâm nhập thêm.

- Giờ thì mọi người biết lí do mà con muốn kết hôn với cô ấy. Tầm thường? Mẹ chắc không?- Lộ Tử ngồi ở vị trí trưởng gia lên tiếng. Hỏi một câu chất vấn sang Mộc Như Hoa, không kiên dè rằng bà chính là mẹ mình.

- Ý của con cô ta ngoài một nhân viên quèn cho Băng thị còn là một ả phụ nữ biết cầm súng? Con không lo sợ rằng sau này cô ta sẽ chĩa mũi súng về phía con sao.

Rầm!!

- Mộc Như Hoa!!! Biết thân biết phận!

Mộc Như Hoa giật mình nhìn về hàng ghế của các cô lão, bố chồng của bà đang rất tức giận lườm mắt nhìn bà. Đúng vậy, ở Lộ gia này bà không có quyền lên tiếng.

- Con hãy suy nghĩ thật kĩ, cổ phần của công ty nhà ta không hề nhỏ.- Ông lão lại tiếp tục nói ánh mắt hiền dịu nhìn Lộ Tử.- Mỗi một chi tiết nhỏ của nó đều liên quan đến nhau. Cháu không tìm hiểu kĩ con người của đối phương lại muốn kết hôn thì ta cảm thấy vẫn có phần hơi gấp gáp. Ta không phản đối con, nhưng ta muốn con lấy thêm một ít thời gian để suy nghĩ. Mọi người không ai bắt ép con phải lập gia đình sớm.

- Cảm ơn ông.- Lộ Tử lên tiếng.- Sau một hồi nghe qua con cũng hiểu được suy nghĩ của mỗi người. Con có hẹn, con đi trước.

Lộ Tử lấy áo bước ra khỏi ghế rồi rời đi. Lộ Mạc thấy vậy liền leo đèo theo sau.

- Anh hai.- Lộ Mạc hai mắt hồn nhiên nhìn anh trai mình rồi chạy đến.- Anh phải cố lên, Mặc Băng Tước là của em.- Vừa nói hai mắt cô liền ấn lệ, khiến cho Lộ Tử vừa nhìn thấy lại đau lòng.

Lộ Tử đưa tay vuốt nhẹ lên mái tóc của em gái mình.

- Anh sẽ cố gắng vì anh, và cả em.

Nói rồi anh quay bước ra không quên đặt lên trán Lộ Mạc một cái hôn trán ấm áp. Cô nhìn theo bóng lưng của Lộ Tử với tràn đầy hi vọng.

Sau khi chiếc xe biến mất, cô quay người vào trong định bước lên phòng nhưng lại thấy mẹ mình đang đứng ở đầu cầu thang.

- Sao mẹ lại ở đây? Không trong phòng nghỉ ngơi dưỡng bệnh.

Lộ Mạc lo lắng nhìn Mộc Như Hoa mà đau xót cả lòng. Bà là mẹ ruột của cô, nhưng cô lại không thể lên tiếng bảo vệ bà. Là một người con gái nhưng không thể hiểu thuận với mẹ mình một cách danh chính ngôn thuận, điều này khiến cô rất áy náy trong lòng.

Lộ Từ lại không phải là con ruột của Mộc Như Hoa. Bà là vợ thứ của Lộ Tư Hồng, ba của Lộ Từ. Sở dĩ bà có thể vào được Lộ gia vì năm đó trong cương vị tình nhân bà đã vô tình có mang Lộ Mạc. Và lúc ấy Lộ gia lại rất cần có một người con gái.

- Mẹ khuyên con nhiều như vậy, con vẫn một lòng muốn theo tên Mặc Băng Tước đó.

- Mẹ, là con yêu anh ấy, bất kể anh ấy có ra sao con cũng chấp nhận.

- Chấp nhận? Thậm chí cả khi tính mạng con bị đe dọa con cũng chấp nhận? Vậy một người mẹ như ta thì phải làm sao? Bên cạnh hấn sống nay chết mai con có biết không hả?

Lộ Mạc có chút giật mình, không nghĩ sẽ có ngày mẹ mình lại kích động như vậy.

- Mẹ... con...

- Như Hoa!- Là Lộ Tư Hồng gọi bà.- Nghỉ ngơi thôi.

- Mẹ vào nghỉ ngơi đi.

Nó rời Lộ Mạc chẳng thèm lên phòng nữa, cô quay xuống hàng ghế trong phòng khách lặng lẽ lấy ra chai rượu đang bị cô uống cạn từng ngày. Cô uống nó với một dáng vẻ cô đơn, như chính mình đang lạc trong một khu rừng lớn vậy.

...

Sau khi thức dậy lần thứ hai trong ngày, những gì Lục Tuyền Yên nhận lại được là vô số những thông báo từ Wechat. Đa phần là từ giới báo chí, còn cả từ những tài khoản nặc danh chửi rủa cô. Ra những người này là fan của cái người Lộ Từ kia. Xã hội này thật cái gì cũng có thể xảy ra, chỉ cần đẹp trai nhà giàu lập tức có fan.

Đẹp bỏ điện thoại sang một bên, Mặc Băng Tước không cho cô ra ngoài nên chỉ có thể ở đây nhìn ngắm bầu trời. Lục Tuyền Yên đến bên cửa sổ kéo rèm, ánh nắng chiếu vào cảm giác thật dễ chịu.

Xoẹt!!!

Bỗng nhiên, ở đâu đấy bắn đến một mũi kim cực nhỏ. Nó xuyên qua tấm kính trượt thẳng qua bả vai cô đâm vào bức tường đằng sau. Tất nhiên, nó đâm xuyên qua vai cô. Lục Tuyền Yên ôm lấy vùng vai bị đâm đau điếng nằm xuống. Cô vớ lấy điện thoại định nhấn số gọi cho Mặc Băng Tước nhưng chưa kịp nhấn nút gọi đã ngắt đi.

...

Đến quán nhậu Mặc Băng Tước nhìn vào bên trong. Xác định Lộ Từ vẫn chưa đến nên hấn ngồi trên xe và đợi.

Một lúc sau, Lộ Từ rất nhanh bắt được chiếc xe của Mặc Băng Tước vào tầm mắt. Anh xuống xe bước đến gõ vào cửa xe của hấn. Sau đó cả hai cũng nhau bước vào bên trong.

Có vẻ như hai người đã thường xuyên đến đây, vừa nhìn thấy cả hai bà chủ quán liền bỏ hết những vị khách hiện tại mà tiếp hai người.

Chủ quán là một người phụ nữ còn khá trẻ chỉ khoảng ba mươi tuổi. Cô mỉm cười nhìn hai người.

- Hai đứa đã rất lâu rồi mới ghé quân của chị. Thành công rồi quên mất vị tiền bối đáng kính này sao. Chị chuẩn bị phòng rồi, hai đứa vào đi.

Bà chủ quán là tiền bối của cả hai người lúc xưa. Vì khá yêu quý Lộ Từ và Mặc Băng Tước nên đã đặc biệt chuẩn bị cho họ một phòng riêng và không có ai làm phiền. Sau khi cả hai khuất bóng sau cánh cửa những vị khách đang ở quán liền có cùng một động thái đó là liếc nhìn vào bên trong. Nhưng rất nhanh họ đã thu ánh nhìn vì biết là vô dụng.

Bên trong, thức ăn đã chuẩn bị ngon lành trên niềng, chỉ chờ có người đến và xoi. Cả hai cùng nhau ăn và uống không nói với nhau câu nào. Vẫn cặm cốc bia cho nhau, vẫn cùng nhau nướng thịt nhắm mồi. Nhưng đến một chữ họ cũng không nói. Mọi chuyện cứ như vậy tiếp diễn đến nửa giờ sau, khiến cho bà chủ ở trong phòng đang xem cũng tức đến muốn học cả máu họ.

Hồ Lan lờ mờ mắt vào bên trong nhìn Lộ Từ và Mặc Băng Tước. Là nói chuyện về phụ nữ nhưng cuối cùng lại chẳng mở miệng nói câu nào, không lẽ hai tên đấy không xem cô là phụ nữ hay sao?

- Cậu nghĩ xem tại sao bây giờ Hồ Lan tiền bối vẫn còn độc thân.

- Vô duyên. (là duyên chưa đến, không phải do duyên:D)

Phụt!!!

Khó lắm mới mở miệng nói chuyện, thế mà lại nói xấu vị tiền bối này. Hồ Lan tức tối đứng dậy định tắt màn hình máy tính thì nghe tiếng chuông điện thoại phát ra.

Mặc Băng Tước mặt lạnh như băng cầm lấy điện thoại nhìn dãy số lạ trên màn hình.

- Chuyện gì?

- Cậu ấy bị mai sát. Vào viện rồi.

Hắn khẽ nhủ mấy cú máy. Lộ Tử liền đưa ra vẻ ngạc nhiên, việc Mặc Băng Tước tỏ vẻ khó chịu như thế này chưa từng xảy ra.

- Chuyện gì? Lại bị phục kích?

- Cô ấy vào viện.

Nói rồi hắn liền quay gót đi ngay đeo chiếc kính đen vào. Lộ Tử đằng sau vẫn còn hơi thất thần. Cô ấy là ai? Sao lại khiến hắn lo lắng như vậy? Từ trước đến giờ hắn chỉ giành sự lo lắng này cho một người. Là mẹ hắn, Mặc Lăng Nguyệt.

Nhưng cô ấy là ai? Sao hắn lại nói với anh?

Không lẽ...

Nhận được định vị của Quách Ân Mặc Băng Tước vào xe phi nhanh đến. Đằng sau, Lộ Tử cũng lên xe và theo đuôi hắn. Hai người đi nhanh đến nỗi các nhà báo rời quán ăn từ đằng sau vừa bước ra khỏi cửa đã khuất dạng.

Đến bệnh viện, cả Quách Ân, Khả Sanh, Liễu Hê đang ngồi trước cửa phòng cấp cứu. Hắn còn thấy một tên đàn ông khác ở đây, Tô Lộ Minh.

Bạn đang đọc truyện *Lên Giường Với Tôi Thì Phải Cưới Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Bức thư từ...

Khi cả hai vừa đặt chân đến trước cửa phòng cấp cứu thì cánh cửa cũng mở ra. Trương An ra ngoài với khuôn mặt không thể nào tồi tệ hơn.

- Vào trong.

Mặc Băng Tước bước vào bên trong đeo khẩu trang y tế lên nhìn Lục Tuyền Yên đang ở trên giường bệnh. Khuôn mặt cô tiu tụy đỏ đầy mồ hôi mặc dù cô đang ở trong trạng thái mất ý thức.

- Chất độc bị đưa vào người của cô ấy phản ứng với cơ thể của cô ấy, cứ như là hai chất hóa học phản ứng với nhau vậy.

Nói rồi Trương An đi lại hướng bàn đẩy lấy một số tài liệu anh vừa soạn sau khi kiểm tra cơ thể của Lục Tuyền Yên đem lại cho Mặc Băng Tước. Trong đây có một bức ảnh cực kì nổi bật đó là hình ảnh Lục Tuyền Yên đang nằm trên giường bệnh, cơ thể cô tím lại, màu tím đặc trưng một chất hóa học. Mặc Băng Tước nhíu mày, một con người có thể có những mặt này sao.

- Lấy da cô ấy đi kiểm tra đi.

- Vâng Lão Đại.

Trương An nghe lời mạn phép lấy một ít phần da của Lục Tuyền Yên. Mặc Băng Tước nhìn lại xấp tài liệu lần cuối rồi rời đi.

Lục Tuyền Yên, cô ấy không lớn lên như một người bình thường.

Bên ngoài, nhìn thấy Mặc Băng Tước được vào bên trong nhưng mình lại bị đẩy ra ngoài rìa khiến Lộ Tử cảm thấy bức xúc không thôi. Anh giận tím mặt nhưng không làm được gì. Người này là bác sĩ riêng cho Mặc Băng Tước, anh ta còn có thể dùng một tay đẩy anh ra mà không có một chút tôn trọng. Hành động này cho thấy rõ ngay cả một người có địa vị lớn như anh cũng không là gì trong thế giới của Mặc Băng Tước.

Lộ Tử tức giận ngồi xuống băng ghế hai tay chống đầu gối vuốt lại mái tóc của mình. Là do anh chưa đủ tàn ác chăng?

Được thêm một lúc sau có một cô y tá nhỏ nhắn rất ưa nhìn đi đến gần nhóm người của Khả Sanh và Liễu Hê đưa cho họ một bức thư rồi rời đi.

Trên bức thư có một kí hiệu rất đặc biệt. Đó chính là hình đầu lâu và hoa hồng. Liễu Hê và Khả Sanh nhìn nhau, Mộ Vấn Lập hần sao lại xuất hiện vào lúc này.

Cũng vừa lúc ấy, Mặc Băng Tước từ bên trong mở cửa bước ra. Hần rất tinh mắt đã nhìn thấy bức thư trên tay Khả Sanh chầm chậm đi đến và nhận lấy mở ra xem. Nội dung của bức thư là...

- Mặc Băng Tước! Nếu không thể để cho Lục Tuyền Yên an toàn thì hay để tôi thay anh bảo vệ cô ấy!!!

Cả ba người đều đồng thời lướt mắt sang nhìn người đàn ông đang đứng trước mặt thốt ra những lời từng câu từng chữ y hệt như trong bức thư. Mặc Băng Tước nhú mày.

- Tô Lộ Minh, tăng bảy. Bảo vệ Lục Tuyền Yên? Tư cách?

- Tôi tất nhiên có cách riêng của tôi. Một kẻ vô tâm như anh không cần phải biết.

Hai chữ "vô tâm" thốt ra từ miệng người khác dường như đã chai lì khi lọt vào tai của Mặc Băng Tước. Nhưng bây giờ nó thốt ra từ miệng của Tô Lộ Minh, một kẻ tầm thường mà hần không cần phải để vào mắt lại khiến cho tâm cam của hần bỗng chôn như thế này.

Cạch!

Tiếng mở cửa vang lên. Đến khi nhận ra thì đã nhìn thấy Lộ Tử tự ý đi vào bên trong phòng bệnh của Lục Tuyền Yên. Anh ta cũng rất là ý tứ, phòng bị đầy đủ mới lại gần bên cạnh cô.

Mặc Băng Tước tức giận theo sau và sau đó cả Tô Lộ Minh cũng không ngăn mình được mà lê hai chân bước vào trong.

Liễu Hê và Khả Sanh ngơ ngác nhìn mọi chuyện đang diễn ra như là một sự việc lạ ngàn năm có một. Tô Lộ Minh thì họ không biết, nhưng bây giờ họ biết sắc đẹp đã có tác dụng với hai tăng băng như hai tên kia rồi. Họ thầm lắc đầu ngao ngán, có chắc yêu là đây?

Được thêm vài phút sau, Quách Ân nghe xong điện thoại và quay về. Mẹ của Lục Tuyền Yên ở bên London liên tục gọi về cho cô vì lo lắng cho sức khỏe của đứa con gái. Dù rất muốn nói thật nhưng Lục Tuyền Yên thật sự không muốn điều đó. Cô bạn của cô là một người rất tự lập, không phải kiểu người vừa gặp sóng gió đã vội vàng gọi và than vãn với cha mẹ.

Nhưng khi cô quay về chỉ thấy mỗi Khả Sanh và Liễu Hê đang lắc đầu đứng bên ngoài. Còn những tên đực rựa kia vừa đứng đây đã đi đâu mất rồi?

- Sao lại chỉ có hai người? Những người khác đâu.

Khả Sanh tất nhiên trả lời, tỏ ra vẻ mình là người hiểu biết.

- Còn phải hỏi sao? Tất nhiên là bên trong kia rồi.

Trái với dự đoán biểu cảm trên khuôn mặt của Quách Ân, Khả Sanh nhìn thấy đó là một khuôn mặt đầy sự tức giận. Anh còn nghe rõ tiếng cô ta nghiến răng, hai tay bóp lại nghe giòn tan hướng về phía phòng bệnh của Lục Tuyền Yên.

- Những tên này, ra ngoài không mang não à!!!

Khả Sanh lại thêm một phen hú hồn, đối với họ cô ta chẳng phải chỉ là một kẻ tép riu thôi sao, còn dám nói ra những lời như thế này với họ à?

Bên trong, Trương An vì mãi mê với những cuộc phân tích thí nghiệm mà không biết rằng có ba cá thể đang tiến vào bên trong, nơi được cho là phòng cấp cứu phẫu thuật.

Lộ Tử bước vào đầu tiên, cái anh nhìn thấy là một Lục Tuyền Yên mặt mày trắng bệch không màu như xác chết. Bỗng nhiên một cơn xót xa trong lòng dâng lên, anh đưa tay lên mũi của cô, cảm nhận được hơi thở của cô mới nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm.

Tiếp đến là Mặc Băng Tước, với những gì Trương An nói lúc nãy thì hần cũng không phải là gây sự với Lộ Tử đầu tiên mà là nhìn sắc mặt của Lục Tuyền Yên trước. Nó đã nhợt nhạt hơn lúc nãy khiến hần lại càng lo lắng hơn. Muốn gọi cho Trương An ngay nhưng sợ bản thân to tiếng khiến cô không được an tĩnh sẽ ảnh hưởng đến quá trình phục hồi. Hần nhìn quanh, bệnh viện này không biết Trương An làm việc ở đâu.

Nhưng rồi Tô Lộ Minh từ đằng sau bước đến. Anh gạt cả hai nhân vật máu mặt trước mặt mình sang hai bên trực tiếp nhìn Lục Tuyền Yên trên giường bệnh với chỉ chút dây nước trên người. Anh cầm lấy tay Lục Tuyền Yên cảm nhận mạch đập và nhận ra nó rất yếu ớt. Bỗng nhiên lại cảm thấy thật có lỗi và rất đau lòng.

Nhưng chưa hết...

Cả ba người đều đã vào đây nhưng trong không gian yên tĩnh hết sức này họ lại nghe thấy một tiếng chân đang tiến vào nữa. Và... bước chân này có vẻ không bình thường cho lắm.

Cả ba anh chàng đều quay lại, đập vào mắt họ là một người phụ nữ đang hùng hổ bước đến với trang phục blu trắng, ánh mắt sắc bén như phi đao đang hướng về phía này.

Không hiểu sao, cả ba đều cảm nhận được sự nguy hiểm rồi tự mình tách ra tạo khoảng trống cho Quách Ân bước đến.

Đến gần họ bỗng nhiên Quách Ân dừng chân lại. Cô hít một hơi thật dài để đảm bảo rằng mình không lớn tiếng ở đây và nói một câu rất nhẹ nhàng.

- Các anh bao nhiêu tuổi rồi?

Sau một hồi đắn đo thì bên ngoài bây giờ chỉ còn vãn vãn Liễu Hê và Khả Sanh. Hai người bơ vơ ngồi trên hàng ghế chống cằm suy nghĩ. Vẫn đang vu vơ thì bỗng nhiên họ nghe đâu tiếng bước chân dồn dập từ xa. Không chỉ một mà còn rất nhiều. Liễu Hê và Khả Sanh đồng loạt ngước lên. Người họ nhìn thấy không phải là Quách Ân, mà đó chính là ba tên đang ông với khuôn mặt bất đắc dĩ khó chịu. Họ còn chịu khó rất nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Tiếp theo, ba người đều về hàng ghế ngồi trên ba chiếc ghế liên tiếp nối hàng, tay khoanh lại với vẻ mặt nghiêm nghị kiên nhẫn chờ đợi.

Liễu Hê và Khả Sanh kiểu như:???

Vẫn chưa hiểu rõ được hết tình hình, Liễu Hê tự mình đi lại xem sao. Cô rất bình tĩnh hỏi chuyện

- Lục Tuyền Yên như thế nào rồi?

Bỗng nhiên cả ba người đều ngẩn mặt lên định nói gì đó nhưng rồi lại cúi gằm mặt xuống như một đứa bé lên ba đang nhận lỗi. Liễu Hê lại thêm vài dấu chấm hỏi trên đầu, rốt cuộc các anh bị cái gì?

- Tình hình cô ấy... tệ lắm sao?

- Không!

Mặc Băng Tuyết lên tiếng. Nhưng một chữ rồi thôi. Liễu Hê lại đưa biểu cảm quái dị nhìn Khả Sanh. Khả Sanh cũng nhìn cô rồi gờ hai tay như kiểu chịu rồi.

Khi cả ba người đã ra ngoài hết Quách Ân bắt đầu tháo găng tay cao su dùng tay chạm vào người của cô bạn mình. Sau đó, Quách Ân như hiểu được tình hình đeo găng tay vào mà tự mình đi thẳng vào phòng kiểm tra và thí nghiệm. Nhưng kì lạ, cô lại thấy một người đang ông đang hí hoáy nhìn vào kính hiển vi, mặc trang phục bác sĩ. Không lẽ đây chính là bác sĩ phụ trách cho Lục Tuyền Yên?

Bỗng chớp mắt Quách Ân liếc nhìn tập tài liệu trên bàn. Trong đó có hình của Lục Tuyền Yên, bên dưới là một sơ đồ hình bóng, nội dung bên trong cô lướt qua một chút đã biết, những người này đang cô tìm hiểu về cơ thể của bạn thân cô.

Rầm!!!

Quách Ân không quan tâm người trước mặt mình là ai, lớn hay nhỏ tuổi và đang tập trung vào công việc như thế nào. Nhưng chỉ cần liên quan đến Lục Tuyền Yên, cô sẵn sàng dấn tới với tất cả.

Trương An đang chăm chú phân tích mẫu vật da mình vừa lấy được của Lục Tuyền Yên thì giật mình khi nghe thấy tiếng đập bàn từ đằng sau. Tim anh như muốn nhảy ra ngoài, con giật mình khiến anh quay lại nhìn đối phương ngay lập tức, nhưng hai môi vẫn mãi mãi không thể khép lại.

- Cô... Cô là ai?

- Ai cho phép các người dám tìm hiểu về cậu ấy?

Trương An nhú mày nhìn người phụ nữ trước mắt. Nghe qua cách nói chuyện thì có lẽ cô ta là người thân thiết gì đó với Lục Tuyền Yên. Nhưng việc cô ta vào được đây là không thể, Lão Đại còn ở bên ngoài, làm sao có thể cho phép ai vào bên trong khi anh đang làm việc cơ chứ.

- Xin lỗi! Tôi đang làm việc.

Kiểu dửng dưng của Trương An khiến Quách Ân càng tức giận hơn.

- Anh ra ngoài mà nói với Mặc Băng Tuyết, cậu ấy không cho phép bất cứ ai biết quá nhiều về cậu ấy. Nếu không...

- Sao cô dám gọi thẳng tên Lão Đại như vậy?

- Lão Đại? Xin lỗi, là lão đại của anh. Với tôi anh ta cũng chỉ là tổng giám đốc của một công ty nào đó thôi.

Trương An kẹp chặt hay đôi mày vào nhau nhìn Quách Ân rồi lặng lẽ bước ra ngoài. Trước khi rời đi không quên nhìn Lục Tuyền Yên thêm một lần.

Bên ngoài đang tranh luận thì họ lại tiếp tục nghe tiếng bước chân đang tiến ra từ bên trong. Năm cặp mắt đều hướng về một phía. Cửa mở ra... Trương An???

- Trương An? Sao cậu lại ra đây?

Trương An trầm mặt cúi xuống đất.

- Giám đốc Băng, tôi... bị đuổi.

- Đuổi?

Khả Sanh hết sức kinh ngạc nhìn vị bác sĩ duy nhất và đáng tin nhất ở đây, đang đứng đây và nói rằng... mình bị đuổi? Anh dùng hai ngón tay xoa cằm. Cô gái này rốt cuộc đã làm gì, tại sao lại khiến cả đám đàn ông này phải khiếp sợ và tránh xa như thế.

Nói xong Trương An trực tiếp quan sát biểu cảm của Lão Đại, trông thấy không có gì bất thường anh cũng nhanh chóng ngồi xuống chiếc ghế thứ tư nối tiếp với ba người kia.

Hàng ghế với những tên đàn ông thất bại.

Sáng hôm sau, Lục Tuyền Yên đã tỉnh. Cô thức dậy rất sớm nhìn xung quanh phòng bệnh, có rất nhiều người ở đây. Mặc Băng Tước thì ngồi ngủ trên ghế. Còn có Lộ Tử nếu như cô nhìn không nhầm? Tô Lộ Minh thì ngồi soái chân dựa vào thành sofa nhắm mắt, giường bên trông bên cạnh giành cho Liễu Hê, Khả Sanh thì cũng như Mặc Băng Tước ngủ tựa đầu bên ghế sát bên cửa sổ đang có ánh trắng chiếu vào. Và cuối cùng, người đang nắm tay cô là Quách Ân gục đầu vào giường bệnh ngủ với tư thế cực kì mệt mỏi. Lục Tuyền Yên nhìn Quách Ân rồi nhìn bản thân mình với khoảng cách của những người khác khẽ mỉm cười, cô bạn này lại tiếp tục bảo vệ cho cô vô điều kiện đây mà.

Lục Tuyền Yên nhìn ra bầu trời đang sáng trắng nhिg đồng hồ. Bây giờ là ba giờ sáng. Cô nhẹ nhàng thả tay của Quách Ân rồi rời khỏi phòng.

...

- Tuyền Yên, Tuyền Yên đâu rồi???

Tiếng thét của Quách Ân khá lớn khiến cho ai trong phòng cũng giật mình tỉnh giấc. Ai nấy cũng lo lắng vì trên giường bệnh không có ai.

- Chúng ta phải đi tìm, cậu ấy bây giờ chưa thể đi lại nhiều được.

Nói rồi tất cả cùng tản nhau ra tìm khắp mọi nơi trong bệnh viện. Họ khẩn trương đến mức Trương An đang rất mệt mỏi nhắm mắt cũng bị lôi dậy để tìm người.

Ba tiếng tìm kiếm vất vả, cuối cùng họ đã tìm ra. Lục Tuyền Yên đang ở trên sân thượng. Cô tựa đầu vào vai Mặc Băng Tước ngủ một cách nhẹ nhàng. Dưới ánh nắng bình minh, hình ảnh của hai người thật rất đẹp. Khiến cho ai ai cũng ngẩn ngơ nhìn ngắm. Cả Tô Lộ Minh và Lộ Tử cũng đều đứng khi chứng kiến một cảnh đẹp còn hơn trong mơ. Hai người trong khung cảnh này nhìn hết như một bức tranh, yên bình đến lạ...

Bạn đang đọc truyện *Lên Giường Với Tôi Thì Phải Cười Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Âm mưu

Hôm nay Lục Tuyền Yên đã xuất viện. Có một điều kì lạ đó chính là họ không thấy bất cứ phóng viên nào ở đây cả. Lúc chuẩn bị đưa Lục Tuyền Yên lên xe thì Trương An từ đằng xa chạy đến trên tay cầm tờ báo được đưa đến sáng nay. Anh đưa thẳng nó cho Mặc Băng Tước.

Có một sự việc nổi tiếng còn hơn cả việc của Lục Tuyền Yên đã vô tình gây ra. Và người gây ra sự kiện hot được viết trên tờ báo cũng từ người phụ nữ tên Lục Tuyền Yên.

"Người phụ nữ được hai ông lớn có giới tranh giành cặp kè với một người đàn ông khác"

Mặc Băng Tước khẽ nhủ mảy, tấm ảnh này đích thị là bị chụp lén. Và người trong hình lại cũng rất giống với Lục Tuyền Yên. Hắn bỗng nhiên lại sinh ra một chút nghi ngờ nhìn sang cô nhưng rồi lại bắt gặp ánh mắt ngây thơ vô tội ấy. Hắn xiêu lòng nhìn kĩ tấm ảnh thêm một chút. Vóc dáng cô gái này cũng tương đối chuẩn chu, nhưng nếu xét với thân thể của Lục Tuyền Yên lại còn thua xa hơn rất nhiều.

Thế... người trong ảnh là ai? Là một người nào đó rất cảm hận Lục Tuyền Yên chăng?

- Chuyện gì vậy?- Lục Tuyền Yên thấy Mặc Băng Tước cứ mãi đứng đấy nên bản thân có hơi mất kiên nhẫn.- Băng, sao tôi lại không thấy phóng viên ở đây. Họ đi đâu mất rồi.

Nhìn bóng dáng yếu ớt của Lục Tuyền Yên bước ra khỏi xe lần nữa Mặc Băng Tước bỗng cảm thấy khó chịu. Hắn đưa tay xoa đầu cô vài cái giọng ôn nhu.

- Không sao cả, không có phóng viên chẳng phải sẽ thoải mái hơn sao. Em mau vào xe đi. Mọi chuyện sáng tỏ tôi sẽ nói với em.

Bỗng nhiên được Mặc Băng Tuyết xoa đầu làm Lục Tuyền Yên đứng hình mất ba giây. Rồi cô bỗng giật mình hơn nữa vì từ cử chỉ và lời nói của hắn đều rất nhẹ nhàng.

- Tôi... được rồi.

Nói rồi cô bước vào xe ngay. Mặc Băng Tuyết cũng theo sau đó vào xe ngồi ở bên cạnh cô. Không những thế hắn còn dùng tay ấn đầu Lục Tuyền Yên gục trên vai mình. Hành động kì lạ này của hắn khiến Lục Tuyền Yên có chút không tiếp thu được. Cô tròn mắt nhìn tấm gương chiếu hậu phía trước, chỉ nhìn thấy Khả Sanh và Liễu Hê đang tùm tùm cười.

Tại Băng thị...

Tại phòng ăn ở tầng một nơi tập trung đông người nhất công ty. Hôm nay nhà ăn đông đúc và ồn ào hơn bình thường. Tất tât ở đâu cũng chỉ nói về một vấn đề và đó chính là Lục Tuyền Yên.

- Thật không thể tin được. Lục Tuyền Yên cô ta bên ngoài hào nháng mạnh mẽ như thế không ngờ bên trong lại dơ bẩn đến như vậy.

- Vừa vào công ty đã được đưa hắn lên tầng đặc biệt còn là thư kí của tổng giám đốc. Đúng là không thể không suy nghĩ.

- Rất tiếc là tổng giám đốc đẹp trai như thế, soái ca như thế, như các thần tượng phim ngôn tình lại va phải cái loại người như cô ta.

- Nếu là tôi, vớ được một người như tổng giám đốc chắc sẽ không dám nhìn ngó bất kì người đàn ông nào nữa.

Người phụ nữ này đang nói một cách hào hứng với đám bạn của mình thì đâu đó một người khác bàn bên lên tiếng bĩu môi.

- Một người lắm tiền như tổng giám đốc, cô còn có thể mơ tưởng đến người đàn ông khác sao?

- Cô...!!!!

Cô gái kia im bất bực tức ăn cơm, những người bên bàn kia lập tức mỉm cười thỏa mãn.

Và rồi... không hiểu sao chiến tranh lại xảy ra.

Trong khu y tế, Quách Ân đã trở về từ sớm để đến công ty. Vừa đến cô đã thấy một tờ báo trên bàn làm việc. Rất nhanh trí cô đã nhìn thấy bóng dáng Lục Tuyền Yên trên bản tin đặc biệt.

Trong ảnh, là Lục Tuyền Yên đang có khoảng cách mờ ám với một người đàn ông khác. Là một ông già mập mạp bụng phệ, ông ta cười biến thái với khuôn mặt đỏ choét. Và góc chụp rất chuẩn xác, giống như hai người đang mờ ám làm chuyện đó với nhau vậy.

Quách Ân nhú mày đặt tờ báo xuống rồi ngồi xuống ghế. Thời gian sự việc này xảy ra là lúc Lục Tuyền Yên đang bất tỉnh trên giường ở bệnh viện không phải sao?

Bên kia đối diện, Dư Vỹ đã rất nhanh bắt được từng hành động của Quách Ân. Cô nhìn tờ báo trên bàn cười nhếch môi đứng dậy tiến đến bàn làm việc của Quách Ân.

Tiếng giấy lộc cộc vang lên khiến Quách Ân đã khó chịu đôi mày càng nhíu chặt hơn.

Dư Vỹ đặc ý nhìn Quách Ân rồi nói.

- Chắc chắn... Xem cô bạn thân yêu của cậu kìa. Cô ta đúng thật là một cô gái mà ai ai cũng muốn sở hữu nha.

Khi Dư Vỹ vừa lên tiếng đôi mày của Quách Ân đã giãn ra một cách thoải mái. Cô đưa ra khuôn mặt bắt cần nghe rõ lời cô ta nói. Nói rằng bạn thân của cô như một món đồ? Cô ta chán sống rồi sao?

Nhưng sự tức giận Quách Ân không biểu lộ ra bên ngoài, cô rất nhẹ nhàng liếc mắt nhìn Dư Vỹ một cái rồi nói.

- Đúng thật là... không thể tin được. Là một lão già bụng phệ nghiện rượu cơ. Ôi chao...

Nụ cười Dư Vỹ liền bị dập tắt. Những lời mà Quách Ân nói ra không phải những gì cô đã nghĩ đến, không những không ra mặt bảo vệ cho bạn mình mà còn... như thế này là như thế nào nhỉ.

- Ý cậu là như thế nào?

Quách Ân không trả lời lạng lẽ cúi đầu làm việc. Hôm nay cô phải thống kê số bệnh nhân của tháng này. Và có vẻ hứa hẹn tháng đến sẽ nhiều người vào nơi này hơn nữa.

- Quách Tuyên Lập, chị gửi cho em tấm hình. Kiểm định xem độ chính xác nhé.

...

- Anh đưa tôi đi đâu vậy?

Lục Tuyền Yên nhìn ra ngoài cửa sổ có một chút kì lạ nhìn Mặc Băng Tuyết. Đây không phải hướng về công ty, cũng không phải hướng về nhà hân, càng không phải hướng về nhà cô.

- Về nhà.

Lục Tuyền Yên có chút khó hiểu nhú mày rồi cũng bỏ qua. Cô nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm quan cảnh bên ngoài. Trên xa xa kia có một thác nước đang chảy nhìn thật sinh động. Lục Tuyền Yên nhìn nó một hồi đến khi Mặc Băng Tuyết đi hân qua.

Cảnh đẹp qua đi, cô lại tiếp tục ngắm nhìn về phía đằng trước.

Vô tình nhìn vào gương chiếu hậu, bỗng nhiên cô nhìn thấy vài chiếc xe quen thuộc.

Trông như những chiếc xe bình thường, nhưng cô hoàn toàn có thể nhận ra sát ý của những tên ở trong xe qua khoảng cách xa như thế này.

Uỳnh!!!

Khi cô quay sang Mặc Băng Tuyết, hân đã rất nhanh nhấn ga phóng xe. Những tên này là những kẻ trong tổ chức khoa học thế giới đang truy lùng cô, sao hân lại biết?

Gạt bỏ mọi suy nghĩ qua một bên, điều duy nhất cô có thể làm bây giờ đó là im lặng và nhìn về phía trước.

Trước mặt là một đường hầm bộ dài. Nhìn bóng tối bên trong đường hầm khiến cho Lục Tuyền Yên dân lên cảm giác bất an khó tả. Cứ như bên trong có thứ gì đấy đang đợi họ vậy.

Nhìn lại những chiếc xe từ đằng xa, một trong những tên đang ngồi trong xe thò đầu ra cửa sổ nhìn chiếc xe được cho là mục tiêu. Bỗng nhiên hân cảm tính có điều gì đó chẳng lành liền cho cả đoàn xe dừng lại. Rồi thêm một chốc sau, bọn chúng nghe một tiếng đoàn thật to từ trong đường hầm, cả thêm một chút lóe sáng từ phía đằng xa. Tất cả bỗng nhiên rơi vào bất an, nếu cô gái đó mà chết là tất cả bọn chúng cũng sẽ chết theo.

Bên kia cầu, một tên đứng giữa cầu vác trên vai khẩu đại pháo cực to với những kẻ đỡ đằng sau. Hân nhếch miệng cười, lửa cháy to như thế, người không chết cũng có thể bắt sống. Biết đâu lại được tra tấn người khác thì sao.

Rồi hân văng khẩu đại bác sang một bên vào trong xa đi hân vào trong hầm. Bây giờ chỉ việc nhặt thành thích mà thôi. Chỉ cần Mặc Băng Tuyết chết rồi, bàn tay của hân sẽ không cần phải nhuộm máu nữa, thế là hân có thể quay lại với vợ con, bắt đầu một cuộc sống hoàn toàn mới rồi...

Quả nhiên hân nhắm không sai, cách đây không xa đã thấy một chiếc xe còn đang bốc lửa toàn bộ phận, phía ghế lái và ghế phụ còn có hai cái xác đang bốc mùi.

- Phụ nữ à.

Nhưng cái bọn chúng vô tình không để ý, chiếc xe này không hề có bánh. chỉ là một cái vỏ bọc bình thường mà thôi. Biết mình đã bị lừa hân chợt gầm lên.

- Di chuyển sang phía đội B.

Chết tiệt!!! Chiến công đã đến tay lại dễ tuột mất.

Trong lúc bọn chúng đang mải mê với chiến công mình vừa nhận được thì bên cạnh kia, một chiếc xe nhẹ nhàng rời đi trong thâm lặng. Lục Tuyền Yên hết sức ngạc nhiên với những gì vừa xảy ra. Mặc Băng Tuyết rất nhanh đã xử lí khẩu đại pháo trước mặt. Và bây giờ hai người đang rất ung dung đi trên con đường lớn. Cô quay sang nhìn hân, ngay cả một đứa đã từng trải qua rất nhiều chuyện sinh tử như cô còn không thể bình tĩnh trong chuyện này.

Cứ tưởng tất cả mọi thứ đã qua, không ngờ khi cả hai đi được thêm một đoạn nữa ngay từ xa cả hai đều ngửi thấy được mùi thuốc súng. Hai người đi qua một cây cầu đang trong giai đoạn sửa chữa. Mặc Băng Tuyết nhìn khẩu đại bác đang tuợ xa bay đến, còn Lục Tuyền Yên lại nhìn chiếc cầu đang có nguy cơ sụp xuống rất cao. Không hiểu tại sao lúc này cô lại rơi vào con số tâm lí nặng.

Đoàn!!!

Viên đại bác dừng ngay trước đầu xe của Mặc Băng Tuyết. Cũng lúc đó, chiếc cầu sụp xuống trong khoảng thời gian song song. Chiếc xe của Mặc Băng Tuyết rơi xuống hồ cầu chìm vào lòng nước mất tăm.

Từ trên phía trên cao những tên kia chạy xuống xem xút tình hình. Chỉ thấy cửa kính mở toang bên trong trống rỗng cùng với mùi khét lẹt phát ra từ động cơ. Bọn chúng cũng chỉ còn một lỗi nghĩ ngây nhất là mục tiêu đã nhảy xuống nước rồi biến mất.

- Tất cả bắn xuống.

Đoàng!!!

Tiếng súng vang lên, nhưng không phải là bắn xuống nước. Tên kia nhìn sang một tên thủ hạ của mình, viên đạn đã bay xuyên đầu và tên đấy ngã xuống. Nhìn về phía đằng xa hắn thấy rất nhiều chiếc xe đang chạy về hướng này, những tên thù đầu ra khỏi cửa xe đều cầm trên tay một khẩu súng tia mưa đạn về phía này. Bọn chúng hoảng sợ tìm chỗ nấp, cũng lấy ra cho mình những thứ để hộ vệ cho bản thân.

- Đại ca, bọn chúng là ai?

- Tao mà biết tao là con của chúng mày.

Và thế là một cuộc chiến có thể nói là đẫm máu xảy ra. Hai bên đều có súng, đều là những tay súng điều luyện được trải qua khóa đào tạo đặc biệt. Không biết là bên nào thắng, chỉ biết xung quanh đều là máu và xác người. Còn dưới lòng nước sâu vẫn không thấy có chút nhúc nhích.

Bạn đang đọc truyện *Lên Giường Với Tôi Thì Phải Cười Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Mất tích

Tên truyện: Lên giường với tôi thì phải cười tôi.

Tác giả: Chó Sủa.

Chương 45: Mất tích.

Trong văn phòng tầng 40, ba con người đang đắm chiêu suy nghĩ và chờ đợi. Chẳng có ai mang nét mặt vui vẻ mà chỉ có cau mày nhăn nhó khoanh tay. Quách Ân thì lúc nào cũng thờ dài, hai tay run run cầm lấy chiếc điện thoại mong chờ điều kì diệu gì đó sẽ đến. Cô ngồi ở hàng ghế sofa quay lưng với Liễu Hê và Khả Sanh, đề phòng họ sẽ nhìn thấy nước mắt cô rơi xuống.

Đã năm ngày trôi qua kể từ khi Mặc Băng Tước và Lục Tuyền Yên được cho là mất tích. Đến chiến trường chỉ toàn là những vết máu và xác người la liệt. Chưa hết, chiếc xe độc quyền của Mặc Băng Tước còn đang trôi nổi lênh bênh trên mặt nước sông. Kiểm tra giám định thì hư hại khá nhiều nhất là ở đầu xe, dấu vết là do lựu đạn gây nên.

Quách Ân thì vì lo lắng cho Lục Tuyền Yên nên đã đi theo bọn họ và rồi nghe được những phân tích và những câu khẳng định như sét đánh ngang tai. Cô không ngờ cuộc đời của Lục Tuyền Yên suốt ngày sống trong trò chơi đuổi bắt đã đủ bất hạnh, không ngờ ngay cả Mặc Băng Tước cũng va vào trò chơi sinh tử với những thế lực khác.

Cô có chút vừa mừng vừa lo. Mừng vì Mặc Băng Tước có thể bên cạnh và bảo vệ cho Lục Tuyền Yên. Còn lo, là cô bạn thân của cô có thể gặp thêm nguy hiểm khi ở bên cạnh hắn. Thế nên việc đưa ra lựa chọn là ở bên cạnh hắn hay quay về bên Mĩ cùng với mẹ của Lục Tuyền Yên cô nên bàn bạc một lần.

- Sông dẫn ra biển, cậu có nghĩ đến khả năng rằng Băng sẽ trôi dạt đến vùng đảo hoang nào đó không?

Quách Ân và Khả Sanh:!!! Vì chẳng còn định lí gì để đưa ra trong trường hợp này.

...

Bừng chột mở mắt, Lục Tuyền Yên nhận ra mình đang ở một nơi xa lạ. Có mùi của đất đá, mùi của nước ngầm. Và rồi nhận ra mình đang nằm trong một cái hang, trên người là chiếc áo vest đen nếu như cô nhớ không nhầm là của Mặc Băng Tước. Lục Tuyền Yên đưa mũi vào ngửi thử xem thì đúng là của hắn thật.

Nhưng cô đang ở đâu đây, đây là một cái hang động. Cô nhíu mày nhớ là bản thân bị đột kích đến tận ba lần, và lần cuối cùng hắn đã quyết định ôm cô nhảy xuống lòng nước sông sâu hoáy. Và thế là hai người trôi đến đây sao?

Mặc Băng Tước, hắn đâu rồi?!

Bỗng nhiên cô cảm thấy có chút lo lắng cho hắn vội đứng dậy tìm kiếm xung quanh. Áo của hắn còn ở đây, không có lí hắn không có mặt ở trên hòn đảo nào lận.

Chạy ra khỏi cửa hang Lục Tuyền Yên vô thức gọi lớn.

- Băng... Anh ở đâu...

Cô gọi trong tuyệt vọng, không biết tại sao bản thân mình lại sợ hãi như thế này. Cô chỉ biết rằng bây giờ không nhìn thấy hắn ở đâu thì mình sẽ phát điên mất.

Mang đôi chân trần chạy quanh bờ mép biển, Lục Tuyền Yên không ngừng gọi tên Mặc Băng Tước.

Cuối cùng, cô nhìn thấy hình bóng của con người thứ hai trên hòn đảo này. Hắn đang chống tay ra đằng sau ngược mặt lên trời tắm nắng, chiếc áo sơ mi mỏng manh bay trong gió khiến cho nét đẹp của hắn ngày càng ma mị hơn. Lục Tuyền Yên bỗng nhiên nuốt nước bọt sau đó vội nở nụ cười. Anh ấy đây rồi...

Cô cố gắng lau đi giọt nước mắt sắp rơi vội vã đi đến. Rất nhạy bén, Mặc Băng Tước đã nhận ra cô. Hắn nghiêng người xác định lại lần nữa rồi phun một câu.

- Tỉnh rồi đấy à.

Phải nói, nét nghiêng của hắn lúc này đúng thật rất mê người khiến cô có chút bất động nhìn ngắm. Lục Tuyền Yên ngồi xuống bên cạnh hắn tùy tiện hỏi một câu.

- Chúng ta ở đây bao nhiêu ngày rồi?

- Năm ngày.

Nói rồi hắn quay sang bên kia cầm lấy một vật thể gì đó hình tròn đưa cho cô. Lục Tuyền Yên nhìn kỹ một chút nhận ra đó chính là một quả dừa bóc vỏ.

- Ở đây có dừa sao?

Cô thích thú đưa lên miệng uống một chút. Cảm nhận được vị ngon ngọt của nó lại thêm một chút vui vẻ và mừng rỡ.

- Ngon quá!

Mặc Băng Tước quay sang nhìn cô bất động, nhìn cô lúc này có một chút giống đứa con nít ba tuổi. Và... hắn muốn phạm tội.

Uống được vài ngụm Lục Tuyền Yên lại trở về với khuôn mặt nghiêm túc. Cô nhú mồm quay sang nhìn hắn, khiến hắn giật mình vội đánh ánh mắt sang hướng khác.

- Vậy anh tỉnh dậy lúc nào? Mấy ngày qua anh lấy gì để bỏ bụng?

Hắn lại nhú mồm nhìn cô rồi nhấn mạnh vào quả dừa như chủ ý cho cô biết. Lục Tuyền Yên có hơi bất ngờ, trái dừa này thật sự có thể khiến hắn no sao?

Lục Tuyền Yên lại tiếp tục uống thêm một ngụm nước dừa. Lúc chuẩn bị nuốt xuống thì bỗng nhiên bị hắn dùng tay cầm lấy quả dừa quay sang. Mặc Băng Tước mạnh bạo hôn lấy cô điều luyện rít hết phần nước dừa trong khoang miệng. Lục Tuyền Yên tròn tròn mắt chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, lúc sắp nhận thức được thì hắn đã rời môi cô để lại hàng tá câu hỏi trên đầu. Châm hỏi?

Bỗng nhiên cảm thấy hai má đỏ bừng nóng hổi, Lục Tuyền Yên quay nhìn ra biển tay bối rối lắc lắc quả dừa trên tay vội đánh trống.

- Nước dừa... hết rồi.

Hắn lại tiếp tục không nói gì giờ tay chộp lấy quả dừa một chiêu bẻ đôi nó. Bên trong là phần thịt mọng nước trắng trẻo phát ra hương thơm hiếm có khiến Lục Tuyền Yên thêm đến nỗi tiết ra nước dãi.

- Ngon không?

Lục Tuyền Yên liếc hắn một cái rồi gật đầu. Mấy ngày nay không lẽ hắn chỉ ăn mỗi thứ này thôi.

Và rồi hai người lại trôi vào im lặng. Hắn cứ mãi mê nhìn về phía xa chân trời nhìn bình minh đang từ từ ló dạng. Đây chính là ngày thứ sáu họ ở trên hòn đảo này?

Ngắm được thêm một lúc bỗng nhiên Mặc Băng Tước nắm lấy tay cô dẫn đi đâu đó.

- Chúng ta đi đâu vậy.

Nhưng hắn không nói gì cứ tiếp tục dẫn cô đi như thế. Đi theo hắn thêm một lúc cuối cùng đến một nơi, đó là vườn dừa, một vườn dừa cực kì sai trái và cực kì mát mẻ. Lục Tuyền Yên tròn mắt nhìn về phía trước, trông nó thật đẹp...

Hắn nắm chặt tay cô đi vào sâu bên trong khu vườn. Rất chắc, như như sợ cô bị cướp mất vậy.

Nhưng ở đây có một âm thanh lạ, càng vào sâu cô lại càng cảm thấy nó rất rõ ràng. Lục Tuyền Yên nhìn Mặc Băng Tước thấy hắn vẫn rất điềm tĩnh khiến cô cảm thấy mọi chuyện hình như có gì đó không đúng.

- Băng... có phải... anh đem tôi cho tụi thổ dân trên hòn đảo này không.

Có vẻ như Mặc Băng Tuyết rất giật mình, hấn ngạc nhìn sang cô âu yếm đưa bàn tay lên trán sờ nhẹ.

- Cô chỉ có mỗi cái suy nghĩ này thôi sao.

- Tôi... vậy anh đang đưa tôi đi đâu? Nơi này... tôi cảm thấy nó đáng sợ quá.

Vừa dứt lời Lục Tuyền Yên liền cảm thấy có gì đó dưới chân mình. Cô hoảng hốt nhìn xuống dưới thì thấy một chú khỉ con đang ôm trong mình quả dừa tí hon nhón người đưa cho cô. Chú khỉ này cực kì đáng yêu, đến nỗi nỗi sợ của cô bay đi đâu lúc nào chả biết. Cô nhìn Mặc Băng Tuyết rồi ngồi xuống trước mặt chú khỉ. Nó còn không sợ con người đưa quả dừa trước mặt cô. Lục Tuyền Yên nhận lấy, rụt rè dùng tay xoa đầu nó.

Chưa hết, phía đằng sâu trong khu vườn Lục Tuyền Yên lại thấy thêm nhiều chú khỉ khác và dẫn đầu là một chú khỉ có chiếc lắc đeo trên cổ. Chiếc lắc này trông rất quen mắt.

Chưa kịp nhớ ra cô đã nhìn thấy nó ở đâu, bỗng nhiên chú khỉ đầu đàn ấy đi lại bên cạnh Lục Tuyền Yên nắm lấy tay cô dẫn đi. Lục Tuyền Yên tròn mắt nhìn sang Mặc Băng Tuyết như đang muốn cầu cứu nhưng hấn lại rất bất cần không thèm nhìn cô một cái mà chỉ lặng lẽ theo sau.

Nhưng trông hấn như thế khiến cô cũng bớt đi phần nào sợ hãi.

Quay lại với chiếc vòng trên cổ chú khỉ, Lục Tuyền Yên bắt đầu nhớ lại. Sau đó, cô mỉm cười hiền hậu khi chợt nhớ ra. Hòn đảo này, nhờ nó mà cô đã chính thức bước vào được Lục gia, nơi được cho là gia đình thứ hai nhưng hơn hết là duy nhất của cô.

Năm đó, sau cuộc thí nghiệm được cho là thất bại của Lục Cát Tư và cô chính là chuột bạch. Cứ nghĩ cô đã chết nên những người ở Lục gia đã mang cô đến hòn đảo này mặc cho cô sống chết như thế nào. Thật may mắn sau ba ngày bất động trên nền cát trắng thức dậy những gì cô nhìn thấy đó chính là những chú khỉ. Sau khi cô tỉnh dậy thì một trong số chúng hét o o như đang muốn gọi chú khỉ đầu đàn. Và rồi chú khỉ đó đến, trên cổ nó là chiếc lắc tay mà cô mua được ở một nơi trên đất Mĩ.

Nó cứ nắm lấy chiếc vòng lắc lắc rồi nhìn Lục Tuyền Yên khiên cô có đôi phần khó hiểu. Sau đó cô giả vờ gật đầu thì nó dừng ngay hành động đó và dẫn cô đi như bây giờ. Năm ấy cô chỉ mới là cô bé mười bảy tuổi.

Năm xưa với năm nay có đôi chút khác biệt. Nhưng hình dáng của chú khỉ ấy vẫn như xưa, chỉ là có phần già đi, dáng đi cũng không còn nhanh nhẹn.

Nơi cuối cùng cô được dẫn đến chính là một hồ nước trong vắt, hồ nước ngọt duy nhất trên hòn đảo to bự này.

Sau đó, chú khỉ kéo tay Lục Tuyền Yên chú ý muốn cô ngồi xuống. Nó chạy đi đâu đấy một lúc rồi trở lại, trên tay là một vòng hoa vừa mới đan. Nó đi lại gần nhẹ nhàng đặt nó lên đầu cô.

Lục Tuyền Yên vẫn chưa hết ngạc nhiên dùng tay sờ lên chiếc vòng hoa thơm phức. Bàn tay kia lập còn bị nắm lấy kéo đi về phía đằng sau. Tay cô chạm vào tay Mặc Băng Tuyết. Chưa hết hấn còn ý thức nắm chặt lấy.

- Chuyện này... là sao?

- Kết hôn.

- ???

Khi cô đang lơ ngơ nhìn hấn rồi nhìn xuống chú khỉ thì bị hấn ép hôn một cách nhẹ nhàng. Lục Tuyền Yên lại thêm một pha không đỡ được. Cô cứ đứng yên bất động như thế cho đến một lúc sau hai tay không chủ động được mà ôm lấy cổ hấn.

Sau một hồi triển miên thì cả hai cũng buông tha cho nhau. Nhưng vấn đề, cũng đã hôn nhau không dưới mười lần tại sao cô lại ngại ngùng như vậy. Lại đứng gần hấn liên tục như thế này khiến cô càng khó thở. Lục Tuyền Yên lùi ra sau vài bước bỗng nhiên lại vấp phải một hòn đá, cô ngã không phanh ra đằng sau rớt xuống hồ nước sâu hoáy...

Cả cơ thể cô chìm hấn vào trong lòng nước. Nó khiến cô nhớ lại chuỗi kí ức kinh hoàng trước kia, lúc cô vẫn còn là cô bé mười tuổi...

Con sợ hãi ập đến, Lục Tuyền Yên ra sức dẩy dựa chơi vơi trong không gian đầy nước mong vơi được cái gì đó. Có ai không... cứu tôi vơi.

Dưới lòng nước sâu, Mặc Băng Tuyết cũng nhảy xuống. Hấn nhìn thấy Lục Tuyền Yên đang chơi vơi liền nhanh chóng bơi đến ôm lấy hai bên hông của cô trôi lên khỏi mặt nước.

Có được điểm tựa Lục Tuyền Yên liền hốt hoảng ôm mạnh lấy. Cô dùng hai chân mình kẹp mạnh vào hông của Mặc Băng Tuyết, hai tay cô ôm cổ hấn thật chặt, chặt đến nỗi hai người như muốn hòa vào nhau. Hấn lại cảm nhận được hai quả ngực của cô đang áp mạnh vào cơ thể mình liền có chút khó thở, bên dưới còn có một chút phản ứng.

Nhưng sau đó lại là những hàng nước mắt của Lục Tuyền Yên, cô nức lên từng cơn ôm lấy anh không nói gì. Hình như cô rất sợ nước.

- Tôi sợ...

Hắn liền mồi lòng tay kia ôm lưng tay còn lại áp đầu cô vào người mình an ủi.

- Có tôi ở đây.

Tối đến, hai người trở về hang động. Lục Tuyền Yên thì ngủ từ lúc ngất trong hồ nước đến bây giờ. Còn Mặc Băng Tước, hắn dạo trên bờ biển ngắm ánh trăng. May mắn lúc hắn quay lại cô vẫn còn ngủ. Hắn sợ thức dậy không thấy hắn đầu cô lại bất an giống như lúc sáng.

Mặc Băng Tước ngồi lại bên cạnh Lục Tuyền Yên vuốt ve mái tóc của cô sau đó nằm xuống bên cạnh và ôm cô mà ngủ.

...

Sáng hôm sau khi hắn tỉnh dậy, xung quanh hắn là một màu trắng tinh. Mặc Băng Tước ngược nhĩ xung quanh thì nhận ra đây chính là bệnh viện. Hắn nhìn lại lòng bàn tay mình, không ít vết băng bó.

Bên ngoài cửa có tiếng động liên tục hút sự chú ý của hắn. Quách Ân bước vào nhìn thấy Mặc Băng Tước đã tỉnh liền rất ngạc nhiên bước ra lại bên ngoài. Sau đó có cả thêm Liễu Hê và Khả Sanh bước vào.

Không đợi bọn họ lên tiếng, hắn đã rất nhanh hỏi.

- Lục Tuyền Yên đâu?

Cả ba người họ nhìn nhau.

- Không phải cậu ấy ở với anh sao?

Quách Ân đã rất nhanh miệng nói trước. Ai ai cũng nhận ra sự tức giận có vẻ vô cớ của cô. Nói xong, Quách Ân bỗng nhiên bật khóc.

- Tuyền Yên... Tiểu Yên của tôi đâuuu...

Quách Ân òa lên như một đứa con nít. Không phải đùa, cô ấy là đang khóc thật. Nước mắt rơi lã chã, Quách Ân ôm lấy hai cánh đùi mà khóc. Cuộc đời Lục Tuyền Yên đã ném đủ bất hạnh, cô lại không thể bảo vệ cho cô ấy. Suốt bao năm đại học cả hai đều che chở nhau, giúp đỡ nhau vượt qua khó khăn. Phần lớn cũng nhờ Lục Tuyền Yên cô cũng có được ngày hôm nay. Thế mà, bây giờ cô lại không thể bảo vệ nổi chỉ một cọng tóc của cô ấy. Thật là có lỗi với mẹ của Lục Tuyền Yên. Gia đình của Lục Tuyền Yên hiện tại chỉ còn hai mẹ con nương tựa nhau mà sống, một trong hai mất rồi thì người còn lại sẽ sống trong đau khổ. Hai người họ đều là những người thân thiết với cô, làm sao cô có thể không đau lòng.

Mặc Băng Tước lại không để tâm mấy về Quách Ân. Cái hắn để tâm bây giờ chính là Lục Tuyền Yên đang nằm trong lòng hắn, làm sao có thể mất tích mà hắn không biết.

- Băng, chúng tìm thấy cậu còn nhìn thấy cậu cầm trên tay cái này.

Đó là chiếc vòng hoa đội đầu của chú khỉ tặng cho Lục Tuyền Yên. Mặc Băng Tước ngờ người cầm lấy nó nhìn ngắm một hồi bỗng nhiên tức giận vì sang chấn tâm lý. Hắn giơ tay cao định văng chiếc vòng đi nhưng rồi lại yếu lòng nắm chặt lấy nó nhẹ nhàng đặt xuống.

Liễu Hê và Khả Sanh hết sức bất ngờ. Trong Mặc Băng Tước lại có cả mặt này sao.

Không gian im lặng thêm một lúc Liễu Hê chồm đến nhẹ nhàng cầm lấy vòng hoa trên tay Mặc Băng Tước muốn đem cất đi nhưng hắn lại không có ý định để nó rời xa mình. Cầm lấy nó, hắn ngả người chìm mình vào giấc ngủ.

Chương 46: Mất tích (phần 2).

Bạn đang đọc truyện *Lên Giường Với Tôi Thì Phải Cưới Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Mất tích (phần 2)

Tiếng lúc lắc của chiếc đồng hồ cứ vang đều tuần hoàn khắp cả căn phòng tối om. Gió thổi hiu hiu làm bay chui tấm màn bên cửa sổ. Ánh trăng bên ngoài tròn vồ cùng chiếu thẳng lên giường, nơi Lục Tuyền Yên đang nằm yên giấc.

Cô nhú mày bừng chợt tỉnh giấc, nhận ra xung quanh mình cái gì cũng rất xa lạ. Cả không khí cô cũng cảm nhận được có gì đó không đúng. Cô đã xuất

ngoại rồi sao?

Ở một góc của căn phòng, có một chiếc camera cực nhỏ đã ở đó. Khoảng khắc nó ghi được đều được phát lên màn hình trong một căn phòng bí mật. Người trên ghế mỉm cười mà mị đứng lên bước chân di chuyển về phía cửa.

Trong đầu Lục Tuyền Yên bây giờ chỉ có một câu hỏi, rốt cuộc là cô đã tên nào bắt đi rồi? Và ở đây là nước nào?

Đề đề phòng bắt trắc Lục Tuyền Yên đành phải cầu cứu. Cô đưa tay lên một bên tai của mình xoa nhẹ rồi chuyển sang tay bên kia. Đôi khuyên tai ngọc trai tưởng chừng đứng yên không xoay chuyển nhưng đã bị cô quay không biết bao nhiêu vòng.

Cạch!

Tiếp đó là tiếng cửa mở ra. Người đàn ông bên ngoài thuận tay nhấn vào công tắc đèn, căn phòng tối om bỗng chốc tràn ngập ánh sáng.

Vì không quen nên Lục Tuyền Yên hơi nhú mảy một chút. Sau đó ánh mắt cô nhìn thẳng vào người kia mà không khỏi ngạc nhiên.

- Tò... Tò Lộ Minh?

Tò Lộ Minh nhướng mày tiến vào bên trong hơn nữa. Tiếng giày của anh lóc cóc nghe thật đáng sợ trong cái không gian tuyệt đối yên tĩnh này. Anh đi đến chiếc ghế ngựa ngồi xuống đối diện với ánh mắt của Lục Tuyền Yên rồi nhâm nhi châm một điếu thuốc. Cô lại cảm thấy hành động này rất là quen thuộc.

- Cô đúng là ngây thơ!

Lục Tuyền Yên nhú mảy.

- Ý của anh là như thế nào? Tại sao anh lại bắt tôi đến đây.

Tò Lộ Minh lăng tử bắt chéo chân đứng đưa chiếc ghế.

- Tất nhiên là muốn giữ em cho riêng mình rồi.

Nói rồi hắn vớ tay lấy một chai nước gì đấy hình như là nước tẩy trang. Lục Tuyền Yên khó hiểu nhìn theo hắn rồi mới dám khẳng định. Hắn đang tẩy trang.

Từng miếng bông rơi xuống, từng mảng mặt khác biệt hiện lên. Sau khi loại bỏ hoàn toàn lớp nguy trang, trước mặt Lục Tuyền Yên bây giờ chình là một tên đàn ông hoàn toàn khác. Còn bất ngờ hơn chính là cô biết người đang đứng trước mặt mình là ai.

- Anh...

...

Trong căn phòng to lớn chỉ vồn vện ba người nhưng không hề phát ra một tiếng động. Quách Ân lúc này từ bên ngoài đi vào, trên cánh là những vật dụng cần thay đổi cho Mặc Băng Tuyết trong ngày hôm nay.

Trên tay Mặc Băng Tuyết vẫn còn cầm cái vòng hoa đó. Hắn không hiểu sao bản thân lại không dám buông nó dù chỉ một giây, sợ rằng buông nó ra rồi hắn sẽ mất cô vĩnh viễn. Nhưng cũng không biết rốt cuộc chiếc vòng hoa này cho hắn những hi vọng gì về sự sống sót của cô.

Quách Ân bắt đầu bắt tay vào công việc của mình. Cô bắt đầu thay ông kim tiêm trên tay Mặc Băng Tuyết, kể đến là vết thương của vết đạn mới trên vai hắn. Đáng ngạc nhiên là chính hắn cũng không biết mình đang bị thương ở vai.

Không gian rõ ràng rất im lặng, nhưng Quách Ân cứ cảm thấy bên tai cô có âm thanh gì đó. Như kiểu bị nhiễu sóng rất đau tai. Cô bỏ tay mình khỏi miếng băng gạt dùng tay ụp một tai lại để bớt đi âm thanh đó nhưng lại vô dụng.

- "Anh... Là anh sao?"

Đó là âm thanh rõ ràng phát ra từ chiếc bộ đàm mini được trang bị trên đôi khuyên tai ngọc trai của Quách Ân. Và cô còn nghe rõ giọng nói này là của Lục Tuyền Yên, là giọng nói của cô bạn thân của cô.

Quách Ân không thể che nổi sự bất ngờ, nó khiến cho Mặc Băng Tuyết phải chú ý. Hắn rất nhanh đã nhận ra chòm người đến rửa lấy một chiếc khuyên tai của Quách Ân đưa lên tai mình. Nhưng những gì hắn nghe được thì bé tí. Quách Ân thấy thế liền đeo chiếc khuyên tai cẩn thận và đứng cách trên tai hắn.

- "Anh... Sao lại là anh?"

- "Thế thì tại sao không thể là anh?"

- "Anh... chính là Mộ Vấn Lập sao?"

Hắn nhướn mày khoanh tay cười đắc ý. Giống như chuyện này bại lộ không nằm ngoài dự đoán của hắn.

Lục Tuyền Yên im lặng nhìn người đàn ông trước mặt lạnh người một hồi lâu. Cô không ngờ mình lại gặp lại anh ấy ngay lúc này và trong cương vị là kẻ thù không đội trời chung với Lục gia.

Hai hàng nước mắt của cô đã sẵn sàng để rơi xuống.

- Tại sao anh lại giết cha của chúng ta...

Nghe xong câu này Mộ Ván Lập bỗng nhiên tức giận nổi con thịnh nộ lao đến đẩy Lục Tuyền Yên nằm xuống giường, tay hắn giết ngay tâm huyết trên cổ cô.

- Em muốn anh phải nói điều này bao nhiêu lần nữa. Tại em, là tại em hết. Vì anh yêu em quá nhiều nên anh mới làm như vậy. Cha của chúng ta? Ha, nực cười. Cô có chút màu mỡ gì với Lục gia mà dám nói ra câu nói đó?

Lục Tuyền Yên nuốt nước miếng cái ực.

- Vì em là Lục Tuyền Yên.

Mộ Ván Lập lạnh người nhìn Lục Tuyền Yên với vẻ cứng rắn của cô ấy. Hắn có vẻ rất bức dọc nhưng không quên rằng một trong những điều này khiến hắn yêu cô một cách điên cuồng.

Mộ Ván Lập đứng dậy rất dửng dưng.

- Đúng rồi, em chính là Lục Tuyền Yên. Còn anh... vẫn luôn luôn là Mộ Ván Lập.

- Thả tôi ra, anh mau thả tôi ra. Ở đây, ở gần anh... làm tôi cảm thấy kinh tởm.

Mộ Ván Lập liền lập tức ra khỏi người Lục Tuyền Yên tỏ vẻ đau khổ. Hắn ôm mặt đau khổ, miệng há hốc như rất bất ngờ.

- Em biết người đời người ta nói gì không? Có yêu mới có hận. Em hận anh, như vậy là em rất yêu anh rồi. Hahaha.

- Đồ bệnh hoạn...

Lục Tuyền Yên căm thù nhìn hắn. Cô nhìn bản thân mình trong chiếc gương bên phải, chiếc áo này... hình như không phải là chiếc áo cô mặc khi ở trên hòn đảo hoang đó. Đây không phải là áo của Mặc Băng Tước.

- Mặc Băng Tước! Mặc Băng Tước đâu rồi? Anh bắt tôi, còn anh ấy đâu rồi?

- Đứng trước mặt anh em dám nghĩ đến người đàn ông khác? Có phải em chán sống rồi không.

- Tôi nghĩ đến người đàn ông tôi yêu. Không phải một kẻ bệnh hoạn như anh.

...

- "Tôi nghĩ đến người đàn ông tôi yêu..."

Nghe câu nói này phát ra từ miệng của Lục Tuyền Yên, Mặc Băng Tước đã ngạc nhiên đến độ không thốt thành lời. Hắn to mắt nhìn chiếc vòng hoa trên tay mình, hắn là người đàn ông mà cô yêu?

Quách Ân nghe đến đây cũng có chút không yên nhìn Mặc Băng Tước. Nhìn vẻ mặt của hắn, dường như khiến cô rất hài lòng.

...

Chát!!!

Mộ Ván Lập lại một lần nữa tiến đến tát Lục Tuyền Yên một cái rõ đau. Mạnh đến nỗi cô nằm vật xuống giường ôm cái má đau đốn mà phun ra một ngụm máu.

Nghe tiếng phun từ bên kia, Mặc Băng Tước nổi con thịnh nộ nắm chắc tấm chăn. Gân cổ hắn nổi lên rõ rệt chứng tỏ hắn rất tức giận. Tên Mộ Ván Lập, dám đánh người phụ nữ của hắn.

- Tôi hỏi anh... Anh ấy đâu rồi.

Mộ Ván Lập ghé sát vào tai Lục Tuyền Yên thì thảo.

- Hắn ta? Ta giết hắn rồi.

"Hắn ta chết rồi."

Mộ Ván Lập vừa nói xong Lục Tuyền Yên lập tức chìm vào im lặng. Cô thả lỏng cơ thể mình trên chiếc giường rộng thùng thình, hai mắt không biết đã bao lâu rồi không chớp một cái. Không biết tại sao, câu nói này cô lại không dám không tin.

- Không... anh ấy không thể chết được. Anh lừa tôi.- Lục Tuyền Yên liếc mắt nhìn Mộ Ván Lập, hắn có thể cảm nhận được rất rõ nỗi thù hận trong ánh mắt đó.

- Ha, lời của Mộ Ván Lập này trước giờ đều đúng. Cô không tin, nhìn xem

Trên kia chiếc tường có một chiếc tivi, nó bỗng được kích hoạt. Một chút tia hi vọng cuối cùng khiến Lục Tuyền Yên nhìn lên đó. Cô như một kẻ điên, nhìn nó mà không chớp mắt.

Trong video có một người đàn ông, đó chính là Tô Lộ Minh. Hắn đứng bên cạnh Mặc Băng Tước đang nằm yên bất động trong hang. Thuộc hạ mang cho hắn một cây súng. Hắn cầm lấy và lên nòng sau đó nhìn về hướng camera và... Bắn!!!

Khi tiếng súng vang lên, Lục Tuyền Yên vẫn không giấu nổi sự kích động. Cô tròn to mắt nhìn lên màn hình muốn tìm điểm gì đó để phủ định rằng đó là Mặc Băng Tước. Nhưng... tất cả đều chống lại cô, người trong camera lại chính là Mặc Băng Tước.

- KHÔNG!!!!... A! AAAAAA!!!

Lục Tuyền Yên bỗng nhiên rơi vào mất tự chủ hét một cách điên cuồng. Cô ôm lấy đầu mình vô những sợi tóc vô tội. Bỗng nhiên ở hai cổ tay cô lại nhói lên một cái gì đó. Nó khiến cô hét lên lần nữa, nhưng đây là tiếng hét của sự đau đớn.

Lục Tuyền Yên đến giờ mới chú ý đến tay của mình. Cả hai cổ tay cô đều được đeo lên hai chiếc vòng đặc biệt. Cô thử nghiệm cảm một chiếc vòng tay kéo mạnh thì giật mình khi bị nó đốt cháy cả tay. Đến khi định thần lại thì đã bị bỏng nặng ở hai cổ tay.

Khác với dáng vẻ mạnh mẽ thường ngày, Lục Tuyền Yên lại hét lên với sự cô đơn. Cô biết bản thân mình không là gì với Mặc Băng Tước, nhưng bây giờ cô lại rất cần hắn ở bên cạnh.

- Đây là cái gì...- Lục Tuyền Yên méo mào như đứa trẻ lên ba.- Đau quá... đau quá đi.

Rồi cô lại tiếp tục bật khóc, trong căn phòng dưng dưng chỉ có mỗi tiếng khóc của cô. Mộ Ván Lập xoay người ra cửa sổ nhìn ánh trăng đang chiếu vào phòng châm một liều thuốc.

Nghĩ đến cảnh tượng Mặc Băng Tước bị giết chết bởi một phát đạn của Mộ Ván Lập, cô lại lần nữa hét lên gồng mình đập xuống giường. Mặc dù bị đôi vòng tay kia thiêu đốt muốn chín cả da thịt nhưng cô vẫn không có ý định dừng lại. Cô ra sức đập xuống giường. Mỗi lần như thế là một tiếng hét ngày càng to.

Mặc Băng Tước là người cô yêu. Cô không biết từ khi nào cô lại yêu hắn nhiều như thế. Cái lúc cô biết hắn đã chết, cảm giác lúc cha của cô nằm trong lòng cô từ từ mà tắt thở rất giống nhau. Là cảm giác mất đi một người thân thương mà không thể chấp nhận được.

Nghe cô hét thêm một lúc sau, Mộ Ván Lập cảm thấy có điều gì đó không ổn. Anh ta liền văng liều thuốc khỏi lan can chạy đến bên Lục Tuyền Yên cố gắng nắm lấy tay cô để cô bình tĩnh lại nhưng có vẻ cô lại ngày càng điên loạn hơn.

- Tuyền Yên, em phải bình tĩnh.

- Anh tránh ra!- Lục Tuyền Yên trực tiếp đẩy Mộ Ván Lập ngã xuống giường.- Trả anh ấy cho tôi, trả Mặc Băng Tước cho tôi.

Mộ Ván Lập có chút giật mình đứng dậy nhìn Lục Tuyền Yên. Hắn ta chưa bao giờ phải rơi vào tình thế như thế này. Có người dám đẩy hắn như thế này.

Chưa hết, Lục Tuyền Yên vẫn còn ở trong cơn điên cuồng. Cô dùng móng tay như muốn cào nát cả da mặt.

Bỗng nhiên, bên tai cô nghe rất rõ tiếng nói quen thuộc của ai đó.

- Tuyền Yên, bình tĩnh, anh vẫn an toàn.

Bên kia, Lục Tuyền Yên đương nhiên nhận ra giọng nói này của ai. Cô bỗng nhiên im bất lặng thính.

- Mặc... Mặc Băng Tước...

- Anh đây.

Bỗng nhiên thấy Lục Tuyền Yên im lặng khiến Mộ Ván Lập có chút bất ngờ. Hắn nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh cô như muốn an ủi. Nhìn vào đôi mắt tuyệt vọng của cô khiến hắn có đôi chút hả dạ. Hắn lại bắt đầu có ý định táo bạo hơn, hắn muốn cắn vào tai cô.

Lúc này cánh cửa chợt mở ra. Đây là người thân cận nhất của hắn bước vào. Việc người của hắn tự ý mở cửa phòng riêng của hắn chính là tội chết.

Nhưng nếu là người này thì hiển nhiên có việc gì đó quan trọng. Hắn liền đứng dậy ra ngoài ngay sau đó đóng cửa khóa chốt bên ngoài.

Cũng lúc này Lục Tuyền Yên chính thức vực lại tinh thần. Cô thờ phào nhẹ nhõm sau đó lại rơi xuống hai hàng nước mắt. Mặc Băng Tước vẫn không sao và an toàn.

Cô liền mếu máo với chiếc bông tai.

- Nhưng em thấy anh đã...

- Chỉ là một viên đạn vào vai. Em ở yên đây, anh sẽ đến ngay.

Lúc này, cánh cửa lại một lần nữa mở ra. Những người bước vào là phụ nữ, họ mặc trên người bộ nữ hầu đậm chất hoàng gia.

- Chúng tôi phải đưa cô đi tắm bây giờ.

Một trong ba cô gái lên tiếng cúi đầu một cách lễ phép trước mặt Lục Tuyền Yên. Cô hơi ngần ngại một chút rồi phó mặc cho họ đến và đưa cô đi. Tất cả tư trang đều phải bỏ lại, chiếc vòng tay được tháo bỏ, cả đôi khuyên tai cũng phải tháo ra và đặt tại phòng.

Lục Tuyền Yên cũng chẳng buồn quan tâm, cô theo sau họ không quên quay lại nhìn đôi bông tai một cái. À không, là nhìn Mặc Băng Tước.

...

Trên đường đi, để tiện đường tính toán thoát khỏi đây Lục Tuyền Yên không ngừng nhìn quanh ngó dọc. Cứ như một trong ba cô gái đã nhận ra hành động này của cô liền lên tiếng nhắc nhở.

- Nhìn cái gì mà nhìn, cô chỉ được nhìn về phía trước nghe rõ chưa.

Một trong hai cô gái còn lại thì khuôn mặt giật mình của Lục Tuyền Yên mà bỗng nhiên bật cười châm biếm. Cô ta liếc mắt nhìn cô một cái rồi thoác cái đã đi lên trước Lục Tuyền Yên.

Và Lục Tuyền Yên tất nhiên không thể bỏ qua chuyện này. Cô đứng lại chôn chân tại chỗ. Cô gái cuối cùng đứng sau thấy cô đứng lại cũng giật mình dừng chân theo. Hai cô gái đằng trước bỗng nhiên không thấy Lục Tuyền Yên đâu nữa liền đứng lại nhìn về đằng sau giờ giọng trách móc. Cô gái mắng cô lúc nãy sẵn tay áo bước lại phía Lục Tuyền Yên.

- Cô lại muốn làm loạn sao? Còn đứng đó làm gì? Chúng ta còn có công việc.

- Công việc của các cô chẳng phải là tôi sao?

Cô gái im lặng nhủ mấy giờ tay định đánh Lục Tuyền Yên nhưng bàn tay rất nhanh đã bị cô bắt lấy. Bị phản kháng, cô ta càng hung hăng hơn.

- Một con đi điếm như mày mà dám chống lại tao sao.

"Đi điếm".

Bỗng nhiên ánh mắt Lục Tuyền Yên thay đổi. Cô nhìn cô ta bằng nửa con mắt mang theo cái áp lực không biết từ đâu. Cô hầu gái sợ hãi lùi về đằng sau.

Chát!!!

Và cứ như vậy từng hồi da chạm thịt vang lên nghe chói tai. Đến cái tát cuối cùng Lục Tuyền Yên thả tay cô ta ra mà để cô ta tự do ngã xuống. Cô hầu gái đau đớn ôm lấy hai bên gò má đã xưng phồng như một con cá nóc.

Thỏa mãn Lục Tuyền Yên phui tay mình đi, như đã chạm phải thứ gì đó rất dơ bẩn. Sau đó cô dùng ánh mắt đáng sợ nhìn cô hầu gái thứ hai đang đỡ người cô vừa đánh. Cô ta rõ ràng rất sợ nhưng vẫn rất cứng rắn mắng riết cô.

- Cô mà còn làm loạn tôi sẽ gọi người đến mà banh cô ra đó.

Nói là làm ngay. Nhưng khi cô ta vừa chuẩn bị lên tiếng Lục Tuyền Yên đã nhanh hơn mà rút lấy cây trâm cài tóc của cô gái im lặng nãy giờ đứng đằng sau cô và phập!!!

Cả ba người đều trợn mắt nhìn hành động của Lục Tuyền Yên mà không thể tin được. Cây trâm đó đã bị đâm xuyên qua cánh tay của Lục Tuyền Yên không hề giả trân. Và cả còn có những giọt máu rơi xuống.

- Cô... cô làm cái gì vậy.

Hai cô gái thét lên kinh hoàng. Ông chủ đã bảo họ phải chăm sóc cho cô gái này không ngờ cô ta lại tự làm mình bị thương. Như thế này chẳng phải là trực tiếp đưa họ đến suối vàng sao.

- Gọi người đi? Tôi sẽ ngồi đây mà đợi.

Chắc không ai để ý, cô hầu gái thứ ba đã biến mất tựa lúc nào.

Rút cay trâm khỏi bàn tay mình, trên tay Lục Tuyền Yên lại chẳng có biểu hiện gì là đau đớn. Cô dùng tay bịt lấy vết thương mình vương tí máu rồi ngồi xuống trước mặt hai cô gái kia. Dùng bàn tay đầy máu cười man rợ nhuộm đỏ khuôn mặt họ.

- Chúc may mắn.

Nói rồi cô đứng dậy định tự tìm đường bước đi thì bất gặp cô hầu gái còn lại đang hiền hậu nhìn mình. Trên tay cô ấy còn đang cầm hộp băng bó khăn cấp.

- Đề... đề tôi bó vết thương lại cho chị.

Cô gái không nói gì rất nhẹ nhàng đề vai đề cô ngồi xuống. Lục Tuyền Yên lại mãi nhìn cô hầu gái này không rời mắt.

- Cô... không sợ?

Cô gái mỉm cười chăm chú băng bó lại vết thương cho Lục Tuyền Yên một cách rất thuần thục.

- Cái chết cũng chỉ là một yếu tố cần thiết trong cuộc đời.

Sau khi xong xuôi việc băng bó cô gái chồm đến lấy lại chiếc trâm cài từ tay Lục Tuyền Yên rồi tẩm bông ít còn một đường lau sạch đi vết máu. Cuối cùng là dùng hai tay làm gọn mái tóc. Điều này khiến Lục Tuyền Yên ngạc nhiên hơn nữa sau cái đáng điệu nhu nhược ấy.

- Cô không thấy bẩn sao?

- Chỉ là vết máu thôi. Lau sạch đi là được.

Lục Tuyền Yên nửa cười nửa không nhìn cô hầu gái đang chăm chú tiếp tục làm sạch hai bàn tay nhuộm máu đỏ có chút hứng thú.

- Cô tên gì?

- Sorry. Tôi không biết mình tên gì, chỉ biết ở đây mọi người ai cũng gọi tôi bằng cái tên đấy.

- Tôi là Eny. Đến từ Trung Quốc.

Lục Tuyền Yên đưa tay trước mặt Sorry ngả ý muốn cùng cô bắt tay làm bạn. Nhưng hình như điều này lại khá xa lạ với một cô gái như Sorry.

Sorry hơi ngần ngại nhìn Lục Tuyền Yên. Mái tóc vì không biết cách búi cẩn thận mà rơi xuống vài nhúm. Đây là lần đầu tiên có người muốn bắt tay với cô. Sorry run rẩy đưa tay do dự, có thật sự là bắt tay hay không.

Như hiểu được ý nghĩ của Sorry, Lục Tuyền Yên rất nhanh bắt lấy tay cô ấy và mỉm cười một cách rất nhẹ nhàng. Không biết nói như thế nào nhưng thật sự nhìn Lục Tuyền Yên cười lúc này rất giống như một thiên thần.

- Cô... cô có thể trở thành bạn của tôi không?

Lục Tuyền Yên có chút ngây người nhưng rồi rất nhanh đã gật đầu đồng ý. Sorry không ngờ lại rất vui vẻ nắm lấy tay cô cười mừng khôn xiết.

- ... Tôi... tôi đưa cô đi tắm.

Bạn đang đọc truyện *Lên Giường Với Tôi Thì Phải Cười Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Giải cứu

Tên truyện: Lên giường với tôi thì phải cười tôi.

Tác giả: Chó Sủa.

Chương 47: Giải cứu.

- Cùng tôi thoát khỏi đây, cô sẽ được sống tiếp.

...

Sau khi xong xuôi công việc ở biên giới, Mộ Vấn Lập rất nhanh đã trở về. Một chuyện con con như thế không ngờ lại làm mất tận 6 tiếng đồng hồ của hắn. Nhưng có giết đi đám người kia cũng chưa chắc làm hắn nguôi ngoai cơn giận.

Bây giờ đối với hắn cái động lực duy nhất chính là Lục Tuyền Yên đang ở căn cứ đợi hắn, cũng đã được người của hắn tắm rửa vệ sinh, chắc chắn rằng mùi của Mặc Băng Tuyết trên người cô hoàn toàn đã bị bay mất.

Và việc đầu tiên hắn làm trước khi về căn cứ cũng chính là đi tắm. Nhưng hắn lại cảm thấy có gì đó không đúng, hai kẻ người hầu hống hách của hắn được phái đi săn sóc cho Lục Tuyền Yên sao lại nhìn bơ phờ như thế này.

- Sorry đâu?

Hai cô hầu gái bỗng nhiên giật bắn mình. Người đã bị Lục Tuyền Yên đánh cho phỏng hai má lên tiếng.

- Cô ấy chỉ để cho một mình Sorry bên cạnh mình. Chúng tôi... không còn cách nào khác.

Vừa nói ra lại có cái hay, hai cô gái nhìn nhau mà cười. Như thế có thể đổ lỗi cho Sorry về vết thương của cô gái ấy rồi. Hai người cũng không phải chết.

Mộ Vấn Lập cười nửa miệng một cái. Trước giờ những người phụ nữ hắn đưa đến đây đều bị ba cô nàng này dạy dỗ. Nhưng bây giờ lại bị dạy dỗ ngược lại. Đúng là cô gái của hắn có khác.

Trông thấy ông chủ mình cười, chẳng hiểu sao hai cô hầu gái cảm nhận được chút gì đó nguy hiểm và không đúng.

Cạch!

Cửa phòng được mở ra, hắn bước vào trong đúng lúc Sorry đang mang chậu nước rửa chân ra ngoài. Sorry chào hắn một cách nhẹ nhàng rồi ra ngoài.

- Đứng lại!

Sorry giật mình méo miệng tròn mắt, cô chỉ mới đi lướt ngang qua hắn thôi mà.

- Để chìa lại rồi rút đi.

Sorry bỗng chợt thờ phào nhẹ nhõm. Cô quay lại đặt chìa khóa xuống vào chỗ nào đó dễ thấy bên trong căn phòng và cũng trong tầm nhìn của Lục Tuyền Yên.

Trên giường, Lục Tuyền Yên vẫn đang tiếp tục giả ngủ. Cô được Sorry đặt ở giữa giường, trên người chỉ mảnh mai một chiếc áo sơ mi che toàn bộ. Cô nằm co đôi chân lại trông rất quyến rũ. Chưa hết trên giường lại còn rải vô số cánh hoa hồng thơm phức, đèn trong phòng cũng là màu hồng mộng mơ. Khiến hắn cảm thấy căn phòng bây giờ giống như là phòng của đêm tân hôn vậy.

Mộ Vấn Lập cởi bỏ chiếc áo khoác tắm ở ngoài. Trên người hắn bây giờ chỉ còn mỗi chiếc khăn tắm ngay giữa hông.

Lục Tuyền Yên cảm nhận rất rõ hắn đang tiến đến rất gần cô. Bàn tay Mộ Vấn Lập đã rất nhanh mân mê cánh tay của Lục Tuyền Yên qua lớp áo sơ mi mỏng mảnh.

Thật ra là cô đang đánh cược vào ván bài này. Nếu người của Lục gia không đến ngay lúc này chắc chắn cô sẽ bị hắn...

Và ngay lúc này, cô nghe rất rõ những chấn động bên dưới được kích hoạt. Không sai Mộ Vấn Lập liền đứng dậy rời giường. Hắn cầm lại chiếc áo tắm màu đen khoác vào và ra ngoài vẫn không quên quay lại nhìn Lục Tuyền Yên lần cuối. Nhìn cô vẫn ngủ ngon thế kia khiến hắn rất dễ chịu.

- Đợi anh, chúng ta sẽ cùng vui vẻ nhanh thôi.

Cạch!

Sau khi cánh cửa đóng lại Lục Tuyền Yên lập tức bật dậy. Cô ôm lấy hai cánh tay mình rung mình nhẩn mặt, sao mỗi lần tên đàn ông này tiếp xúc với cô cô đều cảm thấy kinh tởm thế nhỉ.

Không nhanh không chậm, Lục Tuyền Yên lập tức rời giường. Cô đến bên chậu hoa vừa nãy, đúng là chiếc chìa khóa đang nằm đây, nhưng không phải chìa khóa của cánh cửa này. Hắn không thể nhanh như thế đã tráo đi rồi?

Lục Tuyền Yên bực mình thở dài, chiếc nhẫn Laze của cô hết năng lượng mất tiêu rồi.

...

Rầm!!

Một chiếc xe tăng cỡ đại không thương tiếc đâm sầm vào cổng căn cứ Mộ Vấn Lập. Người cầm lái là một lão già ngoài sáu mươi, đeo kính một bên mắt đang miết cười khoái chí. Ông há há cười sau đó kích hoạt đại pháo cho về phía trước điên cuồng nhấn bắn. Vô số viên đạn được bắn ra bay thẳng vào căn cứ của Mộ Vấn Lập.

Đang trên đường ra bên ngoài xem xét tình hình bỗng nhiên một tiếng nổ lớn xảy ra. Mộ Vấn Lập nhìn xuống dưới cầu thang, Lục gia sao lại biết chuyện mà đến đây.

- Ông chủ, lối ra vào bị bít rồi.

Mộ Vấn Lập cực kì khó chịu nhũn mảy, cô gái này không ngờ ở trong tầm mắt của hắn không một giây nào rồi lại có thể gọi viện binh đến. Đường như hắn đã quá đề thấp chủ nhân của Lục gia hiện tại rồi.

Trong lúc Mộ Vấn Lập đang bị mắc kẹt trong này, bên ngoài người của hắn vì không kịp phòng bị mà nằm chết như chết dịch. Chưa hết, còn vô số những hầu gái, bác sĩ, bác làm vườn rời khỏi chiếc xe tăng vác trên vai khẩu súng sáu nòng liên thanh mà sảy. Vừa sảy vừa cười như những kẻ mới ra viện. Chính là vì, đã lâu rồi họ không được giết người.

...

Nhân lúc hỗn loạn bên ngoài, Lục Tuyền Yên hi hục một hồi cuối cùng cũng mở được cánh cửa. Chạy được một đoạn cô bắt gặp Sarry đang ngồi co một góc mà khóc thút thít. Khi cô bé nhìn thấy cô ánh mắt liền sáng lên.

- Sao chị lại ở trong đó lâu như thế, chiếc chìa khóa bị ông chủ giấu rồi sao?

- Chúng ta nên thoát khỏi đây trước.

Nói rồi Lục Tuyền Yên nắm lấy tay Sarry dẫn đi. Hai người cùng nhau hướng thẳng lên tầng thượng.

Chạy theo một hàng dài cầu thang cuối cùng cũng nhìn thấy cánh cổng của sân thượng. Nhưng ở đây lại còn có hai tên lực lưỡng canh gác. Lục Tuyền Yên bật cười, não loạn ở dưới kia còn để người ở đây phòng hờ cô chạy thoát à.

Hai tên đàn ông nhìn thấy cô cùng Sarry đi cùng nhau, bọn chúng liền công kích Sarry đầu tiên.

- Một con oshin muốn phản bội tổ chức.

Bọn chúng đứng trước mặt Lục Tuyền Yên, vì Sarry đã nấp đằng sau lưng cô.

- Xin lỗi nhưng...

Một trong hai tên vừa lên tiếng đã bị hành động dứt khoát nhanh nhẹ như tia chớp của Lục Tuyền Yên đo ván. Vũ khí của cô tất nhiên chính là chiếc trâm cài tóc của Sarry. Một nhát đâm vào gáy đối phương, một cái chết tức khắc không đau đớn.

Và còn chưa đến ba nốt nhạc, tên còn lại cũng nằm xuống mặt đất.

Lục Tuyền Yên xé một mảnh vải từ chiếc áo sơ mi lau đi vết máu trên chiếc trâm cài sau đó còn rất dịu dàng búi tóc lên cho Sarry, khiến cho Sarry lại thêm phần cảm kích và còn yêu thích cô hơn. Từ trước đến giờ cô chưa bao giờ muốn rời khỏi nơi này như bây giờ.

Khi cả hai vừa mở cửa sân thượng trên trời đã có chấn động. Một chiếc trực thăng trên bao dần dần hạ xuống. Cánh cửa mở ra, Mặc Băng Tước nhìn Lục Tuyền Yên bằng ánh mắt dịu dàng. Trông thấy hắn Lục Tuyền Yên bất chợt thả lỏng cơ thể miệng mếu lại như muốn khóc. Hắn chưa chết, Mặc Băng Tước thật sự đang ở trước mặt cô, hắn đã đến cứu cô.

Lục Tuyền Yên khăn trương dắt lấy Sarry chạy đến phía trực thăng cùng nhau bước lên. Vừa lên đến đã vội chạy đến ôm chầm lấy Mặc Băng Tước mà khóc.

- Em... em cứ tưởng...

Người không tiếp thu được vẫn là Mặc Băng Tước. Hắn xưng hô thân mật với cô lúc ấy qua bộ đàm. Nhưng với mặt đối mặt như thế này mà lại như thế khiến hắn có chút... ngại.

- Anh... anh đang ở trước mặt em đây.

Lục Tuyền Yên không nói gì, cô vẫn ngoan cố muốn ôm hắn thêm một chút trước ánh nhìn của bao người.

Được một lúc sau cô lại cảm thấy có gì đó không đúng, tại sao trực thăng lại còn chưa cất cánh. Thì ra, cô gái cô mang theo vẫn còn chưa hoàn toàn bước lên.

- Sarry?- Lục Tuyền Yên bỗng nhiên lại nở nụ cười. - Cô... không tin tôi sao?

Sarrry lúc đầu còn rất lừn lự. Nhưng chp đến khi nhìn thấy nụ cười của Lục Tuyền đã làm cho lòng cô dứt khoát hơn. Cô nắm lấy tay Lục Tuyền Yên nhào lên ôm lấy cô vào lòng.

Trực thăng cất cánh bay lên trời cao, Lục Tuyền Yên nhì hiện trường bên dưới ra lệnh cho mọi người ở bên dưới rút. Trông thấy tiểu thư đã an toàn họ liền về lại vị trí mà biến mất không dấu tích.

Trên trời thẳng, Lục Tuyền Yên lại một lần nữa nhì xuống căn cứ của Mộ Vấn Lập. Chi hận bây giờ không thể khiến nó tan nát như một bãi chiến trường.

Mặc Băng Tước cởi áo khoác của mình choàng lên cho Lục Tuyền Yên. Hắn nhìn tình trạng của cô hiện giờ không khỏi tức giận muốn tìm hắn và bóp nát Mộ Vấn Lập ra. Là người phụ nữ của Mặc Băng Tước nhưng hắn lại dám đem ra để làm trò đùa giỡn như thế này.

Ôm lấy Lục Tuyền Yên và diu cô vào hàng ghế ngồi, Mặc Băng Tước rất chăm chú xem xét từng chút trên da thịt của cô. Đây vết trầy xước và còn có cả dấu vết xưng vù vì cái bạt tai mà Mộ Vấn Lập giáng xuống. Cuối cùng hắn dừng lại trên hai tay và hai chân của Lục Tuyền Yên. Những chiếc vòng này thật ra là gì, mỗi lần cô cử động là như muốn đốt cháy cả da thịt.

- Đau không?

Mặc Băng Tước vừa hỏi vừa cầm đôi bàn tay của Lục Tuyền Yên lên mà thôi nhẹ cô cảm thấy ấm áp vô cùng. Lục Tuyền Yên cảm thấy bản thân muốn làm nũng với hắn.

- Đau... đau lắm...

Tất cả đều bàng hoàng nhìn về phía Lục Tuyền Yên. Là cô đang nhõng nhẽo với Mặc Băng Tước sao? Nhưng về phần hắn lại tỏ ra rất bình thường vuốt lọn tóc của Lục Tuyền Yên sang một bên mép tai. Hắn nhìn chiếc vòng, nó không phải là một vật dễ đeo dễ tháo.

- Làm sao để tháo chúng ra?

- Lục gia sẽ có cách. Mộ Vấn Lập, hắn là người của Lục gia.

Cả không gian chìm vào im lặng. Mộ Vấn Lập thế mà lại là người của Lục gia, lại đi đối đầu và làm kẻ thù với Lục gia. Khả Sanh suy nghĩ một chút đột nhiên lên tiếng.

- Hắn ta là Lục Khắc, là đứa con thất lạc của Lục gia từ nhỏ?

- Không sai.- Lục Tuyền Yên khẳng định không một chút ngạc nhiên khi Khả Sanh biết chuyện này.- Trước đây anh ấy có trở về Lục gia. Nhưng không phải là cùng chung sống một cuộc sống hạnh phúc với gia đình. Anh ta đã đánh cắp không ít những thành phẩm mà ba tôi cũng chính là Lục Cát Tư tạo ra. Hắn chỉ việc cướp nó và mang đi. Những thứ hắn lấy được đều là bản duy nhất. Cách để tháo những chiếc vòng này chúng tôi buộc phải tìm ra bản chính trong các bản nháp mà ba tôi đã để lại. Anh đừng lo, mọi chuyện rồi sẽ có cách giải quyết thôi.

Không gian im lặng một hồi lâu, cả ba người họ đều đã nhìn Lục Tuyền Yên bằng một con mắt khác. Không phải là Lục Tuyền Yên mà đó chính là Lục tiểu thư, là người đứng đầu Lục gia hiện giờ.

Phía xa xa, đến một nơi toàn những mỏm núi cao chót vót. Nhưng những mỏm núi lại được sắp xếp như một điều đã được định sẵn. Đúng hơn là nơi này được chọn để trở thành căn cứ của Lục gia.

Xung quanh là những ngọn núi, bên trong là một ngọn núi chính. Đó chính là căn cứ chính của Lục gia.

Chiếc trực thăng hạ cánh trực tiếp xuống khu vữ quân đội, vì là nơi tập quân nên khá hoang vắng. Đặc biệt còn rất xa những khu khác.

Trực thăng đáp đất, tất cả mọi người đều rời khỏi và xuống đất. Mặc Băng Tước mặt dù là một kẻ kiêu ngạo nhưng vẫn khá hiếu kì nhìn xung quanh. Nơi này hơn hẳn những gì của hắn, thậm chí sự tồn tại của hắn cũng chỉ là một thứ tép riêu. Nơi này phong hoàng đến đáng sợ, không giống như là một căn cứ mà còn giống như một khu phố còn có người sinh sống không khác gì một thành thị.

Đã lâu không trở lại Lục Tuyền Yên cũng nhìn quanh một chút sau đó cất lên giọng nói uy quyền của nơi này.

- Chào mừng mọi người đến với Lục gia.

Không đợi ai nói thêm câu nào Lục Tuyền Yên lại tiếp tục.

- Đưa mọi người về khu nghỉ dưỡng đi.

Nói rồi Lục Tuyền Yên một khắc quay đi không ngoảnh lại. Mọi người đều nhìn theo bóng lưng của cô mà cảm thấy xa lạ.

- Mọi người không cần phải thắc mắc. Ở đây cậu ấy phải là người như thế.

Quách Ân lên tiếng như muốn giải đáp thắc mắc cho ba người kia, cô nhìn theo bóng lưng của Lục Tuyền Yên nhẹ nhàng ánh mắt.

- Chúng ta đi thôi.

...

- Bên chúng ta không một ai mất mạng chứ.

Lục Tuyền Yên vừa đi vừa hỏi hàng người quản lí bên cạnh.

- Thừa tiểu thư không mất một ai.

- Có ai bị thương không.

- ... - Ba vị trưởng lão.

!!!

Lục Tuyền Yên hơi thần người nhũm mày bỗng nhiên quay sang đánh nhẹ vào vai cậu quản lí một cái.

- Cậu không thể dẻo miệng hơn một tí à.

Tất nhiên cũng chỉ là cái đánh yêu nhẹ nhàng đếm đồ vai. Lục Tuyền Yên có bao giờ đánh mắng ai bao giờ, chuyện các trưởng lão của Lục gia đến và đón cô về từ căn cứ của Mộ Vãn Lập cũng không phải nằm ngoài dự đoán.

...

Mặc Băng Tước được người hầu của Lục gia chăm sóc đưa đến một căn phòng cao quý. Nhưng hắn lại cảm thấy chán nản mà chui lên thư viện ngồi đọc sách. Ngồi bên khung cửa sổ, hắn đọc sách đợi cô mặc dù không biết là cô có trở về hay không. Nhìn trên bàn bên kia, chiếc vòng hoa hắn vẫn luôn mang theo bên mình. Những nhành hoa đã héo nhưng lại không phai đi cái sắc đẹp vốn có.

Hắn đã sắp ngủ gật đến nơi. Trong lúc băng bó vết Quách Ân đã tiêm cho hắn không ít thuốc ngủ. Cho nên bây giờ hắn cảm thấy bản thân có chút mê man.

Thế nhưng đến khi hắn sắp chìm vào giấc ngủ thì cảm nhận được bất thình lình cánh cửa mở ra. Mặc Băng Tước hé mắt nhìn người bước vào liền nhận ra đó là Lục Tuyền Yên. Hắn tiếp tục giả vờ ngủ.

Theo phản xạ tự nhiên nhìn thấy không gian tối màu Lục Tuyền Yên sẽ tìm đến công tắc điện. Nhưng rất nhanh hình bóng ai đó ngồi ngủ gật bên cửa sổ với quyển sách trên tay khiến cô dừng ngay hành động, cô cũng cúi ngay đôi dép lê mình đang mang bỏ đi. Hiếm lắm mới có dịp ngắm nhìn sắc đẹp của hắn dưới ánh trăng như này.

Lục Tuyền Yên cứ như vậy từng bước nhẹ nhàng di chuyển đến. Cô đứng xiên với hắn một góc trong bóng tối nhìn khuôn mặt hoàn hảo không tì vết. Không gian im lặng, đến nỗi cô còn nghe được tiếng thở nhẹ của Mặc Băng Tước, và cả tiếng đập tình thích của con tim mình.

Đứng đó một lúc lâu chỉ để ngắm hắn, bản thân Lục Tuyền Yên vì cảm thấy không đủ mà hiểu kì tiến lại gần. Vì nhận ra không những muốn ngắm nó mà còn muốn sờ vào nó.

Lục Tuyền Yên ngồi lên phần trống còn lại trên khung cửa sổ nhìn hắn bỗng nhiên nở một nụ cười dịu dàng. Đôi mắt còn ánh lên hình liềm trăng cực đẹp. Không hiểu từ bao giờ ở bên cạnh hắn cô lại có thể yên bình đến thế.

Và cứ thế cô ngắm nhìn Mặc Băng Tước từ trên xuống dưới, những điểm cần điểm qua cô đều ngắm nghía một cách rất kĩ càng. Và rồi đôi mắt Lục Tuyền Yên dừng lại ở phần bả vai, cô nhìn thấy có vết băng bó rất chắc ở đây. Nó làm cô nhớ đến đoạn video mà Mộ Vãn Lập đã cho cô xem. Thì ra lúc ấy hắn thật sự đã nỗ lực.

Nghĩ đến đây Lục Tuyền Yên đã hai mắt lưng tròng. Cô mím môi để ngăn tiếng khóc bật thành tiếng. Quách Ân muốn cô rời xa hắn vì sợ hắn sẽ lang thang nguy hiểm cho cô, nhưng bây giờ ai mới chính là người nguy hiểm đây.

Khi giọt nước mắt ấy sắp chực rơi xuống, Mặc Băng Tước rất nhanh đã đưa tay hứng lấy. Hắn đưa lên miệng liếm đi rồi nhìn Lục Tuyền Yên một cách âu yếm. Đúng thật muốn thấy cô khóc thật sự rất khó, nhưng hắn cảm thấy nhìn cô khóc lòng mình lại như bị đâm bởi hàng ngàn mũi kim vậy. Huống hồ gì, hiện tại cô rơi nước mắt là vì hắn.

Thay vì ôm cô vào lòng mà an ủi, Mặc Băng Tước lại trán chạm trán cùng Lục Tuyền Yên.

- Ngoan nào, tại sao lại khóc trước mặt anh? Anh không sao, anh không đau vì đạn, anh đau vì nhìn thấy em cũng đau khổ.

Lục Tuyền Yên không nói gì mà thực chất cũng không biết nên nói gì bỗng nhiên ôm thật chặt Mặc Băng Tước. Cô chỉ khóc, không nói đến một chữ.

Mặc Băng Tước xoa đầu để Lục Tuyền Yên đối diện với mình tay cầm lấy vòng hoa đặt nhẹ lên mái tóc. Hắn lại tiếp tục lau đi nước mắt cho cô còn xoa đầu cô nữa, khiến Lục Tuyền Yên cảm thấy cực kì an ủi. Cô nhìn hắn thêm một chút rồi chồm đến, hôn nhẹ vào môi hắn.

Mặc Băng Tước cứ như đã quen với chuyện này rất thuần thục đáp lại nụ hôn của cô. Lục Tuyền Yên càng tiếp tục chủ động ôm lấy cổ hắn tiến lại gần

hơn một chút. Chỉ vài phút ngắn ngủi quần áo hai người đã sộc sệch.

- Làm sao? Trên này không thoải mái?- Lục Tuyền Yên rất rõ đã nhận ra, thái độ của hắn đã thay đổi.

Cô xấu hổ vùi đầu vào cổ hắn. Dù biết đây không phải lần đầu nhưng cô vẫn cảm thấy rất xấu hổ.

Mặc Băng Tước một nhịp bế cô lên tay còn rất thuận thực đóng cửa sổ lại. Hắn đặt cô lên giường nhưng bỗng nhiên cô lại có một chút chống đối.

- Ở đây... có camera...

- Anh không tin là em không xử lí được.- Mặc Băng Tước phả hơi nhẹ vào mép tai Lục Tuyền Yên, cô lập tức dùng tay kéo học bàn bên cạnh rút ra một cây súng. Mắt cô vẫn luôn chú ý đến Mặc Băng Tước ấy vậy mà khi đưa súng lên một phát lại bắn nát đi camera.

...

Sáng hôm sau, bữa ăn sáng cùng các trưởng lão, Lục Tuyền Yên biết trong đầu họ và ánh mắt họ giành cho cô là có ý nghĩa gì.

- Tiểu thư. Tình cảm và nhiệm vụ cô chỉ nên chọn một.

Lục Tuyền Yên nhắm mắt hít một hơi thật mạnh rồi thở hắt ra. Cô đủ tỉnh táo để biết mình đang làm gì.

...

Đêm hôm đó, Quách Ân vẫn đang mải mê với công việc trên máy tính thì nhận được tin nhắn từ Quách Tuyền Lập em trai của cô. Và khó hiểu là độ chứng thực của tấm ảnh đó là 100%, không hề dùng thêm bất cứ thành phần thứ ba nào.

Chương 48: Sự lựa chọn.

Bạn đang đọc truyện *Lên Giường Với Tôi Thì Phải Cưới Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Sự lựa chọn

Sáng hôm sau, Tax đang ở trong phòng thí nghiệm hi học với những nghiên cứu mới. Bỗng nhiên cánh cửa mở ra, bước vào là Lục Tuyền Yên, vừa thấy cô anh liền nở nụ cười nhưng liền chợt tắt đi khi nhìn thấy đằng sau cô ấy còn có một người nữa. Nếu như anh nhớ không nhầm thì đây là người mà Lục Tuyền Yên đã mang về từ căn cứ Mộ Vấn Lập.

- Tiểu thư.

Vừa nói hắn vừa xem xét những vết thương trên người Lục Tuyền Yên, những vết bóng do chiếc vòng tay để lại vẫn hằn sâu trên đó.

- Chúng ta bắt đầu luôn chứ?

Tax mắt kiên nhẫn nói dù anh biết trước tiểu thư của hắn chuẩn bị làm gì.

Và rất nhanh Lục Tuyền Yên đã đưa Sorry đứng trước mình và giới thiệu.

- Tax, kể từ bây giờ đây sẽ là cộng sự của anh. Hãy làm quen...

- Tiểu thư, tôi không chấp nhận một kẻ từ căn cứ của kẻ địch mà cô mang về.

Phản ứng của Tax không phải Lục Tuyền Yên không đoán được trước. Nhưng cái khó khăn Tax là một người rất cứng đầu và rất khó khuyên bảo. Duy nhất chỉ có thời gian mới khiến cho Tax nhìn nhận được những gì xung quanh mình.

- Tin tôi lần này, được chứ.

Nói rồi Lục Tuyền Yên đặt lên bàn Tax một khẩu súng.

- Nếu có bất trắc gì, tôi cho phép cậu nổ súng tại Lục gia.

Tax vẫn rất khó chịu với yêu cầu này của Lục Tuyền Yên, nhưng nhìn dáng bộ nghiêm túc của cô ấy lại nhất thời mềm lòng. Anh cầm cây súng trên tay

để bên người.

- Chúng ta bắt đầu thôi.

Lục Tuyền Yên xoa đầu Sarry một cái rồi vào trong phòng thí nghiệm với Tax. Sarry vẫn rất bình tĩnh ngồi xuống. Vấn đề khác thường chính là cô nhận thấy trái tim mình đang rộn ràng vì Tax. Và từ giây phút ấy Sarry lại cứ mãi đứng ngồi không yên. Nhưng Sarry lại rất dễ nhận ra, ánh mắt của Tax luôn hướng về một phía, đó chính là Lục Tuyền Yên cũng chính là ân nhân cứu mạng của cô.

- Cô nên ngồi yên một chỗ cho tôi.- Tax gần giọng với Sarry không chút kiên dè việc cô là phụ nữ.

Sarry cũng rụt rè không kém cúi đầu đứng ở một góc.

Vẫn những thao tác quen thuộc ấy, Tax pha chế dung dịch màu đỏ máu ấy để phục vụ cho việc hồi phục của tiểu thư. Máu đỏ máu này... không phải là máu vốn có của chất hóa học này, mà chính là máu do tự tay anh tạo nên. Vì anh biết tiểu thư của mình sợ máu.

Mỗi lần chữa trị cho cô ấy cứ như thế, cô ấy luôn la hét một cách yếu ớt. Và rồi anh chính là người bên cạnh cô ấy. Vẫn biết tiểu thư chẳng có một chút tình cảm với mình nhưng điều này vẫn khiến anh rất vui.

Nhưng hôm nay có gì đó rất lạ. Không biết tựa bao giờ nơi làm việc riêng tư của anh lại có thể trở thành nơi tự do ra vào của những kẻ bên ngoài Lục gia. Nhìn Mặc Băng Tước hiện ngang bước vào làm Tax có chút ngạc nhiên. Chưa kịp lên tiếng đã nghe tiếng hét của Lục Tuyền Yên. Nhưng lần này không phải anh bên cạnh cô ấy nữa. Mặc Băng Tước bước từ trong phòng ra ngoài trên tay bông Lục Tuyền Yên đang thờ yếu ớt. Hắn lườm Tax một cái rồi vào trong căn phòng kia, cứ như hắn đã quen với nơi này từ trước vậy.

...

Sáng hôm sau, tiếng chuông điện thoại khiến Lục Tuyền Yên đang say giấc trên giường tỉnh dậy. Là cuộc gọi từ ngoại quốc. Nhưng cái cô quan tâm chính là nhìn thấy Mặc Băng Tước đang nằm gục đầu bên cạnh giường của mình. Khi Lục Tuyền Yên nhận ra đối phương gọi cho mình là ai cô liền vội chạy ra ngoài.

Đặt điện thoại lên tai, Lục Tuyền Yên không hề che giấu đi sự bất lực của mình.

- Tôi đồng ý với cuộc hôn nhân do bà sắp đặt, không có nghĩa là bà có quyền xen vào cuộc sống riêng tư của tôi. Bà còn muốn gì ở tôi nữa hả?

Bên kia đầu dây hầu như vẫn rất bình tâm nghe và trả lời.

- Con gái, ta chỉ muốn nhắc rằng một tuần sau lễ đính hôn sẽ diễn ra. Và con sẽ phải có mặt ở Âu Dương gia trong ba ngày trước ngày lễ đính hôn. Cái này con phải biết.

- Chẳng phải còn bốn ngày sao? Bà cứ phải vài phút gọi cho tôi làm gì?- Đối với Lục Tuyền Yên, tiếp chuyện với bất trưởng bối của Âu Dương gia là điều đang ghê tởm nhất.

Nói rồi Lục Tuyền Yên lập tức cúp máy. Cô cầm chiếc điện thoại trên tay nắm chắc lấy nhìn vào bên trong hướng Mặc Băng Tước. Còn anh thì phải làm sao đây.

Vì mục đích của mọi người qua đây cũng chỉ đã cứu cô cho nên hôm nay Lục Tuyền Yên đã rất tức tốc sắp xếp chuyến bay về Trung Quốc. Và bên đó cô cũng đang có vấn đề cần phải giải quyết. Quách Ân đã cho cô biết về chuyện báo chí kia, việc cô đang ở bên Mi và đã được lên báo Trung Quốc như thế nào.

Tất cả quay về và dùng máy bay tư nhân của Lục gia.

...

Để tránh dư luận từ báo chí vì những tin đồn giả rộ lên hiện nay, tất cả đều được đưa về căn cứ của Mặc Băng Tước. Quách Ân lại không muốn Lục Tuyền Yên biết chuyện này cho nên cô đã đề nghị mọi người cho mình về trước. Không ngờ, vì là bạn thân của Lục Tuyền Yên nên đến cả Quách Ân cũng trở thành trung tâm của cuộc rượt đuổi.

Trong căn phòng lớn, chỉ mỗi Lục Tuyền Yên và Mặc Băng Tước ở đấy. Lục Tuyền Yên sau khi tắm xong cũng tự mình vào phòng của hắn. Có chút bất ngờ nhưng Mặc Băng Tước lại chẳng có chút mạnh động gì.

Nhưng rồi điều kì lạ khác lại xảy đến, bỗng nhiên Lục Tuyền Yên bước đến bên và ngồi lên đùi hắn. Cô còn tựa hai trán vào nhau rất âu yếm. Không hiểu sao lúc này chính hắn cũng cảm thấy rung động.

Không thể chần chừ thêm nữa, Mặc Băng Tước trực tiếp ôm Lục Tuyền Yên và đặt cô xuống giường. Hắn nằm trên dùng tay gói lấy cái đầu bé nhỏ của cô sau đó... nhẹ nhàng hôn lên vùng cổ nhạy cảm.

- Băng,

Bỗng nhiên hắn dừng hành động của mình lại. Đây là lần đầu tiên cô gọi tên hắn một cách nghiêm túc như vậy.

- Có chuyện gì.- Hấn vẫn chỉ trả lời cô một cách thật lạnh lùng.

- Em yêu anh.

Chưa kịp đợi anh phản ứng Lục Tuyền Yên đã chuyển mình sang thế chủ động hai tay choàng lên ôm lấy hấn hôn hấn một cách đắm đuối.

Đêm hôm ấy... hai người đã trải qua một đêm thật nồng nhiệt với nhau.

Sáng hôm sau, không ngoài dự đoán Lục Tuyền Yên đã hoàn toàn biến mất không dấu vết. Mặc Băng Tước cũng chẳng buồn mà tìm cô nữa. Hấn ngồi dậy vào và vệ sinh thân thể rồi cầm áo khoác đến công ty một cách rất bình thường. Cứ như, những thứ đã từng xảy ra với hấn chưa từng tồn tại. Một cách vô cảm, hấn ném những thứ còn lại trong phòng liên quan đến Lục Tuyền Yên vào thùng rác sau đó nắm tất cả mang ra ngoài cho nhân viên vệ sinh. Đây có lẽ cũng là lần đầu tiên hấn tự mình làm những chuyện này.

Vừa đến công ty, hấn đã nhận được thư từ chức của Lục Tuyền Yên. Tuy nhiên lại chẳng thấy người đâu. Hấn nhìn sang gian làm việc của cô ở đối diện mình, không hiểu sao lại trông thấy hình bóng cô ở đó.

Tự nhiên lại cảm thấy không gian yên tĩnh đến lạ lùng.

Tiếng gõ cửa vang lên, Mặc Băng Tước lười biếng cầm chiếc remote để cửa mở ra. Quách Ân cầm một loạt giấy tờ đặt nhẹ nhàng lên bàn làm việc của Mặc Băng Tước. Cô cũng rất nhẹ nhàng và nói.

- Coi như đây là việc cuối cùng mà anh làm cho cậu ấy đi.

Mặc Băng Tước cầm lấy xấp tài liệu rất nhanh nhìn qua rồi truyền lệnh xuống Khả Sanh. Quách Ân biết mình không còn gì để ở lại nữa cũng rời đi. Mặc Băng Tước lại trở về với sự trống vắng. Chính hấn cũng không biết tại sao bản thân lại có cảm giác này. Trong khi... hấn đã có người trong lòng. Và còn vài ngày nữa thôi là hấn sẽ được gặp lại cô ấy rồi.

Bạn đang đọc truyện *Lên Giường Với Tôi Thì Phải Cưới Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.